

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER

THORNE

Author of *LUTE*

*Welcome to Villa Taccola.
She's been waiting
for you.*

A NOVEL

DIABOLA

*"Scorches the petals right off *The White Lotus*"*

CLAY McLEOD CHAPMAN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçindekiler

Kapak	
Başlık	
Sayfası	
Bize Bir	
Değerlendirme	
Bırakın Telif Hakkı	
Adanmışlığı	
Et ve Kan	
Birlikteliğiniz	
Görünmez Anahtar	
Onu Rahatsız Eden Şey	
İçinde Bir Karanlık Var	
Pentimento	
Canavar Rolü	
İtalyan Kanı	
Üçgeni Açmayın	
Ne, Anna	
OluyorYardım Etmen	
Çok GüzelÇöplere	
Zehir, Çürük	
Teknede Dikkat Edilmesi	
Kızlar Gecesi	
Floransalı Kadın Af	
Diliyor İşte Bu, Biz	
Öldük İkiz Kompleks	
Perşembe	
Anna Testi Yayılan	
Leke	
Ne Kadar Güzel Olduğunu	
Görüyorsun Sen	
Etrafindayken Kefaret Ayini	
Final	
Bir Canavarın Sirtında	
Şafak Toskana Hastanesi	

[İstila](#)
[Her Şey Benim Oluyor New](#)
[York Normal Örümcek Ağı](#)
[Hala Hayatta Olmana](#)
[Senden Başka Kimse](#)
[Zarif Bir Ev Sahibi](#)
[Buğulu Camları Bırakmanızı İstemek](#)
[Zorunda Kalacağım](#)
[Katil Elbise](#)
[Anlaşmayı Neden](#)
[Yaptınız?](#)
[Bunu Kendinize Yaptınız Bir](#)
[Arkadaş Gibi Karşılayın](#)
[Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

"Jennifer Thorne, bu doğaüstü, iç burkan, dış gıcırdatan dehşet sarmalıyla **Beyaz Nilüfer**'in taç yapraklarını yakıyor. Ailenizle tatil yapmanın cehennemden farksız olduğunu düşünüyorsanız, Dante'nin bile yüzünü kızartacak daha derin, daha karanlık seviyeler olduğuna dair ilk örnek olarak **Diavola**'dan başkasına bakmayın. Bu annenizin İtalyan gotiği değil, bu tam boğazınıza bağlanmış edebi bir garrote ve Tanrım, hiç sıkıyor."

Clay McLeod Chapman, *Hayalet Yiyenler* kitabının yazarı

"Son aile tatilinizin korkunç olduğunu mu düşünüyorsunuz? **Diavola** size paranızın karşılığını vermek üzere. Toskana hiç bu kadar ürkütücü olmamıştı."

Liz Kerin, *Night's Edge* kitabının yazarı

"Önce bizi korkunç bir İngiliz adasına götürdü, şimdi de korkunç bir İtalyan villasına mı? Jennifer Thorne cehennemden gelen bir seyahat acentesi ve **Diavola** mükemmel tempolu, son derece eğlenceli bir heyecan yolculuğu. Korku ayak bileklerinize sıkıca dolanırken, hoş bir şekilde işlevsiz aile dinamikleri sizi içine çekiyor. Kendi adını taşıyan her yemek gibi, bu kitap da sizi terletecek."

Nat Cassidy, *Mary'nin* yazarı: *Dehşetin Uyanışı* ve *Yuvalar* kitaplarının yazarı

"Thorne'un **Diavola**'sı, klasik perili ev hikâyesine tamamen benzersiz ve hınzırca bir yorum getirerek sizi eşi benzeri olmayan bir tatile çıkaracak. Bu yaratıcı korku romanının sayfalarını hararetle çevirdim, hayaletler kadar aile politikaları da beni büyüledi."

Lee Kelly, *With Regrets* kitabının yazarı

"*The Exorcist*'in, *The Haunting of Hill House* ile ürkütücü bir Toskana villasında, bolca atmosfer ve baştan sona kara mizahla buluştuğunu hayal edin. Muhteşem!"

Gabriel Dylan, *Whiteout* kitabının yazarı

DIAVOLA
JENNIFER THORNE
TITAN KİTAPLARI

BIZE BİR YORUM BIRAKIN

Umarız bu kitabı beğenmişsinizdir - eğer beğendiyseniz kısa bir yorum yazarsanız çok memnun oluruz. Değerlendirmeleriniz yazarlar için gerçekten bir fark ve sevdiğiniz kitapların daha fazla insana ulaşmasına yardımcı oluyor.

Bu kitaba puan verebilir veya buraya kısa bir yorum bırakabilirsiniz: [Amazon.co.uk](https://www.amazon.co.uk),
[Waterstones](https://www.waterstones.co.uk),
veya tercih ettiğiniz perakendeci.

Diavola
Basılı baskı ISBN: 9781835410028 E-
kitap baskısı ISBN: 9781835410035
Titan Books tarafından yayınlandı
A division of Titan Publishing Group Ltd 144
Southwark Street, London SE1 0UP İlk baskı:
Mart 2024

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler (hiciv amaçlı olanlar hariç) tamamen tesadüfidir.

© Jennifer Thorne 2024

Jennifer Thorne, bu çalışmanın yazarı olarak tanınmanın ahlaki hakkı olduğunu iddia etmektedir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapak dışında başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu başlığa ait CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir.

*Bu kitabı okumaması gereken aileme, Pace'ler gibi
olmadığınız için teşekkür ederim.*

SENİN ETİN VE KANIN

Anna, Pace ailesinin yıllık tatiline bir yalanla başlamıştı. Tek akıllıca hareket buydu ve bu konuda en ufak bir suçluluk hissetmiyordu.

Benny, Cuma günü buluşup New York ve Philadelphia arasında bir yer olan Newark'tan Floransa'ya birlikte uçarak her zamanki ikiz bağımlı durumlarını sürdürmek istemişti, ancak bunu yapmak, dokuz saatin büyük bir kısmı boyunca yeni erkek arkadaşıyla aynı sırayı paylaşmasını gerektirecekti ve işkenceden kaçınmaya yönelik doğal insan eğiliminin yanı sıra, Anna'nın daha iyi planları vardı.

Bu yüzden mazeretlerini *sıraladı* - Cuma öğleden sonra son dakika müşteri toplantısı, aptalca önemli bir toplantı, ugh, ajansı tam bir baş belasıydı, bu tatile gerçekten ihtiyacı vardı - ve Benny gözlerini ona değil, onunla *birlikte* devirdi, bu çok önemli bir farktı.

Anna Perşembe sabahı erken saatlerde Floransa'ya vardı ve Piazza Santa Croce yakınlarındaki ayakkabı kutusu gibi bir Airbnb dairesinde tek başına kaldı.

Öğleden sonra ve akşama doğru, yarım ay şeklindeki ince balkonunda oturmuş, çıplak bacaklarının üzerine uzattığı eskiz defteriyle ufuk çizgisinin ruhunu yakalamaya çalışıyordu, ta ki içtiği şarap çizgileri bulanıklaştırana ve her şeyi bir kenara bırakıp sadece gezinmek için dışarı çıkana kadar.

Buna *La passeggiata* diyorlardı. Akışı, özgürlüğü, etrafındaki insanların kakofonisini ve baktığı her yerdeki güzelliği seviyordu.

Cuma günü Pace ailesinin geri kalanı için seyahat günüydü ve Floransa havaalanı kilometrelerce uzakta olmasına rağmen, onların gelişini görmezden gelmeye çalıştığı bir yapılacaklar listesi maddesi gibi hissederek uyandı, omzuna psişik bir dokunma-tap-tap. *Hey! Bizi hatırladın mı? Senin etin ve kanın? Hiç umurunda değil mi?*

Annem ve babamın Ohio'dan Gatwick aktarmalı uçağı Orta Avrupa Yaz Saati'yle ^{sabah} 7:28'de inecekti -yol programını ona , sonra Benny ve henüz tanışma şerefine nail olmadıkları yeni erkek arkadaşlarını bekleyecek ve onları kiralık arabalarıyla Chianti bölgesinin güneyine, ortaçağdan kalma tepedeki Monteperso köyüne götüreceklerdi. Nicole ve sirki de aynı saatlerde şehre inecek ve villaya doğru yola koyulacaktı. Neşeli, neredeyse eksiksiz bir Pace ailesi buluşması öğle yemeğine kadar başlamış olacaktı.

Anna, daha sonra kendisine söyleyeceklerinden emin olmalarına rağmen, yokluğunun bu kadar şiddetli hissedileceğinden şüpheliydi.

Cuma günü galerilere gitti. L'Accademia. Uffizi. *Molto bene*.
En iyi şekilde bunaltıcı.

Cumartesi günkü kurgusal uçağının ne zaman geleceğini ailesine söylememeye dikkat etmişti, bu da ona bir çörek, bir espresso ve Cumartesi sabahı omuz çantasını kapıp Floransa'dan ayrılmadan önce bir gezinti için daha zaman kazandırmıştı. Monteperso'ya en yakın kasabaya giden güney trenine atladı, ardından istasyonun otoparkında bir kaldırıma oturdu ve bir Uber rezervasyonu yaptı.

Karışık, kıvrıcık saçlı ve seyrek bıyıklı genç bir adam olan şoför biraz İngilizce konuşuyordu.

"Villa Taccola'ya gitmek istediğine emin misin?" dedi, kasabanın dışında sağa keskin bir dönüşte başka bir arabanın  n n  keserken. "Seni başka bir yere götürebilirim. . başka bir yere götürebilirim."

"Endişelenmeli miyim?" Anna, penceresinin önünden birbiri ardına geçen güzel kartpostalları seyrederek sordu. Sıska selvi ve bodur zeytin ağaçları, düzenli bağ tepeleri, güzelce yıkılmış duvarlar, bin yıl veya daha uzun süredir kayalık kahverengi yamaçlarına tutunmuş köyler. Ara sıra sarsıcı modern manzaralar: bir evin üzerinde devasa bir uydu anteni, bir yaz lunaparkının reklamlarıyla sıvanmış bir  it.

Beyninin bu görüntüleri daha sonra filtreleyeceğini biliyordu. İnsanlar tatillerinin sadece güzel yanlarını hatırlama eğilimindeydi ve Anna da farklı değildi.

"Hayır, hayır, şaka yapıyorum," dedi şoför ama dikiz aynasından onu izliyordu, gözleri aşağıya doğru bakıyordu ve kadın endişelenmesi gerekenin kendisi olup olmadığını merak etti. Olasılığı gözünde canlandırdı. Uber sürücüsü birkaç yerel arkadaşıyla birlikte, farklı bir arabayı toprak bir yola park etmiş, onu yalnız bulmak için bekliyordu.

"Nerede yaşıyorsun?" diye İtalyanca sordu. *Dove abita?*

Aynada gözleri tekrar yola kaydı, tam zamanında karşıdan gelen trafiğe yakalanmamak için bir dönemeçte çok merkezi bir şekilde ilerliyordu.

Iskalamaya ramak kala kalbi g m güm attı. Dudağını ısırđı, adrenalini yukarı doğru atıyordu.

İtalyanca cevap verdi. "Kaldığınız yerden çok uzakta değil."

Anna gerindi. "Buralarda yapacak eğlenceli ne var?"

"Sen eğlenceliysen her şey eğlencelidir," diye cevap verdi. En azından öyle olduğunu düşünüyordu. İtalyancası aksanı kadar iyi değildi.

"İyi bir noktaya değindin," dedi. İngilizce olarak.

İleride, okunamayacak kadar çimenle kaplanmış küçük bir tahta tabela gördü. Sağa doğru dar bir köy yolu uzanıyordu. Şoför o kadar ani bir dönüş yaptı ki neredeyse düşüyordu ve o kendini toparlarken ön koltuktan kıkırdadığını duydu.

Sarkık bir futbol topunun yanında, bir direğe bağlanmış cılız bir keçinin durduğu bir tarlanın yanından geçtiler. Yanındaki uzun otların arasından turuncu bir kedi çıktı, sırtını gerdi ve tembel tembel arabayı takip etti. Anna boynunu bükerek arka camdan baktı ve yol boyunca izlediği yolu takip etti.

Tekrar doğrulduğunda, oradaydılar. Villa Taccola.

Şoför arabayı durdururken, "Geri gelebilirim, seni dışarı çıkarırım, biraz eğleniriz," başladı ama kadın aceleyle dışarı çıktı ve "*Grazie mille, arrivederci,*" diye mırıldandı. Çantasını omzuna attı ve villanın demir kapılarından içeri adımını attı.

Anna arabanın dönüşü geçip onu geride bırakmadan önce tam bir dakika boyunca yolda rölantide çalıştığını duydu. *Burada tek başıma yürüyüşe çıktığımda cebimde bir taş bulunduracağım,* diye düşündü, hiç zahmet etmeyeceğini bilse bile.

Demir kapıların hemen sağına park iki adet aşırı büyük kiralık cip, çetenin burada olduğunu gösteriyordu ama Anna villaya yaklaşırken kendini tamamen yalnız hissetti. Doğal olmayan bir şekilde. Buradaki enerjide dikkatli bir şeyler vardı. Tam olarak sakin değildi. Daha çok kehribar renginde korunmuş. Cırcır böcekleri görünmeden etrafında durmak bilmeyen şarkılarını söylüyorlardı. Güneşli avlu taşlarının üzerinde kahverengi bir kertenkele o kadar hareketsiz yatıyordu ki Anna, yaklaştığında kıpırdayana kadar ölü olduğunu düşündü. Evi ve arabayı çevreleyen, içinde yabancı otların bile yetişmediği mükemmel bir toprak çemberi vardı. Bakımlı çakıl değil. Toprak. Yer yer ölü bitki kalıntıları çıkıyordu. Gökyüzü masmavi bir cerulean mavisiydi ve gün *sıcaktı*. Her geçen dakika daha da sıcak. Esintisiz.

Anna adımlarını yavaşlattı ve bu yerin duygusunun etrafını sarmasına izin verdi. Güneş ışığı ve gölge, izolasyon. Henüz adını koyamadığı başka bir şey. Eğer yakalanacağını düşünmeseydi, eskiz defterini çıkarıp ön avluda bağdaş kurarak bu altı yüz yıllık villayla ilgili ilk izlenimini -düz cephenin soluk kahverengi taşları boyunca uzanan ve dişe benzeyen gölgeler oluşturan öğleden sonra ışığını- resmedebilirdi. Biri onu fark edecek, alınganlık gösterecek, diğerlerine bundan bahsedecek ve haftanın geri kalanı için kavgacı bir senaryo yazacaktı.

Bu sefer değil. Anna bu tatili istemişti. Aslında dört gözle bekliyordu.

Omuz çantasını yere bıraktı ve etrafına bakındı, hafifçe aşınmış kiremit çatı çizgisini, batı duvarından zarife yükselen kare kuleyi işaretlemek yerine zihinsel bir çizim yaptı. Kulenin tepesinde tek bir uzun pencere vardı, kalın perdeler çekilmiş, içerideki manzarayı gizliyordu, ama Anna yukarı bakarken, eliyle gözlerini kapatırken, kumaşın sanki biri gzetliyormuş ama saklanmak için uzaklaşmış gibi hareket ettiğini gördü.

Selam kızlar.

Anna yeğenlerinin yukarıda olmasına şaşırmamıştı. Grubun en küçüğü olsaydı ve buraya ilk o gelseydi, kuledeki yatak odasını da o kapardı.

halükarda, fark edilmişti. Partiye katılma zamanı gelmişti. n kapıya vurdu. Ayak seslerini dinledi.

Ayaklarının dibindeki bir hareket onu irkiltti ve tkezlemesine neden oldu. Turuncu kedi. Zavallı şeyi neredeyse eziyordu. Bir erkek kediydi, şimdi görüyordu, kısırlaştırılmamıştı bile. O tarladan buraya kadar onu ayak bileklerinin etrafında dans karşılamak için gelmişti ama görünüşe göre bu her yerde bulunan vahşi İtalyan kedileri de Amerikan kedileri gibiydi; kadın eğilir eğilmez, kedi artık onunla ilgilenmeyerek ulaşamayacağı bir yere doğru süzüldü.

Anna n kapıyı açtı.

Gözleri yeniden önce eskiyi seçti, sıradan olan her şey fark edilmeden bulanıklaşıyordu. Dumanla kararmış ahşap kirişleri, taş duvarları, üzerine pastoral bir resim işlenmiş yıpranmış bir duvar askısını gördü - dans eden periler birleşmiş parmaklarından üzüm salkımları sarkıtıyordu.

Anna, artık oturma odası olarak da kullanılan geniş, girintili giriş holünden geçti ve geniş bir kemerli geçitten sağdaki mutfağın ve solda muhtemelen yatak odalarına giden loş bir koridorun haritasını çıkardı. Oturma odasının ötesinde, daha aydınlık bir alana inen basamaklarla bir uzantı vardı - ağdaş bir yapı mı?

"Heya," diye seslendi eve, çoğunlukla zorunluluk duygusuyla. Sürekli olarak insanlara gizlice yaklaşmakla suçlanıyordu. Sesi taş duvarlarda belli belirsiz yankılandı. Kimse cevap vermedi. Villa, böcek ya da elektrik olduğunu tam olarak tanımlayamadığı donuk bir uğultu dışında sessizdi.

Burada biri var, diye düşündü Anna. *Dinliyorum.*

Yavaşça döndü, girişteki yıpranmış ahşap döşeme tahtalarını, mutfak kemerini kaplayan taşları, duvarlardaki pişmiş toprak karoları

ve mutfak zemini. Tavandaki uzun ahşap kirişlerden birinde büyük bir çukur vardı, sanki son beş yüz yılın bir noktasında bir şey onu ısırıp koparmış gibiydi. Birkaç mobilya neredeyse kirişler kadar eski görünüyordu. Anna, geri kalanların bir ev eşyası mağazasına yapılan büyük bir gezide satın alındığından şüpheleniyordu: oturma odasındaki bej kesit mobilya ve büyük, yavan sehpa, şöminenin büyük, açık ağzının üzerine sabitlenmiş düz ekran televizyon. Mutfakta tavandan sarkan otlar, meyve sepetleri ve kök sebzeler, kemerli geçitten uzanan yemek masasının üzerinde sallanan saksılar vardı ama ona her şey efekt olsun diye düzenlenmiş gibi görünüyordu. Gerçekinden çok Epcot İtalya'sına benziyordu.

Yine de Villa Taccola'da kendine özgü bir şeyler vardı. Tüm ev pentimenti'yi, başka bir şeyle örtülmüş orijinal fırça darbelerini çağırıyordu. Aynı konu farklı bir tarzda. Taze boyayla gizlenmiş geçmiş hatalar. Burada ne gibi hatalar yapılmıştı? diye merak etti.

Anna yatak odalarından en yakın olanına göz attı; çıplak, tertemiz, ufacık, eğimli bir duvara sıkıştırılmış tek kişilik bir yatak. Belli ki onun yatağıydı, bu yüzden çantasını yere bırakıp yatağı aldı.

Anlamsız bir merakla banyonun ışığını açıp kapattı -biliyorsunuz, bir banyoydu- sonra sessizliği bozmaktan çekinerek oturma odasına doğru ilerledi ve arka tarafta gerçekten de modern bir eklenti gibi görünen şeye baktı.

İyi tasarlanmıştı, kabul etmek zorundaydı, sarsıcı bir şekilde çağdaş olsa da, iki katlı cam duvar çarpıcı bir manzaraya bakıyordu: düzgünce sıralanmış bağ tepeleri, uzaktaki bir bina kümesinin üzerinde bir kilise kulesi ve çok daha yakınlarda, soluk mavi kare bir yüzme havuzu, suyu ve güverteyi süsleyen parlak küçük figürler.

İşte .

Anna merdivenleri tırıs la inerek ek binaya girdi, sağ tarafta bir sıra açık yatak odası kapısı daha gördü ve büyük cam duvarın içine, çamaşırların kuruması için asıldığı arka avluya açılan kapıyı yerleştirdi. Yeğenlerinin kitapları, oyuncakları ve elektronik eşyalarıyla dolu oturma alanından geçerken gözüne bir hareket ilişti. Tam zamanında döndüğünde yatak odası kapılarından birinin klik sesiyle kapandığını gördü.

Anna irkilerek nefesini tuttuk tan sonra homurdandı. Ne sıcak bir karşılama. Antisosyal olanın kendisi olması mı gerekiyordu? Belki de biri kıyafet değiştiriyordu, çıplak yakalanmak istemedi. Tanrım, Anna kayınbiraderini çıplak görürse, bunun sonunu asla duyamazdı.

Sehpanın kenarına yaklaşan Anna, gri ve yırtık pırtık uzun bir kuyruk gördü ve her neyse ayaklarına dolanmasın diye hızla geri sıçradı. Nefesini tutarak daha yakından incelediğinde daha da rahatsız edici bir şey olduğunu gördü; ne canlı ne de ölü bir yaratıktı. Bir keseli sıçan. Oyuncak. Şey mi? Anna başını salladı ve onu olduğu yerde, sehpanın altında bıraktı.

Villanın dışında, cırcır böceklerinin ritmik şarkısına katılan o vızıltı sesi tizleşti. Ağustos böcekleri mi? Kurbağalar mı? O ne bilirdi ki. Şehirde çok uzun süre yaşamıştı.

Verandanın aşağısında, seyrek basamaklı taşlardan oluşan bir yol, açık havada yemek yemek için uzun bir ahşap masaya götürüyordu ve sıska siyah-beyaz bir kedi ona aldırış etmeden posttan bir halı gibi üzerine örtülmüştü.

Anna patikanın ilerisinde, içinde kilden bir fırın ve manzarayı seyretmek için dizilmiş şezlonglar bulunan kaldırım taşlı bir veranda buldu. Verandadan ısı dalgaları yükseliyordu. Anna, bir pizzayı taş zemine koyup o şekilde pişirip pişiremeyeceklerini merak etti.

Arazinin panoramik etkisini görmek için gözlerini gölgeledi. Burası çok büyüktü, şimdiye kadar kaldıkları en büyük tatil eviydi. Pahalı bir yer olmalıydı.

Burada kaybolabilirim, diye düşündü Anna.

Havuza giden yolda ilerlerken Waverly ve Mia'nın tiz çığlıklarını ve su sıçratma seslerini, babalarının bir dev gibi tek heceli hırıltılarını duydu. Zeytin ağaçlarının gölgelediği havuz kapısında Nicole'ün, "Bu tarafa su sıçratmayın, teşekkürler," dediğini duydu.

Anna'nın eli mandalın karşısında dondu kaldı.

Son şans. Geri dönebilir, bir yalan daha söyleyebilir, uçuşunun iptal olduğunu söyleyebilir, Floransa'da takılabilir, başka bir yere gidebilirdi. Herhangi bir yere.

Ama evdeki biri -görünüşe göre kızlar değil- onun burada olduğunu zaten biliyordu. Villa Taccola'ya giriş yapmıştı, hoşuna gitsin ya da gitmesin.

Anna varlığını duyurmak için kapıyı arkasından tıkırdatarak kapattı. Kimse başını kaldırıp bakmadı. Kızlar havuzda yüzlerini diğer tarafa dönmüş, Justin'in kollarında lunaparkta gezinir gibi geziniyorlardı. Babam gözlüklerinin üzerinden, kapağında büyük kırmızı bir %10 İNDİRİM etiketi olan *Strike Force Two* adlı ciltsiz bir kitaba bakıyordu ve Nicole'ün alnındaki çizgilere bakılırsa, annem ve Nicole tüm dikkatlerini gerektiren bir şeyi tartışıyorlardı. Ya da belki kız kardeşi bugünlerde hep böyle görünüyordu. Anna onu son gördüğünden bu yana yedi ay geçmişti.

"Başardım," diye duyurdu Anna ve kimse dönmeyince eğilip kolunu annesinin omuzlarına doladı.

Annem çılgık attı. Anna yine de yanağından öptü. Nicole geri çekildi, sanki itilmiş gibi elini göğsüne götürdü.

"Anna, seni deli!" Annem kendini yelpazeleyerek güldü. "Neden bize böyle sinsice yaklaşıyorsun?"

Anna, Nicole'ün her zaman yaptığı gibi yanaklarını hafifçe okşayarak öptü, sonra da babasına döndü, babam kucağındaki ciltsiz kitabı dikkatle açtıktan sonra boynunu bükerek merhaba dedi.

"Uçuşun iyi geçti mi?" Sesi gümrük memuru gibi çıkıyordu. Anna,

"Evet, iyiydi," diye yanıtladı.

Ve bu konuşma da böylece sona ermiş oldu.

Nicole, "Kızlar, Anna Teyze'ye merhaba deyin,"

diye emretti.

"Merhaba, Teyze. Anna," Waverly okudu, yüzme içinde
ve ters yönde.

Görünüşe göre yedi yaşında bıkmış. Anna etkilenmişti.

"Havuza gir, Anna!" diye bağırdı küçük Mia, henüz beş . "Bırak da önce o yerleşsin," dedi Justin, Mia'yı kalçasına kaldırarak.

"Şaka mı yapıyorsun? Kaynıyorum." Anna sandaletlerini tekmeledi, elbisesinin eteklerini yukarı kaldırdı ve doğruca sıgılığa girdi.

Waverly dönüp kaşlarını kaldırdı. "Mayo getirdin mi?"

"Elbette." Anna bir daire çizerek yüzdü, suyun buz gibi soğuk kalçalarını kavradığını hissetti.

"Neden gidip giymiyorsun tatlım, böylece güzel elbiseni ıslatmazsın?" Annesi önerdi. Kötü bir fikir değildi, ama ona döndüğünde annesinin gözlerinde farklı bir yargı ve kız kardeşinin gülümsemesinin köşelerinde bir dakika önce olmayan bir çimdik görebiliyordu.

Anna geçen Noel'i şimdi daha iyi hatırlıyordu. Nicole sarhoş olmuş, onu tuvalette köşeye sıkıştırmış ve kocasıyla flört etmeyi bırakmasını söylemişti ki bu -üzgünüm- gülünçtü. Justin yeterince iyi biriydi ve dokuz yıl önce düğünde sınırda çekiciydi, ama daha çocukları bile olmadan bir baba bedenine dönüşmüştü ve Nicole'ü kazanmak için kullandığı karizma artık ya yoktu ya da satış müdürlüğü işinin dokuzdan beşe kadar olan kısmına ayrılmıştı. Bazı insanlar Ohio'lu orta halli erkeklerden hoşlanırdı, yargılamamak gerekirdi, ama Anna öyle değildi ve bunu kız kardeşine de söylemişti, ama bu umduğu kadar iyi gitmemişti.

Anna, Justin'i selamlamadan havuzdan çıktı. Umurunda değil gibiydi.

Kapının altından kayarak doğruca Anna'nın yanına gelen ve ıslak bacaklarına sürtünen gri renkli bir kedi daha gördü.

"Su sıçratma," diye bağırdı Waverly Mia'ya. Küçük kız kardeşi, *Encanto* şamandıralarıyla asılı kalarak gevşedi. "Kediciği korkutacaksın."

Bu seferki gerçekten Anna'nın ilgisini çekmek istiyor gibiydi, bu yüzden eğildi ve onu sevdi. Kirli ve böcekli gibi hissediyordu. Tırnaklarıyla hafifçe kaşıdı, o da mırıldanarak eğildi.

"Burada çok fazla kedici var," diye mırıldandı Mia. "Buna bayılıyorum."

"Ben de öyle," dedi Anna, kedi tekrar gözden kaybolurcasına uzaklaşırken.

"Kedileri sever misin?" Waverly havuzun kenarından ona sordu, başını sıksa bronz kollarına dayamıştı. Sesi şaşırmış gibiydi.

"Tabii ki biliyorum," dedi Anna.

"Neden senin yok o zaman?"

Justin, "Teyzeni rahat bırak," diye homurdandı ama Anna bundan rahatsız olmadı. Bu adil bir soruydu, eleştiri değil.

Güvertede oturmuş, bacakları suyun içinde dönerken düşünüyordu. "Bence bir şeyi ona sahip olmak istemeden de sevebilirsiniz."

Nicole, "Evcil hayvanlarla Anna'nın iyi bir kombinasyon olduğundan emin değilim," diye mırıldandı, tam olarak nefesinin altında değil.

Anna'nın gözleri kız kardeşininkilere kaydı. Nicole onun bakışlarını tuttu. *Yanılıyor muyum?*

"Dinlenmiş görünüyorsun Anna," dedi annem, her zamanki gibi gerginlikten habersiz. "Uçakta biraz uyudun mu?"

"Tabii ki öyle." Nicole ayaklarını uzattı. "Çocuk yok. Cennet."

Anna, Waverly'nin yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirmediğini fark etti, ardından sırtım gibi kız kendini havuzun kenarından iterek tekrar derinlere daldı.

Nicole daha bitirmemişti. "Ne yani, şarap mı içtin, film mi izledin, sandalyeni arkaya koyup uyudun mu?"

"Bir kitap okudum, film değil ama evet." Anna kendini bir suçu itiraf ediyormuş gibi hissetti.

Dürüst olmak gerekirse, kitap da başka bir yalandı. Altı saat boyunca değersiz reality şovları izlemişti.

"Senden nefret ediyorum," dedi Nicole gözlerini kapatarak.
"Uçuşumuzdan sonra hâlâ kendime gelemedim. Kırmızı gözle uçtuk ve bu ikisi gözlerini bile kırpmadı."

"Uyumadınız mı?" Anna sırtarak Mia ve Waverly'nin kıkırdamasına neden olan bir sıçrama yaptı. "Sizi küçük şeytanlar."

"Baba uyudu!" Mia kürek çekerek ona döndü.

"Evet, bu konuyu bir daha açmayalım," diye mırıldandı ona göz kırparak.

"Benny ve erkek arkadaşı benden saklanıyor mu yoksa?" Anna sordu, eve bakıyordu. Villa bu açıdan çok daha az zarif görünüyordu. Büyük cam eklenti orijinal mimariyi kapatıyor, kesilmiş ve yerine yanlış protez takılmış bir şey etkisi yaratıyordu. Modern kısım villanın geri kalanı için fazla bodurdu ve öğlen güneşi tüm bu cama rahatsız edici bir şekilde yansıyor. Göz kamaştırıcı yeni binanın aksine, taş kule, hiçbir şeyin oluşturmadığı büyük bir gölge gibi, rahatsız edici derecede karanlık görünüyordu.

O kuleye nasıl çıktın ki? İçeride bir merdiven görmemişti.

"Pisa'ya gittiler," dedi annem. "Christopher orayı görmek istedi. Çok kararlıydı."

"Onunla tanıştın mı?" Babam kağıt kapağının arkasından Anna'ya homurdandı. "Adı Christopher. Chris değil. Tam adı. *Christopher*."

"Evde kim var o zaman?" Anna sordu.

"Şu anda kimse yok." Annem gülümsedi. "Altı gibi dönerler. Benny seni göreceği için *çok* heyecanlı. Aslında o kadar uzağa gitmek istemiyordu ama Christopher hayır cevabını kabul etmedi!"

Yani villada kimse yoktu, perdeler hışırıyor, kapılar kapanıyordu.

Anna perili ev şakası yapmayı düşündü, her şey ortadaydı ama yeğenlerini korkutmak istemedi, o yüzden babasına, "Evet, Christopher'la tanıştım. Benny onu şehre getirdi ve akşam yemeği yedik."

"Ne zaman?" Annem sordu.

Anna omuz silkti. "Bir ay kadar önce."

"Bana hiç söylemedin."

Anna konuyu tartışmadı. Ortamda yükselen uğultunun doldurduğu bir sükûnet sohbete damgasını vurdu.

Nicole, "Benny mutlu görünüyor," dedi.

Anna, kız kardeşinin gözlerinin gözlüğünün karanlık camlarından kendisine baktığını hissedebiliyordu. Mesaj içeren bir bakış: *Bunu onun için mahvetme*. Çünkü

Anna o kadar güçlü olsaydı. Ve o kadar kötü niyetli.

Anna yarım düzine iğneleyici yanıt verdikten sonra, "Öyle, değil mi?" demekle yetindi.

Nicole, Anna'nın sakinliği karşısında sinirlenerek şezlonguna yaslandı ve bu yeterince ödüldü.

Mia, Anna'nın sallanan bacaklarına doğru yüzdü ve kollarını kaldırdı. "Dışarı çıkmak ister misin Meems?" diye sordu Anna.

Mia başını salladı, dişleri takırdıyordu.

Anna onu kaldırdı, kucağına oturttu ve elbisesini ıslattı. O aldırmadı. Bu onu serinletti, ama annesi "Git ve mayonu giy!" diye söylenirken, Nicole "Sadece izle, tamamen giyinmiş olarak atlayacak" diye homurdandı ve Anna yaşam gücünün bir kafein çökmesi gibi kendisinden çekildiğini hissetti.

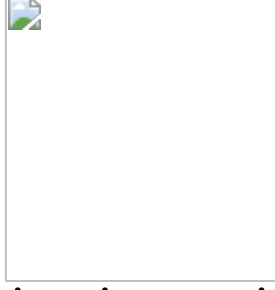
"İyi fikir," dedi ve göz kırparak Mia'yı nazıkçe yana yatırdı. "Hemen döneceğim."

"Hemen dönerim" de bir başka yalandı, yatıştırmak, bir sonraki saati ve ondan sonrakini atlatmak içindi. Önümüzdeki dokuz gün boyunca oyunun adı buydu.

Dikkatli ol. Hayatta kal.

Sandaletlerini giydi ve patikadan yukarı doğru kayd.

Anna annesinin arkasından, "Bu çok güzel," dediğini duydu. "Herkes bir arada."

BİRLİKTELİK

Anna eve yeni açılardan bakabilmek için son derece dolambaçlı bir yoldan geri döndü. Bunun pek de iyi bir fikir olduğu söylenemezdi; çimenler yer yer diz boyundaydı, çam iğnelerini ve karınca yuvalarını gizliyordu, ta ki gelişen çayırların aniden yerini Anna'nın önden gördüğü toprak çembere bıraktığı, ölü bitkilerin çatlamış topraktan fışkırdığı o sürekli kavisli çizgiye kadar. Sanki villanın temelinden toprağa sızan bir kirlilik varmış gibi evi her yönden çevreliyordu. Anna ön tarafa doğru ilerlediğinde ayak bilekleri sadece çiziklerle kaplı değil, aynı zamanda ısırılmıştı. Ayak parmaklarında kırmızı karıncalar geziniyordu. Sandaletlerini tekmeleyip ön kapının yanına bıraktı ve ayaklarının üstünü avlunun sıcak kaldırım taşlarına sürterek, sadece yanmış karınca cesetleriyle birlikte içeri girmeyi başardı. Nemli elbisesi girişin yarı aydınlığında buğulanıyordu.

Düşündüğünden daha uzun sürmüş olmalıydı. Nicole onu çocuklarla birlikte içeride dövmüştü. Kızlar uzatma bölümünde mayolarını çıkarıp asması için Justin'e verirken, Nicole mutfakta dolaşp onlara atıştırmalık bir şeyler hazırlıyordu. Waverly doğruca iç çamaşırına ve bir güneş elbisesine büründü ama Mia etrafta çırılçıplak koşturarak, "Çıplağım! Çıplağım!"

Anna ona gülümsedi. "*Evet, .*"

"O da neydi?" Nicole mutfaktan başını uzattı. "Bir şey mi dedin?"

Anna başını salladı ve mutfak masasına oturdu. Bir sineğin açık pencerenin etrafında, çıkış yolunu bulamadan defalarca dönmesini izledi.

"Tuhaf." Nicole kraker, üzüm ve peynir çıkardı. "Sen ister misin?"

"Tabii ki."

Nicole gözlerini devirdi ama bir tabak daha alıp onun için hazırladı. "Bu evde garip var. Birinin konuştuğunu duyduğumu düşünüp duruyorum."

Herkes dışarıdayken. Ya da ayak sesleri ama orada kimse yok."

Anna birkaç üzüm çiğnedi, yatak odasının kapısının kendiliğinden kapanmasını düşündü, bir şey söylemeyi düşündü ve vazgeçti.

"kaybediyorsun, Nic. Nihayet. Geri kalanımıza yetişiyorsun."

"Ha ha. Çok komik. Eminim akustikle ilgili bir şeydir. Terra-cotta fayans." Nicole bu teoriyi genişletmek yerine arkasını dönerek, "Kızlar? Yemek!"

Anna'nın yanındaki masaya çöktü, görünüşe göre atıştırma hazırlamaktan bitkin düşmüştü. Anna eğilip kız kardeşinin yanağını öpmek için tuhaf bir istek duydu.

Nicole ağlamaklı bir ifadeyle ona baktı. "Şarap için çok mu erken?" "Tabii ki hayır, tatildesin."

Nicole'ün gözleri gülümserken bile keskinleşti. "Bana bir iyilik yap ve bu hafta konuşmana dikkat et?"

"İki şarap koy. Seni ikna ettiğimi söyle."

Gülümseme Nicole'ün yüzündeki savaşı kazandı. Çocuklar atıştırma odalarını almak için merdivenlerden yukarı çıktıklarında, o ve Anna ellerinde Chianti Rufina kadehleriyle oturma odasını boşaltmışlardı.

Anna kız kardeşinin konuşmasını dinlemekten çok izledi. Nicole'ün sarhoş olmasını izlemek hoşuna gidiyordu. Nicole'ün çakırkeyifliği genellikle keyifliydi. Her şey komik bir hızla olup biterdi ve Nicole kendini saldıgı zaman çok daha insancıl olurdu. Noel önemli bir istisnaydı ve belki de bu yüzden Anna'yı bu kadar gafil avlamıştı.

Anna'nın Nicole'ün bir soru sorduğunu fark etmesi bir saniye sürdü.

"Toplantınız mı?" Nicole tekrarladı.

"Oh. Evet. Saçma." *O kadar* da yalan değildi; ajansın son on yılında herhangi bir noktada yapılan herhangi bir toplantı için de geçerli olabilirdi.

"Müşteri kim? Eğer söylemeye izniniz varsa."

Anna son yaptığı büyük toplantıyı düşündü. "Milton Foods. Bir sosisli sandviç kampanyası yapıyoruz. Yaklaşık elli yıldır müşterilerimizdi ama şimdi insanların yeniden daha fazla et yemesini sağlamaya çalışıyoruz."

Nicole burnunu kırıstırarak, "Milton sosisleri koruyucu maddelerle dolu," dedi. "Bu yüzden onları almıyoruz. Eğer yardımcı olacaksa."

Değildi. "Teşekkürler. Bunu bilmek güzel."

Anna toplantılarda neredeyse hiç konuşmazdı. Sadece gösteri yapmak için oradaydı, bir tür parti numarasıydı ve bunu biliyordu. Elinde dijital bir bloknotla köşede, yüzü öne dönük oturur ve basılı ve görsel kampanyalar için tartışılan konseptleri gerçek zamanlı olarak çizdi. Wendell Rook Silver çok eski, saygıdeğer bir reklam ajansıydı. Ortaklar arasında eski muhafızlardan kimse kalmamıştı ama hâlâ kurucuların hayaletleri omuzlarının üzerinden onları izliyormuş ve çizginin dışına çıktıklarında onları otuz dördüncü katın penceresinden aşağı atmaya hazırmış gibi çalışıyorlardı. Anna masasındayken dijital olarak çalışıyor, renderlar, maketler, video kampanyaları için storyboardlar yapıyordu ama onlar odada eski usul reklam ajansı nostaljisiyle göz kamaştırmak istiyorlardı. Ondan 1960'ların sekreteri gibi giyinmesini istemedikleri için mutluydu. Sorun değildi. Bu bir işti. İşinde iyiydi. Tüm hakları vardı. Söyleyecek başka ne vardı ki?

"Kuleye nasıl gireceğiz?" Anna sordu.

Nicole kaşlarını kaldırdı, utangaçtı. Bir sihirbazın asistanı gibi duvara asılı dokumaya doğru yürürken yalpaladı ve gösterişli bir hareketle ayağa kalktı. "Ta-da!"

Perilerin arkasında, yerle aynı hizada olmayan meşe bir kapı vardı. Kalın. Eski ve hırpalanmış. Anna'nın gözü paslanmış tokmağının altında uzanan dekoratif anahtar deliğine takıldı. Üzerine bir çeşit desen işlenmişti ama yaşlılıktan alacalanmış, mantar gibi görünüyordu.

Anna güldü. "Tamam. Gizli giriş. Kule odasını kim talep etti?"

"Hiç kimse," arkasından bir ses geldi. "Burası yasak bölge." Anna kanepenin arkasına doğru kayd, kule unutulmuştu.

Benny iki hevesli adımda ona ulaştı ama ona nazıkçe sarıldı. "Terliyim, çok yaklaşma!"

"Umurumda bile değil." Anna kardeşinin kaygan yanağını öptü ve yüzünü buruşturdu - gerçekten iğrençti.

Benny gözlerini kırptırarak güldü. "Seni uyarmıştım!"

Elinin tersiyle yüzünü sildi, böylece erkek arkadaşına dönüp ne beklediğini sorabildi. Sarılmak mı? Onunla ilk tanıştığında olduğu gibi çift yanaktan öpücük mü? Benny, erkek arkadaşı o gece iki kez üzerine çullandığında onu saran açık dehşet karşısında on dakika boyunca sessizce kıkırdamıştı.

Bu kez Chris değil Christopher sert bir el sıkışması yaptı. "Seni tekrar görmek güzel, Anna."

Hızlıca geri salladı, sesinin derinliğiyle eşleşti. "Ben de öyle, Christopher." Anna, Nicole'ün bir kahkaha attığını duydu, sonra "Bir kadeh şarap isteyen var mı? Anna beni erken başlamaya ikna etti."

"Kötü etki." Anna omuz silkti. "Beni bu yüzden davet ettiniz, değil mi?"

"Tanrım hayır." Benny göz kırptı. "Çünkü İtalyanca konuşan tek kişi sensin. Şaraba evet lütfen, Nicky."

Christopher, "Pisa çok kalabalıktı," diye açıkladı.

"Herkes şu eğik kuleye bakmak istiyor." Anna Christopher'a yan gözle baktı ve bir ay öncesiyle aynı izlenimi edindi. Sarışın, zarif, yontulmuş. Eğer bir aktör olsaydı, Nazi rolüne bürünebilirdi.

Christopher onun ilgisini yanlış anlayarak, "Etkileyici," dedi. "Birkaç fotoğraf çektik."

Cep telefonunu uzattı.

"değil," dedi Anna. "Daha önce ." "Pisa'ya gittin mi?"

"Hayır. Ama sanki bir yerlerde fotoğrafını görmüş gibiyim?" Benny gülümseyerek ve bir bardak Chianti ile yanlarından geçti. "Sakin ol," diye fısıldadı.

Bilincini kaybetmeden daha kolay gidebileceğini düşünemiyordu, bu yüzden Christopher'a yumuşak bir şekilde gülümsedi ve mutfaktaki kızlara katılmak için yanından süzüldü.

Mia gri şeyi koltuk altında sıkıca tutuyordu. Atıştırırken, onu ısırıklarla besliyormuş gibi yapıyordu.

"Bu kim?" Anna sormaya cesaret etti. "*Blossom,*" diye mırıldandı Mia.

"anla kafiyeli," diye Waverly, masanın karşısındaki pelüş hayvana bakarak.

Anna Nicole'e döndü, o da başını sallayarak fısıldadı: "Doğa tarihi müzesi. Kendisi seçti."

"Bu ..." Anna başını salladı. "Gerçekçi."

"Evet."

"Bu bir iğrençlik," diye açıkladı Waverly. Anna öksürerek güldü. "İyi kelime dağarcığı, Wayvs."

Nicole gururdan çok şaşkınlıkla başını salladı. "Böyle şeylerle ortaya çıkıyor."

Annem mutfaktaki kalabalığa katıldı, yeni duş almıştı ve şarap kadehlerinin üzerinden dudak büktü. "Biraz erken, değil mi?"

Anna ona bir bardak kırmızı şarap doldurdu. "Partiye katıl."

"Şimdi başlarsam yediye kadar uyumuş olurum!" Annem yine de aldı.

"YouTube izleyebilir miyim?" Waverly masadan kalkarak sordu.

Nicole, "Tamam" demeden önce dudaklarını uzunca bir süre birbirine bastırdı ve çocuklarla Blossom'ın, videoyu seçme sırasının kimde olduğu konusunda anında kavgaya tutuşarak uzatma koluna doğru kaymalarını sağladı.

Anna bu kez kendine soğuk prosecco ikram etti, sandaletlerini almak için ön verandaya çıktı ve evin içinden geçerek Mia ve Waverly'yi geçip arka tarafa, şimdi bir çift selvi ağacının uzun gölgesinde duran açık hava yemek masasına giden patikadan aşağı indi.

Öğleden sonra bir an için parıldayan bir sessizliğe büründü, polenler ve böcekler yaz ışıltısında geziniyordu, ama sonra çakıl taşları üzerindeki ayakların çıtırtısı, annem ve Nicole'ün ona katılmak için dışarı çıktıklarında, haftalık planlar hakkında sohbet ederken geldiklerini duyurdu.

"Şimdiye kadar ne yaptınız?" Anna oturduklarında sordu. "Pek bir şey yapmadık aslında," dedi annem - biraz da huysuzca, diye düşündü Anna.

"Yiyecek bir şeyler almak için o kasabaya gittik. Köyde bir yürüyüş yaptık ama pek bir şey yoktu. Burada siesta ya da her ne deniyorsa, onu yapıyorlardı."

İkisi de Anna'ya baktı.

Başını iki yana salladı. "Buna ne dediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Her neyse, siz tercüme etmeden çok fazla şey yapmak istemedik.

Geç gelmek zorunda kalman üzücü ama şimdi burada olmana sevindim."

Uygulamalar var, diye düşündü Anna. Telefonunuza bir şeyler yazabilirdiniz ve o da sizin için yüksek sesle, İtalyanca olarak tercüme ederdi.

"Köydeki küçük kiliseye gittik," dedi Nicole. "Güzel miydi?"

Anna teklif etti. "Mimari açıdan önemli miydi?"

Nicole'ün sanat bilgisini etrafa saçmadığını anlaması için sahte bir kibir sesi takındı. Bu hiç iyi gitmedi.

"Bilmiyorum." Nicole gözlerini kıstı. "Neye bakmam gerektiğinden pek emin değilim."

Nicole'den ferahlatıcı bir dürüstlük, ama sonra, kız kardeşi üçüncü kadeh şarabını içiyordu, bu yüzden tüm bahisler kapalıydı.

"Çok güzel, kare şeklinde bir kulesi var," dedi annem. "Romanesk mi?"

"Kulağa öyle geliyor. Kontrol edeceğim."

Anna mesafeleri düşündü. Monteperso'ya ne kadar yürüyecekti? Yol dardı ve buradaki sürücüler şerit tanımları konusunda yaratıcıydılar. Yolun kenarı yer yer uçurum gibi görünüyordu. Oraya güvenli bir şekilde varmak için araçlara yalvarması gerekecekti.

"Villa gece nasıl?" Anna ağzından kaçırdı.

Nicole ve annem, Anna'nın ilgiyle öne doğru eğilmesine neden olan şaşkın bir bakış attılar. Nicole bulantıyla gözlerini kırıştırdı, ama annem gözle görülür bir çabayla canlandı.

"Son derece rahat," dedi. "Çok sessiz. Ve gece gökyüzü göz kamaştırıcı - göreceksiniz!"

Nicole Anna'yla göz göze geldi, bir şey söylemek ister gibi dudaklarını araladı ama sonra kendini masadan uzaklaştırıp yukarı doğru yalpaladı. "Yemeğe başlasam iyi olacak. Başkasının mutfağında her zaman daha uzun sürer."

"Keşke yardım etmeme izin verseydin," diye iç geçirdi annem, ayağa kalkmaya başlarken.

"Bütün bu tatilin parasını sen ödedin! Bir yemekle idare edebilirim anne, gerçekten." Nicole annemin saçlarını hışırdatarak onu sandalyeye geri oturttu.

Anna omzunun üzerinden baktı. "Dışarı çıkmıyor muyuz?"

Nicole eve çekilirken annem, "Çocuklar yakında acıkacak," dedi. "Herkesin ne zaman döneceğinden emin değildik, o yüzden burada kalalım dedik."

"Burada akşam yemeği kulağa harika geliyor," diye yalan söyledi Anna. "Gerçekten muhteşem, değil mi?"

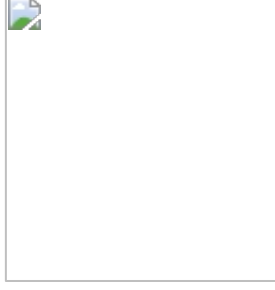
Bunu söylerken bile midesinde bir dehşetin döndüğünü hissetti ve bu sadece Nicole'ün yemek yapma ihtimalinden kaynaklanmıyordu. *Burada kalacağız. Kendimizi buraya bağlayacağız.*

Anna sadece akşam yemeği için bile olsa dışarı çıkmak istiyordu. Yalnız kalmamak için. Onlarla birlikte olmak istiyordu. Sadece . . .

Tekrar yukarı, eve baktı. Kulenin bu tarafında hiç pencere yoktu. Tüm ışığın ve tepelerin manzarasının olduğu bu tarafta. Bu onu rahatsız ediyordu. Bir pencere olmalıydı. Sadece göremiyordu.

Belki de son altı yüz yıl içinde bir ara kapatmışlardır. Doğal bir ışık kaynağını neden ortadan kaldırdıklarını Tanrı bilir.

Villa gece nasıl? Göreceksiniz.

GÖRÜNMEZ ANAHTAR

Dışarıda yemek yediler, tüm büyük Pace ailesi yeniden bir araya geldi.

Anna kardeşini gizlice içeri aldı. Benny duş almış ve akşam yemeği için daha önce giydiğini hiç görmediği keten bir gömlek giymişti. Kendi gömleğinden çok Christopher'ın gardırobundan bir şeye benziyordu. Bir ay öncesine göre daha zayıftı, yüzü daha köşeliydi.

Anna ve Benny ikizlere göre birbirlerine pek benzemiyorlardı, hiç benzememişlerdi. İnsanlar büyürken aralarındaki farklılıklar hakkında yorum yaptıklarında Benny hemen savunmaya geçerci. "Biz ikiziz! Biz aynıyız!" Sanki yapışık olmalarını istiyormuş gibi Anna'nın beline sıkıca sarılırdı. Anna her zaman iki eşsiz birey oldukları gerçeğinden dolayı incinmenin aptalca olduğunu düşünmüştü; hatta şimdi, Benny'nin daha yakışıklı bir kardeş olduğu açıkça ortaya çıktığında daha da fazla. Benny, doksanlı yılların süper model havasını hâlâ taşıyan Nicole kadar güzel değildi ama neredeyse öyleydi. Ailede sadece Anna, ne kadar iyi beslenirse beslensin ya da ne kadar egzersiz yaparsa yapsın, soluk benizli ve sivri uçluydu. Nicole, Benny'nin Anna'nın besinlerini anne karnında çaldığına dair şakalar yapardı.

Anna çoğu zaman nasıl görüldüğünü umursamıyordu ama Benny'nin biraz daha kilolu olmasını tercih ediyordu.

Annem hâlâ kocaman kenarlı havuz kenarı şapkasını takıyordu, Nicole ise aynı şapkanın daha küçük bir versiyonunu, onları *Hello, Dolly*'nin halk tiyatrosu prodüksiyonundaki koro üyeleri gibi gösteriyordu! Babamın boynunda şimdiden bir güneş yanığı, koyu kırmızı bir yaka çizgisi vardı. Annem günde kaç kez güneş kremi sürmesi için başının etini yese de eve dönene kadar pancar gibi olacaktı. Kızlar bir zeytin ağacının altında bağdaş kurmuş oturuyor, aralarından geçen kara kediyi okşuyor, kemerli sırtının okşanmasına izin veriyorlardı. Nicole yiyecekleri ve Justin içkileri getirdiğinde, kedi tırmaladı ve yetişkin topluluğa açık bir kızgınlıkla ters ters baktı.

Nicole, yerel açık hava pazarından aldığı taze malzemelerle kocaman bir tencere makarna pişirmiş ve yine de bir şekilde tadının bir Amerikan yemeği gibi olmasını sağlamıştı.

TV yemeği.

Justin bir şişe Chianti'nin mantarını çıkarmak için ayağa kalkarken, Anna villanın cam duvarının arkasında bir hareketlilik yakaladı. Herkes dışarıda olduğuna göre bir yansıma olmalıydı. Uçan bir kuş. Hayır, daha büyük bir şey. Değişen bir bulut mu?

Anna yle düşünmüyordu.

Akşam da gündüz gibi bulutsuzdu ve açıları, perspektifi anlıyordu. Bu şekil evin içindeydi.

Anna bu düşüncenin verdiği rahatsızlığın içinde dalgalanmasına izin verdikten sonra dikkatini tekrar masaya verdi.

"Umarım her şey yolundadır," dedi Nicole, herkes yemeklerine gömülürken. Anna, "Evet, sorun yok," diye cevap verdi.

Lokmasını yuttu ve masanın yarısının kendisine baktığını fark etmek için yukarı bakmadan önce derin bir yudum şarap içti.

Annem, "ok lezzetli olmuş Nicole, bugünlerde tam bir aşsın," dedi.

"En azından *senin* onayını aldığına sevindim!" Nicole içkiyi bir saat önce bırakmıştı. Huysuzlaşmaya başlamıştı.

"Josh'un gelememesi ne yazık," dedi Justin.

Anna tüm bakışların kendisine doğru kaydđını görünce memnun oldu.

"Artık birlikte değiller." Nicole aynı anda hem sempatik, hem neşeli, hem de öfkeli görünmeyi başarmıştı. "Sana söylemiştim, J!"

Anna'ya "*Ne yapacaksın?*" der gibi baktı.

"Bunu biliyordum." Justin omuz silkti, etkilenmemişti. "Sadece ayrılmış olmanız çok kötü demek istedim. Onun burada olması iyi olurdu."

"*Ve sen durumu daha da ktleştirmeyi başardın,*" diye nefes aldı Nicole.

"Evet, ikinizin iyi anlaştığını hatırlıyorum," dedi Anna, ekmeği almak için masaya uzanırken.

"Hepimiz iyi anlaşırdık," dedi annem. "ok tatlı biriydi. Eminim hâlâ öyledir. O lmedi!"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye onayladı

Anna. "Aferin sana, diye düşündüm,"

dedi babam.

Anna gözlerini kırpıştırdı. "Ondan ayrıldığım için iyi mi ettim?"

"Hayır. Senin için *iyi* olduğuunu düşünmüştüm." ne doğru eğildi, vurgulamak için masanın üzerine ıktı.

"Dört yıl," diye iç geçirdi annem. "İkinizin mihraba doğru gittiğinizi sanıyorduk, ama görünüşe göre öyle değilmiş!"

"Josh Amca'dan mı bahsediyorsun?" Waverly yetişkin muhabbetine olmaya hevesli bir şekilde sordu.

"Evet, Josh ve benim söylüyoruz," dedi Anna. "Birkaç ay önce. Herkesten en içten özürlerimi iletmek isterim."

Waverly, "Onu sevmiştik," dedi ve sonra omuz silkti. "Oh iyi."

Anna sırtıttı. "Aynen öyle. *Oh iyi.*"

Nicole'ün gözleri Anna ve Waverly arasında gidip geliyor, kaşları .

Birdenbire annem tiz bir "Hoo!" sesi çıkardı.

Ürperdi, ellerini çıplak kollarının etrafında kenetledi. Herkes dönüp ona baktı.

"Biraz sakın ol!" diye cıvıldadı. "Merak etme. Ye. Ye!"

Aslında kimse pek endişeli görünmüyordu ama Anna en azından annem dik oturup şarabından bir yudum alacak kadar kendine gelene kadar onu izledi.

"İyi misin anne?"

"Evet!" Nefes nefese güldü. "Hayatın tam zamanı. Garip ama. Her neyse."

"Peki, siz ikiniz neden ayrıldınız?" Justin ezberlenmiş bir sesle sordu, sanki son birkaç dakikadır kafasında bu sorunun provasını yapıyormuş gibiydi.

Nicole Christopher'a döndü ve onun kâsesini kenara ittiğini fark etti. "Yemek iyi mi?"

"Hayır, bu ..." Christopher ağzının yarısıyla gülümseyerek komplocu bir tavırla Benny'ye döndü. "Bütün sebzeleri yedim. Keto diyetindeyim. İki haftadır karbonhidrat orucundayım."

Anna'nın çenesinin düşmesi için çok şey gerekti ama artık düştü. Kim İtalya seyahatinden iki hafta önce keto diyetine başlar ki? Christopher, Chris değil.

Justin hâlâ bir cevap bekliyordu.

Anna derin bir nefes aldı. "Evet, biz sadece ... . Sanırım sadece farklı şeyler istedik."

Şarap kadehini aldı. Boştu. Yine de yudumladı.

"Peki ne istiyorsun?" Nicole ona sordu. "Bu en büyük aile gizemi gibi bir şey, değil mi?"

Benny parmağını kaldırdı. "Augie Amca'nın altın zulası."

"Augie Amca'nın altın zulası dışında, ki öyle bir şey hiç olmadı bu arada," diye tersledi Nicole. "Cidden Anna, *tam* olarak hayallerin nedir? Özlemlerin?"

Yalnız bırakılmak için mi?

Ömrü boyunca derisini kemiren ve her geçen gün daha da büyüyen midyeler hissinden kurtulmak için mi?

Anna gülümsedi. "İlginç bir soru. Bunu düşüneceğim."

Nicole başını salladı ama Benny güven verici bir şekilde Anna'nın dizini okşadı. O empati kuran bir kardeşti, ikizdi, asla böyle sorular sormazdı - her zaman sorması dışında, sadece grup ortamlarında asla sormazdı.

"Bitirdim!" Mia sanki bir madalya bekliyormuş gibi sandalyesinde doğruldu.

Waverly daha az muzaffer bir edayla, "Ben de," diye ekledi. "iPad izlemeye gidebilir miyiz?" "Hayır," diye yanıtladı Nicole, Justin'in "Tabii," sesini bastırarak.

Nicole bakışlarını kocasına çevirdi. Anna uzun süredir devam bir tartışmanın devam ettiğini hissetti.

"Burada bulunduğumuz süre boyunca yüzlerini ekranlara gömeceklerse onları Toskana'ya getirmenin ne anlamı var?"

"Her zaman değil," dedi Justin zayıf bir sesle. Yemeğine geri döndü, Anna'nın tahminine göre bu raundu çoktan kaybettiğini hissediyordu.

"Var olmaları, bunu deneyimlemeleri gerekiyor."

Anna sessiz kalamayacak kadar meraklıydı. "*Özellikle* neyi deneyimlemelerini istiyorsunuz?"

Justin üzerine atladı. "Bu ilginç bir soru Nicole. Bunu düşünmelisin."

Mia ve Waverly hâlâ yeşil ışığı bekliyorlardı. Kıvranıyorlardı. Mia uzanıp ayak bileğini kaşıdı ve Anna bir esnemeyi yakalar gibi kendi ayak bileklerinin kaşındığını hissetti.

Aşağı baktı ve bir sivrisinek bulutunun masanın altındaki açıkta kalan tüm deriyle ziyafet çektiğini gördü. Onlara tekme attı. Hiçbir işe yaramadı.

"Özellikle ne? Tamam." Nicole oflayarak nefes aldı. "Yemek, manzara, su, gökyüzü, sanat, mimari, kültür, yabancı diller, kim neden tatile gider ki Justin? *iPad yok.*"

"Peki ne yapacağız?" Waverly mırıldandı.

"Kitap oku." Nicole döndü. Tartışma bitti, soruldu ve cevaplandı.

"İtalyanca olduğundan emin olun!" Justin geri çekilirken çocuklara seslendi.

Anna güldü. Şarabını yeniden doldurdu.

Masanın aşagısında Christopher finans konuşuyordu. Tanrı anneme ve babama yardım etsin, kibarca işini sormuş olmalılar ve şimdi gözleri parlıyordu. Babam boğazını tekrar tekrar temizlerken, annem gözlerini kırpmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Christopher bir yatırım bankacısıydı ve

Anna, onunla paylaştığı son akşam yemeğinden, sanki herkes her sabah Motley Fool'u okuyormuş ve neden bahsettiğini anlıyormuş gibi işi hakkında konuşmaya meyilli olduğunu hatırladı. Anna, Benny'nin nasıl başa çıktığından emin değildi.

Ama mutluydu. Öyleydi. Bu ikisinin coğrafi yakınlık, yakışıklılık ve karşılıklı çekimden daha fazla ortak noktası olmalıydı. Ya da belki bazı insanlar için bunlar yeterliydi. Benny yalnız kalmayı hiç sevmezdi. Küçükken Anna'nın peşinden evin içinde dolaşır, onunla oynaması için yalvarırdı. Anna'nın onun yatağında uyumasına izin vermediği gecelerde, Benny kabuslar görür ve suçu Anna'ya atardı.

Finansal haberler tükenince Christopher Anna'ya döndü. "Hangi odayı tuttun?"

"Boş olan."

"Seçmek istiyorsan buraya önce gelmeliydin!" Annem aldı içinde.

"Odamı seviyorum. Zaten onu seçerdim."

Anna kızların güldüğünü duydu, ama döndüğünde onlar orada değildi.

Nicole haklıydı. Sesler burada garip bir şekilde taşınıyor.

Ama bu düşüncenin kendisi bir pentimentoya işaret ediyordu. Gerçeğin üzeri rahatlatıcı, mantıklı, yanlış bir şeyle sıvanmıştı.

"Bir yatak odası daha var," dedi Christopher ve Anna'nın dikkatini tekrar masaya çekti. Aslında konuşmak istediği konunun bu olduğunu ; odasıyla ilgili soru, onun için bir ara sözdü. "Kulede bir oda var. Kimse bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor mu?"

"İçeride bir oda olduğunu mu?" Benny alay ederek sordu. "Ne yani, bir tahıl silosu olmasını mı bekliyordun?"

Ayak bileklerini kaşımak için aşağı uzandı. Anna sivrisinekleri uzaklaştırmak için tekmeledi ama bu sefer daha da acıkmışlardı. Bacaklarını kaldırdı ve bağdaş kurarak oturdu, dizi Benny'nin kalçasının üzerine geldi. Benny bu temas karşısında gülümsedi.

Christopher devam etti. "Neden kilitli?"

Babam çatalını bıraktı. "Eskiden Hilton Head'de kiraya verdiğimiz bir dairemiz vardı. Değerli eşyalarımızı değil ama ..."

"Kişisel eşyalar," diye önerdi annem.

". . . kişisel eşyaları kilitli tuttuğumuz bir dolapta. Bana normal geldi."

Christopher, "Evet ama o bir dolap," diye karşı çıktı. "Villadaki en iyi oda burası."

"Bunu nereden biliyorsun?" Benny erkek arkadaşının bu kadar heyecanlı olmasından etkilenmiş görünüyordu. Gözleri parlıyordu. Anna, Josh'la bunu hiç becerememişti.

"Burası en yüksek nokta. En iyi manzaraya sahip."

Christopher bakmadan arkasını işaret etti. Bakmış olsaydı, evin en iyi manzarayı sunan tarafında bir pencere olmadığını fark edebilirdi. Arkasına bakan Anna, belli belirsiz bir dış hat, olmayan bir pencere hissine kapıldı. Gözlerini kısıtı, kafası karışmıştı.

"Anahtar neden bu kadar süslü o zaman?" Christopher Benny'ye sordu. "Ne? Öyle. Süslü bir anahtar."

Benny'nin gözleri gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi kırıştı. "Anahtar var mı?" Anna sordu. "Süslü bir tane mi?"

"Buraya geldiğimizde kapı bekçisiyle tanıştık," diye açıkladı annem. "Bekçi," diye düzeltti babam.

"Hoş, yaşlı bir İtalyan," dedi annem

"Yaşlı," diye tekrarladı Benny, sonra Anna'ya fısıldadı, "Evet, ikisinden de gençti."

"Evin sahibi o değil. Sanırım evi kiraladığımız İngiliz bir beyefendi ama buralı bir adam evle ilgileniyor ve bize kapıyı açmamamızı söyledi." Annem kilise dedikodularını paylaşıyormuş gibi öne doğru eğildi. "Bu konuda oldukça ciddiymi ama ne demek istediğini anlamamız biraz zaman aldı. Keşke burada olsaydın Anna. Çok bozuk bir İngilizce konuşuyordu."

"Şaşırtıcı derecede kötü," dedi babam.

"Şaşırtıcı derecede," diye tekrarladı

Anna.

Benny'nin gözleri onunkilere kaydı. Hâlâ gülmemeye çalışıyordu.

"Bunun *agriturismo* olacağını düşünmüştüm." Nicole'ün gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi olurken Christopher birdenbire kurutulmuş et çıkardı ve paketini açmaya başladı. "Köylüler size kahvaltı hazırlamaya geliyor falan."

Benny şarabını homurdanarak içti. "'Köylüler' mi?"

"Yerliler, yerlileri kastetmiştim." Christopher bile buna güldü. "Kapa çeneni!"

"Biz de anlaşmanın böyle olduğunu sanıyorduk," dedi annem telaşla. "Ama yanlış bir varsayım ve değil. Bu bize biraz daha

mahremiyet, değil mi? İhtiyacımız olduğunda onu arayabiliriz, numarasını bıraktı."

"Geri gelmeyecek," dedi babam. "Uçağını kaçırmak üzereymiş gibi buradan fırladı."

Nicole kaşlarını çatı. "Uçup gitti mi?"

"Hayır!" Annem masaya vurdu. "O ... nasıl telaffuz ediyorsun? Monty Purse-oh?"

"Monteperso," diye ekledi Anna.

Christopher hariç herkes alaycı bir şekilde "ooh "ladı.

"Ne?" Anna omuz silkti, belki biraz da çılgınca. "Böyle telaffuz ediyorsun."

"Kimsenin tahammül edemediği bir iş arkadaşım var," dedi Justin. "Ne zaman bir şeyler içmek ve yemek için dışarı çıksak bruschetta alıyor ama 'broosketta' diyor. Lanet garsonu düzeltiyor, beni deli ediyor."

Anna ayağa kalktı, burnundan derin bir nefes aldı ve boş tabakları toplamaya başladı. Sivrisineklerin masanın etrafında onu kemiren bir akarsu gibi takip ettiğini hissetti.

"Agriturismo için ödeme yaptınız mı?" Christopher babasına sordu. "Şikayet etmelisin. Paranı geri al. Kısmen geri ödeme."

"Neden üzüldüğünü anlamıyorum Christopher," diye tersledi Anna, kurutulmuş et paketini buruşturarak. "Yaptıkları her şeyin keto olduğundan şüpheliyim."

Annemin yüzü aydınlandı, uzaklaşırken Anna'ya gülümsüyordu. "Bu iyi bir nokta, değil mi?"

Anna villaya geri tırmandı, kolları tabaklarla doluydu, boş şarap kadehi iki parmağından sallanıyordu, ailenin miazması hala nemli bir havlu gibi üzerine yapışmıştı.

Mutfğa ulaşp yükünü bıraktığında, bir şişe daha Chianti açmayı düşündü ama şu anda canının çektiği şey bu değildi.

Döndü. Dondu kaldı. Girişteki fayansın üzerinde kırmızı bir su birikintisi vardı. Birisi şarabını dökmüş olmalıydı. Zaten o kadar özensizdi. Temizlemek için mutfak tezgahından bir demet kağıt havlu aldı ama geri döndüğünde lekeyi bulamadı.

Işık hilesi. Çok fazla numara var.

Su birikintisini, nerede olabileceğini düşündüğünde, zihninde büyüyor gibiydi. Dışarıya doğru sızıyordu.

Aşğıda, ek binada, kızlar omuz omuza, yanak yanağa yaslanmış iPad'lerini izliyorlardı. Birbirlerinin farkında bile görünmüyorlardı.

Waverly Anna'ya baktı, yakalanmıştı.

Anna gülümsedi. Ağzını görünmez bir anahtarla

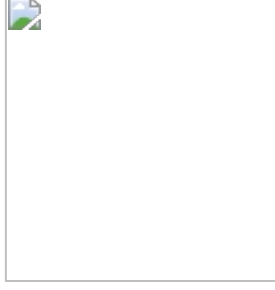
kilitledi. Waverly sırtarak Mia'ya daha da sokuldu.

Bir kertenkele merdivenlerde şnav çekiyordu. Anna, onun sivrisinekleri yiyeceğini düşündü. Onu kendi haline bıraktı, üzerinden geçip aşağı indi, Floransa mimarisi üzerine bir kitap aldı ve onunla birlikte inzivaya çekildiği yatak odasına gitti.

Kapısını kapattığında, sanki gerçekten orada olduğuna emin olmak istercesine ellerini kapıya bastırdı ve avuçlarının altında yaşlı çamın damarlarını hissetti.

Anna bu evdeki hiçbir şeye güvenmediğini fark etti. Duvarlara bile.

Kesinlikle insanlar değil.

ONU RAHATSIZ EDEN ŞEY

Anna giyinik bir Şekilde yatakta uyandı, kalın kitap kucağında katlanmıştı, boynu ahşap yatak başlığına korkunç bir açıyla çarpmıştı. Başucu lambası hâlâ yanıyordu. Kapattı.

Kapısının hemen önündeki koridorda kıkırdamalar .

Anna saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama burada ciddi bir jet lag olduğunu tahmin ediyordu. Boynunu ovuşturdu ve ileri geri koşan yeğenlerini dinledi, ahşap döşeme tahtaları üzerinde gümbürdeyen ayak sesleri. Kapısına geldiklerinde, biri diğerini susturdu ve birbirlerine fısıldayarak tekrar mırıldandılar.

"Onu !" "Ama ben
istiyorum." "Shhhh!"

Anna kimin kim olduğunu anlayamıyordu. Küçük çocuk seslerinin hepsi fısıltı halinde aynı geliyordu.

Uyku tişörtünü giymek için kalktı ve kızlar dışarıda sessizleşti. Anna mutfaktan bir bardak su almak için karanlık girişe çıktığında, onlar kaçmışlardı. Onlardan iz yoktu.

Anna birkaç saniye kıkırdamadan durdu, hissettiği huzursuzluğun ne olduğunu anlamaya çalıştı, sanki bilmek huzursuzluğu azaltmaya yardımcı olacakmış gibi. Uzatma pencerelerinden gelen ay ışığının zayıf parıltısında, Anna etrafta dolaşmak için mobilyaları zar zor seçebiliyordu. Birisi, onu eğlendirmek için, muhtemelen Christopher'ı kulenin kapısını kırmaktan vazgeçirmek için duvardaki asılı sandalyenin önüne bir sandalye sürüklemişti.

Daha az eğlenceli bir şekilde, gölgeler üzerinde toplanmış ve sarkan bir şey etkisi yaratmıştı. Neredeyse bir figür. Asılı. Ama sadece gözlerinizi kısırsanız, ki Anna bunu yapmayı bırakmaya karar verdi.

Garip yankılar, garip gölgeler. Düpedüz perili değilse bile, bu ev çok tuhaftı.

Tekrar içeri girdiğinde odası biraz daha serindi. Daha az boğucu.

Hava akımı için kapıyı açık bırakabileceğini düşündü ama pencere daha iyi bir seçenek gibi görünüyordu, panjurlar en azından böceklerin bir kısmını dışarıda tutmak için içeri çekilmişti.

Çift katlı panjurları içeri çekerken gözüne bir şey takıldı.

Gölgeler değil. *Işıklar*.

Çocukça bir umutla aklına gelen ilk şey ateşböcekleriydi -ışıklar titriyor, uçuyor, havada asılı duruyordu- ama hayır. Çok doğrusal bir şekilde hareket ediyorlardı. Dolambaçlı olmaktan ziyade kasıtlı.

Anna el fenerleri olduğunu fark etti. Titreşim, uzun otların parıltıyı kesmesiydi.

Işıklar sabitleşti, aşağıya doğru yöneldi ve Anna fenerler tamamen sönmeden hemen önce tarlada dört siluet olduğunu hissetti.

Nefesini tutarak izlemeye devam etti. Odası karanlıktı, başucu lambası sönmüştü ama kendisinin de izlendiğini hissediyordu.

Artık her şey siyahtı. İçerisi ve dışarısı. Kulaklarını zorlayarak yavaşça nefes almaya çalıştı. Ayaklarının altında çıtırdayan otları duyabiliyordu -kaç tane olduğunu söyleyemiyordu- ağustos böcekleri yanından biri geçerken dalga dalga sessizleşiyordu. Evden uzaklaşıyordu.

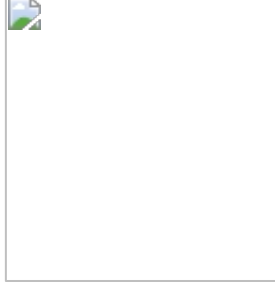
Böcek sesi tekrar tepe yapıp her zamanki battaniyeye yerleştiğinde Anna onların gittiğini anladı. Her kimlerse.

Birdenbire bitkin düştü.

Yatağına dönmeden önce kapısının mandalını bir kez daha test etti, sıkıca kapandığından emin olmak için çekti ve herkesi dışarıda tuttuğunu bilerek yastığına daha rahat yerleşti.

Uykuya hemen önce, bilinç ile unutkanlık arasında, koridorda fısıldaşan yeğenlerinin onu neden rahatsız ettiğini fark etti.

İtalyanca konuşuyorlardı.

İÇİNDE BİR KARANLIK VAR.

Anna gözlerini açtığında pencereden içeri süzülen öğle ışığını gördü. Odasında bir yabancı durmuş, ellerini pencerenin çerçevesine dayamış dışarı bakıyordu.

Arkasına baktı, tam olarak ona değil. Düşünceler içinde kaybolmuştu.

Genç bir *adamdı* - çok gençti - mermer heykeller gibi güzeldi. Kulağının etrafında kıvrılan bal rengi saçları, kaslı boynu, her şeyi. Genç bir idol gibi. Adam İtalyanca bir şeyler söyledi, kızın anlayamayacağı kadar hızlıydı ve sonra kız uyandı.

Oda aydınlıktı ama rüyadaki gibi değildi. Sabah aydınlığı, puslu ve yumuşak. Burası havasızlıktan düpedüz sığa dönüşmüştü. Hava etrafında çorba gibi hissediyordu. Ayak bilekleri sanki derisinin altında bir şey büyüymüş gibi kaşınıyordu.

Anna giyinip dişlerini fırçalarken rüyasını düşündü. Yurtdışı seyahatine çıkmalı üç gün olmuşken seksi İtalyan gençleri hayal etmek, bu son bekârlık dönemini ne kadar iyi atlattığının iyi bir göstergesi değildi.

Yakalama ve bırakma sadece bir yere kadar sürebilirdi. Öyle ya da böyle, sonunda gerçek bir serbest bırakmaya ihtiyacı olacaktı. Ama henüz değil.

Herkes çoktan kalkmış, oturma odasının ve mutfak masasının etrafında kümelenmiş, rengarenk kahvaltılarını ediyorlardı.

Annem ayağa kalktı. "Günaydın, iyi uyudun mu? Odan çok soğuk değildi, değil mi? İhtiyacın olursa fazladan battaniye var."

Anna gözlerini kırıştırarak her şeyi anladı. "Soğuk. Hayır. Neden, odan soğuk muydu?" "Gecenin bir yarısı buz gibi!" Annem titriyormuş gibi yaptı. "*Oof!*"

Elbette sabaha kadar her şey ısındı-"

"Belki odalarımızı değiştirebiliriz?" Justin sordu. Nicole onu susturdu.

"Bizim öyle bir sorunumuz yok."

Anna'nın boynu ağrıyordu. Yürürken ovaladı.

"Sana ne ikram edebilirim?" Annem mutfaka doğru ilerleyerek sordu.

Anna bunu "Seni nasıl düzeltebilirim?" olarak yanlış duydu ve cevap vermeden önce bir an şaşkın bir sessizlikle tepki verdi. "Oh, hayır, ben iyiyim. Kahvemiz var mı?"

Benny göz kırptı ve ona bir fincan uzattı, çoktan doldurulmuştu, her zaman aldığı gibi siyah ve tatlıydı. "*Caffè nero con zucchero*."

"Fena değil. Gerçi z'de daha çok 'ts' sesi var." Teşekkür edercesine omzunu onunkine yasladı ve içkiyi kana kana içti. Mükemmel bir sıcaklıktaydı, tat tomurcuklarını yakmadan dilini yakacak kadar sıcaktı. Onu iyi tanıyordu.

"*Zucchero*." Benny tekrar denedi.

"Başardım."

Annem "Dünden kalan ekmeğimiz var," diye teklif etmeye devam etti. "Meyve?"

"Bu garip İtalyan mısır gevreklerini aldık!" Waverly bir kutu markasız Rice Krispies'i havaya kaldırdı.

"Harika!" Anna önce Waverly'ye, sonra da annesine, "Aç değilim," diye cevap verdi. "Çok zayıfsın," diye homurdandı babam masanın köşesinden.

Anna

onu orada fark etmemişti. Şu anda yeni bir kitap okuyordu, bir senatörün başkanlığa aday olmak üzere olduğu anı kitabını.

"Sadece kahvaltıdan nefret ediyorum. Diğer öğünler gayet iyi." Anna arka verandaya doğru yürümeye başladı.

Nicole yüzünün önüne bir kâğıt parçası iterek onu hapsetti. "Biz bunun üzerinden geçene kadar burada kal. Seni bekliyorduk ve zaten *çok* geç kaldık."

Anna mutfak duvarındaki saate baktı. Saat dokuz buçuktu.

Kağıdı Nicole'den aldı. Bir seyahat programı. Basılmış. Ters çevirdi ve evet, çift taraflı. Tek aralıklı, ayrıntılı. Tatilin her günü için saatlik program.

"Vay canına!"

"*Yapma*." Nicole gruba döndü ve alkışladı. "Tamam mı?"

Babam yüksek sesle burnunu çekti ve Christopher hariç herkes konuşmayı kesti. Benny onu susturdu, sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı ve bu da onun homurdanmasına neden oldu.

"Oldukça açıklayıcı," dedi Nicole, kanepenin arkasına tüneyerek. "Aşağı yukarı gün aşırı büyük gezilerimiz var, önümüzdeki Pazar kaçırдықlarımız için esnek bir gün. Floransa'da iki gün, biri çocuklarla, biri çocuksuz."

"Olmadan mı?" Waverly kızgınlıkla sordu. "Ne yani, burada tek *başımıza* mı kalmamız gerekiyor?"

Annem, "Büyükbabanız ve büyükanneniz sizi su parkına götürüyor," diye duyurdu. Kızlar şaşırdı. Görünüşe göre babaları da şaşırmıştı. Kitabını yavaşça yere bıraktı.

"İtalyan bir tane," diye cıvıldadı annem. "Bu çok ilginç olacak!" "Akşam yemeğini her gün beş buçukta yiyorsun," dedi Christopher. çıktısını iki parmağının ucuyla tutarak işaret etti.

"Sadece çocukların olduğu günler." Nicole'ün gülümsemesi dalgalandı. "Altıya kadar acıkırlar ve servis yapmak biraz zaman alır. O zaman. Beş buçuk."

Anna Benny'nin gözleriyle karşılaştı ve ikisi de gülmemeye çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı. Anna arkasını döndüğünde Nicole'ün kollarını açmış aval aval baktığını gördü.

"Evet, Anna? Yapmanız gereken bir *ayarlama* var mı?"

"Hayır." Anna öksürdü. "Kulağa harika geliyor. O kadar erken açılan restoran bulabileceğimizi varsayarsak, bir sürü boş masa olacak. İyi bir plan, tüm bu sıkı çalışma için iyi iş!"

Benny yüzünü dirseğine gömdü.

"Her neyse," diye devam etti Nicole. "Bugün Lucca. Tarihi bir şehir ama görünüşe göre şehir surlarının üzerinde tonlarca oyun alanı var, bu yüzden eğlenceli olacak. "

Benny, Anna'nın arkasından yaklaşarak, "Buradan çıkmamız gerek," diye fısıldadı.

"Kesinlikle katılıyorum."

"Ne kadar hızlı hazırlanabilirsin?"

Anna kaşlarını çatarak kendine baktı.

"Şimdi." Benny kuşkuyla başını eğdi.

Sandaletlerini giydi, yatağının yanından askılı çantasını aldı ve çocukların günde kaç kez dondurma almalarına izin verildiği konusunda anneleriyle tartıştıkları oturma odasına geri döndü.

"Tatildeyiz," dedi Justin. Tartışmaya karşı gözlerini kapatmıştı.

Christopher ve Benny ön kapıda bekliyordı. Anna yanlarından geçip gitti ve çıkarken Benny'nin kulağına fısıldadı, "Sen yap."

"Kapa çeneni, sıra sende."

"Ben her zaman kötü adamım, her zaman kötü adam olacağım, sadece ."

Benny eve geri döndü ve "Şarap tatmaya gidiyoruz, birazdan görüşürüz!" diye seslendi. Sonra Anna ve Christopher'a: "*Koşun.*"

Anna, menzilden çıkıp arabaya binmeden ve uzun toprak yolda uzaklaşmadan hemen önce belli belirsiz bir "Bu bir şaka mı?" sesi duyduğunu sandı.

Evden uzaklaştıkça Anna daha rahat nefes alabiliyordu. Bu dağılan gerginliğin ne kadarının ailesinden, ne kadarının villanın kendisinden kaynaklandığından emin değildi, sadece içindeki bir şey onu ilerlemeye teşvik ediyordu. *Devam et. Arkana bile bakma.*

Bunu kendine sakladı.

Keçi hâlâ oradaydı, bağlıydı ama futbol topu gitmişti, sanki onu yemişti. Arabanın toz izi, sahnenin üzerinde sis gibi dağılıyordu.

"Aklınızda belirli bir varış noktası var mı?" Anna arka koltuktan sordu. "Yoksa sadece kaçıyor muyuz?"

Benny cevap vermeden önce gergin bir kahkaha attı. "Arka bahçeden görebildiğimiz, vadinin diğer tarafındaki üzüm bağının tadım odasına gitmeyi düşündük."

Arabayı tepe yoluna doğru yönlendirdi.

"İyi plan," dedi Anna.

"Arka bahçe." Christopher Benny'nin saçlarını karıştırdı. "Tam bir Ohio'lusun." "Nerede büyüdün Christopher?" Anna sordu, çünkü o özellikle önemsiyordu, ama onun geldiği yerde arka bahçelere ne dendiğini merak ettiği için.

"Burada ve orada," diye cevap verdi ve böylece merakının sınırlarıyla tanıştı.

Üzüm bağına giderken Monteperso'dan geçtiler. Hayalet bir kasaba gibiydi, görünürde kimse yoktu, ta ki yerel *tabaccheria*'nın önünden geçene kadar, önünde BÜYÜK bir bar tabelası, binaya yaslanmış ve görünüşte sessizlik içinde sigara içen belirsiz yaştaki dört ekşi yüzlü İtalyan adam. Yaklaşan arabaya dönüp baktılar, gülümsemiyorlardı.

Benny komşusuna el salladı.

Hiç tepki vermediler. Ağırlıklarını bile değiştirmediler.

Anna arka camdan dışarı bakmak için döndüğünde, adamlar hâlâ yolun aşağısından onlara bakıyorlardı. İçlerinden biri işaret etti.

"Bu saatte içilir mi?" dedi Christopher. "Huh. Bugün günlerden ne?"

"Pazar." Benny belli belirsiz bir gülümsemeyle Christopher'a baktı. "Ve şarap tadımına gidiyoruz. Yani."

"'Bar' burada farklı bir anlama geliyor," diye düzeltmeden edemedi Anna. "Espressodan daha sert bir şey içmiyorlar. Aslında İtalya dünyadaki en düşük alkolizm oranlarından birine sahip."

Christopher, "Bundan şüpheliyim," dedi.

Anna pencereden dışarı baktı. "Okey doke!"

Kasabanın derinliklerine doğru, şu anda sönük olan ışıklarla dolu güzel bir avlusu olan bir restoranın, açık görünen ama müşterisi olmayan bir köy bakkalının önünden geçtiler. Anna'nın haftalık pazarın kurulduğunu düşündüğü küçük bir halk meydanı ve ardından vaat edilen kilise vardı. Biraz etkileyiciydi - bloklı ve küt, Anna'nın dün gece karıştırdığı kitaptaki görkemli binalara hiç benzemiyordu, ama kule gerçekten de Romanesk'ti ve bir göz penceresi, ince bir Lombard bandı, Anna'nın arabadan bile bu yamaç kasabasında paranın olduğu bir zamanı hissetmesine yetecek kadar işçilik vardı. Birileri kilometrelerce öteden insanların görmeye geleceği bir kilise inşa etmek için para harcamıştı.

Pazar sabahıydı, bu yüzden içeride bir sabah ayini yapılıyor olmalıydı, ancak Anna park etmiş birkaç araba gördü ve onlar gözden kaybolmadan önce içeride hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Geri gelip daha yakından kontrol edecekti. Belki pazar günü herkes sebzelerle meşgulken.

Monteperso'dan çıktıklarında Anna yerel çiftliklerin nerede olduğunu merak etti. Bu kasaba yersiz bir şekilde kuraktı, üzüm bağına dönüştürülebilecek gibi görünen her tarla ya da yamaç tamamen nadasa bırakılmıştı. Bunun güneş ışığı ve toprak kalitesiyle ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordu ama tarımla ilgili bilgisi bu kadardı. New York'tayken ev bitkisi bile yetiştirmezdi.

Monteperso'nun kenarına vardıklarında yol virajlı bir hal aldı ve güneydeki tepelere doğru inip tekrar yukarı çıktı. Küçük vadinin bu tarafı daha yemyeşil görünüyordu, daha canlı ağaçlar, yola yaslanmış düz beyaz evlerin bazılarının kenarlarını aydınlatan pencere kutuları vardı. Çok geçmeden üzüm bağının tabelasını gördüler. Benny okları takip ederek üzüm bağlarının arasından geçen düzgün asfalt bir yola ulaştı.

Ön koltukta oturan Christopher'ın omuzları gözle görülür biçimde gevşemişti. Anna, Benny gibi onun da düzeni sevdiğinden şüpheleniyordu. Çizelgeler, asfalt yollar ve sayılar. Çizgili kâğıtlar.

Ama arabadan indiklerinde Christopher ona döndü ve "Bizim için sipariş vereceksin. Dil farkıyla boğuşmak istemiyorum," dedi, cevap beklemeden ve Anna, *Hayır, sadece yapı değil, diye düşündü. Kontrol onda olmalı.*

Benny tadım odasının ön penceresinden içeri bakıyordu.

"Tanrım," dedi. "Sanırım bugün ilk alıcılar biziz. Çok mu erken? Ve bugün Pazar! Bizi sanacaklar." "Açıklar mı?" Anna sordu.

"Evet, ama *daha yeni* açıldılar-"

"Eğer açıklarsa, çok erken değil demektir." Çocuklara kapıyı tuttu, onları içeri aldı, sonra ön tarafa doğru ilerleyerek masanın başındaki genç bayanla konuştu, aslında sabahın onunda burada müşteri gördüğüne biraz şaşırılmış görünüyordu.

Yeterince çabuk iyileşti ve Anna'nın İtalyancası hepsine manzaralı bir tadım masası ayarlamak için yeterliydi, üstelik havadar bir yerde. Tüm uçuş: iki kırmızı, iki beyaz, bir prosecco.

Anna, kadının masaya iki tane İngilizce, bir tane de İtalyanca tadım kâğıdı getirdiğini görünce biraz kendini beğenmiş hissetti ama yine de doğru çevirdiğinden emin olmak için Benny'ninkine göz atmak zorunda kaldı.

Önce prosecco geldi, tatlı, "meyveli". Anna beğendi. Mızımız değildi. Benny sadece bir ya da iki yudum aldı ve Christopher tadına bakarken yüzünü buruşturdu.

"Kız şarabı," diye duyurdu.

"Şaka mı yapıyorsun? 'Kız şarabı' mı?" Anna kıkırdadı.

"Beğendin mi?"

"Evet."

Omuz silkti, kendini dinlendirdi ama yine de bardağının geri kalanını ve Benny'ninkini, Anna'nın kendi bardağını bitirmesi için geçen sürede içti. Benny küçük kalemi kullandı ve tadım kâğıdına notlar aldı.

"Napa'da olsa burası tıklım tıklım olurdu," dedi Christopher.

"Üzücü." "Neden üzücü?" Benny sordu. "Eminim daha sonra kalabalık olacaktır."

"Burası için yoğun," dedi Christopher. "Burası ekonomik olarak bunalımda. Kendimi ekonomik olarak depresyonda hissetmeme neden oluyor."

Anna bunun doğru olduğundan emin değildi, ama ilk beyaz gelmişti ve genç bayana teşekkür edip biraz İtalyanca şakalaşmayı başardığında, gerçekten flört edilip edilmediğini ya da sadece şarabın ve yetenekli bir çevirmen olmanın heyecanının onu etkileyip etkilemediğini merak etti.

Bu Christopher'ın hoşuna gitti. Anna, "Kuru" ya da belki "Meşemsi" diyeceğini tahmin etti, ama Christopher ağzında döndürdükten sonra, "Çakmak çakmak. Fena değil, harika da değil. Napa Sauv Blanc'a kıyasla yavan ama yine de bundan bir kasa almalıyız."

Benny öksürdü. "Bir kasa mı? Birkaç şişeye ne dersin?"

"Anna, ona tuvaletin nerede olduğunu sor," dedi Christopher.

"Evet, efendim." Anna ayağa kalktı, kendini halsiz bulduğuna şaşırды - görünüşe göre sifıra yakın kalori alımından sonra sabahın köründe iki kadeh şarap insana bunu yapıyor - tuvaletleri kendisi buldu ve Christopher'a yönlerini gösterdi.

Benny ikinci kadehine dokunmamıştı bile.

"İçmiyor musun?" Anna sordu.

"Ben şoförüm," dedi Benny hayıflanarak. "Ve şimdiden kendimi hissediyorum. Bu güçlü bir şarap, değil mi?"

Öyle görünüyordu ama Anna nedenini anlayamıyordu. "Seninkini alabilir miyim?"

Masaya doğru kaydırды. "Biraz da Christopher'a bırak."

"Siz ikiniz iyi misiniz?" Anna ağzından kaçırды. Omzunun üzerinden baktı. "Sizi artık hiç yalnız bırakmıyorum, o yüzden şimdi her şeyi itiraf edelim."

"Evet." Benny'nin çenesi kıvrıldı. "Biz harikayız."

"Harika!" İçti, Christopher'a biraz kaydırды.

"Peki ya sen? Josh'la neler olduğunu bana hiç anlatmadın, biliyorsun."

Orada oldu bir şey somurtkan PUSUDA altında

Benny'nin Yeri bak endişeliydi. Anna bunu görmezden gelmeyi seçti.

Christopher'ın gelmediğinden emin olmak için arkasına . "Tamam, süper hızlı versiyon çünkü bu sadece ikimizin arasında, tamam mı?"

Benny göz teması kurana kadar bekledi.

"Aramızda," diye tekrarladı.

"Evet! Elbette." Soruya cevap verdiği için şok olmuş gibi görünüyordu.

Eğildi. "Hızlı ateş. Tamam. Kısaca, Şubat ayında hamile kaldım ve kürtaj yaptırdım. Josh'a bunu yapana kadar söylemedim çünkü karar vermemi geciktirmek isteyeceğini biliyordum ve bir kez karar verdikten sonra bu işin istiyordum. Ama ona söylediğimde gerçekten çok üzüldü, orantısız bir şekilde sinirlendi."

Benny sandalyesinde yavaşça arkasına yaslandı.

Anna arkasına baktı. Hâlâ Christopher yoktu. Benny'nin bardağının kalanını içti ve devam etti.

"Bana atıp tutmaya başladı, belli ki yıllardır içinde biriktirdiği şeylerdi bunlar ama açıkçası çok saçmaydı. Bir noktada koltuktan kalktı -onun evindeydik- ve korkmuş gibi benden uzaklaştı ve şöyle dedi ... . "Senin içinde bir *karanlık* var, Anna." dedi. Ve ben gülmeye başladım! Yani, nasıl gülmezsün ki? Çok dramatikti. Yani o. Ve işte buydu. Bu affedilemez bir şeydi, gerçekten, bebek değil, ama ona güldüğüm gerçeği. Ve ne oldu biliyor musun? Rahatlamıştım. Sanırım uzun zamandır ona gülmek istiyordum."

Anna ayak bileğini kaşdı. Tırnağından kan geldi.

Christopher tekrar yerine oturduğunda Benny'nin dizini ovuşturdu. "İyi misin, Ben? Karnın iyi mi?"

Anna ayrılık hikâyesini anlatmaktan bitkin düşmüştü. Yetişkin bir adamın başka bir yetişkin adamın "göbeğinden" bahsettiğini duyunca neredeyse kahkahayı basıyordu ama İtalyan kız ikinci beyazla geldi ve Anna'nın diğerleri için elinden geldiğince tercüme ettiği küçük bir açıklama yaptı, Anna'nın kesinlikle onunla flört ettiğine karar verdiği garson kızdan bir "*molto bene*" ve bir göz kırpmaya ile ödüllendirildi.

Bu küstahça bir varsayım değildi. Anna'da böyle bir şey vardı, ezici görünüşünün önüne geçen tuhaf bir çekicilik. İnsanların onu çekici bulmasına minnettar olacak kadar kendine ilgi duyuyordu ama bunun nedenini anlamaya çalışacak kadar da değil.

Gizemli simya ne olursa olsun, sevişmekte hiç zorlanmıyordu. Sadece Josh'tan beri bunu istemiyordu. Onunla seks yapmak o kadar sıkıcı hale gelmişti ki, şimdi bile başka biriyle seks yapma düşüncesi çok az ödül için çok fazla çaba gibi görünüyordu.

Yine de oyunu seviyordu, hâlâ potansiyel aşıklar için ama artık yakalayıp bırakıyordu. Bunu sürdürebildiği sürece çapkın bir rahibe olacaktı. Yine de bu rüya yardımcı olmuyordu, bu yüzden söz vermedi.

Belki de aile tatili sırasında değil. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti.

"Peki ne zaman geliyor?" Christopher'ın sesi hafifçe bulanıklaştı.

Benny kafası karışmış bir halde arkalarına baktı ama Christopher'ın gözleri Anna'ya odaklanmıştı.

Omuz silkti, yeterince oyundu. "Ne ne zaman geliyor?"

"Tren kazası."

Anna'nın ağzında kalan şarap sirkeye dönüştü. Yine de tatil gülümsemesini yerinde tuttu. "Benim tren enkazım gibi mi? Benim sebep olduğum mu?"

Christopher sırtarak sırtını sandalyesine yasladı. "Benny yaklaşık yarı yarıya olduğunu söyledi-"

"Yapmadım," diye çıktı Benny. Çok zayıf bir şekilde.

"Ama eğer bir şey olursa, bunu yüzde yüz senin yapacağını söyledi."

Anna son beyazını da yuttu. "Elli elli biraz yüksek."

Benny, erkek arkadaşının kendisinden neredeyse kelimesi kelimesine alıntı yaptığını teyit edencesine Anna'nın gözlerinden kaçınarak, "Bu gerçekten de benim söylediğim gibi değil," dedi.

"Sadece neler olacağını görmek için heyecanlıyım!" Christopher kadehini kaldırdı. "Seyahat paketinin bir parçası. Havuz, villa, eğlence - bana böyle sattın tatlım, yalan söyleme."

"Uçak biletine değmesi için elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı Anna ve kendi boş bardağını kaldırarak dişlerini kenetleyen bir şingirtıyla tokuşturdu. "Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Anna-" diye araya girdi Benny.

Anna ona baktı. Bekledi. Ama hayır, görünüşe göre ağabeyinin söylemek istediği tek şey buydu. Yaklaşan garsona bir göz attı ve konu değişikliği olarak bir sonraki şarap tabağına hevesle sarıldı. Anna şaşırmadı. Doğrudan özürler-azizlikte ara sıra yapılan hataların kabulü -Benny'nin ilgi alanına girmiyordu.

Potansiyel drama konusu şimdilik geçiştirildi, tadımın geri kalanı sıkıcı bir bulanıklık içinde geçti. Christopher'a göre kırmızılar *karmaşıktı* ama Kaliforniya zin'i kadar *katmanlı* değildi. Gün verandada giderek daha da sıcaklaşmıştı, o esinti erken bir uykuya daldı -*un riposo*, siestanın İtalyanca karşılığı mıydı? - ve Christopher onları gençken Montauk'ta geçirdiği yazların hikayeleriyle eğlendirdi, dükkandan şişelerle yüklü arabaya geri döndüklerinde hepsi Anna'nın hafızasından kaybolmuştu.

Christopher tadımdan pek de kötü etkilenmiş benzemiyordu -ne de olsa sadece numune kadehleriydi- ama Anna küçük ve açtı ve şarap onu garip bir şekilde etkilemişti. İtalya, villaya dönüş yolu boyunca, kaleydoskopik ve mide bulandırıcı bir şekilde etrafında dönüyordu.

Eve vardıklarında içgüdüsel olarak kuleye baktı, penceredeki perdelerin tekrar hareket edip etmeyeceğini merak ediyordu ama hayır.

Perde yoktu.

Bir pencere bile yoktu. Sadece bir taslak. Bu tarafı da tuğlayla örülmüştü.

Onu görmüştü. Gördüğünü biliyordu.

Çok uzun süre yukarı bakmaktan kaynaklanan baş dönmesiyle yalpaladı ve gözlerini kırıştırtarak görüşünü yeniden sabitledi. Midesine biraz yiyecek koyma zamanı gelmişti.

Villaya girdiklerinde Christopher satın aldığı on şişeyi de yatak odasına taşıdı, muhtemelen onları ejderha istifinin arasına saklayacaktı.

"Lucca'ya ne zaman gitmek istersin?" Anna bir sandviç hazırlarken Benny mutfak tezgâhına yaslanarak .

Anna domates dilimlemeyi bitirene kadar adamın kendisiyle konuştuğunu fark etmedi.

Bıçağını yere bıraktı. "Onlarla buluşmak ister misin?" "Şey."

Gözlerini kırıştırdı, sinirlenmişti. "Evet. Ben de Lucca'yı görmek istiyorum."

"Siz devam edin." Anna sandviçini hazırlamayı bitirdi. Bir ısırık aldı ve etrafında konuştu. "Bugün burada takılacağım. Tren enkazımı planlayacağım."

"Ciddi misin, Anna?" Benny şakağını ovuşturdu. "Böyle mi olacaksın? şimdiden?"

"Ne gibi?" Tam olgunluğunda bir nektarin bulmuştu. Isırdı ve suyunun çenesinden aşağı damladığını hissetti.

"Bu bir aile gezisi," dedi Benny. "Ve nasıl anladığını biliyorum-"

"*On iki yıl önceydi.*" Anna tabağını takırdayarak tezgâhın üzerine bıraktı. "Bunu duymaktan çok sıkıldım."

Benny, sanki kız ona vurmuş gibi irkildi.

Christopher yatak odasından yeni bir polo tişört giyerek çıktı. "Gidiyor muyuz?"

"İyi eğlenceler muhabbet kuşları. Daha erken olmasa da akşam yemeğinde görüşürüz." Anna sandviçinin kalanını atıştırdı, mimarlık kitabını kaptı ve ek binaya doğru ilerledi. "Monteperso'daki *restorana* gidiyoruz, değil mi?"

Ama Benny çoktan gitmişti.

Arka verandaya adım attığında sıcaklık daha da artmıştı. Anna oturdu ve sızlandı.

Hilton Head için onu asla affetmeyeceklerdi. Peki ne için? *Bu kadar* korkunç ne yapmıştı? Nicole ile içmeye gitmişti. Bir barmenle flört etti. Kız kardeşini güvenli bir şekilde eve dönerken görmüştü.

Bar kapanana ve barmen çıkana kadar takıldı, böylece o da yeni arkadaşıyla birlikte sahil kenarındaki dairesine gidebildi. Geceyi orada geçirdi. Her neyse.

Anna yanlış yaptığı şeyler olduğunu kabul edebilirdi. Gecenin geri kalanı için planını Nicole'e ne kadar açık bir şekilde anlatırsa anlatsın, Nicole'ün ertesi gün bunları hatırlayamayacak kadar akşamdan kalma olacağını tahmin etmeliydi. Anna kız kardeşinin ne kadar tepkisel olduğunu ve annesinin kaygıyı emip yaymak için tasarlanmış bir sünger olduğunu hatırlamalıydı. Anna'nın kayıp olduğunu ilan etmelerinin ve tüm tatil köyüne alarm vermelerinin akıl almaz bir şey olmadığını fark etmeliydi. Benny'nin müdahale edeceğine asla güvenmemeliydi.

Ve Anna öğleden sonra havuz başında onlara katılmak için geldiğinde, tüm Pace ailesini geçici bir arama kurtarma ekibi tarafından çevrelenmiş, panik içinde köpürürken bulduğunda, muhtemelen bağırmasıydı, "Tiki bardaki kızı beceriyordum! Ben iyiyim!"

Babam o yolculuktan kısa bir süre sonra daireyi sattı.

Hadi ama, *yirmi iki* yaşındaydı. Herkesin ihtiyacı olan tek açıklama bu olmalıydı. Ama hayır, bu yolculukta bile onu dikkatle izlediler, şimdi, sanki otuz dört yaşında hala her köşede çıkış yolları arıyor, Pace adını utandırmak için yeni yollar arıyordu.

Ve onu bu şekilde kutulamaya nasıl cüret ederler? Onu yargılamaya. Anna taş korkuluğu o kadar sıkı kavradı ki tırnaklarının hızla soyulduğunu hissetti. Bir ömür boyu uğradığı küçük hakaretler ve aşağılamalar göğsünde tekmelenmiş bir arı kovanı gibi vızıldadı. Bir şeyleri kırmak, bir şeylere zarar vermek için çok güçlü bir kaşıntı hissetti. , hepsine zarar vermek, hak ettiği intikamı almak.

-

Verandadan, Benny'nin kiralık arabasının yol boyunca homurdanarak ilerlediğini duydu, ses onu korkuluklardan uzaklaştırdı.

Kızarmış parmak uçlarına baktı ve şok olmuş bir kahkaha attı, bir önceki anın öfkesi tıpkı bir mantar çekilmiş gibi içinden akıp gitmişti.

O da neydi öyle? Anna olmadığı kesindi. Ya da en azından eğlendirmeyi alışkanlık haline getirdiği bir parçası değildi.

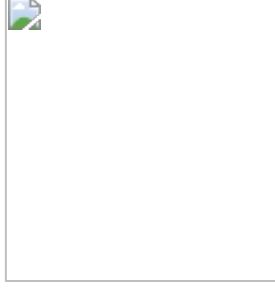
Titredi, üşüdü, dişleri takırdadı. Sonra o da geçti.

Anna güneşin altında oturdu. Gözlerini kapattı, kalbi yeniden sakinleşti ve terk edilmişlik şarkısına dönüşen müziği dinledi. Cırcır böcekleri, kurbağalar, rüzgar, ara sıra kuş sesleri, kendi nefesi ve

kalp atışı. Tamam, bu villada garip şeyler vardı. Ürperti, garip sesler, olmaması gereken hareketler... Ama bu muhteşem manzaraya, bu tertemiz güne bakınca, bunların gerçekten bir önemi var mıydı? Bu huzurdu. Tatil. Burada, şimdi, diğerleri gezerken.

Anna'ya öyle geliyordu ki "tatil" kavramı "aile" kavramının karşıtıydı. Tatil boşluğu gerektiriyordu. Günlük hayatın tüm kısıntılarının terk edilmesini.

Ve böylece, Anna hala yapabiliyorken yalnızlığın tadını derin derin içti. Ayaklarını yere vurdu, güneş gözlüklerinin ardından manzaraya baktı ve aslında evde yalnız olmadığı takdirde bunun yalnızlık olmayacağı düşüncesini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı.

PENTIMENTO

Biraz uyukladı, yüzdü ve kitap okudu, Çarşamba günü, Floransa Günü'nde görmek istediği yerler hakkında zihninde notlar tuttu. Uzandı ve güneşi solgun kalçalarında hissetti, boş yere güneş kremi sürmesi gerektiğini düşündü, ama sürmedi. Ara sıra başka bir yamaçtan yankılanan çiftlik ekipmanlarının vızıltısını, uzaktaki bir yoldan geçen bir kamyonu seçti. Bir keresinde arkasından birinin "Salve" diye fısıldadığını duydu ve bunun doğaçlama bir ziyaret için gelen bir yerli olduğunu düşündü, ama hayır, sadece rüzgârın tepeye taşıdığı bir sestti. Ve aynı anda ensesinde ılık bir esinti. *Evet, bu fikirle devam edelim.*

Anna gözlerini kapatıp omzunun üzerinden çalılıklara baktı ama bırakın insanları, komşu evleri bile göremedi. Evin ve arazinin yanında dik bir yamaç vardı, toprak bir üzüm bağı gibi belli belirsiz teraslanmıştı ama tamamen çoraktı. Orada rastgele tutamlar dışında yabancı otlar bile yetişmiyordu. Görebildiği kadar uzanıyordu. Anna başka tarafa bakmakta zorlanıyordu.

Sıcak ve ısırıcı böcekler çok bunaltıcı olduğunda, havuzun sığınağına rağmen, kitapları değiştirmek, serinlemek ve bir şeyler atıştırmak için villaya geri döndü. Belki biraz meyve suyu. Belki daha sert bir şeyler. Tatil. Dinlenmeye ve rahatlamaya çok önem veriyordu.

Verandadan kapıyı açar açmaz bunu hissetti.

O. İsimsiz, şekilsiz, felç edici. Onu durduğu yerde durduracak kadar güçlü.

Birkaç yıl önce apartman duvarının içinde bir fare ölmüştü. Onun çürümesini koklarken hissettiği duygu, şimdi de aynıydı.

Anna nazıkçe kokladı, ama kötü bir koku yoktu, sadece tahta, toz ve kızların sprey güneş kremi havada duruyordu.

Yine de içeri girmek istemedi.

Midesi nefes almaması için onu uyarıyordu.

Tam geri adım atıp mantıklı bahaneler bulmaya çalışırken, üst kattan gelen bir ses duydu. Zayıftı ama uzuyordu. Ve tekrar ediyordu.

"Bu iyi," dedi yüksek sesle, meme'i düşünerek. Kendini bir fincan kahve içen bir köpek olarak hayal etmek, villaya attığı ilk adımı ve ardından bir sonrakini, merakı sinirlerine baskın çıkarak ek binanın merdivenlerini çıkana kadar körükleyecek kadar absürttü.

Ses devam etti, şimdi daha yüksekti. Bir kazıma. Bir şey tırmalıyordu. Duvarın içinde. Fareden daha büyük bir şey.

Anna yere çömeldi ve kaynağını bulmaya çalışarak duvarda asılı olana kadar ayaklarını sürüyerek ilerledi. Kule kapısı.

İşte yine başladı. *Scratch*.

Kulenin içinden.

Anna bugün henüz villa kedilerinden hiçbirini görmediğini fark etti ve yutkundtu. Biri bir şekilde oraya sıkışmış olabilir miydi?

Tırmalama devam etti, yere doğru alçaktan, giderek daha çılgınca.

Anna'nın terlemesi damlalar halinde yoğunlaştı. Alnını sıvazladı, bir sivrisineği de beraberinde sürükleyerek duvardaki asmayı geri çekti. Başının üzerine düşerek onu örttü.

Tırmalama durdu.

Alt katta, bir yatak odasının kapısı çarparak kapandı.

Anna irkildi ve dengesini sağlamak için askıyı kavradı. "Orada kimse var mı?" Olmadığını çok iyi biliyordu.

İçine dolan hastalıklı ürpertiye görmezden geldi ve kapıya vurdu.

Bir kere. İki kere.

"Kitty? misin?" Bunu söylerken kendini aptal gibi hissetti. Ne bekliyordu ki? Evet için bir miyav? "*Gatto? Sei qui?*"

Çünkü İtalyan kedileri İtalyanca konuşur. Aklını kaçıırıyordu.

Bir kez daha vurdu, dinledi, sonra ayağa kalktı ve halıyı bıraktı. Periler onun yüzüne baktı, etkilenmemişlerdi.

Anna, en azından kendi kendine kapanan kapının gizemini çözmeye kararlı bir şekilde aşağı indi, ancak hepsi açıktı, tıpkı bir dakika önce olduğu gibi. Anne ve babasının odasına girdi ve kapının koluyla oynadı, mantıksız bir şekilde kapanan şeyin bu olduğundan emindi. Odanın içi gerçekten de soğuktu, ama sadece cepler soğuktu ve Anna anne babasının bavulları arasında ağırlığını kaydırırken, ellerini uzatmış, kaynağını bulmaya çalışıyordu

Hava akımının etkisiyle soğuk nokta küçülmüş, ortamdaki ısıнын geri kalanı tarafından yutulmuş gibi görünüyordu.

Ev sessizdi. O hastalıklı his hâlâ vardı.

Anna koşarak üst kata çıktı, kendine taşan bir bardak su doldurdu, yatak odasındaki çantasından eskiz defterini alırken suyun parmaklarında dolaşmasına izin verdi ve aceleyle havuza geri döndü.

Bir şezlongu villaya bakacak şekilde çekti ve 2 numara kurşun kalemle, parmaklarının sabit kalmasını isteyerek çizim yapmaya başladı.

Seyahat çantasının derinliklerinde bir yere yerleşmiş olan daha güzel kömürleri aramak için zaman ayıramayacak kadar ürkekti. Gitmesi, dışarıda olması, küçük bir mesafeden villaya bakması gerekiyordu ve şimdi oradaydı, sınırları korkudan temkinli bir hayranlığa dönüşmüştü.

Ve böylece çalıştı.

Bu taslak biraz hayali bir taslaktı. Yaratıcı değişiklikler yapmaya niyetli değildi, ancak görüntü şekillendikçe, modern eklemeyi çizmeye cesaret edemediğini fark etti ve bir kez gözlemsel olmadığınızı karar verdiğinizde, tüm bahisler kapandı. Güneye bakan kule duvarına bir pencere koymuş - dışarı çıkmaya çalışan kediler yok, sadece içeride daha geniş bir alan etkisi var. Pencerede, saçları etrafına bir tül gibi dökülen bir kadın tasviri. Kulenin altında, Anna havuza giden patikayı atladi, kapıyı ve saksı bitkilerini sildi, sol tarafa fazladan, daha küçük bir yapının gölgeli çatı çizgisini ekledi, şimdi çalışan ve taş çamların olduğu yere, duvara yaslanmış büyük bir araba tekerleği.

Krokiyi kendisinden uzağa tutup villanın üzerine yerleştirdiğinde düzgünce yerleşti. Bu görüntü şu anda bile cam duvarın, parlak çocuk kıyafetlerinin ve elektrik kablolarının arkasında varmış gibi görünüyordu.

Dengeli ve eksiksiz olduğuna karar verdiğinde, Anna tüm eskizlerine yaptığı şeyi yaptı: kitaptan kopardı, küçük dikdörtgenler halinde katladı ve çöpe atmak için eve çıktı.

Şu anda villada yanlış bir şey yoktu. Yine de Anna hızlı bir yolculuk yaptı. Bir kutu *limonata* ve bir turist rehberi alıp doğruca dışarı çıktı.

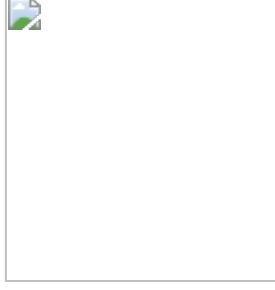
Havuzun kenarına geri dönerken adımları duraksadı ve irkilerek bir çığlık attı. Suyun içinde yüzen iki kişi vardı. Yüzüstü.

Göz açıp kapayınca kadar gitmişler, sadece çevredeki ağaçların gölgeleri kalmış.

Anna bir nefes verdi ve bu duygudan fiziksel olarak sıyrılarak kollarını ve bacaklarını sallaya sallaya havuza doğru yol aldı.

Rahatladı. Birazcık. Ama rehber kitaba odaklanamadı. Onun yerine havuzu çizdi. Yukarıdan bakıldığında.

Ve sonra başka bir şey çizdi.

CANAVAR ROLÜ

Çete geri döndüğünde, öncü kızlar mayoları ve yanan çıplak ayaklarıyla patikadan aşağı koşarken bir savaş çılgılığı gibi "Anna, gel yüz!" diye bağırıldıklarında, Anna'nın villadan, havuzdan yayıldığını hissettiği dehşet duygusu o kadar yok olmuştu ki, en başta bunu hayal ettiği için kendini aptal gibi hissetmişti.

Ne zamandan beri herhangi bir yerde yalnız kalmaktan korkuyordu?

En azından herkesin döndüğüne sevinmişti. Benny bunu duyduğuna memnun olacaktı.

Anna bir süre kızlarla birlikte suda yüzerek anne babalarına rahat bir nefes aldırdı. Mia, "Havuz Canavarı yap," diye emretti ama Waverly Anna'ya sesini daha gür çıkarmasını söyleyip durdu, ta ki Anna sonunda, "Onun yerine Jenny Greenteeth olabilir miyim?" diyene kadar.

Kızlar bunun kim olduğunu sordular ve Anna temel bilgileri açıklarken parmaklarının ucuyla havuzun kenarına tutundular: su mercimeği saçları, yosunlu deri, ölümüne pusuda yatan çocuklar olayı.

"Bu benim rüyamdaki kadın!" Mia ciyakladı.

"Mia kâbuslar görüyor," diye açıkladı Waverly Anna'ya, sanki yetişkinlerden biri olduğunu göstermek istercesine bilgece. "Gecenin bir yarısı beni uyandırıp duruyor."

"Ah." Anna bu planı yeniden düşünmeye başladı ama Mia kürek çekerek onun omzunu kavradı ve doğrudan kulağına bağırdı, "Yap! Jenny Greenteeth'i yap!"

Anna da öyle yaptı. Saçlarını yüzüne batırdı, ellerini uzattı ve kovaladı. Justin canavar rolünü devralmak için havuza girdiğinde, dev sesi mükemmel bir şekilde tizleştiğinde, kızlar avazları çıktığı kadar bağıryorlardı ve Anna belki biraz suçlu ama çoğunlukla eğlenmiş hissediyordu. Havuzdan çıkıp bir havluya sarındı ve Nicole'ün yanından geçerek verandada gülünç derecede sıkı bacaklarına güneş kremi sürdü.

İçeride anne ve babasının yatak odasının kapısı kapalıydı ama babasının içeride bir gergedan gibi koşuşturduğunu duydu. Ah, normallik.

Anna uzatma merdivenlerinden yukarı yürüdü.

Christopher kulenin kapısının önünde öylece durmuş, elleri iki yanında gevşek bir şekilde duvardaki asmaya bakıyordu. Yüz ifadesi meraklı ya da ürkmüş değildi. Tamamen boştu.

Anna onun arkasında durdu. "Bir şey mi duydun?"

Durup dururken bir konuşma başlattığında ailesinin her zaman yaptığı gibi onun da zıplamasını bekliyordu ama o sadece başını yavaşça çevirip ona baktı. "Hayır. Neden?"

Onu tam bir psikopat gibi kulenin kapısına bakarken yakaladığını nazikçe belirtmeyi düşündü. Ona daha önceki kedi tırmığı sesinden bahsedebilirdi ama bu *onu* deli olarak damgalayacaktı, bu yüzden bilgece göz kırptı, "Neden olmasın," dedi ve mutfaktan bir şeyler atıştırmaya gitti.

Annem merhaba yerine, "Telefonunuza cevap vermediniz, küçük hanım," dedi. Lavabonun başında durmuş bulaşık yıkıyordu.

"Kapattım." Anna çilekleri yıkadı ve masanın üzerine tüneyerek, bacaklarını sıkıca kavuşturarak yedi.

Annemin elleri kalçalarına düştü, damlıyordu. "Dolaşım konusunda endişeli misin? İşler şu anda sıkışık mı? Bana söyleyebilirsin! Seni yargılamayacağım. Dinle, dolaşım ücretini öderiz tatlım, sadece ne kadar olduğunu söyle ve aktaralım, ama sana ulaşabilmek gerçekten faydalı olurdu."

Anna, ailesinin ruh halindeki değişiklikleri bir şampiyon sörfçü gibi dalgalara bindirebilirdi ama şimdi kendini çırpınırken hissediyordu. "Neden?"

Annem kaşlarını kaldırdı ve bir öğretmen gibi yavaşça konuştu. "Bu akşam için bize bir yemek rezervasyonu yapmanı umuyorduk.

. . . Monty-purso'daki yerin adını hatırlamıyorum." Benny mutfağa girdi ve bir nektarin aldı.

Anna, "Nicole'ün erken kuşlara özel programına uyduğumuz sürece rezervasyonsuz da idare edebiliriz," dedi. "Teklifin için teşekkürler anne, gerçekten çok tatlısın ama telefonumu kapalı tutacağım. Tatildeyken fişe takılı olmamak güzel."

"Aferin sana!" Babam oturma odasından bağırdı. "Herkes cihazlarına çok bağımlı."

Anna, babasının para transfer etmek zorunda kalmadığı için mutlu olduğundan şüphelense de, onaylayarak gülümsedi.

"Dizüstü bilgisayar getirdin mi?" Christopher kemerli kapıdan ona bağırdı. "Hayır."

"İşe nasıl gidiyor?"

Anna cevap olarak homurdandı. Benny'ye döndü. "Giriş yapmıyorsun, değil mi?"

Benny omuz silkti. "Yani. Ben bir yetişkinim, bir işim var."

"Bir okulda. Yaz tatilindeyiz." "Yine de okul yönetiminden günde en az beş e-posta alıyorum."

"Yani? Onları görmezden gel."

Benny gözlerini devirdi, nektarin çekirdeğini fırlattı ve Nicole saçları yüzüne yapışmış bir halde merdivenlerden çıkıp oturma odasına doğru gürlerken mutfaktan çıktı.

Harika bir Jenny Greenteeth olurdu, diye düşündü Anna, sonra doğruldu, azarlamaya hazırdı. Sapkın halk masallarını paylaşmaya nasıl cüret edersin! Çocuklarım yaralandı!

Ama Nicole kollarını açmış, el yordamıyla mutfak tezgâhına doğru yürürken Anna'nın sinirleri farklı bir şekilde gerildi. Yanlış bir şeyler vardı.

Nic sessizce kalın bir kâğıt havlu demeti topladı ve alına bastırdı.

"İyi misin tatlım?" Annem bulaşıkları kurulamaktan başını kaldırıp baktı.

Anna, Nicole'ün saçından mutfak fayanslarına damlayan kırmızıyı izledi. Ayağa fırladı. "Ne oldu? Bir bakayım sana."

Nicole el sallayarak onu uzaklaştırdı. Waverly mutfığa koşarken annem telaşla bulaşık bezini yere bıraktı. Yüzü çok solgundu. Üzerinden havuz suyu akıyordu.

Nicole kâğıt havluları bırakıp kızını işaret etti. "Sana *ne* demiştim? *Mola. Odanda. Şimdi.*"

Anna o anı değerlendirerek kız kardeşinin çenesini kavradı ve hasarı inceledi. "Kutsal ..."

Nicole'ün kaşları derin bir şekilde ikiye ayrılmıştı, kan akıyordu, yarığın etrafındaki bölge bir sümüklü böcek gibi şişmişti ve şimdiden morluklarla beneklenmişti.

"Ben !" Waverly çılgılık attı. "Ben yapmadım!"

"Bir çocuğun ellerinin üzerimde nasıl hissettirdiğini biliyorum ve Mia değildi, çünkü o havuzdaydı, yani tüm argümanlarınız gitti." Nicole'ün sesi şoktan düzleşmişti, elleri titriyordu. Kanlı kâğıt tomarını kaptı ve yüzünü buruşturarak yüzüne geri yapıştırdı. "Buraya damlattığın suyu temizle ki başka kimsenin kafası çatlamasın, sonra şu odaya gir ve özür dilemeye hazır olana kadar dışarı çıkma."

"Seni ben itmedim!" Waverly gözyaşları içinde başladı.

Hayal kırıklığı gözyaşları, diye düşündü Anna. Suçluluk değil.

Waverly, Anna'nın değerlendirmesini hissetmiş gibi, gözlerini kocaman açarak Anna'ya döndü. "Ben yapmadım. Bana inanıyorsun, değil mi Anna Teyze?"

"Buna bir son vermeli ve annenden özür dilemelisin," diye araya girdi annem, en sert haliyle. Waverly ile Anna'nın arasına girerek her türlü ittifak olasılığını fiziksel olarak ortadan kaldırdı. "Devam et. Özür dile."

Waverly küçümseyerek çenesini kaldırdı ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Nicole alt kattaki yatak odasının kapısının kapandığını duyana kadar kıpırdamadan durdu ve sonra tezgâha doğru yığıldı. "Ona ne bilmiyorum. Havuzun kenarında durmuş Mia'yla konuşuyordum ve bir itme hissettim! Kafamı merdivenlerin kenarına çarptı. Yani, ne oluyor be!"

"Sanırım dikiş atılması gerekebilir, tatlım," dedi annem.

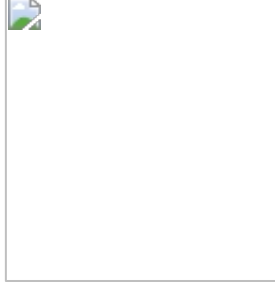
"O kadar da kötü değil," dedi Nicole. Anna'ya döndü. "O kadar kötü mü?"

Ama Anna hâlâ Waverly'nin durduğu boşluğa bakıyordu. Anna haksız yere suçlananların öfkesini başkalarında da görebilecek kadar yakından tanıyordu ve onu savunmak için hemen konuşmadığı için bir pişmanlık bulutu

Waverly annesini itmemişti. Belki Nicole , utancından ya da kızgınlığından suçu Waverly'nin üzerine atmıştı ama Anna bundan da şüpheliydi. *Bu itiş kakışt hissediyorum*. Oldukça belirgin.

Anna arkasında duyduğu kıkırdamaları düşündü. Şimdi çöp kutusunun derinliklerine gömülmüş olan havuz taslağını.

Yüzüstü yatan iki ceset. Şişkinlik yerleşiyor. Sanki hafızadan çekilmiş gibi.

İTALYAN KANI

"Seni hastaneye götüreceğiz," dedi annem, Anna'yı sarsarak gerçeğe döndürdü. "Anna, en yakınına bakar mısın?"

"Hayır," diye araya girdi Nicole, sesi panikle yükseliyordu. "Hayır, hayır, hayır. Bu akşam kasabaya yemeğe gidiyoruz."

Anna'nın mantıksal bağlantıyı kurması bir saniye sürdü: Acil servis ziyareti bu yüce seyahat programında yoktu.

Nicole duvar saatine baktı ve nefesi kesildi. "*Kimse* bana saatin kaç olduğunu söylemeyi düşünmedi mi?"

Bu şikâyetle o kadar çok yanlış vardı ki Anna mutfak masasına geri oturup annesinin "Aman Tanrım, hiç bilmiyordum" demesini beklemekten başka bir şey yapamadı.

Beş yirmi beş. Akşam yemeği vakti. Görünüşe göre.

"Ben bununla ilgileneceğim ve sonra gideceğiz." Nicole koşarak odadan çıktı, Waverly'nin arkasında bıraktığı su izinin üzerinde biraz kaydı. "Waverly! Buraya gel ve bunu temizle yoksa bu tatilin geri kalanında kesinlikle YouTube yok!"

Anna hızla arbededen sıyrılıp odasına girdi, bikinisini çıkarıp sabah giydiği güneş elbisesini giydi, saçlarını topuz yaptı, ayaklarına sandalet giydi, yüzüne su çarptı ve ailenin geri kalanı onun etrafında dönüp odalar arasında bağırırken on beş dakika boyunca kanepede oturdu. Eğer o anda "garip yankılar" varsa bile, yaşayanlar tarafından tamamen bastırılmışlardı.

Anna ayaklarını altına sıkıştırdı. *Yaşayanlar, ölüleri ima ediyordu.* Burada olan şey gerçekten bu muydu?

Pelüş bir kanepenin minderini kucağına çekti. Rahat küçük bir kalkan.

Nicole oturma odasında dolaşırken telefonu selfie modundayken kendini inceliyordu. Kaşının üzerindeki kalın yara bandının etrafına mat bir makyaj yapmıştı ve bu makyaj alnının tamamını kusursuz bir şekilde harmanlamıştı.

deforme olmuş gibi görünüyordu. Kaküllerini çılgınca yüzünün o tarafına taradı, sonra tatmin olmuş bir şekilde doğruldu.

Benny keten gömleğinin düğmelerini ilikleyerek odadan geçerken, "Keşke bir doktora görünsen," diye nazikçe önerdi. "Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsin."

Onay için Anna'ya baktı.

Anna, "Bu konuda Benny'ye katılıyorum," dedi.

Benny suratını astı, Nicole'ün ifadelerinden anlaşılmasa da bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. "Ben iyiyim," diye güldü Nicole. "Siz ikiniz annemden de betersiniz."

"Siz ikiniz" deyince Benny'nin yüzü parladı. Anna'ya komplocu bir gülümseme attı, Anna da ona çabayla karşılık verdi.

Bang.

Anna koltuktan fırladı ve Benny ve Nicole ile birlikte yemek masasına döndü.

Dekoratif bir tencere düşmüştü. Yerine oturana kadar tahtada sallanmaya devam ederken, üzerindeki kancası ve tüm komşu pişirme kapları yavaşça sallanıyordu.

Nicole gözlerini kocaman açarak Anna'ya döndü. Anna ağzını açtı. "Ne oluyor?" Annem suçlayıcı bir tavırla merdivenlerden çıktı.

Nicole göz kırptı. Omuz silkti. Saçıyla uğraştı. "Tencere düştü. Gevşemiş olmalı."

"Tanrım!" Annem güldü. "Beni korkuttu."

"Biz de," diye mırıldandı Benny, ama Anna ona baktığında *-burada neler döndüğünü anladığını* gösteren bir bakış- tencereyi gelişigüzel yerine asıyor ve Christopher'ı kontrol etmek için uzaklaşıyordu.

Normale dönmek. Ne olursa olsun, diye gözlemledi Anna, doğal içgüdü onu törpülemek, mobilyaları ait oldukları yere koymak, her şeyi alıştığınız hale getirmektir. Ama herkes hazırlığını bitirirken Anna kanepenin koluna oturmuş, asılı duran saksıları herhangi bir hareket belirtisi var mı diye izliyordu, ta ki nihayet saat altı buçuğu biraz geçse herkes ön kapıda toplanıp hep birlikte dışarı fırlayana kadar.

Ve Anna nefes aldı.

Bu kez annesi ve babasıyla birlikte gitti ve Christopher'dan birkaç dakika uzak kalabildi. Kiralık arabasını atladığında Benny incinmiş görünüyordu ama bunu atlatacaktı. Akşam yemeğinde onun yanına oturacaktı. Tanrım, kardeşi çok çalışıyordu.

"Bu ... oh, adı neydi?" Annem eğildi, gözlerini kısarak ana yola sapmadan hemen önce ilerideki şeritte park etmiş bir arabaya baktı.

" sanmıyorum," dedi babam yavaşlayarak.

Eski bir Fiat'tı, seksenli yıllar olabilir, sümüklüböcek grisi. Aynı derecede köhne, bulaşık bezinden bir elbise giymiş bir kadın, açık arka kapının yanında eğilmiş, biriyle konuşuyordu. Anna'nın kadının kolunun altında ileri geri sallanan siyah kuyruğu fark etmesi ve neler olduğunu anlaması birkaç göz kırpmasını aldı. Bodur kadının kolları villadan gelen kedilerle doluydu. Onları yarı ikna ediyor, yarı arabasına itiyordu.

"Tanrım," diye mırıldandı Anna. "Kedileri çalıyor."

"Belki de ," dedi annem, doğru bir tahmindir ama Anna başını salladı.

"Onlar başıboş. İtalya'da böyle bir şey var. Özgür olmayı severler." Kaşlarını çattı.

Kedilerin bu kadının ellerinde güçsüz bir şekilde kıvrınmasını izlemek onu düşen tencereden daha çok üzmüştü.

Onlar yavaşça yanlarından geçerken annem camını indirdi ve el salladı. "Merhaba!" Sonra Anna'ya, "İtalyanca söyle, tatlım."

Kadın İngilizce olarak ne demek istediğini gayet iyi anlıyordu. Onları içine çekerek kaskatı kesildi. Onlara kasvetli bir baş selamı verirken, turuncu bir bohça ayaklarına dolandı ve uzaklaştı.

Anna bir kahkaha attı. *Kaç, erkek kedi, kaç.*

Kadın kendi kendine küfrediyor gibi görünüyordu, ama Anna'nın neredeyse kahkaha atmasıyla gözleri yukarı fırladı. Doğruca Anna'ya bakarak elini sert bir hareketle kaldırdı; işaret parmağı ve serçe parmağı, sörfçülerin onluk asması gibi yumruk şeklinde havaya kalkmıştı. Yaşlı kadın hemen ardından toprağa tükürmeseydi, dostça görünebilirdi.

Ana yola döndüler, diğerleri de arkalarından kervanla geliyordu.

Annesi camını açtığında Anna yabancından uzağa baktı, içinde rahatsız edici bir endişe dalgalanıyordu. Bu İtalyan orta parmağı gibi bir şey miydi? Bir kapkaççı için oldukça zengindi. Anna, kızların onun bütün arkadaşlarını alıp götürdüğünü görmemiş olmalarını umuyordu.

Nicole ise, restorana vardıklarında onu zar zor açık ve tamamen boş bulduklarında gülümsüyordu, bazıları da utangaçtı.

Yine de, Anna masa sormak için ön sıradaki yerini aldığı anda, onları karşılayan sakallı genç adam İtalyanca olarak "Rezervasyonunuz var mı?" diye sordu.

"Telefon yok," diye cevap verdi, tek omzunu silkerek bunun yeterli olacağını umdu.

Öyle oldu. Sırıttı.

Nabızı biraz yükseldi, sanki heyecanlı bir yolculukta birkaç metre düşmüş gibiydi. Ne sırtıştı ama.

"Bu taraftan," diye diğerlerine İngilizce seslendi.

Onları restoranın yan tarafındaki avluya götürdü; burada beyaz ışıklar yanıyordu ama yaz akşamı güneşi onları boğuyordu. Buradaki taş duvarlara İtalyan gazozlarının eski reklamları asılmıştı. Anna keşke eskiz defterini de getirseydim diye düşündü - ajansındaki ortaklar bu boku yerdı - ama gözünü kırpma bile beynindeki işi geri itmeye yetti. Bunun yerine etrafına bakınan annesini izledi, ailenin tepkisini, kendisi kadar memnun olup olmadıklarını ölçüyordu. Bu, annesinin İtalya'yı ziyaret etmenin nasıl bir şey olacağına dair fikriyle tam olarak örtüşen nadir anlardan biriydi. Çim sepetli şişeler, Vespa'lar ve burası.

Anna da burayı büyüleyici bulduğunu itiraf etmeliydi. Güven verici derecede normal bir yanı vardı. Herhangi bir Toskana köyünde, son elli yılın herhangi bir on yılında var olabilirdi. Burada yüzeyin altında saklanan hiçbir şey yoktu. Neyse oydu.

Restorandan belki de en çok memnun olanlar kızlardı, çünkü menüde pizza bulmuşlardı. Benny'nin yanına oturur oturmaz Anna'ya siparişlerini bağırarak söylemeye başladılar.

"Siz sipariş verin," diye seslendi. Taş kesilmiş görünüyorlardı. "Ben size işaret vereceğim ve siz de '*Margherita pizza per favore*' diyeceksiniz. Deneyin!"

Onlar yaptı. Tamamen anlaşılmaz.

"Mükemmel!" Anna söyledi.

"Sen iyi bir teyzesin," dedi Benny, tam olarak ona bakmadan. Sesi tuhaf bir şekilde hüzünlüydü.

Anna menüyü kaydardı. "Evet."

Genç adam döndü ve doğruca Anna'nın yanına geldi, kollarını sıvamış, kaslı ön kolunu masaya dayamış bir şekilde oturduğu koltuğun yanına çömeldi ve içecek siparişlerini sordu. Anna'nın diğerleriyle pazarlık etmesi, tercüme etmesi ve onaylaması beş dakika sürdü, bu yüzden tekrar ayağa kalktığı anda, büyüleyici bir şekilde sertti. Belki de Anna'dan daha genç değildi.

"Yemeğe karar vermek için bir dakika daha," dedi Anna İtalyanca, özür dileyerek. "Hazır olduğumuzda seni bulacağım."

Onaylarcasına göz kırptı, sonra iki kat geri döndü.

"İtalyan mısınız?" diye sordu ona. Adam, "Amerikalı tabii ki ama ailen. İtalyan kanı mı?"

Anlayarak güldü. "Ah. Hayır. Bildiğim kadarıyla değil. *Bu* benim ailem."

Masanın etrafını işaret etti, tüm o Anglo-Germen elma çiçeği yanakları.

Kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

Kaldırımından başka müşteriler de geldi, yaşlı bir çifti görür görmez tanıdı. Ona el salladılar.

"*Bir dakika,*" dedi ve onları oturtmak için gitti, Anna'yı, eğer aile üyesi değilse, bu masadaki rolünün ne olduğunu düşündüğünü merak etmek zorunda bıraktı. Benny'nin kız arkadaşı mı? Bir tur rehberi mi?

"İkiniz çok gevezeydiniz." Nicole ona yan gözle bakarak yara bandını buruşturdu. "Hilton Head gibi davranma."

Anna burnundan yavaşça nefes verdi ve şarabın çoktan servis edilmiş olmasını diledi.

Annemin çenesi teatral bir şekilde açıldı. "Şimdi *Nicole!*"

Nicole omuz silkti, masumiyetin vücut bulmuş haliydi. Benny peçetesine öksürdü ve arkasını döndü, ama erkek arkadaşı öne eğildi, gözleri keskindi.

Anna, Christopher'ın Hilton Head göndermesini deşeyeceğinden emindi - Olay'a erken bir gönderme yapılmadan Pace ailesinin tatili olmazdı, değil mi?" ama onun yerine "İtalyancayı nasıl öğrendin?" diye sordu.

Başka biri olsa, bu dostça bir sohbet başlatıcı olurdu ama Christopher'da bir şey, tüm sorularını bir sorgulama gibi hissettiriyordu. Sesi miydi? Sesindeki tempo eksikliği mi? Saç kesimiyle birleşince. Yandan ayırması.

"Duolingo," dedi.

Christopher sırttı. "Dürüst ol."

"Doğru," diye araya girdi Benny. "Geçen yıl Loire Vadisi' yaptığımız gezi için Fransızca'yı bu şekilde öğrendi."

"Lisede almıştın," diye suçladı Christopher. Anna güldü, şimdi şaşkındı. "Ne dersi? Fransızca mı?" "İspanyolca aldı," dedi Benny.

Christopher, "Bir uygulamayla bütün bir dili öğrenemezsin," diye ısrar etti. Benny omuz silkti. "Anna öğrenebilir."

"Duolingo'nun gerçekten iyi olması," diye söze girdi Nicole. "*Ben* hiç denemedim o."

Justin çabucak bastırılmış bir sırtışıyla karısına baktı.

Waverly bıçağını masaya saplarken, "Anna Teyze bana İtalyanca öğretiyor," diye böbürlendi.

"Ben de!" Mia itiraz etti.

Waverly gözlerini devirdi. Nicole bıçağı ondan kaptı ve masanın diğer tarafına koydu, sanki Waverly'ye sofrada adabını da öğretiyormuş gibi Anna'ya ters ters baktı.

Genç garson şarapları getirdi, üç farklı seçim, kızlar için turuncu gazlı içeceklerle birlikte, parlak çizgili pipetler cam şişelerden dışarı çıkıyordu.

"Christopher haklı aslında," diye itiraf etti Anna. Gözlerinin garsonun gözlerine kaymasına izin verdi, biraz çapkınca, çünkü neden olmasın. "*Grazie mille.*" Masaya geri döndü. "İtalyanca bilmiyorum, pek sayılmaz. Fransızca da bilmiyorum. Akıcı konuşamıyorum."

Annem masanın altından, "Dur," diye seslendi, sonra Christopher'a döndü. "O da Almanca konuşuyor ve lisede İspanyolca dalında *ödül* kazandı."

"Ailenin beyni o," diye homurdandı babam. Bir zamanlar bu sözlerde parıldayan gurur çoktan yok gitmişti. Artık kulağa daha çok bir suçlama gibi geliyordu.

"SAT sınavından yirmi üç doksan aldı." Annem hâlâ gururla parlıyordu, Tanrı onu korusun.

"Bu mümkün değil." Sıcak garson Christopher'ın şarabını doldurdu ve o da hemen yarısını içti. "Sadece bin altı yüze kadar çıkıyor."

Kendi hayal ettiği bir oyunda maç puanı kazanmış olmanın zaferiyle doğruldu.

Anna, "Ah, bak, bunu bilmek için çok gençsin, ama İngilizce SAT İki'yi sınavın geri kalanıyla bir araya getirdikleri kısa bir dönem vardı, toplam ... . ?"

Omuz silkti.

Christopher Benny'ye döndü. "Ne aldın?"

Benny şarabını kadehinin etrafında döndürdü. "Yirmi üç yüz."

Christopher iğrenmiş görünüyordu. Anna'ya döndü. "Üniversiteye nerede gittin?"

Burada bir galibiyet için çabalıyordu ve henüz bilmiyordu ama bir galibiyet almak üzereydi.

Genç adam elinde bir sürahi suyla geri geldi. Genç adam arkasını dönerken Anna hafif bir dokunuşla onu durdurdu, parmak uçları altın rengi saçlarını sıyırdı

Sonra da masadakilere sipariş vermelerini önerdi.

Kızların "*per favore*" için biraz yönlendirilmeye ihtiyaçları vardı, ancak doğru yaptıklarında deli gibi kıkırdadılar ve Ateşli Garson'dan bir göz kırpmasıyla ödüllendirildiler. Nicole ve babam Anna'dan onlar için çeşitli malzemeleri tercüme etmesini ve sonra da lanet olası siparişlerinde *ayarlamalar* yapmasını istediler, Anna da İtalyanca özür dileyerek bunu yaptı.

Sıcak Garson gülüp geçti ve içeride kayboldu. "Ee?"

Christopher'ın gözleri Anna'ya takıldı. "Üniversite mi?"

"Harvard," dedi Anna.

Kaşlarını çattı, hayal kırıklığına uğramıştı ama buna gerek yoktu, kızın işi bitmemişti. "Ve sonra RISD. Sonra da hiçbir yere."

Christopher'ın atışı yakalaması bir saniye sürdü. "Senin diploman yok."

"Hayır. Mezun olamadım."

"Hâlâ yapabilirsin," dedi annem, Anna'nın elini tutmak için masadan aşağı uzanırken, ona dokunamayacak kadar uzaktaydı. "Daha otuz dört yaşındasın!"

"Sağ ol anne," dedi Anna. "Ama hayır. Ben böyle iyiyim."

"Okul harcına bir servet harcadım," diye homurdandı babam. "Diplomanı alsan iyi olur."

Nicole prosecco yudumları arasında, "*Ben* Ohio State'e gittim," dedi. "Harç ücretim Harvard'ın sekizde birinden daha azdı."

"Harvard'ı geri mi çevirdin?" Justin ters ters baktı. "Bunu bana hiç söylememiştin."

Nicole ona ters ters baktı. Onu görmezden geldi ve yerdeki baba çantasından kızlar için kâğıt ve boya kalemleri çıkardı.

Yemekler geldi, özellikle de Anna'nın kızlara katılarak sipariş ettiği pizzaya minnettar ooh'lar yükseldi. Onunkinde hamsi vardı; kafaları ve her şeyi üzerindeydi. Erimiş peynirin içinden bir tane aldı ve tuzlu çıtırtının tadını çıkararak ağzına attı.

Benny burnunu kırıstırarak uzaklaştı.

"Çok güzel! Sen de denemelisin. Hadi, seni sosis." Anna onu aldı ve yüzünün altına koydu, sonunda onu güldürdü.

Sonra tekrar nefes alabildi.

Garson bir süre sonra İngilizce olarak "Her şey yolunda mı?" diye sordu. Restoran dolmaya başlamıştı. Avucunu Anna'nın sırtına dayadı, parmaklarını genişçe açtı.

O aldırmadı. Villadan Monteperso'ya yürümek ne kadar sürer diye tekrar merak etti. Ya da belki sabah onu geri bırakabilirdi.

Hilton Head gibi davranma.

"*Molto bene,*" diye cevap verdi Waverly

kendini beğenmiş bir şekilde. Nicole şaşkınlıkla ona baktı.

"Hepiniz nerede kalıyorsunuz?" diye sordu

garson. "Villa Taccola," diye yanıtladı annem.

Garson sertleşti.

Elini Anna'dan hızla çekti. Sanki ona tükürmüşlerdi.

Anna yukarı baktı ve adamın hâlâ gülümsediğini gördü, ama gülümsemesi bantlanmış gibiydi. Arkasındaki ışık dizisinin söndüğüne yemin edebilirdi.

Annem onun rahatsızlığını fark etti. Gülümsemesi dalgalandı. "Bunu biliyor musun?" "Evet," dedi, sonra telaşla hızlı İtalyanca'ya, Anna'ya geçti. "Benim

Amca, bakıcı o. Bazen bir şeyleri tamir etmesine yardım etmek için oraya gidiyorum."

Anna onun söylediklerini diğerlerine tercüme etmeyi bitirmeden adam gitti. Ortam kalabalıklaşıyordu ama Anna insanların oturmasının konuşmayı bitirmek için bir bahane olduğunu hissetti.

Daha da fazlası. Onlardan uzaklaşmak için. Sanki onlar hastaydı, öksürüyorlardı ve o da bu hastalığa yakalanmak istemiyordu.

Christopher Benny'nin yanından geçerek Anna'ya baktı. "Geri döndüğünde ona kuleyi sor."

Nicole bir kahkaha attı. "Neden buna bu kadar takıntılısın?!"

Anna başka birinin sormasına minnettardı.

"Bir teorim var," dedi Christopher ve Benny arkasına yaslanıp baş ağrısı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. O zaman bu teoriyi çoktan duymuştu. "evin sahibi için ana süit, evdeki en iyi oda, ama sadece büyük gruplar için ya da daha fazla para ödersen açıyorlar. Konu buysa ben öderim. Seve seve katkıda bulunurum. Sadece ona sorun. Bak bakalım ne kadar tutuyor."

Annemin yüzündeki tüm renk çekilmiş ve babamın yüzüne akmıştı.

Bu bir an olmak üzereydi.

Anna araya girerek, "Sanırım burası bir saklama dolabı," dedi ve babasına geri çekilme olarak yorumlayacağını umduğu bir bakış fırlattı. "Ama tabii, her neyse, sorarım."

Benny Christopher'ın kulağına fısıldadı, bir eli onun bileğinde. Christopher başını salladı.

Anna olay büyümeden ayağa kalktı ve içeri, tuvaletlere doğru yürüdü. Kapalı yemek salonunda garsonu aramak için gönülsüzce etrafına bakındı, ancak kuru bir elin dirseğini kavradığını hissetti ve nefesi kesilerek döndü.

"*Mi scusi.*" Arayan yan masadaki yaşlı adamdı ve karısıyla birlikte gidiyordu. Çift yavaşça onun yanından geçip uzaklaştı.

Garson mutfaktan çıktı ve çiftle vedalaştı.
Belli ki müdavimler. Yerliler.

Tam Anna'nın omuzları gevşemeye başlamıştı ki, yaşlı kadın geri dönüp hüznü, süt gibi gözlerle Anna'ya baktı ve Anna olduğu yere mihlanmış gibi hissetti. Kadın istavroz çıkardı, kocasına fısıldadı, başını salladı ve dışarı çıktı.

Anna, garson kapalı bir gülümsemeyle ona dönene kadar bir duvara yaslanarak oyalandı.

"Kule mi?" diye sordu. *La torre?*

Arkasına baktı. İç çekti. "Sana hiçbir şey söylememeliyim."

Bunun üzerine irkildi, yanlış anladığını umuyordu. "Yapamaz mısın?" Biraz farklı bir kelime kullandı. "Ya da," nasıl demişti, "yapmamalı mıyım? Üzgünüm, İtalyancam akıcı değil."

Anna bunu itiraf ettiği için daha da telaşlanmıştı. Zayıflığını açığa vurmak. Gözlerini hızla kırıştırdı, kanın göğsüne ve yüzüne hücum ettiğini hissetti.

Bir an geçti, garson yeni bir ilgiyle onu inceliyordu. Dudaklarını yaladı, yemek odasına bakmak için onun yanından geçti; sonra tuvalete giden koridorun derinliklerine doğru onu takip etmesini işaret etti.

Orada duvara yaslandı, onu öpecek kadar yaklaştı, çenesini eğdi ve kulağına sıcak bir şekilde fısıldadı, "Kule. Sakın açma."

Kalbi, uygun bir şekilde tercüme edilmiş bir takip sorusuna inmesi için yeterince sakinleşmeden, sadece tek bir kelimeyi anlayabildiği hızlı bir İtalyanca akışına başlamıştı. "*La chiave?*" diyecek kadar yavaşladı ve o da anladı. *Anahtar.*

"Amcam bunu birine vermiş olmalı," dedi gergin bir sesle. "Sen mi aldın?"

Onun ne demek istediğini anladığını düşündü. Şahsen onu. Başını iki yana salladı. "Geldiklerinde orada değildim."

Başını salladı. "Ailene dikkat et. O kapıyı açmayın."

Anna artık onun söylediğinin "sana hiçbir şey söylememeliyim" olduğundan emindi. Onu uyarmamalıydı.

Bu delilikti. Belki de onunla dalga geçiyor, o tuhaf, kırsal İtalyan tarzıyla flört ediyordu.

Ama Anna tam çenesini yukarı kaldırmış, dudaklarını ayırmış, test ederken, adam duvarı itti ve ondan uzaklaştı, sadece gitmeye hevesliydi.

Arkasından seslendi, "Hayaletler var mı?"

Kelimeyi doğru anladığından emin değildi. *Spiriti* ruhlar anlamına gelebilir. *Fantomi* miydi? *Fantasma*?

Durakladı, geri döndü. "*Molti*."

O kadar rahat söyledi ki. Bir uyarı olarak değil, bu sefer değil, neredeyse şaşırmış bir tonda. Sanki açık olması gerekiyormuş gibi.

Anna tuvaleti kullandı. Acele etmedi, yüzüne ve ensesine su sıçrattı, olması gerekenden daha fazla sarsılmıştı.

Molti. Hem de çok. Doğru.

Dışarı çıktığında restoran dolup taşmış, hesap ödenmiş, masaları boşaltılmış ve Pace ailesi kaldırımında onu bekliyordu.

Anna bocaladı, restoranın duvarına tutundu, kafası karışmıştı. O kadar zaman geçmiş gibi görünmüyordu.

Villa Taccola'ya dönmeye hazır olduğundan emin değildi.

"Hadi biraz yürüyelim," diye seslendi diğerlerine. Güneş batmıştı ama sokak hâlâ alacakaranlık gökyüzünün turuncusuyla yıkanmaktaydı.

Nicole, "Sabah pazar için geri döneceğiz," dedi. "Bu kızları yatağa götürmeliyim."

"Yatmak istemiyorum," dedi Waverly, ama Justin zaten büyük ölçüde uyumuş görünen Mia'yı taşıyordu.

"Ben biliyorum," dedi Nicole nefesinin altından. "Başım beni öldürüyor."

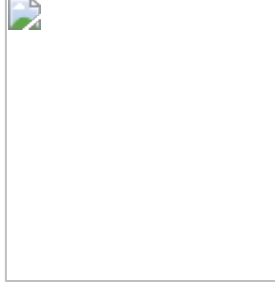
Parmaklarının ucuyla alnına dokundu. Morluğu yara bandının kenarlarından sızıyordu.

"Yarın pazar mı var?" Benny arabasının anahtarlarını çıkararak sordu.

"Evet, bunun için bir tabela gördüm." Nicole sertçe gözlerini kırptırdı ve Caddeye, park ettikleri yere.

Anna zayıf bir sesle, çoğunlukla kendi kendine, "Ayrılabiliriz," dedi ama tabii ki . O . Anne ve babasının arabasının arkasına bindi.

Göğsünde biriken huzursuzluğu içine çekti ve bu gece buna katlanabileceğini düşünene kadar nefes aldı.

AÇMAYIN

Anna, sehpa koleksiyonunda bulduğu bağcılıkla ilgili İtalyanca kitabı çevirmeye çalışmaktan vazgeçip ışığını kapatmak üzereydi ki, evin yan tarafından, penceresinin tam önünden geçen ayak seslerini duydu.

Yani hayal etmemiştir. Tarladaki insanlar.

El fenerleri. Sanki kendini savunmak için kullanabilecekmiş gibi yumruklarının istemsizce kitabın sırtına dolandığını hissetti. Belki de kullanabilirdi. Oldukça ağırdı. Birinin kafasının arkasına ya da Nicole'ün yaralanmasında olduğu gibi kaşına doğru eğilmişti.

Savaş, kaç ya da don. Şimdi nerede durduğunu biliyordu. Lanet olası *savaş*.

Kendini zorla yataktan kaldırdı ve dışarı bakmak için pencereye gitti. Buradan fısıltıları duyabiliyordu. İki kişi. Erkekler. Kelimeleri ayırtıramıyordu ama konuşmalar bir tartışmanın ritmine sahipti.

İtalyanca olmayan bir ritim.

Davetsiz misafirler değil. Anna kitabı yere bıraktı. Nefesinin altında homurdandı.

Neler olduğunu biliyordu ama yine de tam olarak inanamıyordu. Parmak arası terliklerini giydi, sonra sessizce odasından çıktı, evden çıktı, köşeyi dönüp çamaşır makinelerinin, temizlik malzemelerinin ve tuvalet kâğıtlarının, evin anahtarlarının bulunduğu yardımcı odaya gitti.

"Sadece göreceğim ve sonra işim bitecek, tatlım, bu önemli bir şey değil." Christopher artık fısıldama zahmetine katlanmıyordu.

"İki saniye kadar," diye onayladı Benny. "Bir *bakış*."

Her ikisi de Benny'nin iPhone el feneriyle dönüp Anna'yı görünce sıçrayana kadar rahatlamış, tartışmayı bırakmış görünüyordlardı.

"Tanrı aşkına Anna, seni hayalet sandım."

"Bir an için *sizi* hayalet sandım." Ya da zengin Amerikalı turistleri soymak için el fenerli yerel Uber sürücülerini. Ya da daha kötüsü. "Cidden burada bizden açmamamız istenen tek kapıyı açmayı mı planlıyorsunuz? Gecenin bir yarısı?"

"Saat dokuz buçuk gibi, Anna." Benny utangaç görünüyordu.

"Gecenin karanlığı o zaman. Hangi anahtarın oraya gittiğini biliyor musun yoksa hepsini test etmeyi mi planlıyorsun?"

Onların iki silüetini geçtikten sonra, farklı boyutlardaki kancaların üzerindeki bir dizi anahtar seçebiliyordu, her birinin üzerinde Christopher için tercüme etmeyeceğinden emin olduğu İtalyanca bir kelime vardı.

Christopherın ona ihtiyacı yoktu. "İşte bu."

Elini açtı ve avucunun tamamını kaplayan siyah demir bir anahtar gösterdi.

"Çünkü tabii ki öyle," diye mırıldandı Anna.

Karmaşık bir mekanizma, uzun bir sap ve yay boyunca bir tür asma deseni ile süslü bir şekilde işlenmişti. Tepesinde bir kuş taslağı vardı. Karga mı? *Taccola*'nın anlamı buydu. Kuşun bir gözü dışa bakıyordu, demirin geri kalanından daha parlaktı, öyle ki parıldıyor gibiydi.

Anna ona dokunmak istedi. Dokunmadı.

Christopher hâlâ konuşuyordu. "Bekçi bana verdi. Hemen teslim etti. Kullanacağımı düşünmese bunu neden yapsın ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Sana verdi." Anna bu gece garsonla aralarında geçen konuşmanın yorumlayabildiği kısımlarını hatırladı. Anahtar hangisinin aldığını öğrenmek istemişti. *Diğerlerini izle.*

Yaklaştı.

Christopher, kızın anahtarını kapıp götürmesinden korkuyormuş gibi yumruğunu sıktı.

Anna, "Sanırım kulede sıkışmış bir kedi olabilir," diye ağzından kaçırdı.

Bunu söylemek onu rahatlatmıştı. Öğleden beri ne kadar içine kapanık hissettiğini fark etmemişti.

"Oh," dedi Benny. "Eyvah."

"Bu da bir neden." Christopher önünden geçip gitti ve onlar da arkasında sıraya girdiler, Benny etkisiz bir şekilde tısladı, "Ve sonra onu tekrar kilitliyoruz!"

Benny kuralları çiğnemekten nefret ederdi. Yaya geçidi çizgilerinin dışına adımını atmazdı ve eğer orada bir yaya geçidi yoksa, yolun karşısına mükemmel bir dik açıyla geçerdi.

Anna daha rölativist olma eğilimindeydi - kuralları kendi akıl ve doğruluk anlayışına göre şekillendirilebilir olarak görüyordu - ancak bu

sınır. Yanlış bir şey yapmak üzere olduklarını *hissediyordu* ama momentum onu ileriye doğru çekiyordu.

Bir keresinde, çocukken bir ağaca tırmanmış ve elinin altında bir dalın cansızlığını hissetmiş, *eğer tırmanırsam bu dalın kırılacağını* düşünmüş ama yine de kendini ağaca çekmiş ve on iki metre sırt üstü düşmüştü. Bu, şimdi, ağaçtaki o anın bir aynasıydı, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama beyninden veya başka birinden emir almayı reddederek vücudunun yine de tırmanmaya devam etmesini bir yolcu gibi izliyordu.

Kule, garson söylemişti. *Sakın açmayın*. Şimdi bu ona bir meydan okuma gibi geliyordu.

Villanın içinde Anna, babasının horlamasıyla ara ara kesilen ağustos böceklerinin gürültülü gece dışında hiçbir şey duyamıyordu. Benny ve erkek arkadaşıyla birlikte duvar asmasının altında toplanmış, *Scooby-Doo*'dan bir sahneyi canlandırıyorlarmış gibi gülünç hissediyordu.

Christopher anahtarı kilide soktu ve sertçe çevirdi. Neredeyse acımasızca. Bunu yaparken bir soda şişesinin açılması gibi bir iç çekti.

"Bekle, bekle, bekle," dedi Benny, iPhone'unu karıştırırken. El fenerini en yüksek ayara getirdi ve "Tamam" demeden önce Anna'ya baktı.

Christopher kapıyı itti.

Anna'yı önce koku çarptı. Bayat. Asırların tozu, bir firavunun mezarı. Sonra ağırlığı hissetti.

Buradaki hava hareketliydi. Niyeti vardı.

Omuzlarında, başının tepesinde, göğsüne baskı yaptığını hissetti. *Evet, tamam, kötü fikir, buradan çıkmam gerek*, diye düşündü, ama Benny Christopher'ı sıkıca dolanan taş merdivenlerden yukarı doğru takip ediyordu, ışık

telefonuyla yolu gösterdi, o da takip etti.

Merdivenleri yarı yarıya çıkarken Benny bir çığlık attı ve yüzünü savurdu. Christopher devam ettiği için Anna onun düşmesini engellemek için dışarı doğru hamle yaptı.

Ona döndü. "Örümcek ağı. Ağzımda."

Onunla alay etmek istedi ama boğazı çok kuruydu.

Tepeyi görüp aşağı inmeleri ve kapıyı tekrar kapatmaları gerekiyordu, hızlıca.

Benny tepeye ulaştığında Christopher telefonu ondan aldı ve ışığı odanın içinde gezdirdi. Anna aniden başı dönerek soğuk taş duvara tutunmak zorunda kaldı.

Oda boştu. Sadece katı bir küp. Ağlarla örölmüş örümcek ağları dışında, tekdüze bir kirlilik vardı. Mobilya yoktu. Saklanmış hazineler ya da kişisel eşyalar yoktu. Perde yok, iki tarafta da pencere yok. Her şey tıkalıydı.

El fenerinin parıltısı Christopher'ın yüzüne ulaştı ve Anna geri çekilerek merdivenin en üst basamağında tökezledi. İçinden öfke fıskırıyordu. *Gerçekten* de bir hazine deposu istemişti.

"Hâlâ yatak odalarını değıştirmek istiyor musun, tatlım?" Benny söyledi. "Villadaki en iyi oda."

Christopher cevap vermeden Anna'nın yanından geçip merdivenlerden indi.

Benny yutkundu, mizah girişiminden pişmanlık duydu ve Anna'ya döndü. "Kedi yok."

"Evet. Rahatladım." Ama sadece çeşit. Bir şey kaşınıyordu. O biliyordu.

Daha şimdiden, buranın sis üzerine çöktüğünü biliyordu.

Yine de Benny aşağı inmeye başlamadan önce yolunu kesti. "Hey, bunu kullanabilir miyim?"

iPhone'unu ödünç alarak ışını uzaktaki duvara doğrulttu. Tam görmeyi beklediği yerdeydi; bir zamanlar bir pencere, hatta belki de bir balkon olan şeyin uzun taş çerçevesi. Bir iç mekân için şaşırtıcı olan karmaşık taş işçiliğine sahip bir kilit taşı, kenarlarında sarmaşıklar dolanan üzümler vardı.

Işığı diğer duvara, perdeleri ve hareketi hayal ettiği duvara çevirdi.

iPhone'un ışığı söndü. Anna telefonun yan tarafına tıkladı. Öldü.

"Hadi," diye fısıldadı Benny, karanlığın içinde bir yerlerde.

"Evet." Anna taşların aşınmış kenarlarına takılmamaya dikkat ederek onun sesini merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. Tırabzan yoktu, ışık yoktu, modernizasyon yoktu. Bu mekânın ne kadar zamandır boş olduğunu merak etti.

Boş gibi . Kilitliydi, evet, eşyasızdı ama boş değildi.

Anna dışarı çıktığında, Benny evin geri kalanını uyandırmamak için kapıyı sessizce kapattı ve anahtarı kilide soktu.

Tıkla. İşte. Tamam.

Anna kapıyı tekrar kitlemenin bir rahatlama hissi yaratmasını, o iğrençlik hissinin azalmasını bekliyordu ama kardeşiyle birlikte dışarı çıkıp anahtarı iade etmek üzere hizmet odasına gidene kadar bu his nihayet azalmaya başlamamıştı.

"Neden bize oraya girmememizi söylediler ki?" Anna aslında Benny'ye sormuyordu, sadece kafasında tekrarlanan düşünceye kısa devre yaptırmaya çalışıyordu.

"Çünkü burası bir harabe." Benny demir anahtarı etiketsiz kancasına geri koydu. Sanki canı yanıyormuş gibi elini açıp kapadı. "Muhtemelen güvensiz bir yer."

Geri dönerlerken Anna, "O kadar da kötü değil," diye karşı çıktı. "Kolayca tamir edebilirler. Birkaç pencere koyarlar, bir özellik haline getirirler. Villadaki en iyi oda."

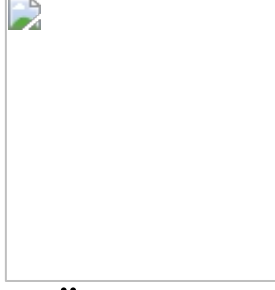
"Hoşuma ," dedi Benny düz bir sesle. "Sen beğendin mi?"

Anna kuleye baktı. Buradan bile hoşlanmıyordu. Christopher arka verandaya bir şişe ve üç bardak götürmüştü, Anna'yı alışılmadık bir şekilde düşünceli buldu. Bir süre çocuklarla oturdu, içti, işten, şehirden, Benny'nin köpeğinden, villa dışında her şeyden konuştu.

Bunun yardımı oldu. Gece yarısından hemen önce yattı, dokuz buçuktan çok daha medeni bir saatti, tatilde olması gerektiği kadar saygın bir şekilde çakırkeyifti ve sonunda uyuyacak kadar rahatlamıştı.

* * *

Çılgılık şafaktan hemen önce geldi.

ÜÇGEN

Anna yine o genç idolü hayal ediyordu; bol keten gömleği, altın bukleleri içinde, güneşin aydınlattığı bir ön yola bakan genç İtalyan. Ter ensesinde parlıyor, saçlarını ıslatıyordu. Bir bottan diğerine bilinçsizce sallanıyordu, hevesliydi. Anna, güzelliğine rağmen ondan etkilenmemişti. Sadece şiddetli bir acıma ve nafil bir çaresizlik duygusu hissetti - onu o pencereden uzaklaştırma dürtüsü.

Ve sonra yatak odasının duvarının ötesinden bir çığlık geldi ve çocuk pencereden arkasını döndü. Korku onun güzel yüz hatlarını gevşetti ve Anna uyandı, *ayağa* kalktı, dimdik oldu.

Benny'ydi. Anna bunu hemen anlamıştı, kardeşinin yıllar boyunca rahatlamak için odasından onun odasına koştuğu o gecenin paniğini biliyordu ama şimdi ona koşmuyordu.

Anna duvarın arkasından Christopher'ın onu yatıştırdığını duyabiliyordu, tabii buna yatıştırmak denebilirse. "Sakin ol. Nefes al. Neyin var senin?"

Benny'nin bağırışları "İsa. İsa. İsa. İsa."

Anna zeminde ayak sesleri duydu, kapı açıldı ve biri, muhtemelen Benny, oturma odasından ön kapıya doğru tökezleyerek ilerledi.

Anna onu demir kapıların ardında volta atarken buldu. Christopher yanında değildi. Muhtemelen yatakta kalmıştı. Uyumaya geri dönmüştü.

"Ayaklarını inciteceksin," dedi çakıl taşlarını göstererek.

"Ayakkabılar için geri dönmeyeceğim," dedi Benny. Saçları terden . Kadının gözlerine baktı ve nefes aldı. "Henüz değil."

O da henüz içeri girmek istemiyordu. Ama ihtiyacı olan son şey kendi korkusunun artmasıydı, bu yüzden terapist sakinliğini korudu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Bir şekildi."

"Üçgen mi? Pentagon mu?" Tam olarak gülümseyemiyordu ama ses tonunu alaycı tutabiliyordu. "*Pentagram*?"

"İnsan şekli. Karanlık. Ve sonra kayboldu. Ama gitmedi, sadece gitmedi." Yutkundu. "Görünür."

Anna ellerini sıkıca kavradı, paniğe karşı kendini destekledi. "Tamam."

"Rüya gördüğümü sandım, ama sonra yatağa oturduğunu hissettim ve sanki, daldı mı?" Gözyaşlarının eşliğinde gibiydi. "Ve onu hissetmek için uzandım ve üzerime doğru hareket etti. Üzerime. Nefes alamıyordum, sanki tüm ağırlığını üzerime veriyordu ve bu hiç iyi değildi Anna, boğucu bir bulut gibiydi. Bilmiyorum. Bilmiyorum amına koyayım."

Benny nefesini tutarken Anna bir dakika bekledi. O bulutun şimdi onları çevrelediğini hayal etti. Dinliyordu. Bu , değil mi? Bir şeyler oluyordu. Ama Benny'nin şu anda ihtiyacı olan şey bir bilişsel çıkış ve iyi bir gece uykusuydu.

"Bunun hâlâ bir rüya olabileceğini biliyorsun," diye teklif etti. "Sadece canlı bir rüya."

"Evet."

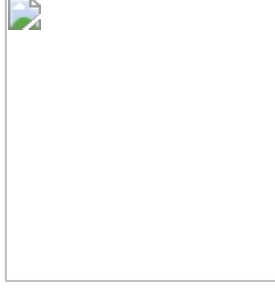
"Bunca yıldır karabasan mı görüyordun Ben?" Başını iki yana salladı. "Çocukluğumdan beri hayır."

"Şu kule," dedi Anna, bir kolunu ona dolayarak. Kendi eli de nemliydi. "Aptal kule, hepimizi korkutuyor. Burada mı uyuyacaksın? Battaniye ve yastık getireyim mi? Biraz süt ısıtayım mı?"

Benny şakacı bir tavırla onu itti. "Tamam, yeter, yardımınız için teşekkürler."

Birlikte içeri girdiler, Anna önden gidiyordu, tüm vücudu sıkıca kenetlenmişti.

"İyisin," diye fısıldadı Anna. "Tamam mı? Erkek arkadaşınla yatağına dön." Onun kolunu çimdikledi. "Ve eğer bir daha olursa, yarın Monteperso pazarından biraz adaçayı alır ve onu yakarız."

NE , ANNA?

Ev, Nicole'ün Pazartesi programının gereklerini yerine getirmek için doğru türden bir manik enerjiyle ; herkes kahvaltısını yapmış ve saat tam dokuz kırk beşte kapıdan çıkmış, saat ondaki market açılışına hazırды.

Anna bu aceleciliğin ne kadarının Nicole korkusundan, ne kadarının başka bir şeyden korkmaktan kaynaklandığını merak ediyordu. O gün bu villadan çıkmak için hiç dürtülmeye ihtiyacı yoktu.

Ön avlunun güneş ışığında, annem Nicole'ü kenara çekti ve alnına bulaşmış örtünün kenarlarını düzeltti, başparmaklarıyla lekeledi. Nicole çenesini aşağı eğdi, bir partide yüzüne boya sürülen bir çocuk gibi pasifti. İşleri bittiğinde Anna hâlâ alttaki morluğun gölgesini, yara bandının etrafındaki şiş tümseği görebiliyordu ama bu konuda yorum yapmaması gerektiğini biliyordu.

Anna -gerçekçi olmayan bir umutla, biliyordu- içinde eskiz defteri ve kalemleri olan büyük, hımbıl bir çanta getirmişti. Belki böyle bir kaos anında kaçmanın bir yolunu bulabilirdi: Nicole çocuklarını araba koltuklarına oturtmaya çalışırken Waverly, "Komşular! *Komşu* kelimesini bilmiyor musun?"

"Kelimeyi biliyorum, ben bir yetişkinim ve bana karşı ses tonunuza dikkat etmeniz gerekiyor, sadece neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Nicole son emniyet kemerini de bağladı ve arka kapıyı çarparak kapattı.

Waverly çoktan camını . "Döndüğümüzde komşuları görürsek onlarla oynayabilir miyiz?"

"Ben de 'talyan çocuklarla oynamak !" Mia söze karıştı.

"Evet, iyi, kulağa harika geliyor." Nicole yolcu koltuğuna otururken Justin'e baktı. "Bu İtalyan çocuklarla tanıştın mı?"

Nicole *İtalyan çocukların* etrafında tırnak işareti yaptı. Justin ıslık çalmaya devam etti. Arabayı çalıştırdım.

Benny ve Christopher'la birlikte Monteperso'ya doğru at sürerken Anna komşularını merak etti. Hiç komşuları yok gibiydi.

bir mil içinde.

Ben ragazzi. Belki de gerçektiler, sadece sıkılmışlardı. Ne de olsa küçük kasaba hayatı. Pazar günü etrafta koşuşturuyor, tepedeki villadan gelen Amerikalı kızları gördüklerine seviniyor olabilirlerdi. Yine de Toskana demografik açıdan tuhaftı. Floransa'da bile Anna çocukların nerede olduğunu merak etmişti. Turist aileleri görmüştü ama yerli çocuk yoktu ve yıl boyunca okula gidip gitmediklerini merak etmişti. Belki de New York'ta her yaştan bedenin sürekli yuvarlanıp gitmesine çok alışmıştı ama İtalya'da bir şekilde daha fazla *yaşam* bekliyordu. Hatta daha fazla hayvan. Dünyanın doğal, pastoral bir köşesi için çok fazla tür çeşitliliği görmemişti ama belki de yanlış yerlere bakıyordu.

Anna'nın tahminine göre o tuhaf yaşlı kedi kaçırın kadın sayesinde bugün kediler bile kayıptı. Kertenkeleler de ortadan kaybolmuştu. Yine de böcek sıkıntısı yoktu ve keçi hala oradaydı, tarlasında kimsesizdi, ancak birisi ona daha uzun bir ip vermişti.

Birisi o keçiyi sahiplenmiş. Belki de "komşular"?

Benny arabayı sürerken esnedi. Christopher kafasını kaldırmadan telefonunu karıştırdı.

Şehir merkezine doğru sağa döndüler.

"Park yeri bulmak zor olabilir," diye mırıldandı Benny. "Acaba pazar için cadde kapatılacak mı?"

Öyle değildi. Olması için bir sebep yoktu.

Monteperso tamamen uykudaydı. Tumbleweed boştu. İçerisi karanlık görünen ve sıkıca kilitlenmiş olan barın dışında sigara içen kimse bile yoktu.

İleride, Nicole park halindeki kiralık arabasının önünde durmuş volta atıyordu. Justin'in kolu sürücü tarafındaki camdan çıkarak ona bir cep telefonu uzattı.

Benny bir "Welp" ile arkalarına yanaştı ve frene bastı. Anna arabadan indi. "Sanırım günü yanlış anlamış olabiliriz?"

Nicole telefonda pes etti. "Bu, programı tamamen mahvediyor. Ne oluyor, Anna?"

"Vay canına," dedi Anna. "Tamam. Yani. Az önce 'biz' dediğimde kibarlık ediyordum ama kastettiğim 'siz'di. Günü yanlış anlamışsın. Bu hafta için hiç planlama yapmadım ama sorun değil, istersen beni suçla."

"Katkıda bulunsaydın iyi olurdu," diye tersledi Nicole. Anna inanılmaz bir kendini kontrol etme başarısıyla oradan uzaklaştı.

Benny telefonuna bakarak onun yanından seslendi, "Sanırım yarın, Nic."

"Salı pazarı mı?" Nicole itiraz etti. "Pazartesi yazıyordu!"

Anna babasının kiralık arabasına yaslandı, caddenin karşısına baktı ve bir ışık direğine iştirilmiş market tabelasını gördü. MARTEDİ ALLE 10. Salı günü.

Doğru çeviriyi yapıp yapmama konusunda tereddüt etti, böylece Nicole'ün öfkesini şu anki hedef olan Benny'den kendisine yöneltmiş olacaktı.

"Kafam karışık değil," diye ciyaklıyordu Nicole, kollarını iki yana sallayarak etkisini artırıyordu. "Neden kafamın karışık olduğunu söylüyorsun? Kelimenin tam anlamıyla herhangi bir şey yapan tek kişi benim-"

"Şu tedavi edilmemiş beyin sarsıntısı meselesi var." Benny yüzünü buruşturdu, gülümseyerek iğnelemeyi yumuşatmaya çalıştı.

Gözleri Anna'nın kileri buldu ve panikle genişledi. Anna gülmek için dudaklarını ısırdı.

Nicole onların bakışlarını yakaladı ve arkasını döndü. "Biliyor musunuz? Hepinizin canı cehenneme."

Annem Mia'nın kulaklarını kapattı ve gökyüzüne bakarak mırıldandı.

"Devam et," diye seslendi Benny Anna'ya. "Tabelada ne yazıyor?" "*Martedì*." Anna gözlerini ovuşturdu. Onlara döndü.

"Salı."

Annem, "*Eminim* bugün bir pazar vardır," diye karşı çıktı, ama Anna Benny'ye kuşkuyla bakınca, "Bir yerde! Buraya yakın bir yerde bir pazar. Anna, tatlım, git ve etrafa sor."

"Etrafa sor," diye tekrarladı Anna, ama annem Nicole'ü sakinleştirmek için çoktan arkasını dönmüştü ve Benny de huysuzlaşan Christopher'ı sakinleştiriyordu, bu yüzden teslim oldu, ellerini kaldırdı, kendi kendine güldü. "Etrafa sor. Evet."

Kilisenin çatısındaki güvercinlerin ötüşünü dinleyerek boş köy sokağında yürüdü. Grubun geri kalanından uzaklaştıkça kendini daha akli başında hissediyordu.

Bugün Monteperso'da rahatça ürkütücü bir şey vardı, sanki birileri sadece onun için duraklatmıştı, böylece sakinlerden herhangi biriyle etkileşime girme zahmetine girmeden geçip gözlemleyebilirdi. *Restoran* sanki yirmi yıldır kapalıymış gibi kilitliydi. Bu sıcakta bile bütün evlerin panjurları çekiliydi. Belki de serinliği içeride tutuyordu? Anna emin değildi. Bugün hava bulutluydu, o kadar acımasız değildi, ama bu

sanki gökyüzü bile dükkânı kapatmış gibi daha da durgun bir hava var.

Anna arkasındaki ailenin tartışmasını duyabiliyordu.

"Bana sorma, *bana* sorma, görünüşe göre bu işi berbat eden aptal benim!" Nicole atıp tutuyordu. "Yarın Siena var ama neyse, o kadar önemliyse hepiniz Monteperso pazarına gelebilirsiniz. Ben Siena'ya tek başıma gideceğim."

Pencerelerin kapalı olmasına şaşmamalı. Amerikalıların geldiğini hissetmişlerdi.

Onların gelişini de izledi. Anna, sokağı çevreleyen evlerden birinin ikinci kat penceresinde, kendisine arkasını dönmüş, yoldan aşağıya, ailesine bakan iki silüet gördü. Başka gözleri hissetti ama görmedi, başka gözcüler, bazıları ailesinin üzerinde, bazıları da şüphesiz onun üzerindeydi. Anna onları aramayı tercih etmedi.

Etrafa sor. Bu kasabada sadece bir bina açıktı.

Anna denediğinde uzun kilise kapısı kolayca açıldı ve arkasından kapandığında, her ikisi de karanlık boşlukta yankılanan ayak sesleri ve nefesi dışındaki tüm sesleri yuttu.

Küçük ama mağaramsı, tipik bir Romanesk tasarıma sahipti, belki de Anna'nın gördüğü diğer kiliselere göre nef kısmı biraz daha geniş, tonoz kısmı ise daha sığdı. İtalyan kiliselerine göre mütevazıydı, ama yine de ve ayrıntı bakımından bir zamanlar Ohio'da katılmak zorunda kaldığı iç karartıcı derecede sade kiliselerden çok daha zengindi. Boş ve terk edilmiş görünüyordu ama havada belli belirsiz bir tütsü kokusu vardı. Anna bu kokuyu içine çekerken gözlerini kapattı.

Ne de olsa dün burada ayin yapmışlardı.

"Çav?" Anna denedi. Sadece yankısı cevap verdi. Burada geçici bir soluklanmadan başka bir şey yok.

Dar koridorlar boyunca, iki büyük freskten oluşan bir ayna setinin altına düzinelerce adak mumuyla ahşap sunaklar yerleştirilmişti. Anna bunların bir Pietà ve bir Müjde olduğunu gördü, ancak renkler loş kilise ışığında çok donuktu, bunun ötesinde gerçek bir izlenim edinemedi.

Sadece bir alev yanıyordu, bu da en azından birilerinin bu sabah Monteperso'da dolaştığının kanıtıydı. Mumların dualar ve kilise bağışları için olduğunu biliyordu, ama sanatı görmek istiyordu ve burada başka kimse yoktu, bu yüzden canlı olan tek mumu aldı ve onu diğerlerini yakmak için kullandı, dört düzinenin hepsini bir tarafta ve sonra diğer tarafta.

Geri çekildi ve sıcak bir banyoya girer gibi yavaşça, sesli bir şekilde nefes verdi. Evet. Sanatçı bu mekânın böyle görünmesini bekliyordu.

Titrek alevler denizi Pietà'yı canlandırıyor. Meryem ölmekte olan İsa'yı kucaklarken, Anna onun nefes alışını görebildiğine yemin edebilirdi.

Botticelli'ye benziyordu ama tam olarak değil. Jacopo da Sellaio, belki? Botticelli ile çalışmış ve sonra Mozart'ına karşı Salieri rolünde sıkışıp kalmış, sonsuza dek dehayı yakalamaya çalışmıştı.

Sellaio hâlâ onun olabileceğinden çok daha zekiydi, diye kabul etti Anna, kendi kendine sırtarak. Yine de bu garip bir Pietà'ydı ve Anna gerçekten çirkin olanlarını görmüştü. Bu bir karakterizasyondur -İsa'nın yüzündeki ifade. Henüz ölmemişti. Serbest bırakılmamıştı, ölümden sonraki sadık hayata gömülmemişti, sadece rahatsızlık ve korku vardı. Meryem onu ayakta tutmak için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. Rahatsız edici bir şekilde etkiliydi.

Dürüst olmak gerekirse Anna bundan hoşlanmamıştı. Biraz fazla gerçek.

Müjde de bir tür sanat teorisi terminolojisinin *dışındaydı*, ama kelime uyuyordu. Anna daha önce bu tonda sarı saçları olan başka bir Meryem gördüğünden emin değildi: Gatorade sarısı. Oldukça iyi bir seçim. Ama bundan daha fazlası vardı. Bu görüntüdeki kadında hem tanıdık hem de yersiz bir şeyler vardı. Anna onu başka bir resimde görmüş olabileceğini düşündü; Rönesans ustaları aynı modelleri, zengin ailelerin kızları ya da popüler fahişeler gibi sosyete sakinlerini yağlıboya ve tuval aracılığıyla parti kızından kutsal bakireye dönüştürürlerdi.

Bu Meryem tam olarak kutsal bakireliğe ulaşamamıştı. Cebirail ona fırında bir çörek olacağını ve fırıncının Tanrı olduğunu söylemek için alçalırken, Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde huşu içinde görünmüyordu. İfadesinde belirgin bir sırıtma, bir kibir vardı, sanki bunun olacağını biliyordu, her şeyi kendisi ayarlamıştı.

Anna kilisenin geri kalanında hızlıca bir tur attı. Mezar taşlarında ilgi çekici birkaç oyma buldu ama fresklerle eşleşecek başka bir şey yoktu. Yine de dışarı çıkarken, mum ışığı zemine yerleştirilmiş bir mezar taşı koleksiyonuna takıldı ve Anna daha iyi bakmak için çömeldi.

Altı mezar, hepsinin soyadı aynı, de Felicibus. Hepsi 1505 yılında ölmüş. Yassı taşların bazılarında gül goncaları oyulmuştu ve bunların üzerinde doğum ve ölüm arasındaki yıllar çok kısaydı. Veba yılı olmalı.

Anna ayağa kalkana kadar mezar taşlarının etrafını saran deseni fark edemedi. Bir üzüm salkımı, sarmaşıklar etraflarında dolanıyor, onları hapsediyordu. Sağ üst köşede bir kuş duruyordu. Bir karga. *Taccola*. Anahtardaki oymanın aynısıydı; bundan emindi.

Kapı arkasından bir çınlamayla açıldı ve elini boynuna götürerek döndü.

Benny parmak uçlarında içeri girdi, omuzları kaskatı kesilmişti. Kiliselerde her zaman rahatsız olmuştu, güzel olanlarda bile. Yine de Ohio'ya her gelişinde annemle birlikte ayine giderdi.

"Pazartesi pazarı bulmak için boşa kürek çekiyoruz," dedi. "Bunların hepsini sen mi yaktın?" Başını salladı. "*Anna*."

"Gel de şuna bir bak." Ona el salladı ve üzerlerine basmamaya dikkat ederek mezar taşlarını işaret etti. "Sanırım villada yaşamış olabilirler."

"Bizim villamız mı?" Benny saçlarını karıştırdı. "Biliyorsun, her mum için kutuya para koyman gerekiyor. Burası Katolik Kilisesi, Anna, dualar bedava değildir."

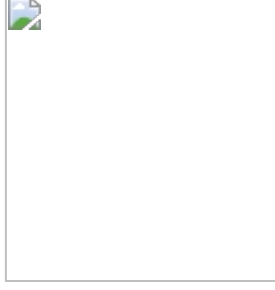
Kalçasıyla ona çarptı.

"Tamam." Kadın onu geri itti. "Hiç avronuz var mı?"

Homurdandı. "Yirmi tane var ama hayır, sadece söndür ve gel. Sen benim takımımdasın. İlk pazarı kim bulursa diğerlerini de o çağıracak ve ben kazanmak istiyorum."

Mumları söndürmek doğru gelmedi.

Anna kilisenin kapısını kapatmadan önce arkasına baktı ve parıltıya hayran kaldı. Buranın ışığa ihtiyacı vardı, dedi kendi kendine, ama mumların damlaya damlaya yandığını, başıboş bir kıvılcımın ahşap masaları tutuşturduğunu, duvar resimlerini yakaladığını, o pejmürde Meryem'in kafasındaki neon sarısı saçları yaktığını hayal ettiğinde belki biraz daha az sevinçle gülümsedi.

YARDIM ETMEN ÇOK HOŞ.

Kazanamadılar. Annem ve babam yirmi dakika batıdaki bir kasabada bando çalan ve oyun parkı olan canlı bir pazar buldular.

Anna o akşamki yemeğin malzemelerini almakta ısrar etti ve Nicole'le kol kola girerek tezgâh tezgâh hepsini topladı: kabak, domates, sarımsak, taze alabalık, roka, tezgâhta taze taze yapılan küçük, sevimli tortellini. Kalabalık bir pazardı, Monteperso'nun duraklamadaki antiteziydi ve Anna kız kardeşini şarap tadım tezgahına sürüklemeyi bile, Nicole'ün sürekli tahriş *olmuş* bakışı *oh çok yaramaz oluyorum* gülümsemesine yenik düştü, Anna kendini bırakıp kaybolmayı hayal etti.

Yapabilirdi, sahneye girebilir ve ortadan kaybolabilirdi. Ailesi *Waldo Nerede'de* her zaman berbattı.

Ama herkesle birlikte uzun bir pazar masasında yemek yedi, *porchetta*'sını bitiremeyecek kadar sıcaktı ve yol boyunca Christopher'ın "işini kontrol et" çağrısını dinlemek zorunda kalmamak için anne ve babasıyla birlikte geri döndü. Annem komşusu Miriam'ın hiçbir hayati tehlikeye yakın bile olmayan son sağlık sorunları hakkında endişelenirken Mm-hmming yapmak farklı ve bu nedenle canlandırıcı bir işkenceydi.

Tüm ailenin topladığı yiyeceklerle yüklü olarak villaya ilk dönen onlardı. Anna kese kâğıdını kalçasında dengeledi ve babasından ön kapının anahtarını aldı, ancak bir şey düğmeyi çevirmeden önce tereddüt etmesine neden oldu.

Bir ağırlık. İçsel bir *hayır*.

Anna yine de kapıyı açtı ve bir sinek duvarının içine doğru adım attı.

Annem bir çığlık attı ve çantasını düşürdü, şeftaliler yuvarlanmaya başladı.

"Hadi bakalım Linda," diye tersledi babam. Kollarını sürüye doğru sallayarak ilerledi; bu yöntemin en azından içeride bir yol açmada şaşırtıcı derecede etkili olduğu kanıtlanmıştı.

Duvarlardaki çürüme hissine eşlik eden pis bir koku vardı artık.

Çocukların mısır gevreği kaseleri hâlâ mutfak masasının üzerindeydi, sabah telaşına terk edilmişlerdi. Anna çantasını tezgâhın üzerine koydu, sonra masaya döndü ve irkilerek bir safra dalgasıyla savaştı.

Süt kesilmişti, ekşimişti, üstünde yeşil bir küf tabakası yüzüyordu. Pirinç patlaklarının arasında kurtçuklar yüzüyordu.

Anna elinin topuğuyla burnunu kapattı ve dışarıda bekleyerek babasının her odanın panjurunun açıp sineklere gitmeleri için bağırmasını izledi. "Dışarı! Dışarı!"

Nicole arabasından indiğinde Anna mutfak penceresine doğru başını salladı. "Üzgünüm Nic, ama kahvaltını temizlemeyeceğim."

Nicole içeri girdi. Anna küçük tırnağını ısırды. Sessizlik oldu ve sonra, "Bu ne lan!"

Justin kaşlarını kaldırdı ve kızları küfür bölgesinden uzaklaştırmak istercesine bir hamle yaptı ama onlar çoktan diğer yöne, demir kapıdan dışarı doğru koşmaya başlamışlardı.

"Gidip komşularla oynayabilir miyiz?" Waverly aradı.

"Evet, tabii, iyi eğlenceler," dedi Justin, sonra da komplocu bir tavırla Anna'ya döndü. "Komşu yok, değil mi? *Tuhaf çocuklarım var.*"

Anna o eve geri dönmek istemiyordu, bu yüzden çocukların solmuş çimenlerin arasından yeşilliğe doğru açtıkları patikayı takip ederek yan tarafa doğru yürüdü. Ölü yaşayanlardan ayıran çizgi, evden geldikleri zamankinden daha uzak görünüyordu. Belki de gerçekten bir tür kirlilik vardı. Ya da bir istila?

Kızlar omuzları çökmüş bir halde komşu tarlaya bakıyorlardı. "Geri gelecekler," dedi Waverly, sonra Anna'yı fark ederek .

"Bize biraz İtalyanca öğret ki onlarla konuşabilelim!"

"*'Buongiorno'*yu biliyor musun?" diye sordu, gözlerini kısarak tarlaya bakarken. Mia gözlerini devirdi. "*Sì.*"

Anna homurdandı. "Tamam, pardon, ikinci seviye o zaman. Kendinizi tanıtmak isterseniz, '*Mi chiamo Mia, mi chiamo Waverly*' ..."

Tekrarladılar. Birkaç cümle daha denedi, gözlerinin parladığını gördü, onları tekrar doğaya bıraktı ve çizim defterini aramak için villaya girmeye cesaret etti.

İçerisi iyiydi, sadece birkaç sinek kalmıştı, onlar da Justin'in cesurca babama pencerelerden kovalamasına yardım ediyordu, ama Anna içeride uzun süre kalmadı. Buzdolabından bir kutu *limonata* aldı ve arka tarafa götürdü.

Benny ve Christopher'ın çoktan kamp kurduğu havuza bakan verandada.

Kendini yere atıp konservesini kırar kırmaz annem açık kapıdan kafasını uzattı ve tısladı, "*Yardım etmen* ok hoş. Küçük bir böcek sorunumuz olduğunu fark ettin mi?"

Justin kapıda annesinin yerine geçerken Anna hızla gözlerini kırptırdı. "Benny de aynı dersi aldı mı?"

"Tabii ki hayır." Justin sinsice gülümsedi. "O altın ocuk. Sen ... değilsin."

Ayaklarının dibindeki sepetten ıslak giysileri aldı ve iplere asmaya başladı.

Anna gülümseyerek limonatasını hprdetti. Onun açık szllğne hayran kalmıştı.

"Bakın, burada hepimiz biraz şımarık durumdayız," dedi. "Nasıl olmazsınız ki? Yıllık lüks tatiller, kullanmamayı tercih etseniz bile finansal bir güvenlik ağı ..." Bir dirseğiyle verandanın duvarına yaslanmış, manzarayı seyrediyordu. "Bazen kendimi yakalıyorum. Geçen yıl akşam yemeği için onların evindeyken ve bizi bu geziye davet ettiklerinde, 'Nereyi ziyaret etmek isterdim biliyor musun? Oktoberfest için Almanya. Sanki bu oyunda benim de payım varmış gibi!" Anna'ya göz kırptı. "Bu kaçınılmaz."

Konserve kutusunun metal kenarından sırttı ve hayatında ilk kez -Kız kardeşinin kocasıyla yatmanın nasıl bir şey olacağını *hiç merak etmemişti*. Göğsündeki o açık kahverengi salar, içine girdikçe karnını okşayan o yumuşak karın.

Nicole bikinisiyle süzülerek geçmek için uygun bir zaman seçti ve Anna'ya zihnini o garip hayalden çıkarma şansı verdi. Gözlerini ovuşturdu, kendine şaşırmıştı. Biraz garipten de te. Dikkatini tekrar eskiz defterine verdi. Justin'in gittiğini fark etmedi.

Bugün, kilisedeki Müjde'yi ızdı. Tamamını değil, sadece Meryem'i. Yüzündeki ifade. Bbrlenmesini.

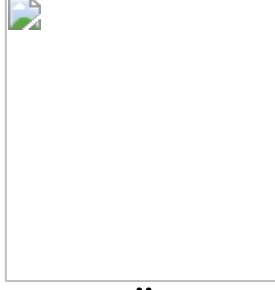
Onu yakaladığını hissettiğinde uzattı; uzun düz burun, kıvrık dudaklar, güzel yuvarlak çene, geniş gözler ve Gotik kemerli kaşlar. Uzun bukleler Floransa usul arkaya tutturulmuştu, her şey yerli yerindeydi.

Mükemmel kontrolde.

Saçını ofis fosforlu kalemiyle boyadı ve işte bu oydu, bu Mary'ydi.

Anna bundan nefret ederdi.

bir şekilde katlamak yerine, çöpe atmadan önce çizimi yüzünden ikiye ayırdı.

ÇÖP

Hep birlikte yemeğe oturduklarında, annem masanın altından parçalanmış portreyi çıkardı ve bir duruşmadaki kanıt parçası gibi önünde düzeltti -ve sonra, sadece bugünün çizimi değil, Anna'nın son birkaç gün içinde fırlatıp attığı diğerleri, hayali Villa Taccola, hafızadan Piazza della Signoria, havuzun kenarı ve ötesindeki üzüm bağı manzarası üzerine bir çalışma. Bitişikteki tarlayı gösteren bir başka resim ise Anna'nın tam olarak tasarladığı gibi değil, biraz tuhaf bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Havuzda boğulmuş cesetlerin tabloyu bulamamıştı ya da bulduysa bile geride bırakmıştı.

"Bunları nerede bulduğumu tahmin etmeni istiyorum. *Sen değil.*" Annem Anna'ya bakmadan onu işaret etti. "Bu sanat eserlerini nerede bulduğumu düşünüyorsun, söyle bana."

Benny bir parça ekmeği yağ dolu kaseye daldırdı. "Çöp." Anna güldü. "Onu ne ele verdi?"

"Birinden sarkan bir muz ipi var."

"*Çöpler,*" diye tekrarladı annem altını çizerek, şimdi bakışlarını Anna'ya dikmişti. "Bunları satabilirsin. İşte bu kadar iyiler."

Kesinlikle yapamazdı. "Teşekkürler, anne!"

"Bana 'teşekkürler anne' deme. Bu bir yardım çağrısı mı?"

Nicole homurdandı. "Anna yanan bir binada mahsur kalsa yardım için ağlamazdı."

"Bu doğru," diye itiraf etti Anna ve Benny'nin dehşete düşmüş bakışları karşısında ekledi, "Yangınlar gürültülüdür. Kimse beni duymaz. Oksijenden tasarruf edip bir yol bulmaya çalışmak daha iyi-"

"Senin bir yeteneğin var," dedi annem daha yüksek sesle, "ve bunu boşa harcıyorsun ve nedenini bilmiyorum."

Anna ekmeğini zeytinyağı dolu kâseye batırmak için çizimlerine uzandı. "Nasıl israf ediyorum?"

Annem çizimleri damlayan yağın izinden çekip aldı. "Duracağım, zahmet etmeyeceğim, şimdiye kadar bildiğimi sanırdın. Anna'nın bir anneye *ihtiyacı yok!* Hiçbir zaman bir anneye ihtiyacı olmadı. Ona yararlı bulacağı hiçbir şey sunamam. Bu yüzden denemeyi bırakacağım!"

Bu küçük konuşma karşısında herkesin kaşları havaya kalktı.

"Biraz sakinleşelim Linda," diye mırıldandı babam, şakağında bir damar atıyordu. "Güzel bir akşam yemeği ye."

Annem burnunu çekerek arkasına yaslandı ve Anna da öyle yaptı, babam onu gerekli güvence dansını yapmaktan kurtardığı için rahatlamıştı. *Elbette sana ihtiyacım var anne, sana her zaman ihtiyacım olacak, sana ihtiyacım olduğunu kanıtlamama izin ver . . . !*

"Hangi çalışıyorsunuz?" Christopher patladı. "Öncelikle." Anna onu terslemeyi düşündü ama: "Resim yapıyorum. Öncelikle."

"Son on beş yılda tek bir resim bile görmediğimize göre bunu nasıl bilebiliriz ki?" Annem eskizleri düzeltti. Parmakları bir leke bıraktı. Anna umursamadı. "Bunlar bende kalacak. Sen satabilirsin ama *ben* onları eve getirip güzel bir çerçeveye koyacağım."

Anna babasının üzerine eğildi ve annesini yanağından öptü.

Annesi başını sallayarak ofladı.

"Galeri temsilciliğiniz var mı?" Christopher sordu.

Benny gülerek onu omzundan sarstı. "Bu durumu anlamıyorsun tatlım. Anna yaptığı her şeyi çöpe atıyor."

Justin alabalık ve makarnayı getirdiğinde Anna, "Her şey değil," dedi.

"Taco Loco reklamlarım hâlâ güçlü bir şekilde devam ediyor."

"O reklamları seviyorum," diye homurdandı babam.

"Yeteneğini kullanıyorsun," dedi Benny. "Çok dolaylı bir şekilde de olsa."

"Onunla uğraşmayı bırak," diye Nicole. Anna başını kaldırıp baktı, şaşırdım. "O açlıktan ölen bir sanatçı değil."

Nicole'un sesi "açlıktan ölmek" kelimesini söylerken kesik kesik çıkıyordu. Bütün öğleden sonra şarap ve ağrı kesicileri bir arada kullanmıştı. Başındaki yara o kadar canlı bir morlukta idi ki neredeyse güzel görünmeye başlamıştı.

"En iyi reklam ajanslarından birinde saygın bir maaşı ve tüm sosyal hakları olan gerçek bir işi var, ki bu harika bir şey, değil mi? Özellikle de hepimiz onun büyüyünce bir seri katil olacağını düşündüğümüzden beri." Nicole kendine biraz daha şarap doldurdu. "Yani, sanırım hâlâ olabilir. Boş zamanlarında."

"Ajansınız nedir?" Christopher sordu. "Wendell

Rook Silver," diye yanıtladı Benny onun yerine.

"Bu üst düzey bir ajans mı?" Christopher kaşlarını çatı. "'En iyi', sanırım Grey, Saatchi-"

"Neden yemiyoruz ..." Anna elindeki alabalık tabağını uzattı. "...bu inanılmaz görünen yemeği? Ve konuşacak daha ilginç bir şeyler bulalım?"

"Oh, aklıma geldi!" Nicole masanın üzerinden uzanarak Anna'nın boş şarap kadehini aldı. "Yarın akşam çiftler yemeği için dışarı çıkacağız, Anna."

Nicole Anna'nın bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu ve ona geri itti. "'Çiftler yemeği' nedir?" Waverly burnunu kırıştırarak sordu.

"Katılmak için çift olmanız gereken bir yemek," dedi Anna. Derin, derin bir yudum aldı. Dudaklarını yaladı. "Bebek bakıcılığı yapmamı istiyorsun."

"Şey, madem sen ... evet."

"Bu ne *cüret*," diye tersledi Anna. "Bu çok saçma. Hayır, hepinizle birlikte yemeğe geliyorum. Orada olmak için her hakka sahibim. Yerel bir bebek bakıcısı çağırın."

Nicole'ün yüzündeki kan çekildi. Ağzını açtı.

Anna balık çatalının etrafında gülümsedi. "Elbette bebek bakıcılığı yaparım. Siz çiftler hakkında konuşarak eğlenin. Kızlarla ben de kokuşmuş oğlanlar ve ne kadar koktukları hakkında konuşarak eğleneceğiz."

Waverly masanın üzerinden beşlik çakmayı teklif etti, Anna memnuniyetle kabul etti, Mia ise "Kokuşmuş çocuklar, kokuşmuş çocuklar, *kokuşmuşsunuz* baba," diye kıkırdarak banktan düştü.

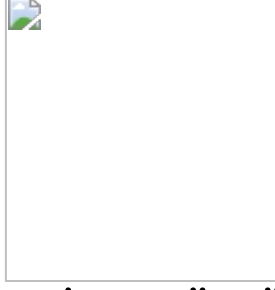
"Bir duş alsam iyi olacak," diye kabul etti Justin.

"Neden bu şekilde çizdin?" Benny üzüm bağının krokisine bakıyor, bir parmağının ucuyla kâğıdın kenarını çiziyordu. "Asmalar görünüyor-"

"Ölmüş," diye yanıtladı Anna. "Buruşmuş. Bilmiyorum. Kötü bir hasat yılı." Nicole konuyu ertesi günün planlarına çevirdiğinde Anna memnun oldu,

ki bunlardan çok vardı. Herkesin önünde, manzarada saklı olduğunu hissettiği şeyin bu olduğunu açıklamak istememişti. Zehir. Çürük.

Benny çizimi bir kenara bıraktı ve Anna, çizdiği yaşlı kadın cesedinin sıra sıra sarmaşıkların arasına yayıldığını, kanının dokunaçlar gibi toprağın derinliklerine sızdığını kimse fark edemeden onu gözden uzaklaştırdı.

ZEHİR, ÇÜRÜK

Kızlar saat sekizde yataklarına girmişlerdi, ardından Anna akşam eğlencesi için bir seçim yapmak zorunda kaldı: 1) Nicole ve annesiyle oturup Ohio'daki orta yaşlı arkadaşlarının dedikodusunu yapmak, Nicole'ün marketten aldığı citronella mumunun sivrisinekleri uzaklaştırmak için pek bir işe yaramaması; 2) Benny ve Christopher'a katılmak, böylece Christopher'ın kişisel şarap zulasını onunla paylaşp paylaşmayacakları konusunda bir tartışma riskini göze almak; ya da 3) Justin'in kapısını tıklatıp dizüstü bilgisayarında izlediği aksiyon filmini kendisinin de izleyip izleyemeyeceğini sormak.

Anna 4. seçeneği tercih etti, babası gibi erkenden, saat dokuzda, güneş tamamen battıktan hemen sonra yattı. Saçma, çocukça ama sıcak ve Nicole'ün yarın bebek bakıcılığı yapacağını ve sabah Siena'ya doğru yola çıkacağını unutmama, Anna, diye bağırması onu uykunun tatlı unutkanlığına fazlasıyla hazır hale getirmişti.

Odasının ışığı kapalıydı ama panik içinde vızıldayarak yatak odasının etrafında uçuşan bir sinek bulutunu seçebiliyordu. Karalama defterini kaptı ve onları açık pencereye doğru sürmek için kullandı.

Uzun otların arasında el fenerlerini fark ettiğinde ve eskiz defterini bıraktığında sadece bir tanesini dışarı atmayı başarmıştı, diğerleri ensesine çarpıyordu.

Anna dişlerini sıkı, sıkıca. Spor ayakkabılarını giydi.

Dışarıda, o kadar da serin olmayan akşam havasında, annesi ve kız kardeşinin villanın arka tarafında bir yemliği paylaşan kuşlar gibi cıvıldaştıklarını duyabiliyordu. Gece böceklerini duyabiliyordu. Ve ayak seslerini duyabiliyordu. Sessiz mırıldanmalar. Kesinlikle İtalyanca.

Sonra daha keskin bir ses, bir uyarı tıslaması.

Işıklar kesildi, bir, iki, üç. Anna hızını artırdı, *koşuyordu*, Tanrı yardımcısı olsun.

Gözleri alışmıştı. Üç kişiydiler. Akşamın son ışıklarıyla belli belirsiz seçilebilen adamlar. . Üzerine bir şeyler döküyorlardı.

bir torbadan öğütölmüş.

Onu gören üçü de dönüp koşmaya başladı.

"Hey!" Başının üzerinden el salladı. "Bu değil . . . *Non va bene!*"

Anna, arabanın önünden geçip, etrafındaki tüm bitki örtüsünün öldüğü çayıra doğru takibini sürdürdü, ta ki onların durduğu yere varana ve küfürler arasında nefesini tutmak zorunda kalana kadar. Uzun otların arasından geçtikleri yolu görebiliyordu. Tam burada, ölü çizgide, genişleyen çorak arazinin kenarında duruyorlardı. Ve hiç şüpbe yok ki genişliyordu; tarıma elverişsiz çember Anna buraya geldiğinde olduğundan çok daha uzağa ulaşıyordu.

Anna tükürüğünü yuttu, derin bir nefes aldı, daha fazla araştırmayı düşündü, ama bir araba motorunun gürültüsünü ve çakılların tükürüğünü duydu ve onları kovalamak için bir gösteri yapacak gücü yoktu.

Onun yerine eğilip ne döktüklerine baktı. Bir çizgi halinde, berrak beyaz bir kum. Bitirmeyi başarsalardı belki de evin etrafında bir çember oluşturacaklardı. Çimleri öldüren şey bu muydu? Bir kimyasal mı?

Karanlıktı, test etmeden bilmenin bir yolu yoktu ama Anna bunun tuz olduğuna yemin edebilirdi.

Başını salladı. Tekrar içeri girdi. Annesi ve Nicole verandadan gelmişlerdi; Nic'in banyodaki sesini duyabiliyordu.

Anna pencereleri kapatıp kilitleyerek etrafta dolaştı. Cam arka kapıyı kilitledi. Ön kapıyı üç kez kontrol etti.

Sineklerin geri kalanını dışarı çıkardı ama yine de uykuya dalması sinir bozucu derecede uzun sürdü.

Ve birkaç karanlık saat sonra, inleme sesleriyle uyandı.

Yan odada kimin olduğunu fark edene kadar eli ağzına gitti.

Tanrım, neredeyse acı çekiyor gibiydi. Demek Benny ve Christopher'ın birbirlerinde gördükleri buydu.

Anna kafasına bir yastık geçirdi ama yeni bir ses duyuldu: Benny'nin kapısı duvara çarparak açıldı ve ardından bir fısıltı, "Anna? İyi misin?"

Kafası karışmış bir halde ayağa kalktı ve koridorda dolaşmaya başladı.

Benny kapının önünde boxer'ıyla durmuş, endişeli gözlerle bakıyordu. "O sen değil miydin?"

"Tabii ki hayır."

"Yine de duydun, değil mi?" Benny'nin üst bedeni etrafına bakmak için döndü. Ayakları yere yapışmış gibiydi. "Gıda zehirlenmesi falan geçirdiğini sanmıştım."

"Evet, duydum. Öyle olduğunu düşündüm ..." Anna teorisini paylaşmamayı tercih etti.

Ona tarladaki adamlardan da bahsetmemeyi tercih etti. Tuz ya da villanın etrafına yaydıkları her ne haltsa.

Hassas biriydi Benny. Onu tamponlamak onun işiydi.

İkisi de durup tekrar dinlediler. Hiçbir şey yoktu. Babamın horultuları ek binada belli belirsiz yankılanıyordu.

"Dün adaçayı almayı unuttuk," diye mırıldandı Benny. "Burası. Yani. Kesinlikle ..."

Yutkundu.

"Kesinlikle ne?" Anna bunu söyleyen kişi olmak istemedi.

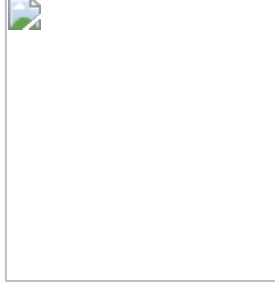
Benny de öyle. Ellerini terlemiş gibi açıp kapattı. "İçindeyken ev hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bu muhtemelen akıllıca."

Anna, sessizlikte tutulan bir nitelik olduğunu düşündü. Bir dolgunluk. Hareketsiz duran bir şeyin sesiydi bu.

Birisi kahkahayı patlatmadan önceki duraklama.

Anna kardeşinin omuzlarını ovuşturdu. "Biraz uyu Benny. Gerçekten korkmamız gereken tek şey Nicole, eğer onun ayrılış saatiyle oynarsak."

DIKKAT EDİLMESİ GEREKENLER

Sabahki hassas operasyon. Herkes kalkıp gitmek istiyordu. Çocuklar giyinmiş, kahvaltı yapılmış, kalan tüm yemek artıkları tamamen atılmış - akıllıca bir hareket Nicole- kâseler temizlenmiş ve kurulanmış, Justin sürücü koltuğunda bekliyor, araba rölantide çalışıyor, babam ve annem bekliyor, Anna şortu ve bluzuyla Christopher ve Benny'nin arka koltuğuna zıplayıp kapıyı çarptığı anda motoru çalıştırıyorlardı. Hazır.

Christopher Benny'ye, "Onları takip etmemize gerek yok," dedi. "GPS'im var."

"Düşük trafik sıkışıklığı bölgesi ya da her neyse onunla ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?" Benny söyledi. "Belki de birlikte hareket etmeliyiz?"

Anna'nın, bugün Benny yerine Christopher'ın araba kullanmakta ısrar etmesine duyduğu sevinç çabucak azaldı. Christopher toprak yolda çok hızlı ilerliyor, ana yola çıktıklarında giderek uyuşuklaşan keçiyi bile ürkütüyordu.

Eğer araba kullanırken İtalyanları geçmeyi başarırsan, diye düşündü Anna, muhtemelen ilk bir lisansınız olmamalı.

Siena'ya giden otoyolda iki kez neredeyse ölüyorlardı, ama dürüst olmak gerekirse bu kazalardan sadece biri Christopher'ın suçuymu. Olanları fark etmemiş gibi görünüyordu, yatırım amaçlı olarak Miami'de satın almak istediği bir apartman dairesinden bahsedip duruyordu.

Anna etraflarındaki arabaları belli belirsiz izleyerek iki devasa SUV kiralayanın izini aradı ama yine de babası soldan yanlarından geçince şaşkınlıkla irkildi. Annem çılgınca el salladı ve Anna ve Benny'nin zımnı bir anlaşmayla görmemiş gibi davrandıkları penceresini açmakla ilgili bir hareket yaptı.

Siena'ya yaklaştıklarında Anna, Pace ailesinin konvoyundaki diğer iki arabanın tepenin aşağısındaki büyük bir otoparka girdiğini gördü ama Christopher yoluna devam etti.

"Neden bu kadar uzağa park ettiklerini anlamıyorum, hemen başka bir park yeri var." Yol yerine GPS'e bakıyordu ve neredeyse bir arabaya çarpıyordu.

Şerit değiştirirken moped.

"Yine de o *bölgede* olabilir," dedi Benny. "Ne bölgesi?"

"O bölge! Düşük trafik sıkışıklığı olan bölge, size ceza kesiyorlar."

Anna şehir kapılarının kenarında, üzerinde büyük kırmızı bir daire ve ZONA TRAFFICO LIMITATO yazan bir tabela gördü.

Ön koltuklara doğru eğildi ve işaret etti. "Tam üzerine sürmek üzeresin. İsteyebilirsin. ? Tamam, evet, şu tabelayı görüyor musun? ZTL?"

Christopher dönmedi ya da durmadı. "Ne işareti?"

"Bu mu?" Anna parmağını arkasında gezdirerek söyledi.

Onu geçip şehrin duvarlarla çevrili büyük kapısına girdiler. Yayalar hafif bir telaşla onlara bakıyordu. Sokak dardı. Çok çok uzun zaman önce katır arabaları için inşa edilmişti. Tek sapak araba yoluydu.

"Bekle, ZTL ne demek?" Christopher sürmeye devam etti.

"Yani içeri girersen beş yüz avro falan mı ceza kesiyorlar?"

Anna bilmiyordu. Ne tür bir tepki alacağını görmek için bu rakamı ortaya attı ama lanet olsun, hazırlıklı değildi.

"Siktir!!!"

Christopher frene bastı. Hepsi emniyet kemerlerini takarak öne doğru sarsıldılar.

"Ya . . . Şimdi geri döneceğim. Onlar bana ceza kesmeden önce."

U dönüşü yapmak için yolun en dar yerini seçmişti. Yoldan çıkmaya ya da girmeye çalışan yerel arabalar el kol hareketleriyle korna çalıyor, o da "Siktir git, siktir git!" diye öyle bir bağırıyordu ki Anna gülmekten yüzünü kapatmak zorunda kalıyordu.

"Bir kamera var. Değil mi?" Christopher'ın yanaklarından ter damlıyordu. "Postayla bir fatura alacağım. Bundan aylar sonra. Tam rahatladığım zaman."

"Evet, muhtemelen," dedi Anna, tam Benny'nin "Bundan ciddi olarak şüpheliyim," dediği sırada. "Anna," diye tersledi Christopher. "Kamera var mı? Kamera var mı?"

Zihin, görüyorum amına koyayım."

Evet, ZTL tabelasının üzerinde büyük bir kamera vardı ve evet, kesinlikle kiralama şirketiyle iletişime geçip aptal *turisti* silkeleyeceklerdi.

"Merak etme," dedi Benny, kolunu ovuşturarak. "Önemli bir şey değil! Gidip diğerlerinin olduğu yere park edeceğiz!"

"Sikerim böyle işi. Hayır. Geri dönüyorum." Christopher şehir kapılarından çıkmayı başarmıştı.

Bir işportacı, arabanın yanından tekrar geçerken selam verdi ve gösterinin tadını çıkardı.

"Siena'ya gitmiyorum. Siena'yı *siktir et*."

"Bu durumda beni bırakabilir misin? Yolun kenarına?" Anna itiraz ederek Benny'ye baktı. "Hayır mı?"

Kardeşi onu görmezden geldi. "Ben ödeyeceğim! Bu senin hatan değil tatlım, fatura geldiğinde ben ödeyeceğim. Hadi parka gidelim."

"Benny." Anna'nın neşesi . "Öğretmen maaşı alıyorsun."

Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "*Ödeyeceğim* ve öğle yemeği de alacağım. Ve geri döneceğim. Bindüğimizde biraz şarap içebilirsin."

Saat ona çeyrek vardı ama bu geçen sefer hiçbirini durdurmamıştı, diye düşündü Anna. Bu noktada kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Kaldırırma tırmanan ailenin geri kalanının yanından geçip gittiler. Benny camdan dışarı el salladı. Nicole *ne olacak ki, Anna* omuz silkti.

Anna, Siena'ya giderken yol parası olarak park parası vermeyi planlamıştı ama park paralı ve gösterişliydi ve arabaya dönüp Benny ve Christopher'la birlikte Siena'ya kadar yürümek zorunda kalmak istemiyordu, bu yüzden arabadan indi, omzunun üzerinden "Ben aileye yetişeceğim" diye seslendi ve park yerine doğru koşarak mutlu çiftten uzaklaştı.

Burası engebeliydi, güzel bir egzersizdi. Bugün rahat etmek için giyindiği için memnundu ve Nicole'ün askılı topuklu ayakkabılarının içinde nasıl hissettiğini merak ediyordu.

Anna'nın çantası omzunda sürüklenen bir çapa gibiydi. Muhtemelen kullanamayacağı kadar çok sanat malzemesi getirmişti ama yine de aksesuar çantasını seviyordu. Sık sık varlığını bir soru işareti olarak hissettiği anlar oluyordu, varlığının amacı başkalarının özgürce tartışabileceği bir tartışmaydı. *Hayallerin ve isteklerin neler, Anna? Bu bir aile gizemi!* Ama eskiz defteri, pastel boyaları, karakalemleri kendine bir rol biçebiliyordu. Yalnız bir rol. Konsantrasyon ve sessizlik gerektiren bir rol. İşte. Soru cevaplandı. Git buradan. Ayrıca, Anna sanatı kendi başına seviyordu. Eğlenceliydi ve bu yeterliydi.

Annem şehrin kapılarında -orta çağdan kalma, tuğladan, kemerli, tepesi mazgallı- oyalanıyordu; böylece Anna'nın durup Siena'yı çizmek için ilk şansı da gitmiş oldu.

Ama annem onun doğrudan içeri girmesine engel oldu. "Kardeşini bekleyelim."

Anna onun diğer yarısını atladığını eğlenerek fark etti.

Anna onları yolun aşığısında görünce, "Bir Şeyler içip bizimle buluşacaklar," dedi. Bu sadece kısmen bir yalandı.

"Bu kadar erken mi?" Annem dudak büktü.

Anna omuz silkti. "Tatildeler."

"Benny bunu hak ediyor. Çok sıkı  alıŐıyor." İ ini  ekti. "Oh iyi."

Anna annesine baktı, "peki "nin tam olarak ne anlama geldiğini merak ediyordu ama küçük batı kemerinden geçtiklerinde Siena konuşmanın son ipuçlarını da silip süpürdü.

Anna yeni bir yerde olmanın, bilinmeyene doğru adım atmanın verdiği rüya gibi hissi seviyordu. Hoş bir Şekilde tedirgin ediciydi. En azından onun için hoştu - Amerikalıların yurtdıŐında daha yüksek sesle konuşmasına neden olan Şeyin de aynı duygu olduğundan Şüpheleniyordu. Örneğin ailesi. ŐaŐkınlıklarını tanıdık olanla, kendi dilleriyle, kendi sesleriyle örtmeye çalışıyorlardı. Anna sessiz kalmayı, yabancılığın tadını çıkarmayı, dengesini kaybetmeyi ve öyle kalmayı tercih etti. Bir yerin estetiğini, sanatını, çevresini, kültürünü, canlı gerçeğini başka nasıl gerçekten  z mseyebilirdiniz? Özellikle de böyle bir yeri.

O yürüdü ve grup da yürüdü.

Soluk tuğlalara karşı yeşil panjurlar. Labirentimsi sokaklar, biri ufka kadar uzanıyor, yalnız bir kemanın sesiyle yankılanan bir avlunun yanından geçiyor. Mia, "Daha ne kadar *yürümemiz* gerekiyor?" diye sızlanıyor. Sıska koyu sarı kilise kuleleri ve çalılık bir alana bitiŐik kavisli bir yol. Nicole bir Vespa'dan kaçmak için bir tarafa zıplıyor, kimsenin yara bandı olup olmadığını sorarken askılı sandaletini tutuyor. Annesi bir tane çıkartıyor. Anna'nın omurgasından aşağı akan ter, sırtının küçük bir bölümünde birikiyor. Bu yanlış yol, diye tartıştılar arkasından, telefonlarına bakarak, ama Anna ilerledi, karanlık, karanlık bir merdivenden çıktı ve onlar da onu takip ettiler, tam da o yere, Piazza del Duomo'ya  ıktılar.

Ne katedral ama. Anna'nın dürtüsü kendini alçaltmak, dizlerinin üzerine çökmek, sıcak kaldırım taşlarının üzerine diz   kmekti. Eli çoktan çantasına kaymıŐ, kömür aramaya başlamıştı ama annesi dirseğinden tuttu ve bırakmadı.

"Bize neye söylemen gerekiyor!" diye güldü.

Anna da öyle yaptı. Tur rehberi olarak gruba katıldı ve onlara mozaikleri, panelleri, *Maest *'yı, Piccolomini Sunağı'nı gösterdi.

Kız her bir Şeyi işaret ettiğinde babam "Güzel," dedi.

Her eser, kendi ezbere tanımlamasıyla karartılmış, küçültülmüş hissediyordu. Yıl, sanatçı, küçük afişlerde tam olarak ne okunabiliyorsa, ama ailesi *onun* söylediğini duymak, onu önemli kılan şeye işaret etmek istiyordu. Sadece bir unsur ve çabuk ol Anna, kızlar huzursuzlanmaya başladı.

Çizim defterini çıkarmak için ilk fırsat öğle yemeğinden sonra, Piazza del Campo'da, Nicole sonunda Waverly ve Mia'nın dondurma için ısrarlı yalvarışlarına boyun eğdiğinde geldi. Benny ve Christopher'la hâlâ bağlantı kuramamışlardı ve annem bu konuda çok endişeliydi ama dondurma ihtimali onu bile .

Justin çeşitli renklerde bir yığın fincan ve külah getirip hepsini bir kolunun kıvrımında etkileyici bir şekilde dengelerken toplu halde bir çeşmenin basamaklarına oturdular.

"İstemediğine emin misin, Anna?" Justin arkasından başını sallayarak geri dönmeyi teklif etti.

Kaleminin ucunu ısırdı ve gözlerini kısarak inanılmaz derecede cılız Torre del Mangia'ya baktı. "Sonra bir tane alırım." "Ama teşekkürler," diye ekledi biraz geç, adam ödülü dağıtmak için çoktan uzaklaşmıştı.

Nicole, "Elbisene dikkat et," diye bağırdı.

Anna onun kendisiyle konuştuğunu düşünerek dondu kaldı, sonra onun ne elbise giydiğini ne de dondurma yediğini fark etti.

"Peçete aldın mı?" Nicole daha da sert bir şekilde Justin'e sordu. Justin bir yığın peçete çıkarınca Nicole onu iterek geçti ve "Gidip biraz daha getireyim" diye mırıldandı.

Sıcaklarla dolu bir haftada özellikle sıcak bir gündü. Dondurma, kızların yalayabildiği kadar hızlı eridi. Nicole'un alnındaki makyaj kadar hızlı.

Anna yeğenlerine, kuleye, çizdiği taslağa baktı, bir kahkaha attı. En güzel beyaz çiçekli elbiselerini giymişlerdi ve Nicole milyonlarca peçeteyle içeri dalıp külahların kenarlarını çılgınca sıyırdığında, Mia'nın bileğinde bir limon damlası, Waverly'nin yüzünde bir ahududu lekesi yakaladığında onları onarılamaz bir şekilde lekelemekten milisaniyeler uzaktaydılar.

"Onları dışarıda tut," dedi Nicole. Kendi dondurma bardağı merdivenlerde Justin'in yanında çorbaya dönüşmüştü. "Kenara çekil, Waverly! *Neden* külah almalarına izin verdin?"

Justin dondurmasından bir ısırık daha aldı. "Mmmm, bunu denemelisin, Nic. Antep fıstıklı. Çok güzel."

"Bu elbiseleri giyerken ne düşünüyordu?" Anna kendini sormaktan alıkoyamadı.

"Burası İtalya, İtalya'da elbise giyilir. Sen de elbise giyiyorsun!" Nicole, Anna'yı işaret etti ve sonra gözlerini kırıştırdı. "Elbise giydiğine yemin edebilirdim."

Anna ayak bileklerini hafifçe kaşıdı; ısırtıklar iki santimetre çapında, su çiçeği gibi yaralara dönüşüyordu. Bir o kadar da kaşınıyordu.

"Anne, o kadın neden bana el sallıyor?" Nicole peçetelerle bir tur daha atarken Mia sordu.

Anna onların yanından geçerken katlanır sandalyelerde oturan yaşlı İtalyan kadınların Waverly ve Mia'ya el salladıklarını gördü. Saçlarında eşarpları, dizlerinin hemen altına kadar uzanan çiçekli elbiseleri, aralarında paylaştıkları kâğıt yelpazeleri vardı. Mükemmel bir görüntü.

"*Buongiorno,*" diye seslendi Waverly, anında sevindiler. Gerçekten de onu alkışladılar.

"Onlarla konuşma," diye tısladı Nicole. Anna'ya döndü. "Neden bize bakıyorlar?"

"İtalyan büyükanneler çocukları sever," dedi Anna. "Aslında onları severler. Onları şişmanlatıp ekmek yapıyorlar. Floransa'ya özgü bir lezzettir." Annem,

"Kes şunu Anna, kızları korkutacaksın," dedi ve O kadar sertti ki kalem Anna'nın elinden kaydı ve çizimi bozdu.

Anna yeni çizgiyi beğendi. Sahneye, üzerinde oynayabileceği ilginç bir gölge efekti ekledi.

Kızlar gülüyordu ama Nicole herkesi uzaklaştırdı ve "O kadınlara el sallamayın" diye fısıldadı.

"Hadi ama, kibar ol," dedi Anna. "Roma'dayken."

"Siena'dayız Anna," diye şaka yaptı Justin çöpü en yakın çöp kutusuna götürmek için ayağa kalkarken. "Ne kadar sarhoşsun?"

"Yeterince sarhoş değilim," diye mırıldandı ve adamın sırtına neden oldu.

Dikkatli ol, diye düşündü. Nicole seni onu çalmaya çalışmakla suçlayacak.

Anna bir süre daha yerinde kaldı, eskizini bitirdi ve çöp sepetindeki ölümüne gönderdi. Meydandan ayrılırken yaşlı kadınlara gülümsedi ve biri ona dostça bir göz kırpmasıyla karşılık verdiğinde memnun oldu, hatta kendini tatmin etti, "*Evet*" diye düşündü. *İşte sen böyle bir turistsin.*

Sonra kolunda parmaklar hissetti ve yüzündeki alarmı silmeye vakit bulamadan döndü.

Kadınlardan biri, göz kırpan değil, elinde bir şey tutuyor ve ona uzatıyordu.

Anna, sanki karşısındaki cüzdanını çalmaya hazırlanan bir suç çetesiymiş gibi dirseğiyle çantasını sıkıca kavradığını fark etti. Kadının gözlerini kaçırmak istemedi, ifadesi öylesine ısrarcıydı, öylesine deliciydi ki, ancak eline geçtikten sonra üzerine bastırılan şeyin ne olduğunu anlayabildi.

"Bunu sen al," dedi kadın sert bir İngilizceyle. "Evet."

Bir süs eşyasıydı, zincirsiz bir kolye, kırmızı bir biber mi? Tanıdık geliyordu.

Anna başını sallayarak onu geri uzattı.

"Evet." Kadın başıyla onayladı ve tekrar oturabilmesi için gitmesini işaret etti.

Anna onu almak istedi. Bir şekilde önemli görünüyordu ama sonra geçen gece yemekte Nicole'ün İtalya'da "dikkat edilmesi gerekenler" hakkında konuştuğunu hatırladı. Bir sosyal medya paylaşımında, bir yabancından gelen sözde bir hediyeyi asla kabul etmemeniz gerektiğini, çünkü daha sonra bunun için para talep edeceklerini veya sizi hırsızlıkla suçlayacaklarını söylemişti.

Anna onu yaşlı kadının ayaklarının dibine koydu. "*Grazie, ma no.*"

Kadın uzun bir tıslama çıkardı, kolyeyi aldı ve ona bakmadan konuşmasına geri döndü.

Anna birkaç adım öteden arkasına baktığında, kadınların onu izlediğini, başlarını salladıklarını ve birbirlerine mırıldandıklarını gördü.

Anna diğerlerini -her ikisi de çok daha iyi bir ruh halinde olan Christopher ve Benny de dahil olmak üzere- Torre del Mangia'nın dışında toplanmış, sohbet ederken yukarıya bakarken buldu.

Babam ellerini ceplerine sokmuş, düşüncelere dalmıştı. Anna ona doğru yürüdüğünde, "İkimiz için bilet aldım. Hadi kuleye tırmanalım."

Onunla gerçekten konuştuğunu teyit etmek için göz attı. "Tamam."

Bu o kadar da şaşırtıcı olmamalıydı. Tüm Pace çocukları arasında, devasa bir saat kulesine tırmanmak için seçeceği kişi oydu, ama bu yine de yüklü hissettirdi. Babasıyla bire bir zaman. Bir konuşma mı geliyordu? Bir ders mi? İçten bir ... bir şey mi?

Biletlerini gösterip tırmanışa başladıklarında kendini destekledi.

Başlangıçta ahşaptan kıvrımlı basamaklar vardı, sonra kule ortadan açıldı ve merdivenler metal oldu.

Izgaralı olmaları ve dolayısıyla iinin görünmesi dışında güven verici derecede sağlamdı. Anna ayağını kontrol etmek için aşağı baktığında, yere kadar her şeyi görebiliyordu. Kenardan kayarsa, baş dönmesi onu çok fazla sola kaydırıp tkezletecek kadar etkisi altına alırsa, her şey biterdi. Oyun bitti, boyun kırıldı, ne güzel bir tatil.

Babası tam bir sessizlik içinde, bir makine gibi sabit bir şekilde onun önünde ilerledi. Anna gözlerini babasının geniş omuzlarından ayırmıyor, onun tırmanışının ritmine ayak uyduruyordu; sonunda çatıya çıktıklarında tüm şehir altlarına bir ziyafet gibi yayılmıştı.

Bu yeni bir tür baş dndrcyd. ıkıntı bariyeri yüksekti ama yüksek hissettirmiyordu. Burada bile bir tökezleme yeterli olabilirdi. Kulenin kendisi de sanki bir rzgrda sallanacakmış gibi tehlikeli bir şekilde orantılanmıştı.

Anna babamın yanında durdu ve ayakkabının düşmesini bekledi. Kariyer tavsiyesi mi? Ayrılık endişesi mi? Başını dik tut, tatlım, ya da: Ohio'ya geri taşınmalısın, ya da: Ailemize uymuyorsun, hiç uymadın, gitmeni istiyoruz.

Babam Siena'ya baktı. Anna bir deprem olduğunu, şehrin duvarlarında çatlaklar oluştuğunu, kulenin bir metre alçaldığını ve sonra yavaşça yuvarlandığını, onu da beraberinde götürdüğünü, bir ateş kuşu gibi enkazın içinde uçtuğunu hayal etti.

Babam Anna'ya döndü. "Aşağı inmeye hazır mısın?" Anna ona baktı. "Evet."

İşte bu yüzden babam başka kimse gelmesin diye ona bilet almıştı. Tüm çocukları arasında çene çalmaya en az meyilli olanın o olduğunu doğru bir şekilde tahmin etmişti.

Cornicello, diye hatırladı Anna, kuleden dikkatli ve baş döndürücü bir spiral çizerek inerlerken. Yaşlı kadının ona önerdiği tılsımın adı buydu. Nazar değmesini engellemek içindi.

Göz kamaştırıcı güneşin altında, meydanın karşısındaki kadınların oturduğu yere baktı ama sandalyeleriyle birlikte gitmişlerdi.

"Hiç fotoğraf çektin mi?" Annem sordu.

"Hayır," dedi babam.

"Telefonum yanımda değil," dedi Anna.

Annem gözlerini devirdi. "*Siz ikiniz.*"

Anna bir tepki almak için babasına baktı. "Siz ikiniz" en azından suç ortağı bir bakışa neden olacak kadar sıcak ve bulanık hissettirdi ve dürüst olmak gerekirse, o da

göz kırpmasını ya da sırtını sıvazlamasını bekledim ama her kış uykusundaki ayı tarzıyla geçip gitti ve o an önemsizleşti.

Anna ve babası birbirlerine benziyorlardı, ama çoğu zaman yanlış yollardan. Aynı mıknaatıslar gibi, diye düşündü, birbirlerini itmeye başladılar.

Waverly kalabalığın arasından sıyrılarak Anna'nın yanına geldi. "Seni New York'ta ziyarete gelebilir miyim?"

"Annen New York'tan nefret ediyor," dedi Anna. "Ama belki onun üzerinde birlikte çalışırsak ..."

"Sadece kendimi kastetmiştim," dedi Waverly, dikkatlice, test ederek. "Aha." Anna gülümsedi. "Peki ya Mia?"

Waverly düşündü. "Belki *ikinci* yolculukta. Biraz daha büyüdüğünde."

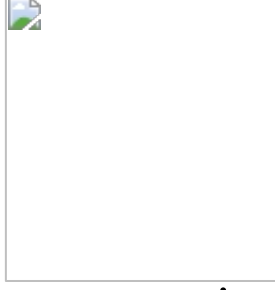
Anna başını salladı. "Sanırım bunu ayarlayabiliriz."

Bunun üzerine Waverly adımının ortasında sıçrayarak yumruğunu havaya kaldırdı ve Anna'yı güldürdü.

Beş metre ilerideki Nicole sesle irkildi ve kız kardeşine kapüşonlu bir bakış fırlatmak için geri döndü.

Il malocchio, Anna fark etti. Kıskançlık. Nazar.

Doğduğunda ona bir *cornicello* hediye edilmeliydi.

TEKNEDEKİ GİBİ

Konvoy saat üçü biraz geçe yola çıktı, gerçi Anna Siena'da daha uzun süre kalmak isterdi. Palazzo Pubblico'nun içine bir göz atmanın iyi olabileceğini düşünmüş, otobüs güzergâhlarına bakmayı düşünmüştü ama telefonunu getirmemişti ve herkes gidiyordu ve hepsi bu kadardı - bu bir *aile* tatiliydi.

Anna bu sabah villadan en son ayrılan kişi olduğu ve ön kapının anahtarı hâlâ çantasında olduğu için, geri döndüklerinde içeri ilk adım atan o oldu.

Arkasından Nicole kızların arkasından bağırды ve kızlar onu duymazdan gelerek "komşuları" bulmak için aşağıya doğru koştular. Benny, Christopher'ın telefonunda ona göstermek istediği bir e-postaya bakıyordu. Annem yüksek sesle bu akşamki restoranın ne kadar şık olacağını merak ediyordu. Babam bir çocuk gibi kaldırım taşlarını tekmeliyordu.

Anna girişte durdu. Kalbi hızla çarparak bakakaldı. Sonra yutkundu.

Ön kapıyı kapattı ve tekrar kilitledi, böylece kimse ondan önce içeri giremeyecekti.

Bu bir baba işiydi. Benny'ye baktı, onun da işe yardüşündü ama bu Christopher'ı da dahil etmek anlamına geliyordu. Bu bir seçenek değildi.

Anna babasının kolunu sıktı. "Bir sorunumuz var. Bir saniye benimle gelebilir misin?"

Anneme ve Nicole'e döndü.

Anna ona daha sıkı sarıldı ve başını sallayarak fısıldadı: "Şimdilik sadece biz varız. Polisi aramamız gerekebilir."

Annem sinirli bir şekilde bakıyordu.

Babam elini kaldırdı. "Bir saniye burada takıl tatlım."

Herkes kıvrandı ama babam onlar sözlü olarak itiraz edemedi Anna'yı kapıya kadar takip etti.

İçeri girdiler. Anna kapıyı arkalarından kilitledi.

Babam homurdandı.

Anna bu homurtuyu biliyordu. *Aslında dinlemiyorum* daha şiddetliydi. Bu, *"Buna ne diyeceğimi bilmiyorum"*.

Oturma odası alt üst olmuştu. Dikkatlice yapılmış ve bu da olayı daha da endişe verici hale getirmiş.

Sandalyeler masanın etrafında düzgünce devrilmişti, sanki her biri düşüp ölmüş gibiydi. Buzdolabıyla birlikte mutfaktaki her bir dolap ve çekmece açılmıştı. İçindekiler hâlâ yerinde duruyordu.

"Alo?" Babam seslendi. Anna onun yanında donmuş, dinliyordu. Kimse cevap vermedi.

Kısa bir sessizlik içinde önce bir odayı, sonra diğerini gezdiler. Yataklar soyulmuştu ama tamamen değil. Daha derileri yüzülmüştü, Battaniyeler ve çarşafklar her yatağın altına hamur gibi sarılmıştı. Her dolap kapağı aynı açıyla açıktı, her çekmece tam olarak yarıya kadar çekilmişti.

"Temizlikçi mi?" Babam sessizce önerdi.

Anna omuz silkti. "Dışarıda park edilmiş bir araba yok. Malzeme de yok." Temiz de kokmuyordu. Açıkçası iğrenç kokuyordu.

Bir de ek yaşam alanı vardı. Aşağıdaki kitapların hepsi raflarından çıkarılmış ve fayans gibi yere serilmişti.

Anna basamakların tepesinde durdu ve mozaik desenlerinde gizli bir mesaj olması ihtimaline karşı gözlerinin bulanıklaşmasına izin verdi.

Başı başlamıştı. "Soygun mu?" diye sordu.

Babası emekli bir oto yöneticisiydi, polis sayılmazdı ama otuz yıldır mahalle bekçiliğinin başındaydı, bu da onu kendisinden daha uzman yapıyordu.

Başını kaşımak için kasketini çıkardı. "Olabilir ama sanmıyorum. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Emin olmak için eşyalarını kontrol et. Neredeyse bir ... gibi görünüyor."

Başını salladı, sesi yatak odasına doğru giderken uzaklaştı.

"Ne gibi?" Anna sordu.

"Teknedeki gibi." Elleriyle dalgalı bir hareket yaptı. "Tekne bir dalgaya çarpar ve tüm kapılar açılır."

Deprem, diye düşündü Anna, ama bu hiç mantıklı değildi. Bunu rasyonalize edemezdi.

"Cihazlar burada," dedi çocukların iPad'ini kanepeden alıp yere bıraktı.

Babam yatak odasından seslendi, "Annenin mücevherleri hâlâ burada, neden almadıklarını bilmiyorum."

Kapı aralığında durdu ve Anna ile bir süre birbirlerine baktılar.

"Dün gece villanın önünde insanlar vardı baba." Gözlerini

kırıştırdı. "Eve ne kadar yakın?"

"O kadar da yakın değil," diye itiraf etti. "Yolun aşağısında. El fenerlerini gördüm ve yaklaştırmaya çalıştığımında kaçtılar."

"Şimdi ne yaptığında?" Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Anna tatlım, o beynini kullanmaya başlamalısın."

"İyiymi." Anna, o daha nutuk çekmeye başlamadan onun yerine konuştu. "Onları ilk kez görmüyorum ve neler olduğunu öğrenmek istedim. Çimenlere bir şey serpiyorlardı. Tuza benziyordu. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

"Huh." Bir nefes aldı, burun delikleri yavaşça açıldı. "Bahçıvan olabilirler. Böcek ilacı atıyorlardı. Çimlerin buna ihtiyacı var."

"Ama karanlıkta-?"

Cam kapıya bir şey çarptı.

Babam geri sıçradı. Anna tökezleyerek sehpaye çarptı, bacağını tuttu ve kafasını kaldırıp baktığında arka verandada dikilmiş, çılgınca omuz silkmekte olan öfkeli Nicole'u gördü.

"Tamam," diye mırıldandı Anna, "hadi yapalım şu işi," ve ona kapıyı açtı.

"Ne oluyor Anna?" Nicole tısladı, Anna fısıldadı, "Korkma dışarı."

Justin verandada oyalanarak çocukların dönüşünü beklerken Nicole *tamamen* çıldırmış bir halde, sesi bir kasırga sireni gibi, babasına "Onlara burada ne diyorsunuz? Polis mi? Bu hiç iyi değil!"

"Eşyalarını kontrol et tatlım," dedi babam sakince. "Bunun çok garip olduğunu kabul ediyorum ama bir şey çalınmış gibi görünmüyor. Yaygara koparmamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

Nicole savunmaya geçerek, "Yaygara *koparmıyorum*, bir yaygaraya *tepki gösteriyorum*," diye tersledi. Anna onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. "Bu çok garip!"

"Sadece tatili mahvetmeye gerek olmadığını söylüyorum," diye homurdandı. "Bunun için çok çaba sarf ettik. Çok para harcadık."

Babam kitaplarla dolu haliya ters ters baktı. Bir köşeden ciltsiz bir kitap kaptı ve onunla birlikte merdivenlerden yukarı çıktı, kararını vermişti. Tuhaflığı görmezden gel. Tuhaflık hiç olmadı. Sadece güzel hatırla.

Ama yanılıyor muydu? Bu evin ne kadar tuhaf olduğunun bir önemi var mıydı? Toskana'nın ortasındaydı. Muhteşemdi. Ve gezinin bitmesine sadece birkaç gün kalmıştı. Elbette dayanabilirlerdi.

Nicole hiç de sert görünmüyordu.

"Çiftler yemeğini iptal etmek mi istiyorsun?" Anna sahte bir irkilmeyele atıldı.

Kız kardeşini uçurumun kenarından çekip alacak şeyin bu olduğuna dair bir önsezisi vardı. "Hayır." Nicole her zamankinden daha fazla dehşete düşmüş görünüyordu. "Tanrım, hayır! Bu restoran gezinin geri kalanı için sağlam bir şekilde rezerve edildi ve şiddetle tavsiye edildi. *Travel and Leisure*'in seçimiydi, biz ... değiliz." Pencereden dışarı, çocuklara baktı. "Babam haklı. Bütün bunları toparlayalım ve yarın karar verelim. Burada güvendesiniz. Kendinizi güvende hissediyorsunuz, değil mi?"

Anna aslında bu soruya cevap vermesinin beklenmediğini hissetti.

Evi dolaştı, tüm çekmeceleri kapattı, sandalyeleri topladı, sonra kitapları raflara geri koymak için kardeşine katıldı.

Görünüşe göre Benny temizlik işinin sonuna yetişmişti. "Ne oldu böyle?" diye sordu Anna'ya alttan alta. "Biliyorsam ne olayım."

"Bu sabah en son sen ayrıldın."

Anna homurdanarak yerdeki son kitapları da topladı. "Teorin bu mu? Siena'ya gitmeden önce tüm villayı hızlıca yeniden mi düzenledim? Herkesi korkutmak için mi, yoksa ... ?"

"Babam kimsenin zorla giremeyeceğini söyledi. Anahtarları olan tek kişi kapıcı. Ve evde başka kimse yok."

Birbirlerine baktılar.

Anna bir kaşını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Benny ona vurdu. "Kapa çeneni. Sadece bir rüyaydı, değil mi? Karanlık figür. Her neyse. Sen de öyle demiştin."

"Bunun bir rüya olmasının mümkün olduğunu söyledim." Anna gözlerini kardeşine dikti. "Hayır sadece bir rüya."

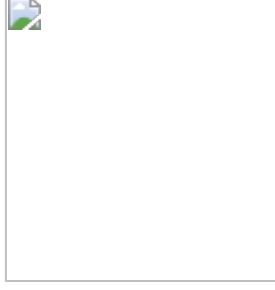
"Beni korkutmaya çalışıyorsun." Sinirli bir şekilde güldü. Ellerini kaldırarak önündeki havayı yumrukladı.

"Neredeyse hiçbir şey yapmıyorum, Ben, sana söz veriyorum. Bu kadar çaba sarf etmezdim. Tatil yaptığım zaman, tatil yaparım."

Sonunda gözlerini kırıştırdılar ve odanın etrafına baktılar. Temiz, düzenli, yanlış. Tıpkı bu sabah olduğu gibi.

Nicole neşeli bir şekilde kafasını yatak odasından çıkardı. "Tamam, ben duşa giriyorum, kırk beş dakika içinde akşam yemeği için çıkıyoruz, diğerlerine de söyler misin, teşekkürler!"

Benny cevap veremeden kapıyı çarparak kapattı ve korkularını bilgenin yapabileceğinden çok daha etkili bir şekilde dağıttı.

KIZLAR GECESİ

Anna ve kızlar, mini bir von Trapp ailesi gibi ön avludan çiftleri el sallayarak uğurladılar.

Sonra onlara döndü. "Biraz çamaşır yıkamam gerekiyor, sonra da harika bekarlar gecesi başlayabilir."

"*Dışarıdaki* çamaşır odası mı?" Mia garip bir şekilde heyecanlanmıştı. "Biz de gelebilir miyiz?"

Anna güldü. "Tabii. Çamaşır partisi, hadi gidelim! Parmak arası terliklerini giy ki çakıllar seni etkilemesin."

Yıkanacak pek bir şey yoktu; bir elbise, birkaç tişört, iç çamaşırı ve sütyen. Kızlar tatilin en önemli olayı buymuş gibi parmak arası terlikleriyle dışarıda Anna'yı beklediler ve üçü neşeyle köşeyi dönerek villanın altındaki kapalı kullanım alanına geçtiler.

Mia hemen, Anna'nın eskiden çok sevdiği timsahlı şamandıralardan birini gördü. "Havuz oyuncakları mı var?"

Anna giysilerini çamaşır makinesine atarken, "Senin için patlatırım," diye teklif etti.

Waverly ilgilenmiyor gibiydi. Mülk sınırının ötesindeki çalılıklara bakıyordu.

"Arkadaşlarını mı arıyorsun?" Anna gülümseyerek sordu.

"*Ragazzi*," dedi Waverly, neredeyse kendi kendine.

"Çok fazla kelime seçiyorsun." Anna deterjanı döktü ve çalıştırdı.

Mia, "Onlara Amerikalı olduğumuzu söyledik ama bizi anlamadılar," dedi.

Anna ayağa kalktı. "Onlarla konuştun mu?" Kızlar sadece ona baktı.

Yalan söylediklerini düşünmemişti, daha çok bunun bir hayal ürünü olduğunu, hayali İtalyan arkadaşları olduğunu düşünmüştü, ama şimdi Anna bunun nedeninden emin değildi. Yerlilerin buraya uğraması, burayı merak etmeleri akıl almaz bir şey değildi.

Amerikalılar. Belki de geceleri etrafta el fenerleri sallayıp tuz dökenler onlardı.

"Bana onlardan bahset," dedi Anna, çamaşır makinesi vızıldarken ona yaslanarak. "Neye benziyorlar? Senin yaşındalar mı, yoksa ... ?"

"Üç tane var." Waverly hizmet odasına doğru sürüklendi, rafları boş boş taradı. "İki erkek, bir kız, farklı yaşlarda sanırım. Kız altıncı sınıfta olabilir mi?"

"Tuhaf kıyafetler giiyorlar," dedi Mia.

"Bu hiç hoş değil, Mia," diye tersledi Waverly. Mia gözlerini ayaklarına dikti. "Sanırım yalnızlar."

"Öyle mi?" Anna omzunun üzerinden baktı.

Waverly omuz silkti. "Sadece çok sıkılmış görünüyorlar. Sanki yeni çocuklarla pek sık tanışmıyorlarmış gibi."

Hayatta olduklarına emin misin?

Anna söylemedi.

"Timsahı havaya uçurmamı ister misin?" Anna hizmet odasının arkasına doğru yürüdü ve parmak uçlarında durarak onu almaya çalıştı.

Waverly arkasından, "Ooh, bak," dedi.

Panik Anna'yı ele geçirdi. Nefes nefese arkasını döndüğünde Waverly'nin kulenin anahtarına uzandığını gördü.

"Dokunma ona," diye tersledi.

Waverly'nin eli bir santim durdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden?"

Anna nefes aldı. Göz kırptı. Güzel bir anahtardı. Eski, tuhaf. Üzerinde o kuş vardı. Tabii ki Waverly ona dokunmak istedi. "Hiçbir fikrim yok."

Waverly gülümsedi ve yavaşça tek bir işaret parmağını uzattı *ve-boop* -Anahtara dokundu. Gözleri sinsî bir isyanla parladı.

Anna sırtarak başını salladı. "Ben de olsam aynı şeyi yapardım. Haydi."

Timsahı bir süpürge sapıyla devirdi ve hizmet odasından dışarı çıktı, giderken havuz şamandırasını havaya uçurdu.

Waverly arkasından, "Annem senin gibi olduğumu söylüyor," dedi. "Ama bunu sadece bana kızdığı zaman söylüyor."

Mia suratını asarak, "Annem asla Anna Teyze gibi olduğumu söylemez," dedi.

"Bence sen bana çok benziyorsun," dedi Anna timsahın içine üflerken. Mia'ya göz kırptı. "İkiniz de."

Mia gülümsedi. Anna şişirilmiş timsahın kapağını kapattı ve beş metrelik kısmını ona uzattı.

"Şimdi akşam yemeğinde ne yiyelim?" Anna eve vardıklarında konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Sanırım ikiniz de pizzadan sıkılmışsınızdır. Pizza, iğrenç, çok sağlıklı."

Anlaşmazlık içinde ciyakladılar.

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam! Pizza o zaman!"

Ön kapıyı açık bırakmışlardı. Anna bunu hatırlamıyordu.

Mia ona doğru ilerledi, sonra yoldaki bir yilandan kaçan bir at gibi durdu.

Anna ona doğru baktı. "İyi misin?" Mia başını salladı. Dudakları bembeyazdı.

"Ben de içeri girmek istemiyorum," diye fısıldadı Waverly. "Kötü hissettiriyor." Gerçekten de öyleydi. Nefes alıyormuş gibi hissediyordu. Bekliyordu.

Anna bir süre yeğenlerini izledi. "Hadi yüzmeye gidelim."

Evin etrafından dolandılar, kurutma hattından takım elbiselerini ve havlularını çektiler, kıkırdayarak açıkta üstlerini değiştirdiler, timsaha bindiler ve su sıçrattılar ve en başta neden korktuklarını unuttular.

Sonunda kızlar acıktı ve Anna onları içeri girmeleri için ikna etmesi gerektiğini biliyordu. Onları burada, su kenarında gözetimsiz bırakamazdı.

"Hadi," diye cıvıldadı Anna. "Yemek zamanı."

Hava titremeyecek kadar sıcaktı ama Waverly havlusuna sarınmış halde arka verandada dururken dişleri hâlâ takırdıyordu. "Burası perili bir ev mi?"

Anna kızlara baktı, onların geniş, beklenti dolu gözlerine.

"Evet," dedi Anna. "Sanırım muhtemelen öyle."

Yeğenleri birbirlerine baktılar. Şaşırmamışlar. Onayladılar.

"Ama ne var biliyor musun?" Anna kaşlarını çatı. "Ben hayaletlerden çok daha güçlüyüm.

Benimle uğraşmazlar."

Evin cam kapısını açtı. Kızlar geri çekilerek onun içeri girmesini izlediler.

"Hey, hayaletler!" diye bağırdı.

Arkasında, Waverly zevkle nefes aldı.

"olmak için bu kadar çabalamayı bırakın! Siz sadece bir avuç ..." Anna tekrar Mia'ya döndü. "Çabuk, iyi bir hakaret nedir?"

"Kaka surat mı?" Mia teklif etti, sonra ellerini ağzına kapattı. "Oh, bunu sevdim." Anna villanın içine doğru bağırdı. "Siz bir avuç

Kaka suratlar! Görünmez kaka suratlı kakalar! Uyumaya devam edin ve bizi rahatsız etmeyi bırakın, kaka kafalılar!"

Kızlar isteri krizine girmişti. El ele tutuşup kıkırdayarak içeri girdiler ve Anna kapıyı arkalarından kapatıp kilitlediğinde, o an için her şeyin yolunda gideceğini biliyordu.

Gerçek şu ki, içeri girdiğinde bunu biliyordu. Eğer hava hastalıklı bir korkuyla yüklü olsaydı, o tetikte bekleyen ağırlık birkaç saat önce olduğu gibi orada olsaydı, bu küçük komedi gösterisini yapacak kadar cesur olmayabilirdi.

Ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

Kızlar YouTube izlediler -*evet*, izlediler- ve Anna pizza yaptı, birlikte yediler, pijamalarını giydiler ve yatma vaktine kadar olmasa bile en azından yakın bir zamanda yorganın altına girdiler.

Işığı söndürdüğünde Waverly doğrulup oturdu. "Seninle ilgili bu kadar kötü olan ne, Anna? Anlamıyorum."

Anna gülmenin eşiğine geldi, sonra Waverly'nin yatağının ayak ucuna oturdu. "Yani, neden herkes benim hakkımda sanki bende bir sorun varmış gibi konuşuyor?"

Waverly utanmış görünüyordu ama yine de başını salladı.

"Biliyorsun..." Anna gülümsedi. "Hiçbir fikrim yok ama bir yolunu bulursan lütfen bana da söyle."

"Annem senin hayvanları öldürdüğünü söyledi!" Mia

. Anna gözlerini kırptırdı. "Hobi olarak mı?"

"Hayır." Waverly kız kardeşine ters ters baktı. "*Ah*, Mia." Anna'ya bakarken yüzünü buruşturdu. "Sen küçükken bir kobayı öldürdüğünü söyledi."

"Sana Gus'tan bahsetti." Anna'nın yüzüne şok olmuş bir sırıtış yayıldı. "*Vay canına.*"

Waverly, "Aslında biz değil, ama yatma vaktinden sonra babamla bu konu hakkında konuştuğunu duyduk ve sonra başka bir şey hakkında konuşuyormuş gibi davranmaya çalıştı," dedi.

"Yetişkinler bazen bunu yapar." Anna hızlıca başını salladı. Bu sorgulama dizisinin derhal sona ermesi gerekiyordu. "Dinle, kimsenin bir sorunu yok, gerçek bu. Hepimiz kendimiz olmak için elimizden geleni yapıyoruz. Ve sen kimsin ve sen ..." Mia'ya döndü. "...harika birisin, o yüzden kendin olmaya devam et ve diğer herkesi unut. Ayrıca yatağa git ve konuşmak yok."

Onları işaret etti, alaycı bir tavırla ve onlar da kıkırdadılar. "İyi geceler kızlar!"

Kapıyı kapatırken, bunun muhtemelen hayatındaki tüm seçimlerinden yakınmaya başlaması gereken o pastoral anlardan biri olduğu aklına geldi. Josh kesinlikle öyle düşünürdü. Anna, iyi teyze, bir dereceye kadar kendisine ait olan, onu dinleyen, onunla ilgilenen bu küçük yaratıklara karşı gerçek bir şefkat ve bağlılık hissediyordu. Neden anne olmasın?

Ama Anna için bu duygu çabucak kayboldu. O bir teyzeydi ve bu durum hoşuna gidiyordu ve saçma sapan uzun akşam yemeklerinden döndüklerinde onların sorumluluğunu ailelerine devretmek hoşuna gidiyordu. Nicole bu şeyin kaç çeşit olacağını söylemişti?

Bir de sınıfın evcil hayvanı Gus meselesi vardı. Bir hayatın ve onun ölümünün sorumluluğunu, baskıyı, gücü ilk kez tatmıştı, hepsi de on sekiz saatlik baş döndürücü bir zaman diliminde. Çok kısa bir döngü içinde bir başlangıç ve bir son.

Evcil hayvanlarla Anna'nın iyi bir kombinasyon olduğunu sanmıyorum.

Anna kendi kendine homurdandı.

Cam arka kapının ve meşe ön kapının kilitlerini iki kez kontrol etti, kendine bir bardak Montepulciano kırmızısı doldurdu ve odasına götürdü. Bu küçük yataktan, bu dar duvarlardan hoşlanmaya başlamıştı. Bir keşişin hücresi ona uygundu. Sadece biraz daha fazla hava akımı olmasını diliyordu.

İtalyanlar klimalardan nefret ederdi çünkü sizi hasta ettiklerini düşünürlerdi. Kötü hava. *Colpo d'aria*. Anna, bu ifadenin ille de *hastalık* anlamına gelmediğini düşünüyordu. Sadece kötülük. Yanlıklık.

Anna o *cornicello* kolyeyi hafif bir pişmanlıkla düşündü. Yaşlı kadın ona ihtiyacı olduğuna kesinlikle ikna olmuş görünüyordu. Bu bir nezaketti, değil mi? Anna ise küçük düşünen bir korkaklıkla karşılık vermişti. Tipik bir *turista*.

Açık pencereye oturmuş, dışarıdaki ağustos böceklerini, Toskana kırsalının yaylı orkestrasını dinliyordu ki aniden, sanki biri uzaktan kumandayla dünyayı susturmuş gibi tüm sesler kesildi.

Ve o anda Anna bunu hissetti.

Villaya sızan ağırlık. Etrafındaki boşluk sürünerek yaklaşıyor, etrafında kıvranıyor, yüklü, bilinçli. Kimyasaldan çok biyolojik.

Hareket edemiyordu, şu anda nefes almanın bile şüpheli olduğunu hissediyordu, çünkü tam olarak ne soluyordu? Sadece kendini destekledi ve bu nedenle merdivenlerden yukarı ve girişten ona doğru koşan ayak seslerine en azından biraz hazırlıklıydı.

Tek umudu onların gerçek ayaklar, canlı ayaklar olmasıydı.

Anna'nın kapısı açıldı ve Waverly gözyaşları içinde içeri daldı.

Anna pencereden uzak durdu. Waverly beline sarıldı ve ağlayarak ona tutundu.

"Sorun nedir?" Anna Waverly'nin saçlarını okşadı, tekrarlayan, basit, kendi nabzını sakinleştirmeye çalışıyordu. "Aman Tanrım." Buradaki basınç hiç azalmamıştı. Hava çok kötüydü. "Şşşt, anlat bana. Kötü bir rüya mı gördün?"

"Henüz uyumamıştım!" Waverly kırılgan bir şekilde tersledi. "Onu *gördüm*, canavarı."

Anna'nın elleri Waverly'nin başının karşısında uyuştı. "J-Jenny Greenteeth'i gördüm ama yeşil değildi, sapsarıydı ve beni itti. Yataktan kalkmama izin vermedi."

Waverly'nin sözleri panik içinde hıçkırıklara dönüştü.

"Tamam. Gece terörüne benziyor, bebeğim." Anna yalan söylediğini çok iyi biliyordu, söylediği her şey mümkün olsa bile. "Benny amcan küçükken bu tür korkular yaşırdı. Muhtemelen seni korkuttum, havuzda oynarken aklına bu fikri soktum."

"Ama onu gördüm, yüzü hariç her şeyini, hiç ..." Waverly nefes almakta zorlanıyordu. Anna onun seviyesine indi.

"Tamam, derin nefes al bebeğim, ben buradayım, tamam mı ve ne kadar sert olduğumu hatırlıyor musun? Şimdi yanıdayım. Sen sadece vücudunu sakinleştirmeye çalış. Okulda farkındalık eğitimi alıyor musun?"

Waverly başını salladı.

"Bunu şimdi yapalım. Her neyse." Anna onun yanından geçip boş kapı aralığına baktı. "Mia nerede, uyuyup kaldı mı?"

Waverly başını salladı. "Yatakta değildi."

Anna doğruldu, dikkatle dinliyordu ama tek duyabildiği kendi kalp atışlarıydı. "Nerede o?"

"Ben-"

Anna, Waverly'nin yanından geçip yankılanan villaya girdi, merdivenlerden indi ve fısıltıyla konuştu. "Mia? Banyoda mısın?"

Kapıyı açtı. Karanlık. Boştu. "Mia?"

Şimdi daha yüksek sesle. Onu umurunda değildi, sadece onu bulmak umurundaydı.

Sürünerek kızların odasına girdi. Yatakların ikisi de boştu ama Anna, Mia'nın örtülerini sanki bir köşeye kıvrılmış saklanıyormuş gibi geriye çekti.

Anna'nın çıplak ayak parmakları hayvani bir şeye sürtündü. Kalın bir nefesle geri çekildi, ama bu o korkunç doldurulmuş hayvandı. Blossom. Onu eline aldı ve

yatağın üzerine fırlattı ve Nicole'e henüz dönmediği için sessizce lanet okudu.

Waverly, artık gözleri kupkuru ve kocaman olan Anna'yı evin içinde takip ederek olmadık yerleri kontrol etti -boş yatak odaları, dolaplar, yemek masasının altı.

Ve sonra, Anna dışarıyı düşündü. Havuzu.

Yüzüstü yüzen bedenler.

Paniğini bastırmak için elini sert duvara koydu.

"Mia hiç uyurgezerlik yapar mı?" diye sordu Waverly, sesi o kadar gergindi ki kulağa çarpık geliyordu.

Waverly başını salladı. "Çok."

Her şey çözüldü. Anna "Tamam" dedi ya da öyle sandı ve arka kapıya, verandaya ve havuza açılan cam kapıya, su kanatları olmayan bir çocuk için karanlık bir ölüm tuzağına, tüm tehditleriyle dışarıdaki dünyaya, el fenerli adamlara, kapkaççılara doğru koştu ama mandal sıkıştı.

Kapı kilitliydi. Kilitlemişti, kilitlemişti. Mia o şekilde dışarı çıkmış olamazdı.

Anna rahatlamış bir halde küfürler savururken, oturma odasının yukarısından gelen bir ses duydu.

Vurma.

Waverly çoktan yukarı çıkmıştı.

"Anna?" diye ciyakladı, duvardaki asmayı göstererek.

Vuruşlar tırmalamaya dönüştü. Çılgınca.

Anna su perilerini kenara çekti. "Mia?"

Mia'nın sesi kalın, eski kapının ardında boğuklaşmıştı. "Buraya nasıl girdiğimi bilmiyorum, yardım edin, dışarı çıkamıyorum!"

"Ağlama, her şey yolunda tatlım, bana bir saniye ver!" Anna kapıyı zorladı, kolu çekiştirdi.

Kilitliydi. Bu mümkün değildi. Belki geçen gece düzgün bir şekilde sabitlememişlerdi ama tam olarak düşecek ve içeriden kilitlenecek bir mandal yoktu. Bu hiç mantıklı değildi.

Anna avuç içleri acıyana kadar çekti ve çekti.

"Burada kal," diye bağırdı Waverly'ye. Waverly panikten başını sallamaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkin düşmüştü.

Anna ön kapının kilidini açtı ve dışarı koştu, çakıllı yolda yalınayak ilerledi, taşlar ayak tabanlarını parçaladı, ta ki hizmet odasına varıp karanlıkta o çirkin demir anahtarı arayana kadar.

Kolundan mide bulandırıcı bir akım geçerek onu sıkıca kavradı ve çakıl taşlarının darbeleri yüzünden ağlayarak üst kata geri koştu.

Mia kapıyı her zamankinden daha çılgınca yumrukluyor, Waverly'nin onu sakinleştirme çabalarına aldırmiyordu. Vuruşlar arasında küçük tırnaklarıyla tahtayı tırmalıyordu.

Anna'nın birkaç gün önce kapana kısılmış bir kedi sandığı sesin aynısıydı.

Anna anahtarı içeri soktu, demir kargıyı acımasızca çevirdi ve kapıyı kırarak açtı.

Mia uçtu.

Anna'nın bacağını sele kapılmış bir direk gibi kavradı.

Anna kapıyı tekrar kilitledi, Mia'nın parmaklarını nazikçe uzaklaştırdı ve, "Kanepeye otur. Ben hemen döneceğim."

Nedenini bile bilmiyordu ama sanki her şey düzelmiş gibi anahtarı kancasına geri takmak için aynı hızla hizmet odasına koştu. Her şey yerli yerindeydi.

Dönüp soluklanırken, yolun yukarısında, ağaçların arasında titreyen belli belirsiz bir parıltı gördü. El feneri değil. Farlar.

Mia içeride inanılmaz bir hızla sakinleşmiş ve kız kardeşiyle tartışmaya başlamıştı bile. "Nasıl oldu *bilmiyorum*. Orada uyandım. *Korkuyorum*, Waverly. Korktuğumda benimle alay etme."

Waverly Anna'ya işaret etti ve kulağına fısıldayabilmek için onu aşağı çekti. "Mia'ya bayandan bahsetme."

Anna başını salladı, "Bu iyi bir fikir" diye fısıldadı.

"Ne fısıldıyorsun?" Mia ağladı.

Waverly daha yüksek sesle, "Anneme hiçbir şey söylememesini söylüyorum," diye yalan söyledi. Anna'ya döndü, ciddiye. "Yine de söyleme. Çıldırır."

Dışarıda çakıllar çatırdıyordu. Motorlar homurdandı, yaklaşıyorlardı.

Anna kızlara baktı. "Annenize neler olduğunu anlatmalıyız." Mia

Waverly'nin elini tuttu. Dayanışma.

"*Lütfen?*" Waverly yalvardı. "Beni suçlayacak, biliyorsun suçlayacak. Her şey için beni suçluyor! Yalan söylediğimi ya da benim yaptığımı düşünecek ya da-"

Bir araba kapısı çarptı. Bir tane daha. Ayak sesleri yaklaştı.

Anna, Nicole'ün bugün erken saatlerde bir grup açık çekmeceye nasıl tepki verdiğini hatırladı. Kızını kendisini havuza itmekle suçlamıştı.

Ön kapı açıldı. Partidekiler geri dönmüş, konuşmanın ortasında gülüşüyorlardı.

Önce Christopher içeri girdi. Başını doğruca onlara çevirdi, gerginliği bir köpekbalığının kanı tatması gibi hissetti ve kendini beğenmiş yüzüne kötü niyetli bir zevk gülümsemesi yayıldı. *Tren kazası ne zaman?*

Bu gece olmaz, göt herif.

Nicole, Benny'nin arkasından içeri girdi. Oturma odasındaki çocukları görünce gülümsemesi buz tuttu. "Hâlâ uyanıksınız! Vay canına! Sana yatma saatlerini söylemedim mi?"

"Sadece çok eğleniyorduk," dedi Anna, Nicole'ün kırılgan gülümsemesine uyararak. "Ee? Kaç kurstu?"

Herkes arkasından içeri süzülürken Nicole yerde durdu. "On iki."

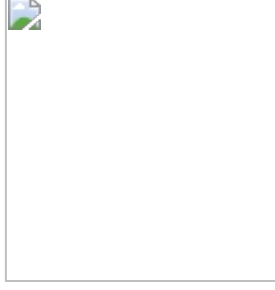
Kızlar bembeyaz dudaklarıyla Anna'ya baktılar. Yalvarıyorlardı.

"On iki!" Anna kız kardeşine bir başparmak işareti yaptı ve Christopher'ın yanından hızla geçti. "Kulağa harika geliyor. Pekâlâ. Çok yoruldum. İyi geceler."

* * *

Rüyasında yine penceredeki çocuğu gördü, ellerini çerçeveye bastırmış, parmaklarını iki yana açmıştı. Bu kez omuzları titriyordu. Keten gömleğinin arkasında bir ter çemberi oluşmuştu ve Anna'ya döndüğünde onun gözlerinin içine baktı.

"*È qui,*" dedi ve ağzından kan aktı.

FLORANSALI KADIN

Anna doğruldu ve terden bir bez gibi ıslanmış tişörtünü yırttı. Oda artık aktif olarak düşmanca hissetmiyordu ama o kadar buz gibiydi ki, yorganı kaygan vücudunun üzerine çekip ürpererek bilinçsizliğe geri dönmeyi her şeyden çok istiyordu.

O aksini tercih etti. Sabahın ilk ışıkları panjurların ardında bulanıktı; Nicole birazdan kalkacak ve Floransa'ya giden 8:06 trenini kaçırmadıklarından emin olacaktı.

Anna ilk duşu almak için koridora süzüldü.

Güzel bir banyosu vardı. İyi, modern armatürler. Hoş bir dokunuş olan yağmur duş başlığı. Aslında unutmayı başarmıştı, sıcak akıntının içinde her şeyi yıkayıp atmayı. Akli sıradan şeylere, değışken sıcaklığı ve düzensiz su basıncıyla evdeki duşuna ve yeni bir daire aramak için harcadığı çabaya değip değmeyeceğine gitti. Yanında getirdiğı şampuan piña colada gibi kokuyordu. Köpüğü parmaklarının arasında genişledi ve boynundan aşağı kaygan bir şekilde kaydı.

Gözlerini kapadı, suyun onu sıyırıp hissinin tadını çıkarıyordu, her şey gitmeliydi, hiçbir şey kalıcı değildi.

Ve sonra hava değışti. Anna gözlerini açtı.

Işık titremiyordu ama kesin bir kararma vardı. Ve onunla birlikte, bir asansörün bir kat aşağı indiğı hissi.

Burada başka bir şey daha hissetti. Bir şey, biri, onunla birlikte aşağı iniyordu. Onu.

Anna fayans duvara tutundu. Şampuan gözüne damlamıştı ve Lanet olasıca canı yanıyordu ve yine de saç kremi yapması gerekiyordu ve o da yaptı, lanet olsun, uyguladı, durulamadan önce tam bir dakika bekledi, koltuk altlarını ve bacaklarını tıraş etti, dün gece anahtara koşarken çakıl taşlarının ayaklarında açtığı küçük çentikleri yıkadı, ama tüm bu süre boyunca duş perdesinin kenarına baktı, dişlerini sıktı, bir şeyin kıpırdamasını bekledi. Yakalamak için.

Suyu kapattı ve damlayarak bekledi.

Çıplaklığı bir sorumluluk gibi hissettiriyordu. Cildi doku inceliğindeymiş gibi.

Koridorda Nicole'ün herkesin hazırlanmaya başlaması için cıvıladığını duydu ve kız kardeşinin sesinin tonu normallik hissini geri getirmeye yetti. Anna gerginliğin üzerine atladı ve kendisini küvetten çıkarıp bir havlunun içine sokmasına izin verdi.

İşte. Zırh.

Oda buharla kaplanmıştı. Aspiratörü çalıştırmamıştı, gürültüsünden hoşlanmamıştı. Çabucak kurulandı ve yüzüne nemlendirici sürdü.

Bulutlu aynaya tekrar baktığında arkasında bir şey olduğunu gördü.

Şişeyi düşürdü. Lavaboyu kavradı. Başka tarafa bakmadı.

Bulanık bir figür, çenesini boynuna indirip onu ısırabilecek kadar yakın duruyordu.

Ondan bir santim ya da daha uzun. Saçları

sarıdan çok , sırık gibiydi.

Bir cüppenin belli belirsiz çizgileri, o da sarı, buharı lekeliyordu.

Anna nefes alamıyordu. Yansımaya bakarken elleri kaygan lavabonun etrafında titriyordu.

Sırtında nefes olmadığının farkındaydı; bu güven verici bir his değildi. Sanki bu şey sadece bekliyormuş gibi hissediyordu.

Anna mırıldandı, "Benim sıram, ha?"

Tek bir sert hareketle elini aynanın üzerine sürerek buharı temizledi.

Net yansımada başka kimse yoktu - sadece o, kendisi bir hayalet gibi görünüyordu. Boğulan bir kurban.

Anna kapıyı açtı ve yeniden tatile çıktı. Villa, hazırlanmakta olan canlı insanlarla , kızlar güneş kremi sürmekten daha korkunç bir şeyden kaçarken çığlık atıyorlardı.

Christopher elinde monogramlı tuvalet çantasıyla koridorda bekliyordu. Aslında sabırsızlıkla ayağını yere vuruyordu. Görünüşe göre bu gerçek hayatta gerçek insanların yaptığı bir şeydi.

Anna havlusuyla onun yanından geçerken, "Orada iyi şanslar," dedi.

Giyindi, acıyan ayaklarına çorap ve spor ayakkabılarını geçirdi, kendine biraz kahve doldurdu ve etrafına, ailesine baktı. Sohbet ediyorlardı,

mutlu, rahat. Annesi ilk kez ona yemek yemesini söylemiyordu. Kimse Anna'nın ellerinin kahve fincanının etrafında titrediğini fark etmedi.

Onlara söyleyebilirdi. Genel bir uyarı yayınlayabilirdi. Ama Nicole'ün programında ailece hayalet hikâyesi dinlemek yoktu. Öyle olsa bile, Anna konuşmaya *burada* başlamazdı. Villa Taccola'nın içinde.

Hayır, bugün Floransa Günü'ydü, Floransa'dan zarar gelmezdi. Bu düşünceye sımsıkı sarıldı, kahvesini bitirdi ve ne olduğunu anlamadan bu villadan siktir olup gitme vakti gelmişti.

Nicole, çocukların su parkında boğulmalarını, yanmalarını ya da yuvarlanıp ölmelerini engellemek için anne ve babasına son dakika talimatlarını yazdı, babası omzunun üzerinden bunları bir savaş bölgesine girme rehberi gibi okudu ve sonra çocuksuz çete kapıdan çıktı, tek bir kiralık SUV'ye sıkıştı ve on dakika kala tren istasyonuna doğru yola çıktı.

Anna çantasını karıştırarak geçen haftaki tren kartını buldu. Benny'nin bakmadığından emin olmak için bir göz attıktan sonra çöpe attı ve makineden yeni bir tane aldı.

Justin İtalyanca talimatları anlamakta zorlandı, bu yüzden Nicole pistin karşısından onlara bakarken Justin bilet almasına yardım etti.

Anna'nın fark ettiğine göre Nicole'ün sinirleri tepesindeydi ve geçen Noel'de kesinlikle gerçekleşmeyen şeylerden ya da dün gece çocukları uyutmamaktan çok daha fazlası söz konusuydu. Baş ağrısından daha fazlasıydı ama bu da bir etken olmalıydı. Belki de kızlar ona kule olayını anlatmışlardı. Eğer öyleyse, Nicole Anna'nın bu konuyu kendisi açmadığı için çok kızmış olmalıydı. Ya da belki Nic'in krampları vardı ve Anna'ya, kendi âdet dönemini anlayışla karşılamadığı için içerlemişti. Olasılıklar baş döndürücüydü. Anna, en iyisinin tren raylarının üzerinde dururken bunları düşünmemek olduğunu düşündü. Ya da, bilirsin, hiç.

O zaman başka bir şey. Dün geceyi düşündü. Bu sabahı.

Tırmalama, kule odası, duş, buğulanmış ayna, arkasındaki sarı şey-

Tren hızla geçti. Anna geri sıçradı, gözlerini kırptırdı, sonra diğerlerinin yanına gitti.

Kuzeye doğru giderken Anna bir direğe yaslandı ve etrafındaki dillerin karışımını dinledi, onlarla uyuştu. Benny arada bir dikkatini çekmek için ısrar ediyor, sanki tabelaları kendisi okuyamıyormuş gibi kaç durak kaldığını bildiriyor ya da şimdi Floransa'da ne görmek istediğini soruyordu.

"Ben kolayım," dedi Anna.

Nicole homurdanmak için kompakt aynasından başını kaldırdı, sonra başındaki yarayı pudra fondötenle silmeye geri döndü.

Anna gözlerini vagonun sonunda, bir ayağını koltuğa dayamış oturan genç bir kadına dikti. Kalp şeklinde bir yüzü, kırpılmış saçları, büyük bir sırt çantası vardı - bir Avrupa gezgini klişesi, ama onda çok sevimli bir şey vardı. Gamine. Özgür. Anna'nın göğsündeki bıçaklama hissini cazibe değil de kıskançlık olduğunu anlaması bir saniye sürdü.

Bu farkındalık onu tedirginlikten gerçek bir üzüntüye, kollarından aşağıya ve midesine sızan bir acıya düşürmeye yetti.

Dünyayı tek başına dolaşma şansını kaçırmıştı. Anna nadiren yaşlı hissedirdi. -Objektif olarak yaşlı değildi ama bu kızı, bu hayatı, onun için kapanmış olan bir pencerenin kalın camlarından görmek, ona artık her şeyi bırakıp gidebileceği hissini veriyordu, o kadar yaşlıydı ki. Yarın uyansa ve aynı kıyafeti, aynı yaşam tarzını benimseseydi, insanlar onun evsiz olduğunu düşünecekti. Kimse onu anlamayacaktı.

Benny bir sonraki durağın onlarınki olduğunu işaret etti ve o da dönüp kardeşlerine ve eşlerine baktı, düşünüyordu.

Gerçekten düşündüm.

Sonra onlarla birlikte gitti.

İlk hedefleri Uffizi Galerisi'ydi. Nicole, *piazzale*'de giriş için bekleyen turistlerin oluşturduğu yılankavi kuyruğu çantasından çıkardığı çıktıyı sallayarak atlattı.

Annem onlara özel bir tur ayarlamıştı; muhtemelen iyi bir karar ve nazik bir jestti. Anna geçen Cuma buraya geldiğinde giriş için iki saate yakın beklemişti.

Rehber kâğıdı Nicole'e geri verirken kâğıda bir göz attı. Altı bilet. Annesi biletleri alırken Josh' da geleceğini düşünmüş olmalıydı. Anna tam sıradakilerden birini seçip onlara katılmasını -tek başına sırt çantasıyla gezmeye çıkan bir genç belki- ama o şanslı bir talihli seçmeden içeri alındılar.

Anna bugün çizim defterini getirmemişti. Çocukların yarattığı neşeli kaos olmadan, eğlenmeyi bırakırsa bugünün günah keçisi haline geleceğini biliyordu. *Acele et, Anna. Bizi görmezden gelmeyi bırak. Bu bir aile tatili.* Geçen Cuma burada bazı çalışmalar çizip atmıştı ama daha önce fark etmediği açılar vardı, ışığın yolları

dış cepheler boyunca ilerliyor, sütunları aydınlatıyor, gölgeler heykellerde taze bir hareket, nefes hissi yaratıyordu . . .

"Anna," diye fısıldadı Benny. Kapının önünde durmuş, elinde bir kulaklıkla bekliyordu. "Sadece katıl, tamam mı? Bunun için çok para ödediler."

Rehber, otuzlu yaşlarının sonunda, uygunsuz bir şekilde yüksek topuklu ayakkabılar giyen ve tamamen makyajlı bir İtalyan kadındı. Onları Uffizi'yi satın almaya ikna etmeye çalışan bir emlakçıya benziyordu.

Anna kulaklığı taktı ve rehberin parlak aksanlı İngilizcesini dinleyerek gruba Medici'leri, sanatı himayelerini, Uffizi'nin inşasını tanıttı ve açıkça Amerikalılar olarak hiçbir şey bilmediklerini varsaydı.

Antik eserlerden geç Rönesans'a düzenlenmiş bu galeri bir zaman makinesiydi, tek bir turda özümselemeyecek kadar çok sayıda önemli eser vardı. Görünüşe göre rehber de aynı fikirdeydi ve onları Giotto'nun odasındaki hızlı bir duraktan Primo Corridoio'nun dama tahtasına doğru heykel üstüne heykel, kapı üstüne kapı geçerek gönderdi. Çok fazla şey atlıyorlardı.

Anna onlar yürürken yukarı doğru baktı, tavan panellerine boyanmış groteskleri, dost canlısı küçük canavarları, pagan geleneklerini seçebildiği her yere gizlice geri döndü. Floransa'da şeytanlar her yerdeydi. Sadece bakmak gerekiyordu.

Anna kulaklığından "Şimdi şuraya gidiyoruz," sesini duydu ve rehberin Botticelli odalarının yarısından kendisine seslendiğini fark edince bir sarsıntı hissetti.

Erken Rönesans'ın geri kalanını ciddi bir kenara atıyorlardı. *San Romano Savaşı* yok mu? Lippi yok mu? Anna'nın bir isyan başlatacak enerjisi yoktu, o yüzden sadece yargıladı. Zordu.

Venüs'ün Doğuşu'nun önündeki gruba katıldığında Justin boynunu bükerek "Yakalandık" diye fısıldadı ve Anna kendine rağmen güldü.

Resim *basit* denemeyecek kadar göz alıcı bir başyapıttı, ama Anna onu o kadar iyi tanıyordu ki, şimdi bir sanat öğrencisinin yurt odasında asılı bir poster gibi hissediyordu, aşinalıkla yapay hale getirilmişti. Tur rehberinin alegorik figürleri açıklamaya başlamasını bekledi, sonra kulaklığının sesini sonuna kadar kısarak geçen sefer kaçırmış olabileceği daha az gösterişli tablolardan bazılarını görmek için tekrar sürüklendi.

Manzaralar. Küçük İncil sahneleri. Ve orada, bodur kapının yanında, bir elektrik prizinin ve yangın söndürücünün üzerine sıkışmış küçük bir portre.

Bunu geçen sefer de fark etmişti, durup bakmasının nedeni daha çok bulunduğu yere acımasıydı.

Bu kez, onu görünce, istese bile uzaklaşamayacağını hissetti.
için.

Jacopo da Sellaio. *Floransalı kadın*.

c. 1500, Ahşap zerine tempera.

İsimsiz bir özne, tasvirde veya manzarada bir referans yok
Monteperso, Floransa'nın yaşam merkezinden otuz mil uzakta.

Ama bir şekilde Anna biliyordu.

Bu, kilisedeki Madonna'nın modelinin aynısıydı. Pietà'daki gergin Meryem değil. Tanrı'nın hamile bırakmasını bekleyen kendini beğenmiş Meryem.

Portredeki kadın neon sarışındı. Doğal olmayan bir şekilde. Napoli sarısı diyebilirsiniz, eğer bunu saınıza boyayarak değil de tahtaya boyayarak yapsaydınız. Dönemin tam profilden kadın portrelerinin çoğunun aksine, dörtte üçü dönüktü, izleyiciye soran gözlerle bakıyordu, dudaklarında aynı buyurgan gülümseme oynayıyordu. Güzelliği sımsıkı sarılmıştı, pozunun dikkatli durgunluğunda bir yırtıcının saldırmadan önceki anını çağrıştıran bir şey vardı.

Ya da belki de Anna bu Floransalı kadını en son bu sabah gördüğü için öyle hissetmişti. Ondan birkaç santim gerideydi. Sırık gibi sarı saçları banyo aynasının sisi arasından süzülüyordu.

İşte . Villadaki şey. Biliyordu, bir şekilde .

Ve Anna portreden, o gülümsemeden dışarıya doğru bir şeylerin dalgalandığını hissetti. Bu resmin onun bunu bilmesini istediği hissi.

Bir el kolunu sıyırdı. İrkildi ve sertçe vurarak onu itti.

Benny geri çekildi, gözlerinde kızgınlık parlıyordu.

Tıslamak için eğildi, "Yan odaya geçiyoruz. Bize katılmak ister misin?"

Anna kardeşine tablodan, farkına vardıklarından, bu sabah yaşadıklarından bahsedip bahsetmemeyi düşündü ama bunun için önce onun surat asmasıyla uğraşması gerekecekti ve zihinsel vites değiştirmek istemiyordu. şimdi olmazdı. Ona daha sonra, birkaç kadeh şarap kötü ruh halini dağıttıktan sonra anlatacaktı.

Anna ondan uzaklaşarak, "Sorun değil," diye mırıldandı. Portreden uzun süre gözlerini ayırmak istemiyordu. Ona saldırmayacağına güvenmiyordu. "Leonardo'nun odasını atlamayacak. Seninle Müjde'de buluşuruz."

Benny'nin başını sallayıp gitmeden önce uzun bir nefes boyunca onu izlediğini, çenesinin sertleştiğini hissedebiliyordu.

Anna yeniden odaklandı, portrenin altındaki karttaki ayrıntıları, kadının ince dökümlü omuzlarının arkasındaki düz şehir manzarasını ezberledi. Beyaz elbiseyi, kemerli, özenle alınmış kaşları, buz mavisi gözleri ve sırtışı dikkatle inceledi. Floransalı Kadın'a benziyordu, binlercesi arasında sadece bir sakine değil. Belki de bu yüzden ismi yoktu. Ya da belki, bu kadının tüm özgüvenine rağmen, tarih onun kimliğini bütünüyle yutmuştu.

Anna bu düşünceyle oradan uzaklaştı.

Haklıydı. Bir sonraki galeriye girdiğinde tur hâlâ Leonardo da Vinci'nin Müjde tablosunun önünde takılıp kalmıştı. Bu daha küçük bir Leonardo'ydu, bunu herkes biliyordu, ama tur rehberleri her zaman en büyük tabloları seçerlerdi, böylece grupları onların etrafına sığabilirdi. Rehber son bir anekdotu daha bitirirken Anna sesi tekrar açtı.

"Eğer bu mermer masanın Madonna'nın evi için biraz tuhaf görüldüğünü düşünüyorsanız, haklısınız! Önemli bir Medici hamisi olan Piero the Gouty'ye ait bir lahit gibi görünecek şekilde boyanmıştır. Burada yer alması Medici'lere bir saygı göstergesi ya da bir tür memento mori, *yani hepimizin öleceğini* hatırlatan bir şey olabilir!"

Rehber sırttı, Anna yumuşak bir şekilde gülümsedi, diğer herkes ilgiyle mırıldandı ve hepsi dış koridorlara doğru sürüklendi, Justin "Guti Piero" hakkında gülerken, Nicole onu tanıımıyormuş gibi davranmaya çalıştı.

Anna kaygan avuçlarını eteğine sildi.

Benny onu sağdan geçerken omzuyla kontrol etti. "Uffizi'yi iyi bildiğine eminim," diye tısladı.

Anna yürümeyi bıraktı. Nefes aldı.

Tamam, tamam. Floransa'daki küçük yalnız kalışını anlamıştı. Benny'yi pek geçemezdin. Genelde bunu denemezdi ama şimdi ne oldu biliyor musunuz? Yalan söylediği için memnundu. Bu ona birkaç günlük huzur getirmişti. Benny ona söylemediği için kızmamıştı. Onu davet etmediği için kırılmıştı.

Seninle oynamak istiyorum, Anna! Bazı şeyler asla değişmez.

Anna turun geri kalanında gruptan ayrılmadı ama kulaklıkların sesini kapalı tuttu ve herkes güldüğünde belli belirsiz güldü. Gözleri çılgınca geziniyor, nadiren herhangi bir işe uzun süre takılıyordu. Onu aradığını fark etti, *onu*, o sarı saçları, o kıvrımlı gülümsemeyi. Onu başka hiçbir odada bulamadı, ki bu rahatlatıcı olmalıydı, ancak bakışları

Bunun yerine galerideki en sarsıcı görüntülere takılmış gibiydi: *Madonna dello Spedalingo*'daki kararmış, ölü gözler, Aziz Justina'nın göğsüne saplanan bıçak, Judith'in Holofernes'in boynunu testereyle keserkenki işçi gibi konsantrasyonu. Anna bu resimden, yukarı doğru fişkıran koyu kandan, elbisesine bulaşmasın diye eğilerek uzaklaşan Judith'ten yeniden etkilendi.

Bunun dışında, Benny'nin de Nicole'e katılarak Anna'yla konuşmayı reddetmesi, sonraki bir saatin huzurlu geçmesini sağladı. Neredeyse galeriyi tek başına ziyaret ediyormuş gibi davranabilirdi.

Kafenin dışında, tur alkışlar ve rehberin sonunda pes edip ayrılmasına yetecek kadar uzun süren rehberle bahşış verip vermeme konusunda fısıltıyla karışıklık içinde dağıldı ve Uffizi'den çıkıp Floransa sokaklarına geri döndüler, uçan güvercinlerin çağlayanıyla karşılandılar.

"Nerede öğle yemeği yiyeceğiz, sevgilim?" Justin Nicole'e sordu.

Nicole'ün yüzü panikle parladı. "Hiçbir yere rezervasyon yaptırmadım. Spontane davranmak için iyi bir zaman olduğumu düşündüm!"

Planlanmış spontanlık. Bu genellikle Anna ve Benny arasında ortak bir *bakışmaya* neden olurdu, ancak Benny, Anna'nın varlığını kabul etmekten özenle kaçındığı için, Anna onun yanından geçip bir Japon turiste bilerek gülümsedi.

Spontanite Saati iyi gitmedi. Nicole'ün bir parçası bunun olmayacağını biliyor olmalıydı, geri kalanının geçerliliğini pekiştirmek için bunu programa eklemişti, böylece tatilin geri kalanında herkesin çıktıklarına itaat etmesini sağladı. Önceden rezerve edilmiş bir öğle yemeği rezervasyonu olmadan, kırk beş dakika boyunca ara sokaklarda, ana caddelerde, cep telefonlarıyla, yorumlara bakarak, birbiri ardına bir yere vararak, Christopher'ın menüyü okumasını ve kaçınılmaz olarak yüzünü buruşturarak "Meh" demesini bekleyerek açık *ristoranti* arayışına girdiler ve Justin sonunda patladı ve "Dinleyin. Ben acıktım. Buranın Tripadvisor'da tonlarca harika yorumu var, hadi gidip lanet olası bir makarna yiyelim."

"Harika yorumlar" alan yer, sahte bitkilerle süslenmiş, duvarlarında Pompeii resimleri olan ve tamamı İngilizce olan lamine bir menüye sahip geniş, sevimsiz bir odaya dönüştü, ancak o noktada Christopher bile tartışamayacak kadar açtı.

Uffizi'den beri kimse Anna'yla konuşmamıştı. Dört kişilik bir masa isteyip kendisini tamamen atlamalarını bekliyordu ama istemediler, sadece oturdular.

Ama garson geldiğinde herkes tekrar Anna'ya döndü ve onun dizginleri ele almasını bekledi. O da öyle yaptı.

Yemekler ve şaraplar geldi ve herkes onun etrafında sohbet etti. Anna önce *pici all'aglione*'sini bitirdi ve en azından Benny'nin bir bakışıyla karşılaşmak için tuvalete gitmek yerine dışarı çıktı.

Tanrım, keşke sigara içiyor olsaydım diye düşündü; ne kadar ölümcül olursa olsun, kendini uzaklaştırmak için çok iyi bir bahane. Belki bu hafta başlayabilirdi. Tanrı biliyordu ki, Monteperso'daki barın dışında sigara içen pek çok İtalyan görmüştü, çoğu daha iyi bilecek kadar gençti.

O Uber şoförünü, vahşi buklelerini ve belli belirsiz tehditkâr yaklaşımlarını düşündü ve Monteperso'daki *restorandaki* ateşli garsonu tanıyıp tanımadığını merak etti. Aynı yaşlardaydılar, birlikte büyümüş olabilirlerdi. İkisi de villayı biliyordu.

Herkes Villa Taccola'yı tanıyor gibiydi.

İçeri döndüğünde Anna hesabı istedi ve yemeğin kendi payına düşen kısmını önceden ödedi, böylece kendisine öğle yemeği ısmarladığı için kimseye bol bol teşekkür etmek zorunda kalmayacaktı.

Onlar ayrılırken Nicole Dior güneş gözlüklerini masanın üzerinde unutmuştu. Anna onları çıkardı ve Nicole tekrar takarken kız kardeşini mırıldanarak "Tanrım, teşekkür ederim" demeye zorladı.

Konuşma ambargosu böylece delinmiş oldu, Anna araya bir şey daha sıkıştırdı. "Dün gecedен sonra çocuklar iyi mi?"

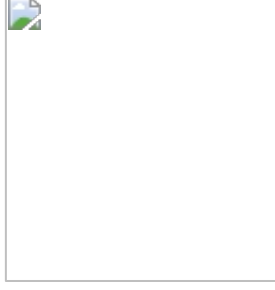
Anna kız kardeşinin yüzünün şaşkınlıktan kızgınlığa doğru sertleşmesini izledi. "Hayır. Evet. İyiler." Nicole içini çekti. "Sanırım sen ama bu konuda pasif agresif olmanıza gerek yok. Kızgın bile değildim. Onları sana bıraktığımda beklediğim buydu."

Yani bu kilitli kapı ya da uyurgezerlikle ilgili değildi. Hâlâ bilmiyordu.

Anna gülümsedi. "Sırada

Duomo mu var?" "Evet."

." Anna diğerlerinin önünde yürüdü. Yolu biliyordu.

AF DİLEMEK

Anna Duomo'nun içine girmemeye ve bunun yerine mimariyi seyrederek daha fazla zaman geçirmeye karar verdi, ancak girişte yükselen bir dram, o daha sıvışmadan gözüne çarptı.

Nicole katedralden uzaklaşırken yumruklarını sıkmış, ağlamamak için onları sıkıca tutuyordu.

"Neler oluyor?" Anna onu durdurmak için meydanı geçti. "İnsanların içeri girmesine izin vermiyorlar mı?"

"*Omuzlarım,*" diye *soludu* Nicole. "Aman Tanrım."

Anna ellerini geri çekti ama Nicole ilk kez acı çekiyormuş gibi .

"Bir işaret var," diye mırıldandı Nicole. "Duomo'da omuzlar çıplak olamaz. Ben nasıl-"

"Nic," diye araya girmeye çalıştı Anna.

"Kazak getirmeyi düşünmedim. Hava doksan derece, neden ihtiyacım olsun ki? Gerçekten içeriyi görmek istedim!"

Anna kararlı bir şekilde, "Tabelayı dikkate almayın," dedi.

Nicole Anna'yı Duomo'ya doğru itmeye başladı. "Şapka kolların var, *iyisin*, içeri gir. Eğer uslu dururlarsa kızlarla birlikte bakarım sanırım. Cumartesi günü vaktimiz olursa, bilmiyorum, bunu plana dahil etmedim . . ."

"Justin nerede?"

Nicole çılginca omuz silkti. "İçeri girdi! Bana dönüp bakmadı bile!"

Gel benimle dış cepheyi gez, Anna neredeyse teklif ediyordu. *Ön cephe*, *Giotto'nun çan kulesi*, *buranın en iyi kısımları*, *hepsi ücretsiz*.

Ama iç çekti. "Tamam, bu aptalca."

Kız kardeşinin kolunu tuttuğunda Nicole geri çekildi, bu yüzden parmaklarını Nicole'ün elbisesinin kuşak kemerine soktu ve kız kardeşinin sızlanan protestolarına ve ellerini sallayarak kart dağıtmaya çalışan tur şirketlerine aldırmadan onu fiziksel olarak meydanda sürükledi.

Anna onları kısa kuyruğun arkasına götürürken, gözleri Katolik kıyafet yönetmeliği tabelasının üzerinde gezindi; tabelada yasaklanmış çeşitli kıyafetlerin çarpı işaretli resimleri ve komik bir şekilde künt bir değerlendirme vardı: "HAYIR."

Mütevazı ziyaretçi girişine vardıklarında, kolunu Nicole'ün omuzlarına doladı ve ikisini de ileriye doğru yürüttü. Girişin gölgesinde duran muhafız onları incelemek için öne doğru eğildi. Anna ona baktı ve gözlerini ifadesiz bir boşluğa çevirdi. Soğuk bir kesinlik. *Dene beni*. Kolunu Nicole'ün boynundan, elini omzundan bir santimetre bile ayırmadı. Gardiyan kaşlarını çattı ama onları görmezden gelmeyi tercih ederek geri çekildi.

Anna, Nicole'ü serbest bırakmadan önce tam on adım boyunca yarı baş kilidinde tuttu.

"Af dile, izin değil," dedi Anna. "Tanrı'dan sanırım."

Biraz alaycı bir tavırla istavroz çıkardı. Kimse bilemezdi ve burası da ne biçim bir kiliseydi.

Nicole onunla birlikte sessizce yürüdü, mozaik kaldırımları, ünlü saati, büyük boyalı kubbeyi inceledi. Ayak sesleri etraflarında yüksek sesle yankılanıyordu.

Anna, kiliselerdeki akustiğin de bu etkiyi artırdığını düşündü. Burada aldığı her nefesi birileri dinliyormuş gibi hissediyordu. Her küçük yanlış adımı.

Anna dönerek *Son Yargı'ya* bakarken gözleri hemen kıvranan lanetlilerden birini yiyen kanatlı canavara takıldı

-Nicole fısıldadı, "Bunu kaçırmadığıma sevindim. Teşekkür ederim."

Anna cevap verme ihtiyacı hissetmedi. Ne de olsa Nicole'ü kendi saçmalık yığınının içinden çekip çıkarmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Ama şimdi sel kapıları açılmış gibiydi. Nicole dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı, sonra Anna'nın kulağına nemli bir fısıltı yöneltti.

"Benny bana kürtajından bahsetti."

Anna'nın kahkahası kilisenin içinde patladı. Turistler dönüp baktı.

Anna sesini alçaltmadı. "Pardon, bekle, ne? Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Şimdi Nicole, Anna'nın bileğinden tutmuş ve onu oturup konuşmak üzere sıraların arasına sürüklemişti - muhtemelen özel bir konuşma olacaktı, ama Dante'nin tablosunun ve Kral Davut'un heykelinin hemen yanında bir yer seçmişti,

kendilerini fotoğraf çeken turistlerin ateş hattında buldular. Nicole yılmamıştı.

"Gerçekten çok kırıldım Anna," dedi ve gözyaşları ciddi bir şekilde akmaya başladı. "Sadece ..."

Kalbini işaret etti, yüzü buruştu, başındaki yara benek benek oldu.

Anna boğazında asit kaynadığını hissetti. "Kürtaj yaptırdığım için incindin."

"Bana söylemediğini." Nicole sanki çok belli olması gerekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Bana gelip önce bir düşünmedin. Yol göstermemi istemedin. Ben senin *kardeşinim*."

Anna hayatı boyunca Nicole'e gidip bir şeyler düşündüğü tek bir örnek bile hatırlamıyordu. Ve bu bir düşünme durumu değildi. Açık ve somuttu ve çabucak başarılmıştı.

"Tüp bebekle, kızlarla iki kez, tüm kayıplarla neler yaşadığımı biliyorsun. Ne kadar uğraştığımızı ve senin öylece gebe kalmanı! Sonra da o hediyeyi çöpe attın!" Nicole'ün sesi Anna için bile biraz yüksek çıkmaya başlamıştı.

Anna arkasından turistlere, rahiplere, rahibelere ya da Tanrı'nın inen ateşli mızrağına baktı. Eğer o kanatlı canavar şu anda onu yutmak için kubbeden aşağı uçsaydı, fazla itiraz etmeyebilirdi.

"Bebegi doğurmam gerektiğini düşünüyorsun," dedi düz bir sesle. "Öyle bir şey demiyorum."

"Anne olmam gerektiğini düşünüyorsunuz, bunu söylüyorsunuz, çünkü bu Tanrı'nın bir hediyesi."

Şimdi Nicole etrafına bakıyordu. "Sesini alçalt."

Anna yine güldü. "Bu konuşmayı başlatan sensin!" "Çünkü sen hiç başlatmayacaktın."

"Hayır. Değildim. İşte bu yüzden. Belli ki bu senin için çok hassas bir nokta." "Aşırı duyarlıymışım gibi davranma," diye tısladı Nicole. "Bu büyük bir mesele."

Öyle işte. Buradaki herkese sorun."

"Burada, yani bu *Katolik kilisesinde* mi?"

Nicole omuz silkti. İnsanlar bakıyordu. Hem İtalyanlar hem de turistler.

Anna bu teklifi kabul etmeyi, etrafta dolaşp turistlere kürtaj hakkındaki görüşlerini sormayı düşündü, sırf bunun kız kardeşini tam teşekkürlü bir anevrizmaya sürükleyip sürüklemeyeceğini görmek için.

Onun yerine başını eğdi. "Sence ben iyi bir anne olur muyum, Nic?"

Nicole irkilerek gözlerini kırıştırdı. "Tanrım, hayır. Kendine çok fazla takıntılısın."

Aslına bakılırsa, Anna'nın dünyada kendisinden daha az ilginç bulduğu çok az şey vardı, muhtemelen bu yüzden bu noktayı kabul etmek onun için bu kadar kolay oldu.

Tartışmak yerine sessiz kaldı. Nicole'ün yumuşamasını, kendi içinde bir şeyler çözmeye çalışmasını izledi.

"Keşke ..." Nicole nefes aldı. "Keşke bana gelseydin."

Anna arkasında bir hareket hissetti ve Christopher ile Benny'nin koridor boyunca yürüdüklerini görmek için tam zamanında döndü.

Benny'nin gözleri ikisini de içine çekerken panikle parladı-Anna taş kesilmişti, Nicole ise ağlamanın eşiğindeydi.

Anna, Benny'nin Christopher'ın peşinden kubbeye doğru süzülüşünü, kardeşinin açıkta kalan boynundaki pembeleşmenin yavaşça süzülüşünü izledi.

Sonra Nicole'e döndü ve filmlerde gördüğü kız kardeşlerin yaptığı gibi ellerini ağlamaklı bir şekilde uzattı.

"Özür dilerim," dedi.

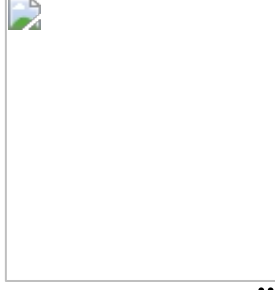
Nicole ıslıl ıslıl parlıyordu ve parmaklarını Anna'nın parmaklarına bastırdı. "Özrünü kabul ediyorum."

Anna kiliseden çıkarken sanki bir uzvu kesilmiş, hayati bir parçası koparılmış bir hastaneden çıkıyormuş gibi hissediyordu.

Giotto'nun çanları meydanda çınlarken, Vaftizhane'ye doğru ilerlerken Benny de ona ayak uydurdu.

"Kendi başıma tutamayacağım kadar büyüktü," dedi. Sesi bir çocuğunki gibi yüksek ve ağlamaklıydı. "Onu asla üzerime düşürmemeliydin."

"Haklısın. Sorun değil." Anna onu duygusuzca kabul etti. "Bu hatayı bir daha asla yapmayacağım."

BU KADAR, BİZ ÖLDÜK.

Galleria dell'Accademia'da, Benny bir fotoğraf çekti

Christopher, David'in devasa heykelinin yanındaydı; Christopher, David'in duruşunu, yüz ifadesine kadar, hiçbir ironi yapmadan taklit ediyordu. Anna onların yanından geçerek koridorlarda yürüdü ve yavaşça nefes alarak taşa çarpan ayak seslerinin yankılarını dinledi. Burası serin ve mermer bir mekândı, erkeksiydi -Michelangelo tüm dehasına rağmen kadın formuna hiç ilgi göstermemişti- ve Anna portredeki Floransalı kadından güven verici bir şekilde uzakta olduğunu hissetti, sanki buradaki duvarlar onun enerjisine karşı yalıtılmıştı. Bir sığınak.

Uzun süren öğle yemeği fiyaskosu nedeniyle, bu mabet durağı, dokümanlar gece için kapanmadan önce hızlı bir giriş ve çıkış olacaktı. Anna dışında kimse buna pek aldırıyor gibiydi. Justin yüksek sesle "tamamen bittiğini" ilan etti, bu da Nicole'un uzun süredir acı çeken bir eş gibi iç çekmesine neden oldu, ancak Anna kız kardeşinin gözlerinin de donuklaştığını görebiliyordu.

Anna'nın kalp atışları ayrılma ihtimali karşısında hızlandı.

Geri dönmekten çok korktuğunu fark etti. Çok saçmaydı.

Tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi diğerlerinin yanından geçerek çıkışa yürüdü, onu takip edeceklerini biliyordu.

Nicole akşam yemeği için çok iyi bir restorana rezervasyon yaptırmıştı, bu da yüce seyahat programının bir zaferiydi. Piazza della Repubblica'ya bakan bir *terasa* oturduklarında Christopher bile kaşlarını çatarak "Güzel," dedi.

"Rick Steves tavsiyesi mi?" Benny Nicole'e takıldı. O da

ters baktı. "Anthony Bourdain, bilmeni isterim." "Ooh, klasik," diye güldü Benny.

Benny, Anna'dan olabildiğince uzak bir koltuk seçmişti ama Nicole kardeşçe onun yanına oturdu ve Anna ilk kez bu yakınlıktan memnun oldu.

Nicole şarabından birkaç yudum aldıktan sonra kız gibi oldu, gerçekten çok hoştu, ta ki Justin'in kendine bir bardak doldurduğunu görüp tekrar keskinleşene kadar. "Sen sürüyorsun."

"Tren istasyonundan." Gözlerini kırıştırdı. "Birkaç saat içinde."

Christopher, her zamanki gibi, kendisi ve Benny için ayrı bir şişe Montepulciano sipariş etmiş ve gelir gelmez masanın kendi köşesine saklamıştı. Yemekler gelene kadar çoğunu içmişlerdi bile, cılız yavrular anne sütünden paylarını almak için çırpınıyorlardı.

Anna aldırmadı. Çocuklardan kurtulmak herkesin başını döndürüyordu - ama hayır, sorun çocuklar değildi. Bu gezinin velinimetleri olan ve eğer dürüst olurlarsa varlıkları baskıcı olabilen, her güzel deneyime uygun bir şekilde minnettar ve coşkulu bir karşılık beklentisi yükleyen ebeveynlerinden kurtulmaktı. Tüm bunları burada bırakabilirlerdi. Eğlenmeye çıkmış gençler gibi çok fazla, çok hızlı içtiler ve Benny bile Floransa'da iki gün yalnız kaldığı için Anna'ya kızgın olduğunu birkaç dakikalığına unutacak kadar kendini kaptırdı.

Yemeklerini uzattılar, tatlılarını ve kahvelerini aldılar ve ancak hesap geldiğinde ruh hali bozulmaya başladı. Sohbet seyrekleşti. Omuzlar sarkmaya başladı.

Nicole sessiz kısmı yüksek sesle söyleyecek kadar sarhoştu. "Geri dönmek istemiyorum."

Görünüşe göre kendi kendine şok olmuş bir halde Anna'nın bileğini tuttu.

"Kızlardan bahsetmiyorum! Onlardan uzak kaldığım her saniye kızları özlüyorum."

"Tamam," dedi Anna, Nicole'ün izin vermesi için başka ne söyleyebileceğinden emin değildi.

Git.

Nicole uzaklaştı ve cappuccino'sunu içti. Yavaş yavaş. "Sadece ..." "O ev," dedi Anna.

Nicole elindeki fincanı bıraktı ve şimdi gruba hitap ediyordu. "Bu doğru değil, değil mi? Bir şey var-"

"Perili," diye girdi Benny. Yanakları griye dönmüştü. "Lanet olası perili bir şey var ve o şey bir hayalet."

Christopher tuvalete gitmişti. Anna, erkek arkadaşı yanında olsaydı Benny'nin bunu doğrudan söyleyip söylemeyeceğini merak etti.

"Evet, o kadar ileri gidebileceğimden emin değilim." Kaşlarını çatığında Justin'in alnı kırıştı. Garip bir şekilde çekiciydi. "Sadece garip bir feng shui ya da

Her neyse."

"Feng shui'ye inanıyorsun ama hayaletlere inanmıyor musun?" Benny'nin sesi her zamankinden daha yakıcıydı. Anna kavgalarını mı, şarabı mı, bugünlerde tuttuğu arkadaşı mı, hayaleti mi, yoksa neyi suçlayacağından emin değildi.

Anna başını kaldırdı ve herkesin onun bir şey söylemesini beklediğini fark etti. "Ne?"

"İster misin?" Justin gülümsedi. "Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"*Benim yorumum* mu?" Anna peçetesini katladı. Masanın üzerine koydu. "Villa perili."

"Huh." Justin battı. Onun kendi tarafını tutmasını beklemiş olmalıydı.

Nicole ise sandalyesini geri çekerek Anna'ya masaya yeni oturmuş bir yabancıymış gibi baktı. "Hayaletlere inanır *misin*?"

Anna omuz silkti ve Christopher'ın geçip kendi koltuğuna oturabilmesi için içeri girdi. Nicole gücenmiş gibi ofladı. "Senin bir nihilist olduğunu sanıyordum."

"Bu 'nihilizm' anlamına gelmiyor." Anna kibirli görünmemeye çalıştı ama Tanrım, kendini aptallaştıramayacak kadar yorgundu. "Ben de öyle değilim ama hayır. İnançlı ya da inançsız değilim. Herhangi *bir şeyin* imkânsız olduğunu, herhangi bir insanın evrenin sırlarını bilebileceğini söylemek gülünç derecede küstahça olur. Evrenin bir sırrını bile, bildiğimizi sandığımız evrenin var olduğunu bile. Asla 'İnanmıyorum' gibi kesin bir şey söyleyebilecek kadar anlayamayacağız."

Christopher, "Ben hayaletlere inanmam," diye açıkladı.

Justin "ayıl tatlım, unutma araba kullanıyorsun" dediği San Pellegrino bardağını yudumlarken boğuldu.

Christopher doğruldu, şimdi kendi TED Konuşmasına başlıyordu. "Bu batıl inanç artı doğrulama önyargısıdır. İnsanlar gerçekte olmayan şeyleri duyduklarını ya da gördüklerini düşünerek kendilerini kandırırlar, çünkü daha önce orada olan şeylerle ilgili hikayeler duymuşlardır, oysa gerçekte bu bir ışık oyunu, halüsinasyon ya da rüyadır. Açıkça sadece ateşlenen nöronlar topluluğuyken ve öldüğümüzde, işte bu kadar, öldük ve 'enerji ölmez sadece dönüştürülür' saçmalığına başlamayın bile, çünkü uzaktan bile bilinçli olmayan bir şeye dönüştürülecektir. Son nefesimizin ötesinde hiçbir şey yoktur ve bunun iç karartıcı bir fikir olduğunu biliyorum ama birinin bunu söylemesi gerekiyor."

Masa sessizliğe gömüldü.

Anna garsonu işaret etmek için ayağa kalktı. "bölüşelim mi?"

* * *

Tren istasyonuna doğru yürürken Nicole önce tatlı tatlı neşelendi, Anna'yla kollarını birleştirip ona yaslandı, ayakları engebeli sokaklarda hafifçe birbirine çarptı.

Sonra sorgulamaya başladı.

"Eğlenmek için ne yaparsın Anna? Hiç arkadaşın var mı?"

Anna güldü. "Evet Nicole, arkadaşlarım var."

"Evden kimse değil." Nicole, Anna'ya kaşındaki kesiği buruşturan ve yüzünü buruşturmasına neden olan bir yan bakış attı. "Sosyal medyada olmadığın için herkes hep seni soruyor. Birkaç hafta önce bir bebek partisindeydim ve Keira Sherman yıllardır konuşmadığınızı söyledi. Ve o senin *en iyi arkadaşındı*."

"Um."

"En iyi arkadaşlarından biri."

"Sanırım Keira da bugünlerde pek ortak noktamız olmadığına katılacaktır. Kaç çocuğu var?"

"Ama ben takıldığınızı soruyorum? New York'ta?" Nicole bu işin peşini bırakmıyordu. Kemiği olan sarhoş bir köpek gibiydi.

"İş arkadaşlarım var," dedi Anna. Bu doğru sayılırdı.

Nicole, son sekiz yıldır çalışmayan biri için olağanüstü bir otoriteyle, "Onlar sayılmaz," dedi. "Annemin *ömür boyu sürecektir* arkadaşları var, golf oynuyorlar, kitap kulüpleri var, birlikte hafta sonu gezilerine çıkıyorlar. Senin yaşlandığını düşünüyorum Anna-"

"Ciddi misin?"

"Yaşlandığında ne yapacaksın ve hepiniz ... şey, bunu söylemekten nefret ediyorum." Bunu söylemekten nefret etmiyordu. "Yapayalnız mı?"

"Nicky." Anna yürümeyi bıraktı ve Nicole'ün kolunu daha sıkı kavradı.

"Hep senin yanına taşınacağımı düşünmüştüm."

Nicole'ün yüzünde bir korku dalgasının geçmesini bekledi ve sonunda bir sırtışıla onu dürttü.

Nicole rahatlamış bir şekilde gülerek, "Sen bir ," diye homurdandı.

Ama kısa süre sonra Anna'nın kolunu bıraktı ve Anna nefes alabildi.

Kardeş muhabbetlerinin bugünlük sona erdiğini sanıyordu ve eğer dönüş yolunda tren vagonunda Nicole'ün doğası gereği doldurmak zorunda hissettiği garip bir sessizlik olmasaydı, bu pekâlâ olabilirdi.

Eğer duvarda soluk mavi omuzları açık bir elbise giymiş bir kadının reklamı olmasaydı.

Anna, Nicole'ün ne söyleyeceğini gözleri ona iliştiği anda anlamıştı.

o.

"Bu senin balo elbisene benziyor, Anna."

Rengi dışında benzemiyordu.

Anna kayıtsızca gülümsedi, başını salladı ve başka tarafa baktı.

"Balo hikayesini duydun mu, Christopher?" Nicole şimdi daha yüksek sesle söyledi. "Oh yaşasın," diye mırıldandı Justin. "Balo hikâyesi."

Nicole ona elinin tersiyle vurdu.

Christopher öne doğru eğildi, örümcek gibi dram duygusu karıncalanıyordu.

Anna baktı dışarı ve karanlık Pencereler, Kaldırma kendisi gelen Bu tartışma. Yine de bir yanı dinlemeye hazırdı, bu sefer olayların hangi versiyonunu duyacağını merak ediyordu.

"Yani." Nicole yanındaki koltuğun yaslandı. "Temel olarak."

Anna birinci sınıftayken *benim* mezuniyet baloma gitmişti."

"Her zaman senin yerine gitmiş gibi konuşuyorsun," diye araya girdi Benny. "Sanki seni *Bekar Beyaz Kadın*'mış gibi."

"Öyle sayılır."

Benny öne doğru eğildi. "Sen de oradaydın! Balo kraliçesi olarak taç giymiştin!"

Anna, ağabeyinin gözlerinin kendisinden bir tepki, sıcak bir bakış, ağız dolusu bir *teşekkür* beklediğini hissedebiliyordu ama kıpırdıyamayacak kadar gergindi. Çünkü bundan sonra gelecek olan şey ...

"Evet, ve ben balo kraliçesi olarak taçlandırılırken, erkek arkadaşım neredeydi? *Söylentilere* göre-"

Anna'nın başı omzunun üzerinden fırladı. "O senin erkek arkadaşın değildi. Senin balo kavalıydı. Kızlar tuvaletinde ona oral seks yapmadım. Kimseye oral seks yapmadım. Taç giyme törenini kaçırdım çünkü tamponumu değiştiriyordum ve Jeff Lawrence'ın bunu neden kaçırdığı hakkında hiçbir fikrim yok. Belki sıkıldı ve gitti. Belki Erica Ellis onunla yattı ve ikisi de senin öğrenmeni istemedi, bu yüzden suçu benim üzerime attılar. Bilmiyorum Nicole, ama bu işin peşini bırakmalısın."

Justin yavaşça alkışlamaya başladı. Nicole'un bakışları karşısında ellerini kaldırdı.

Anna, Erica Ellis konusunda çok ileri gitmiş olabileceğini kabul etti. Erica hâlâ Nicole'ün en iyi arkadaşıydı. Yine de özür dilemek istemedi.

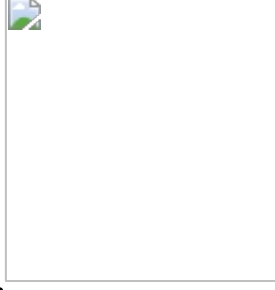
Yine de Benny'nin gözleri yalvarıyordu ve Anna bu işin uzamasına izin veremeyeceğini biliyordu.

Bir nefes aldı ama Nicole'ün parlak sahte kahkahası onu durdurdu.

"Aşırı tepki veriyorsun, Anna!" Nicole başındaki yaranın kenarlarını kaşıdı. Bir tik haline gelmişti. "Tanrım. Görünüşe göre bu işin peşini bırakmayan bir tek sen varsın. Ben sadece şaka yapıyordum. Neyse, balo hikayesi bu!"

Dahası da vardı ama Nicole'ün umurunda değildi. Anna'nın bütün gece saklamaya çalıştığı dönem lekesi. Onu davet eden inek son sınıf öğrencisi limuzinle eve dönerken elini elbisesinin üst kısmına sokmaya çalışmıştı. Oral seks söylentisinin Anna'yı lise kariyerinin sonuna kadar takip ettiği ve Keira Sherman'ın bile buna inandığı gerçeği.

Anna daha fazlasını paylaşabilirdi. Christopher her ayrıntıyı yutardı. Ama vagonda yine sessizlik hüküm sürüyordu ve Anna bu sessizliğin örtülü ağırlığından hoşlanıyordu.

İKİZ KOMPLEKS

Trenden dönüş yolculuğu, tren yolculuğunun son kısmı kadar sessizdi, yorgunluk, aile gerginliği ve biraz da korkuyla doluydu. Nicole zaman zaman ön koltuktan pratik şeylerden, sıradan şeylerden -döndüklerinde kızlar için yeni okul kıyafetleri almaktan, satışlar hâlâ devam ederken, Cumartesi günü Floransa'ya tekrar gittiklerinde çocukların sanat eserleri görmelerini sağlamaktan- söz ediyordu. Justin bunların mırıldanmanın ötesinde bir yanıt vermedi. Sonunda, orta koltukta uyuyakalmış ve başını Anna'nın omzuna yaslamış olan Benny ve sanki kardeşini bu şekilde konumlandırmak için komplo kurmuş gibi karanlıkta Anna'ya hançer gibi bakan Christopher dışında hepsi sessizce karanlık pencerelerden dışarı baktılar.

Keçi uyanıktı. Onlar geçerken tedirgin görünüyordu, bir ileri bir geri volta atarken ipini geri yordu. boynundan bir halka kürkü koparmış ve onu düzensiz bir şekilde pembe bırakmıştı.

İçeri girdiklerinde ev hareketsizdi. Muhtemelen annem, içeri girdiklerinde tökezlemesinler diye mutfağın ışığını açık bırakmıştı.

Christopher odalarından bir şişe şarap alıp doğruca arka verandaya çıkarken, Benny de şarap kadehlerini mutfak lavabosunda durulayıp getiriyordu. Anna hızlıca bir iyi geceler dileyip onları yalnız bırakacaktı ama Benny sözünü sakınmadan Anna'ya bir kadeh uzattı - sivri uçlu bir zeytin dalı gibi - ve ikisine katılması için omuz silkti.

Kardeşinin peşinden verandaya çıkıp cam kapıyı kapattığında Christopher ona baktı ve sert bir kahkaha attı.

Anna pencereden Justin ve Nicole'ün odasının kapısının kapandığını ve ışığın söndüğünü gördü.

Christopher önce kendi bardağını, sonra Benny'ninkini doldurdu, sonra da parmakları hâlâ şişenin etrafında dolanırken şişeyi yere bıraktı.

Anna'ya gülümsedi. "Şarabın nerede?"

Anna onun Benny'ye dönmesini, ondan yardım istemesini beklediğini hissetti.

Buna mecbur değildi. O gülümsedi. "Hepsi bitti."

Benny onun bardağını doldurmaya başladı.

Christopher şişeyi Benny'den çekip aldı, bir kısmını masaya döktü ve Anna'yla göz temasını hiç kesmedi. "Bunu ben aldım. Ben senin baban değilim."

"Woowow," diye mırıldandı Anna.

"Benim olan senin değildir. Kendine kurduğun bu tuhaf küçük balonun ötesinde, gerçek dünya böyle işlemiyor. Balomu çalamayacaksın. Sana o kadarını söyleyeyim."

Anna irkilerek güldü -nasıl gülmesin ki? Haftanın sözü!- ve ayağa kalktı. "Evet, bu gecelik bu kadar yeter."

"Bekle," dedi Benny, hafifçe beline dokunarak.

"Şarap istemiyorum," dedi Anna. "değil."

Yapmadı. Dürüst olmak gerekirse. Tek istediği Benny'yle ilişkilerinin yeniden normale dönmesi idi ve bu hiç yardımcı olmuyordu.

"Büyük Kraliçe Anna sorun olmadığını söylüyor!" Christopher gülerek avludaki masayı itip kaktı. Nasıl bu kadar sarhoş olmuştu? Trende öyle görünmüyordu ama belki de bu sadece Nicole'e kıyasla böyleydi. "Gerçekten ne istediğinizi söyleyin majesteleri, doğruyu söyleyin. Gitmemi , değil mi? Bunu görüyorum. Gözlerini diktiğini görüyorum, hiç de yumuşak değilsin."

Benny endişeyle ikisinin arasına baktı. "Christopher-"

"Gitmemi mi istiyorsun? Senin aile kurallarına göre oynamadığım için mi?" Christopher ayağa kalktı, Anna ile burun buruna gelmeye çalışıyordu ama aralarındaki masanın bunu engellediğini hissetti. "Herkes gibi sana boyun eğmediğim için mi?"

"Bunu mümkün olan en nazik şekilde mi söylüyorum?" Anna dikkatle geri çekildi. "Şu anda kendinle kavga ediyorsun."

Benny, Christopher'ın omzunu okşadı. "Evet, , sadece sakın ol-"

Christopher elini çırttı. "Ben sakınım. Umurumda değil, üzerime alınmıyorum. Bu benimle ilgili değil." Bir geçirti yuttu. "Bu Anna'nın boktan *ikiz kompleksi*Değil mi?"

Benny ikisine de bakmadan başını salladı.

"Sadece küçük pençelerini kazmak istiyorsun, değil mi? Değil mi? Onun dinlediği başka biri olduğunda buna dayanamıyorsun."

Sonunda Christopher arkasını döndü ve şarabını höpürdeterek içmek üzere sandalyesine gömüldü. Anna'nın yaşadığı şok, Christopher tekrar seslenmeden önce kaçabileceği o küçük pencereyi kaçırmaya neden oldu.

"Bu yüzden Philly'ye taşındı. Bunu biliyorsun, değil mi? Senden uzaklaşmak için."

Anna şimdi Benny'ye bakıyordu. Beyaz dudaklarının arasından şarabını yudumluyormuş gibi yapıyor, zifiri karanlık manzaradan büyülenmiş gibi uzaklara bakıyordu.

Yedi yıl önce, neredeyse bu gece kadar gergin geçen bir geceyi hatırladı. Benny ile paylaştıkları gürültülü East Village apartmanına geri dönmüşlerdi. Bağırıp çağırmadan, hatta neredeyse hiç konuşmadan patlayan bir kavga. Benny tıpkı böyle görünüyordu, beyaz yüzlü, gergin dudaklarının arasından şarabını yudumluyordu. Anna ona işi kabul etmesini söylemişti. Daha iyi bir okuldu, maaşı daha iyiydi ve New York'tan her zaman nefret etmişti, dürüst olalım, oraya sadece onunla birlikte olmak için taşınmıştı. Ona Pennsylvania'ya taşınmayı teklif ettiğinde, şaka yaptığından emin olarak gülmüş ve acısının içinden geçtiğini, onu pürüzsüz yuvarlak bir taş gibi midesinin derinliklerine gömdüğünü görmüştü.

Görünüşe göre henüz geçmemiş.

"Tam isabet," dedi Anna Christopher'a. "Haklısın. Daha az yapışkan olmaya çalışmalıyım. Ve bununla birlikte, ikinize de iyi geceler diliyorum."

Anna ses tonunda kesinliği hedeflemişti ama elbette Christopher son sözü söylemek zorundaydı ve onun arkasından sahte bir "İyi geceler!" dedi.

Ve sonra, kadın cam kapıyı kaydırarak açarken, alttan almadan ekledi:

"Amcık."

Benny ayaktaydı. Anında. Onu sertçe itti. "O da neydi öyle?" Christopher bile bunu söylediği için biraz şaşkın görünüyordu.

"Kız kardeşimden özür dile. Hemen şimdi. Yoksa Tanrı'ya yemin ederim." Benny'nin elleri titriyordu.

Anna'nınkileri de. Onları kalçalarına itti ve gözlerini kırpmadan bekledi.

"Özür dilerim." Christopher kendini topladı, daha da acımasızca gülümsedi.

"Biraz fazla uzak."

Anna gözlerini devirdi, ikisi de gözyaşlarının ıgnelenmeye başladığını görmeden önce arkasını döndü, kapıyı kesinlikle gerekenden biraz daha sert bir şekilde kapattı, verandadan gelen devam eden tartışma seslerini, babasının horlamalarını, Nicole'ün odasından çıkan boğuk homurtuları ve karışıklıkları görmezden geldi ve dişlerini fırçalamak için banyoya gitti.

Az önce ayrıldığı manzarayla karşılaştırıldığında, villada nötr, münzevi, olduğu gibi davrandığı kadar duygusuz hissediyordu.

Mesele şu ki, ona ulaşmıştı. Etmişti. Ulaşmamış gibi davranmak tüm enerjisini emmişti.

Duş alıp tüm bu çirkinliklerden arınmayı düşündü ama çok gergindi, farklı bir bulut kümesinin gelmesini bekliyordu. Christopher'a duyduğu öfke sayesinde, başka bir tehdidin yaklaştığını hissetti. Bir tür sürü hissi, sanki buraya zorla getirilmiş gibi.

Sanki onu istediği yer burasıydı.

Elbette, dişlerini fırçalamanın ortasında, yer değiştirdi. Hava, ağırlık, hepsi.

Kpren ağzının içinden inledi ve fırçalamaya devam etti.

Işıklar söndü. Dğmeden. *Klik*.

Anna lavabonun genel yönüne doğru tükürdü. "ok komik."

Kelimeleri çıkarmak istediğinden daha zordu. Korku boynunda sıkılaşan bir atkı gibiydi. El yordamıyla musluğa gitti ve kusursuz bir karanlıkta diş fırçasını alkaladı, dudaklarını temizledi, her şeyi tuvalet çantasına geri koydu, acele etmedi, titremedi ya da kaçmadı. Hayır, o değil.

Anna dişlerini sıkarak ışık düğmesine uzandı, ani parıltı karşısında irkildi ve yüzünde tükürük bırakmadığından emin olmak için aynaya döndü.

Arkasındaydı.

Belirsiz, yüzü silik, sarı elbiseli, sarı saçlı, sırk gibi, kirli ve uzun, omzunda nefes alıyor.

Anna kaçtı. Yavaşça. Öyle değilmiş, umurunda değilmiş, tamamen dehşete düşmemiş gibi davranıyordu. nce bir adım, sonra bir adım daha atarak mutfaka girdi. Yatmadan önce bir bardak suya ihtiyaı olduğuna karar verdi, iyi fikir, susuz kalmamak.

Onu takip ettiğini hissedebiliyordu.

Mutfak lavabosunda musluğu akıtırken arkasında durduğunu *hissetti*. Nefesini üzerinde hissetti. Sıcak, nemli hava ve sonra katılaştı.

Islak bir sümüklü böcek. Boynundan kulağına doğru kayıyor.

Onu *yalamak*.

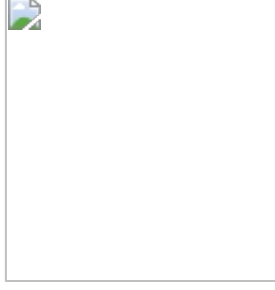
Anna çığlığını yuttu ama elindeki su bardağını lavaboya bıraktı ve öne doğru hamle yaptı, o kadar hızlıydı ki kalçası mutfak tezgahına çarptı ve bunun acısıyla tek dizinin üzerine çöktü, gözleri yaşardı.

Kendini tekrar ayağa kaldırdığında, saniyeler, belki de daha kısa bir süre içinde, hava hafiflemişti.

Anna omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini kısarak musluğun yansımasına baktı, Floransalı kadının gittiğini biliyordu. Hâlâ yanılmış olma ihtimali karşısında titriyordu.

"Siktir." Elleri sertçe titreyerek suyunu yeniden doldurdu. "Evet. Korkunç birisin. Sana bunu vereceğim."

İçkisini bitirdi. Sonra birkaç kâğıt havlu aldı ve boynunu o kadar sert ovdu ki derisi kabarmaya başladı.

PERŞEMBE

Sivrisinekler o gece geri döndü, görünmez, gürültülü, açgözlü.

Anna kulaklarını tokatlama nöbetleri arasında bilincini kaybetti ve anında penceredeki genç İtalyan adamın hayaline daldı.

Bir çocuk, gerçekten. Bir çocuk.

Bu sefer ona döndüğünde hiçbir şey söylemedi. Sadece döndü ve açık kapıdan içeri girdi. Kadın da onu takip etti; bir karar vermeden, sanki bir lunapark aracına bağlanmış gibi süzülerek. Bir elbise giyyordu.

Üzerinde ağır bir yük vardı; kalın, rutubetli bir kumaş, sıcağı içine hapsediyor, çiğ domuz pastırması gibi üzerine yapışyordu.

Bir parti için giyinmiş olduğunu gördü. Villa *eğlence* düşünleriyle doluydu... başka nasıl söylenebilirdi ki?

Küçük çocuklar, yetişkinler, parlak pembe saçlı biri, çok yaşlı bir adam, hiç müzik olmadan dans ediyor, düşüyor, içiyor, yüzlerini damlayan kahverengi şeftaliler, küflü ekmek ve sinek yüklü etle dolduruyor, Anna da dahil olmak üzere hepsi kesinlikle bok suratlı.

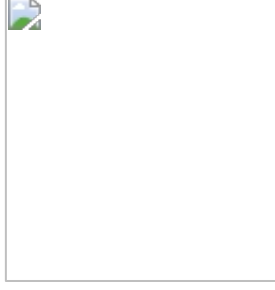
Villa, göz kırpma süresine bağlı olarak önce küçük, sonra da saray gibiydi. Herkes bir çocuğun dönme sanatını oluşturan kadar sürekli mide bulandırıcı bir hareket içinde dönüyordu. Burada siyah saçlı güzel bir kadın, orada babam, orada Justin, Nicole'un onu tekrar tekrar tokatlamasına izin veriyordu.

Mide bulantısı Anna'nın midesinde zonkluyor, akortsuz ritimle birlikte şişiyordu ama gözlerini kapatamıyor ya da kendini hareket etmekten alıkoyamıyordu. Yüzündeki yağı silkeledi ve aşağıya baktığında kendini çiğ bir tavuk leşini tutarken, onu bir oyuncak bebek gibi kucaklarken gördü. Bir çocuk tiz kahkahalar atarak Waverly ve Mia'nın oturduğu yere doğru koştu. Waverly gözlerinde çaresiz bir yalvarışla Anna'ya döndü ama Anna çoktan dans ederek Christopher'ın fayansların üzerinde yüzükoyun yattığı, Benny göğsünün üzerinde yürürken kendinden geçmiş bir şekilde kıvrandığı yere doğru uzaklaşmıştı. Yüzünün her tarafına kırmızı şarap dökmüştü. Etrafında yayılan bir su birikintisi oluşmuştu.

Anna belli belirsiz buna bir son vermesi gerektiğini hissetti, ama sonra bir el onun elini tuttu ve penceredeki genç adamla, güzel gençle dans ederek uzaklaştı.

"Neler oluyor?" Anna sordu.

Cevap veremedi. Ağzından kan fışkırıyordu.

ANNA TESTİ

Gün ışığı Anna'yı tokatlayarak uyandırdı. Dün gece sivrisinekleri uzak tutmak için nafil bir çabayla kapatmış olmasına rağmen panjurları açık, penceresi genişti. Doğrulup gerindi ve kaşındı da kaşındı. Tişörtünü sıyırarak, çarşafın örtmesi gereken bölgelerde bile kırmızı lekelerle delik deşik olmuş, eşit şekilde yutulmuş bir vücudu ortaya çıkardı. *Göz kapağında* bile, şerefsizler. Gece bile kendini tırmalamış olmalıydı; giyinirken bir kolunun iç tarafında derin bir oyuk gördü. Tırnaklarını kısa keserdi, bu yüzden kendini bu kadar kötü yaralaması ve uyanmaması için gerçekten kasıtlı olması gerekirdi.

Pencereye baktı ve rüya geri geldi, o kadar canlıydı ki boğazında safranın yükseldiğini hissetti, buruk, kırmızı şarap kokulu. Adamım. Dün gece gerçekten de aşırıya kaçmıştı. Kalçası mutfak tezgâhına çarpmaktan mosmor olmuştu. Mesanesini başarıyla boşaltana, dişlerini fırçalayana ve o lanetli banyodan aklı başında bir şekilde çıkana kadar bunun nedeni hakkında fazla düşünmek istemedi.

Masadakilere katıldığında hava bulanıktı ama bu her zamanki Pace ailesi bulanıklığıydı, kötü ruh halleri birleşerek tam bir alçak basınçlı hava deseni oluşturuyordu.

Girdap Benny gibi görünüyordu. Mutfak masasına yığılmış bir şekilde dururken, annesi ve Nicole onunla o kadar kısıp sesle konuşuyorlardı ki, Anna ne dediklerini anlayamadı, sadece babasının ciltli kitap bariyerinin arkasından homurdanması duyuldu: "Yolculuğumuzu mahvetmesine izin vermeyelim."

"Günaydın," diye cüret etti Anna, selamlamadan çok bir soruydu bu.

Benny'nin kafası, Anna'nın gözlerini görebileceği kadar yukarı kalktı, pis su birikintileri gibi karanlık olan gözleri ona dik dik bakıyordu. Kafa karışıklığı Anna'yı rüyasına, bulanıklığına geri döndürdü, ama sadece bir kalp atışı için, çünkü sonra Benny kendini annesinin rahatlatıcı elinden itiyor ve odadan dışarı çıkıyordu.

"Ne oluyor?" Anna onun ardından bakarak mırıldandı.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye tersledi annem, onun yanından geçip mutfağa girdi. "Tanrı aşkına, bu evde çocuklar var."

Söz konusu çocuklar ek binanın aşağısında kıkırdıyorlardı.

Anna açıklama için kahvaltı tabaklarını toplamakla meşgul olan Nicole'e döndü ama kız kardeşi göz temasından kaçınmaya kararlı görünüyordu, bu yüzden kendini boş bir sandalyeye bıraktı ve sabit bir şekilde babasına baktı.

Kitabının üzerinden ona bakması tam bir dakika, belki de daha fazla sürdü. "Christopher gitti."

"Sola mı? Nereye?" Anna ön camdan gözlerini kısarak baktı ve kiralık arabalarının hâlâ yolda olduğunu gördü.

Babam kayıtsızca gülümsedi. "Sanırım bu bir ayrılık durumu."

Babamın sayfayı sertçe çevirmesinden, bu konuşma için sabrının sınırının bu olduğu anlaşılıyordu. Anna kalktı ve onu rahat bıraktı.

Nicole mırıldanarak yanlarından geçti, "Mutfakta ne kaldıysa buyurun, ama fazla bir şey yok. Hepsi bozulmuş. Küflenmiş."

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, açıklayamıyorum!" Annem savunmacı bir tavırla seslendi. Sanki bütün yiyecekler çürüsün diye gecenin bir yarısı buzdolabını kapatmakla suçlanan kendisiymiş gibi her şikâyeti kişiselleştiriyor gibiydi.

"Christopher'ın nesi var?" Anna kısık bir sesle sordu. Nicole başını eğdi. "Sen söyle, Anna."

Sonra aşağıya indi ve yarışçı çizgili mayosunu bulamadığı için mızızlanan Waverly'ye, "Dur bakalım küçük hanım," diye seslendi.

"Bir not bırakmış."

Anna arkasını döndüğünde Justin'kanepeye uzanmış, telefonunda haberleri incelediğini gördü. Mobilyalara uyum sağlama konusunda şaşırtıcı derecede başarılıydı. Anna bu yeteneğin kendisinde de olmasını diledi.

Justin uzanıp sehpayı hafifçe vurdu ve Anna orada katlanmış, çizgisiz bir kâğıt parçası gördü. Daha notu açmadan kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Kaba ve kalındı. Eskiz koparılmış. Christopher doğrudan konuya girmişti.

Şimdi veda ediyorum, Ben.

Aramaya zahmet etme. .

Anna testini geçemediğim çok açık. Hayatının geri kalanında onun gölgesinde olmanın tadını çıkar.

Christopher

Anna notu üçüncü kez okumaya başlamıştı - Christopher'ın bir ayrılık hediyesi gibi ayaklarının dibine serdiği ayrılık suçlamasının ötesinde, temel bir şey onu rahatsız ediyordu - o sırada Nicole'ün eli bir anda belirip notu kaptı.

"Bu *Benny'nin*," diye tısladı Nicole. "Aval aval bakmandan hoşlanacağını sanmıyorum."

Anna onun yerine kız kardeşine baktı. Bir bikini ve parmak arası terlik giymişti. Pembe manikürü yıpranmış ve soyulmuştu. Dünden beri tırnaklarını yiyordu. Yine de kafası daha iyi görünüyordu.

"Peki bugün gündemde ne var?" Anna daha güvenli bir zeminde sordu. "Verilen ..her şey."

Kız kardeşi cevap verip vermeme konusunda kararsız görünüyordu, ama iç çekmekten başka bir şey yapmadı. "Değişiklik yok. Dinlenme günü. Yarın San Gimignano'ya gideceğiz."

Justin telefonunu kenara bıraktı ve başını eğerek doğrulup oturdu. "Emin misin?" "Ne demek istiyorsun, emin miyim?" Nicole Christopher'ın ayrılığını katladı

notu küçük üçgenlere böldü ve tekrar üzerine fırlattı. "Seyahat programında San Jimmy-hoosit'in Cuma günü olduğunu sanıyordum." "Evet. Yarın."

Kızlar, üzerlerinde Disney karakterleri olan pembe ve mor bikiniler giymiş olarak basamakları ikişer ikişer çıktılar.

"Evet, bugün Cuma ," Justin kanıt olarak telefonunu gösterdi.

Nicole çoktan arkasını dönmüştü ama Anna ekran tekrar yanıp sönmeden önce tarihi bir anlığına görebildi. 9 Ağustos Cuma.

Bugünün Perşembe olduğuna yemin edebilirdi.

Çünkü dün çok açık bir şekilde Çarşamba günüydü.

Floransa'ya gitmişlerdi. Çarşamba Floransa Günü'ydü ve bugün de sürekli değişen Villa'da Sakinleşme Günü'ydü. Anna baş dönmesiyle Nicole'e döndü, bu tartışmada onun tarafına geçmeye hazırdı ama Nic diz çökmüş, kızlarla uğraşıyordu.

"O ısırıkları kaşımayı bırakmalısın! Kaç kere-?"

"Durdum!" Waverly itiraz etti, ama Anna çıplak karnındaki çizikleri görebiliyordu, oysa o kadar çok yara bile yoktu.

Nicole Mia'yı da incelemek için çevirdi. Bacaklarının arkasında iki çizgi vardı, ince ama sıkı değillerdi. Ve sadece o da değildi.

"Nicole?" Anna ona doğru uzanmaya başladı.

Önce Justin ayağa kalktı, salladı. "Sırtında kesikler var tatlım."

Nicole'ün sırtında boydan boya üç çizgi vardı, sanki bir şey onu bahçe çatalıyla kazımış gibiydi.

Justin nazikçe bir tanesine dokundu ve Nicole acı dolu bir tıslama çıkardı, sonra onu uzaklaştırdı ve kendi gözleriyle görmek için alt kattaki aynaya doğru koştu.

"Floransa'ya ne zaman gittik?" Anna Justin'e sordu. Boğazı . "Dün.

Çarşamba." Mia onu çekiştirirken gözlerini kırptırdı.

"Ama dün perşembe miydi?" Anna çaresiz bir şekilde güldü. "Bu hiç mantıklı değil."

"Hayır." Justin gözlerini kıstı, sanki sözcükleri oluşturmak bile çaba gerektiriyordu. "Ben ... pardon, bekle Mia, kendimi düzeltiyordum. Çarşamba günü gittik."

"Peki o zaman, dün ne oldu?" Anna başka ne yapacağını şaşırılmış bir halde güldü. "Dün ne yaptık?"

Justin ona öylece baktı, yüz ifadesi derin ve katı bir şekilde boştu.

Waverly sabırsızlıkla inledi. "*Lütfen* havuza gidebilir miyiz baba?"

Çocuklar her zamankinden daha huysuzdu.

"Evet." Justin sersemliğini üzerinden atarak sehpanın üzerindeki güneş kremi şişesine uzandı. "Annen bugünün rahatlama günü olduğunu söylüyor, bunu sorgulamayacağım. Hadi, losyon için sıraya girin, ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Anne ve babanın yatak odasının kapısı çarparak aşağı indi. Kızlar irkildi.

"Bob?" Annem arkasını dönerek mutfaktan seslendi.

Babam hâlâ mutfak masasında oturuyordu. Elindeki kâğıttan başını kaldırıp baktı, tam da Nicole kendi ışıklı cep telefonunu kızgın bir sopa gibi sallayarak üst kata çıkarken.

"Bugün Cuma." Tokat yemiş gibi görünüyordu.

Justin, Anna ve Nicole'ün arasına baktı. "Bunun neden bu kadar tartışmalı olduğunu anlamıyorum."

Anna inanamayarak parmaklarını açtı. "Çünkü dün-" "Tanrım, şimdiye kadar yola çıkmış olmamız gerekiyordu." Nicole arabayı süpürdü.

kızları çıplak kollarının arasına aldı. "San Gimignano için giyinelim çocuklar! Yani, mayo değil."

Anna, Nicole'ün bileğini tuttu. "Ben de Perşembe olduğunu sanıyordum. Emindim."

"Sadece biraz kafam karıştı." Nicole ürperdi, yarı çıplak vücudunda tüyler diken diken oldu. Anna'yı silkeledi. "Beyin sarsıntısı yüzünden. Belki de. Giyinmem gerek. Hadi kızlar, motora binelim, marş marş!"

Yere yığılmış Waverly'yi neredeyse başarılı bir şekilde merdivenlere doğru itmişti ki Mia bir feryat kopardı ve kendini yere atarak, "Yüzmem istiyorum, yüz dedin, havuzu istiyorum, bu hiç adil değil!" diye inledi.

Justin irkilerek gülümsedi. "Bu gezi tam olarak ne kadar önemli?" "Bugün evde kalmayacağız. *Dün* Villa Günü'ydü."
Ama değildi!

Anna bunu bir kez daha söylemeye kalkışırsa çılgık olarak çıkacağından şüpheleniyordu.

"Boşa harcamak istemiyorum. . ." Nicole gülümsemek için dudaklarını yaladı. "Pekala, tamam, mayolarınızı giyin, plaja gidiyoruz. Kulağa nasıl geliyor kızlar? Çıkıp Akdeniz'i görmeye?"

Anna tatilin başlarında Nicole'ün, İtalyan sahillerinin hırsızlar ve pahalı turist tuzaklarıyla dolu olduğunu ve gününbirlik bir geziye değmeyecek kadar stresli olduğunu bildiği için plajda vakit geçirmeyi planlamadığını söylediğini hatırladı. Şimdi sanki bir tekne onu alıp götürmek için orada bekliyormuş gibi davranıyordu. Eğer öyle bir şey olsaydı, Anna gemiye atlardı.

Dünle ilgili olarak kız kardeşini sıkıştırmak istedi -etrafındaki tüm mantığın gevşediğini hissediyordu ve Nicole, tüm insanlar arasında son kaleydi- ama Nicole'ün gözlerinde yaşlar oluşmaya başlamıştı.

Justin bunu da yakaladı.

"Hadi biraz dışarıda konuşalım," diye önerdi ve Nicole parmaklarını burnunun köprüsüne bastırarak ön avluya götürülmesine izin verdi.

Kızlar birbirlerine baktılar.

"Dün ne oldu Waverly?" Anna eğildi. Sesinin tiz çıkmasını engellemeye çalıştı. "Ne yaptık biz? Hatırlayabiliyor musun?"

"Sen Florence'a gittin, biz de su parkına gittik," dedi Waverly hemen, ama biraz şaşkın görünüyordu, kendini sorguluyordu. "Başım ağrıyor."

"Benimki de," dedi Mia, biraz yeşil görünerek.

Yine de Anna zafer kazanmışçasına dik durdu. Benny'yi bulmak, annesini bulmak, oylama yapmak ve randevunun yanlış olduğunu kanıtlamak için neredeyse hemen kaçacaktı.

Ama sonra Mia söze girdi, "Dünü hatırlıyorum, Anna Teyze. Uno oynamıştık ve ben bir kez kazanmıştım, sen de birçok kez kazanmıştın ve Benny

ama sonra seni yendi ve bu son maçı, sonra iPad'i izledik ve havuzda yüzdük ve sen Jenny Bluetooth'tun."

Waverly yanlışlıkla "Greenteeth," diye düzeltti. Gözlerindeki tüm kafa karışıklığı silinmişti. Kız kardeşinin elini çekiştirdi. "Hadi, kediyi arayalım."

"Biri geldi ve bütün kedileri aldı," diye mırıldandı Anna. Eski püskü arabanın içindeki yaşlı kadını hatırladı. Ne zamandı bu? Günler önce mi? Yıllar mı?

"değil." Waverly omzunun üzerinden, "Biz içerideki kediyi . Kapıları tırmalayan kediyi."

Anna'nın sırtı buz kesti.

Duvardan kayarak uzaklaştı ve çocukları aşağıya kadar takip etti.

Anne ve babanın kapısı tekrar çarparak kapandı. Kendi kendine.

Waverly bunu görmezden geldi.

"Kitty!" Yatak odalarının karanlığında dizlerinin üzerine çöktü, panjurlar çekildi, kollarını uzatarak yatağın altına kaydı.

Anna içeri koşup onu dışarı sürüklemeye isteğiyle savaştı. "Burada mısın, Kitty?"

Benny dizüstü bilgisayarını göğsüne bastırarak arka avluya doğru yürüyordu.

Onun geldiğini hisseden annem mutfaktan fırladı. "Sana bir şey hazırlayamayacağıma emin misin tatlım? Yemek istediğin bir şey var mı? Biraz tost?"

"Tost kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı, Anna açlıktan çok annesini yatıştırmak için olduğundan şüpheleniyordu.

Üzgün görünüyordu. Kızgın. Biraz midesi bulanıyordu. Ama kafası karışık değildi. Korkmuş da değildi.

Anna, kardeşini fiziksel olarak sıkıştırmaktan ve onu derinden berbat bir şeyler olduğunu itiraf etmeye zorlamaktan kendini alıkoymak için günlük kalan tüm öz kontrolünü kullandı.

Bunun yerine, belli belirsiz bir pişmanlık ifadesiyle ona doğru yaklaştı. "İyi misin?"

Kaşlarını çatarak onu geçti. "Şu anda bunu bana ciddi ciddi soruyorsun." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Adamın gözleri beklediğinden daha hızlı bir şekilde onunkilere kaydı - teklifin tamamen içten olduğunu iddia edemeyeceği kadar hızlı.

Benny bıyık güldü. "Kendini dışarı atma."

Dizüstü bilgisayarını güvertedeki masanın üzerine bırakıp havuza doğru merdivenlerden inmeye başladı ve kadın arkasından bağırmak istedi.

O an, götveren erkek arkadaşının Fransa'dan çıkış yapmasından çok daha fazlası vardı, ama sonra güneş Benny'nin MacBook'undaki logoyu parlattı.

Anna oturdu, parmaklarının kenarlarını karıştırdı ve açtı. Şifresi değişmemişti. *Loumax2*. Göbek adı

onun.

Üstündeki tarihte "9 Ağustos Cuma" yazıyordu.

Waverly kapı aralığından kafasını uzattı. "Nasıl 'kedi' diyorsun?

Burada mı?"

"*Gatto*," diye denedi Anna, boğazı kurumuştı, sonra öksürdü ve tekrar söyledi. "*Gatto*. İçerisi soğuk mu? Eğer üşürseniz odada kalmayın, tamam mı?" Cevap vermediler. Kediye yüksek sesle, tatlı bir İtalyanca ile çağırmaya devam etti.

"Dikkatli ol," diye mırıldandı elini terli saçlarında gezdirirken.

Verandada olduğu için minnettardı. Bunu evin içinde yapmak istemiyordu. Dışarıdaki kafe masası bile villaya çok yakın geliyordu ama Wi-Fi'ye yakın olması gerekiyordu.

"Kahve isteyen var mı?" Annem seslendi ve kimse cevap vermeyince Anna "Evet, tabii" diye mırıldandı ve yazmaya devam etti.

Monteperso. Villa Taccola.

Girişlerin ilk sayfası, ev kiralama siteleri, fotoğraflar, incelemeler ve ardından, en altta, tuhaf bir tane beklenebilecek şeydi.

İngiliz bir blog yazarı, genç bir *kadın-LucyLife*. Anna bunun, villada kalışıyla ilgili olarak diğer sitelerdeki yavan ve övgü dolu yorumlardan biraz farklı bir anlatım olacağını hemen anlamıştı. Bir kere on yıldan uzun bir süre öncesine aitti, bazıları egzotik, bazıları daha az egzotik olan çeşitli yerlerden gönderiler içeren eski bir WordPress sayfasıydı, çoğunlukla pazarlıklı yalnız seyahat, bir kuruşta lüks, bu tür şeylere dayanıyordu.

Villa Taccola üst mevkiydi. .

Annem Benny'nin tostuyla aşağıya inmeden önce masaya onun için bir fincan kahve koydu.

Anna fincana göz kırptı. Kulpuna dokundu. almadı.

LucyLife. Muhtemelen Instagram'a ya da TikTok'a ya da yeni şey her neyse ona geçmiştir.

Anna kahvesini yudumladı. Sıcak, siyah, acı. Acıdı.

Blog yazarının resmini bulana kadar kaydırdı. Lucy Montrose, başını yana eğmiş, mavi dalgalı saçları omzuna dökülüyordu. "Huzursuz bir kalbi olan Manchester'lı kız."

Şimdi yazıya gelelim. Villa Taccola. Evin fotoğrafları çok daha salaş zamanlarını gösteriyor. Eklenti yok. Arkada ahşap bir güverte ve yosunlu eski bir havuza inen dik basamaklar.

Anna'nın tahminine göre, şimdiki sahibinden önce gelmiş, bir şarkı karşılığında kiralamış olmalı ki burada kendi başına kalabiliyor ve sonra da blog yazabiliyor.

Yazının kendisi yeterince olumluydu - Toskana'nın ve İtalyan yemeklerinin genel tasvirleri. Özellikle iyi yazılmamış.

Sabırsızlanan Anna aşağı kaydırarak gömülü bir görsel gördü, doksanlı yıllardan kalma Casper the Friendly Ghost filminden bir fotoğrafı bu, ardından Lucy "İtalyan oda arkadaşlarından" bahsetti. Anna, blog yazarının diğer gezginlerle masrafları paylaşp paylaşmadığını merak etti ama bu düşünce ezberlenmiş gibi geldi. Anlamsızca şüpheci.

Lucy çok açık bir şekilde hayaletler hakkında yazıyordu.

İtalyan oda arkadaşlarım ben dışarıda keşif yaparken pencerelerin çoğunu açtılar ama ben hiç telaşlanmadım. Hava, eski üzüm bağından gelen rüzgârlarla doğrudan içeri akıyordu. Kaç yıldır burada yaşadıkları için en iyisini onlar bilir! Üç yüz mü? Daha fazla mı?

Bu Lucy denen kişi perili bir evde yatma fikrinden pek de rahatsız olmuşa benzemiyordu, her şeyden çok büyülenmiş gibiydi, bu da Anna'nın kahvesini yudumlamasına neden oldu. Neredeyse tıklayıp çıkmaya hazırdı ama en azından bu abuk sabuk yazının sonuna kadar gitmeye karar verdi. Bu kişinin nasıl bu kadar çok abonesi vardı? Anna burada influencer çağının şafağından kalma bir kalıntıya tanıklık ediyordu.

Keşfetmediğim tek bölüm, bana kesinlikle girmemem söylenen kule. Yine de beni çağırıyor ve her köşesine göz atmazsam ne tür bir tarihçi olurum? Kapının yerini tespit ettim ve eski anahtar beni hizmet dolabında bekliyor. İyi kalpli yetiştirilme tarzımı aştığımda resimler gelecek.

Kulenin kapısı. Onu arıyorum.

Ve işte bu kadar. Anna boşu boşuna bir sonraki gönderiyi, eğer varsa sonrasını aradı ama hepsi buydu. Kenar çubuğunda başka bir şey yoktu.

Anna yorumlara bakmak için aşağı kaydıldı. Keyfi olarak "en yeni "ye tıkladı.

CabanaCatie Dört yıl geçtiğine inanamıyorum. Hala seni düşünüyorum, Lucy Luce. xx

Julia Peters RIP Lucy, dünya senin kıvılcımını özlüyor!

MrPapap Sadece intihar pornosu için buradaysanız.

Anna böcekler geziniyormuş gibi hissetti. İlk defa, değillerdi.

Sayfadan, giderek artan aşağılık yorumlardan uzaklaştı ve blog yazarının adını Google'da aradı, umutsuzca TikTok'un

Hesap.

Onun yerine, kısa bir ölüm ilanı.

Tören Manchester'a geri döndü. Ölüm nedeni yok. Tarih, son gönderiden birkaç hafta sonraydı.

Kuleye çıkmaktan bahsettiğinde. Anna "Lucy Montrose "u "Monteperso" ile denedi.

Çıkanlar İtalyanca, haber makaleleri, yerel bir polis raporuydu ve üzerine tıkladığında "404 Bulunamadı" olarak çıktı. Yine de arama sayfasından olayın özünü anlamıştı. Popüler bir seyahat blog yazarı olan bu kız, Villa Taccola'da kariyerine ve hayatına son vermişti.

Arama sonuçlarının ikinci sayfası, sadece bir tıklama, Anna'yı doğrudan paranormal Web'e gönderdi, o kadar çirkin tasarımlara sahip bloglar vardı ki, onlara Anna'nın canını acıtıyordu, Monteperso'nun kötü şöhretli hayaletlerinin hikayelerini içeriyordu, o kötü villanın efsanesi, bilirsiniz, tepedeki eski villa, yerlilerin ona La Dama Bianca dedikleri, ölümcül bir hayalet, yıllar boyunca kurban üstüne kurban aldığı söyleniyorlar, elbette kanıtlanamaz, ama ne kanıtlanabilir ki? Japon intihar ormanı gibi, insanların kendilerini öldürmek için ziyaret ettikleri güzel bir yer de olabilir. Bir negatif enerji girdabı. Ley hatlarının kesiştiği bir yer. Çeşitli teoriler vardı. *Podcast*'ler vardı, Tanrı aşkına.

Ve birkaç polis raporu daha.

"Neye sen?" Waverly'nin sesi Anna'nın omzunu gıcıkladı.

Anna dizüstü bilgisayarını kapattı ve arkasında duran yeğenlerini görmek için döndü, Mia turuncu kediye tutuyordu.

"Evde miydi?" Anna inanamayarak sordu.

"Kulenin kapısını tırmalıyordu." Waverly temkinli bir şekilde Anna'nın yanından geçip kapalı dizüstü bilgisayara baktı.

"Girmek için mi, çıkmak için mi?" Anna'nın kalp atışları bir kademe daha hızlandı. Kedi ona göz kırptı. O da göz kırptı.

"Dışarı." Mia başının tepesini öptü. "Seni kurtardık, dostum. Sen benim -"

Hızlı bir kıpırdanışla kurtuldu ve avlu duvarına doğru fırladı. arka ayaklarını yalayarak tünemiş, itibarını yeniden kazanmaya çalışıyor.

"Kulenin kapısı kilitli değil miydi?" Anna sordu. "Nasıl oldu da . . . ?"

Ama Mia, babasının dönüşüyle dikkati dağılmış bir halde, "Yeni plan, çete!" diye anons ederek çoktan uzaklaşmıştı ve Waverly'nin dikkati hâlâ dizüstü bilgisayardaydı.

Waverly'nin gözleri yavaşça Anna'nınkilere kaydı. "O öldü mü? O kız mı?"

Anna'nın çocuklara uygun bir cevap düşünecek vakti olmamıştı ki Nicole Mia'yla birlikte dışarı çıktı, Justin'in yanında nöbet tutuyor, balmumundan bir heykel gibi çocuklara gülümsüyordu. Nic kollarını sımsıkı kavuşturmuş, parmaklarını kavuşturmuştu ama Anna hâlâ titrediklerini görebiliyordu ve şiddetli ve alışık olmadığı bir dürtü hissetti: bedenini kız kardeşininkinin üzerine atmak, ona sıkıca sarılmak, çarpışma için birlikte destek olmak.

"*Hepimiz dışarı çıkmalıyız.*" Anna bunu Nicole'e söyledi ve bakışlarıyla ne demek istediğini belli etti: *İçgüdülerin doğru Nicole. Burası boku yemiş.*

Ama Nicole bağına çevirmişti ve Benny boğ tabağıyla merdivenleri çıkarken, Nicole'ün kendisini kastettiğini düşünerek durakladı.

Kardeşine döndü.

"Burada kalmamalıyız." Artık tüm düşünceleri mağara adamı cümleleriydi, korkudan küntleşmişti. "Burada olmaz. Bir şey buldum. Sana söyleyeceğim. Sadece . . . Hadi gidelim."

Ona internette arama yapmasının ardındaki mantığı, ne bulduğunu, arkasındaki evin baş döndürücü hissini ya da ayakkabı aramak için içeri girme ihtimalinden duyduğu paniği açıklayamadı. Yeğenlerinden birinden kendisi için ayakkabı almasını isteyebilir miydi? O kadar korkak mıydı? Korkaklıkla akıllılık arasında anlamlı bir fark var mıydı?

Onun bildiğini biliyordu. Ona baktığını hissedebiliyordu. İçeri girmesi için ona meydan okuyordu.

"Benny, bana ayakkabı getirir misin?" diye sordu.

Cevap vermeden içeri süzülürken gözlerini onunkilerden kaçırdı. Sanki içeri girmek için kendini zorluyormuş gibi yumruklarını iki yanında sıkıyordu. O da hissetmişti - tehlikeyi - ve onun ne bildiğini bile bilmiyordu. Yine de onu görmüştü. La Dama. Buranın perili olduğunu bilmek yeterince kötüydü. Onu görmüş olmak daha da kötüydü. Neye yol açtığını bilmek daha da kötüydü.

Justin ona acıyarak bakarak, "Sana ayakkabı getireyim, Anna," diye mırıldandı.

"Teşekkürler," dedi Anna.

Waverly hâlâ gözlerini kırpmadan Anna'ya bakıyordu. Tatil bronzluğunun altında, yüzündeki tüm kan gitmiş gibiydi.

Justin arkasından, "Gidelim Wayvers," diye . "Choppity-chop!"

Anna zayıf bir sesle, "Devam edin," dedi.

Waverly yutkundu, içeri girdi, yumrukları annesininki gibi sıkılıydı.

Anna ayakkabı teslimatını verandada beklemek niyetindeydi ama yapamadı. Eve çok yakındı. Artık Wi-Fi'ye ihtiyacı yoktu, uzakta olması gerekiyordu, uzakta. Arka verandadan ön arabaya yürümek, çıplak ayakla jilet gibi keskin çam iğnelerinin üzerinde yürümek anlamına gelecekti, bu yüzden Justin'in onu orada bulacağını umarak havuza kaçtı.

Bir şezlongun kenarına oturmuş, sabahın beyaz ışığının yüzme havuzunun yüzeyinde süzülüşünü izliyordu. Ona şekiller oluşuyor, tutarlı bir şeye dönüşüyor gibi geliyordu ve neye dönüşeceklerini görmek istemiyordu. Yüzen cesetler. Bu sefer farklı bir şey mi vardı? Gözlerine güvenmiyordu, bu yüzden onları kapattı ve parmaklarını ağrıyan şakaklarına bastırıp nefes aldı. Denedi. İçeri. Dışarı.

Villanın içinde değildi, güvendeydi, o ... .

Arkasında bir şey hissetti.

Ne bir ses, ne ayak sesleri, ne de Justin'in ayakkabılarla geldiğini haber veren bir şey , sadece hareket hissi vardı.

Anna titreyerek döndü ve neredeyse kahkahayı basıyordu. Üç İtalyan çocuk, araziye çevreleyen küçük ağaç kümesinin kenarında duruyordu. İki kız, biri erkek, ten rengi ve vahşi, tıpkı Mia ve Waverly'nin tarif ettiği gibiydiler. Komşular!

Anna kızgın bir şekilde el salladı ve en küçükleri de utangaç bir gülümsemeyle ona karşılık verdi. En büyükleri, bir kız, hızlıca bir şey söyledi, bir soru, diye düşündü Anna, ama yerel lehçeyi anlayamadı. İtalyancası çocuk sesleri ve bölgesel argo için yeterince güçlü değildi.

Kız evi işaret ederek tekrar sordu, Anna bir tahminde bulundu ve eski Duolingo İtalyancasıyla cevap verdi. "Amerikalı kızları mı arıyorsunuz? Dışarıdalar, şu köşenin oradalar. Dışarı çıkmadan önce oynamak istersen, muhtemelen biraz vaktimiz var."

Gülümsedi.

İtalyan çocuklar boş boş baktılar. Kız becerememiş olmalıydı. Çocuk başını salladı ve tekrar işaret etti. Anna onun parmağını yukarı doğru takip etti. Kule.

Çocuklara dönüp baktı ve Waverly'nin kıyafetleriyle dalga geçtiği için kız kardeşini azarladığını hatırladı. Doğrusu Mia haksız da sayılmazdı. Çam iğnelerinin üzerinde bile çıplak ayakla dolaşan, doğal çarşaflarıyla Toskana'nın pastoral yaşamından bir kartpostal gibi görünüyordular. Monteperso'lu bu *ragazzi*'lerin ayakları koşuşturmalı bir hayattan dolayı sertti.

Ama. Hayır.

Şimdi ayaklarının kanadığını gördü. Tabanları değil. Ayak tırnaklarının yatakları.

Oh Tanrım. Bu his onu hızlı bir dalgaya sürükledi, kasları sıkıştı, teni buz kesti. Vücudu, beyni yetişmeden çok önce anlamıştı.

Hava basıncındaki düşüş. Mutlak bir umut boşluğu.

Ölümdü. İşte duygu buydu. Ölüm o kadar yoğundu ki onu soluyabilirdiniz. içinde.

Anna çim sandalyenin kenarından kaydı, elleri bir şeyler bulmaya çalışıyordu. demir çerçeveyi satın aldı ve sanki onu kurtaracakmış gibi çocuklara baktı.

Artık sadece ayak parmakları değildi. Çocuklar kollarını kaldırmış, ona doğru uzanmaya çalışıyorlardı, sakat ayakları ormanın gölgesinin kenarında kilitlenmişti. Burunları kıpkırmızı olmuş, gözlerinin kenarları ve sonra ağızları, rüyadaki genç adam gibi taşmıştı. Ona benziyorlardı, ailesine benziyorlardı. Erkek ve kız kardeşlerine. Şimdi rüya görüyordu, öyle olmalıydı, çığlık atıp uyanması gerekiyordu, ama denediğinde, sıkılmış boğazından hiçbir ses çıkmıyordu.

Korkmuştan çok üzgün görünüyorlardı, korkunç bir şekilde boyun eğmişlerdi ve onlara yardım etmek mi yoksa onları tamamen öldürmek, bıçaklamak, boğmak ve yok olmalarını sağlamak mı istediğinden emin değildi.

"İşte buradasın! İsa."

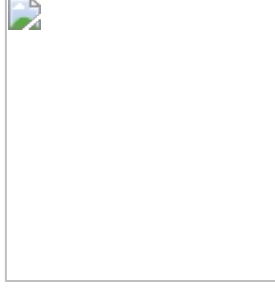
Justin'in sesi onu irkilterek gözlerini kırptırmasına neden oldu ve bu kadarı yeterliydi. Gitmişlerdi. Hiç orada olmamışlardı.

Justin taş döşeli havuzun güvertesinde, mükemmel bir çim sandalyenin hemen yanında dizlerini sıkıca kavuşturmuş oturan Anna'ya baktı. Bu konuda yorum yapmadı. "Seni bulamadık."

Anna'nın burnu akıyordu. Burnunu sildi ve aşağıya baktı. Kırmızı yoktu, sadece sümük vardı.

"Evin seni yediğini sandım."

Gerçekten demek istemediğini göstermek için gülümsedi. Kendini rahatlatmak için. Anna teklif ettiği ayakkabıları aldı. Karşılık vermedi. "Henüz değil."

YAYILAN LEKE

Takip eden bir saat boyunca Anna'nın herhangi bir dilde kelime söyleme kapasitesi azaldı. Zihinsel enerjisini, kimsenin titrediklerini görmemesi için ellerini ceplerine ve kalçalarının altına sokmaya, dişlerinin takırdamaması için nefes almaya, cam gibi gözlerini annesinin yüklü bakışlarından ne zaman kaçınacağını bilecek kadar odaklamaya odakladı. Bir normallik yanılsaması. Toskana'da tatilde bir Cuma günü. Tüm bunlar ne kadar güzel.

Sonuçta San Gimignano'ya gittiler. Bir restoranda öğle yemeği yediler. Orijinal olduğu kadar modern anlamda da pitoresk bir yerdi. Yıkık dökük duvarlar. Yüksek rakım. Her yönden dağ manzarası. Herkes gergindi, bu yüzden kimse Anna'ya sessizliği için kızmadı. Sipariş ettiği paninodan birkaç ısırdıktan fazlasını yemedi. Geri kusacakmış gibi hissetti. Ama bu onu şarap sipariş etmekten alıkoymadı, ilkinin mideye indirdikten sonra ikinci ve daha büyük bir şarap sipariş etti.

"Volterra'daki akşam pazarına gidebiliriz." Nicole yemek boyunca telefonunda gezinip durdu, yapılacak başka şeyler, Villa Taccola dışında gidilecek yerler aradı. "Ya da Cinque Terre'ye uğrayabiliriz? Küçük bir araba yolculuğu?"

Annem umursamazdı. "Hadi geri dönelim, Nicky. Bu gece yemek yapma sırası bende ve elimde bu güzel taze-"

"Hayır," diye ağzından kaçırdı Nicole.

Annem irkilerek sandalyesinde geriye yaslandı.

Nicole yutkundu. Justin bir elini onun sırtına koydu ve Nicole nefes aldı.

"Biraz daha keşfe çıkacağız anne. Sadece birkaç gün daha İtalya, biliyor musun? Sen yine de geri dön. Bize bağlı kalmak zorunda değilsin." Annem incinmiş görünüyordu. "Madem öyle-"

Anna şarap kadehinin sapını kavradı. *"Kimse o eve geri dönmemelidir."*

Herkes Anna'ya baktı. Sanki bu söylenecek garip bir şeymiş gibi, sanki şu anda verilecek en mantıklı yanıt bu değilmiş gibi.

Babam çatalını bıraktı. "Detaylandırmak ister misin?"

Bu soru bir meydan okumaydı. Babamın çoğu sorusu öyleydi. Bunun anlamı, "*Ne kadar sinirlenebileceğimi görmeye hazır mısın?*" demekti.

Anna her zaman hazırды.

"Bu doğru değil, o villa. Olmamız gereken bir yer değil. Bence hemen toparlanmalı ve başka bir yerde kalmalıyız."

Babam *Looney Tunes* kırmızısına büründü ama ilk tepki veren annem oldu.

"Neden ortalığı karıştırmaya çalışıyorsun bilmiyorum Anna," diye tükürdü. "Bunu anlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçtim, Tanrı biliyor ya, *uzun* zaman önce! Kaldığımız yerde kesinlikle yanlış bir şey yok."

Şimdi masanın geri kalanına hitap ediyordu ve ses tonu hemen ısınmıştı.

"Son derece güzel ve temiz ve yataklar çok rahat. Sence de-?"

Anna içinde öfkenin hissetti, beyninin uyuyan kısımlarını tokatlayarak uyandırdı. "Burayı hiç araştırdın mı anne? Kiralama sitesinin ötesinde?"

"Mükemmel eleştiriler vardı ve ben kendi adıma-"

"Google'da arattım. Bu sabah. Buranın perili evi, meşhur bir perili ev. Hayalet La Dama Bianca diyorlar, Beyaz-"

Şimdi masadan kalkıp "*Şışt!*" diye bağırarak Nicole'dü.

Gözbebekleri irislerinin içinde küçük beneklere dönüşmüştü. Mia'nın arkasına geçip ellerini kulaklarına kenetlerken, Waverly mide bulandırıcı bir hayranlıkla Anna ve Nicole'ün arasına baktı.

"Onları korkutmayı bırakacaksın," diye tısladı Nicole Anna'ya. "*Ve* beni."

Kızları birbiri ardına sıkıca ellerinden tutup sandalyelerinden kaldırdı ve masadan uzaklaştırdı.

Waverly tökezleyerek, "Nereye gidiyoruz?" diye

sordu. "Eve," diye tersledi Nicole. "Villaya."

"Kaybettik! Bir gün!" Anna bağırdı, sandalyesinde öyle sert döndü ki kaburgaları kırıldı. "*Kimse* Perşembe gününü hatırlamıyor, sence de bu biraz endişe verici değil mi?"

"Hatırlıyorum." Annem masaya şaplak atar gibi vurdu. "Nicole o güzel makarnayı yapmıştı. O ..."

Anna, çantasına uzanıp uzaklaşırken annesinin yüzünde şaşkın bir ifade gördü. Eğer hepsi demans hastası olmasaydı, bu durum demans şüphesi uyandırabilirdi.

Anna Benny'ye baktı.

Yüzü içeri çekilmişti. Hâlâ onunla göz göze gelmiyordu.

"Christopher'ı unut," diye mırıldandı. "Sadece bir saniyeliğine. Beni suçlamak istediğın her şeyi daha sonra halledebiliriz. Eve döndüğümüzde. O eve geri dönmek bir hata. Öyle olduğunu biliyorsun! Gördün-"

"Sadece." Benny sandalyesini masadan yana kaydırdı. "Dur."

Ailenin geri kalanını boşalan meydana takip ederken, Anna baş ağrısını ovuşturdu. Daha iyi düşünerek, sipariş ettiğı büyük Chianti'nin geri kalanı olan şarap kadehine doğru hamle yaptı, ama Benny'nin bitmemiş kadehini dirseğıyle devirdi.

Bardak devrildi. Ekmek tabağına çarparak kırıldı. Kırmızı, kenarından beyaz masa örtüsüne sızdı.

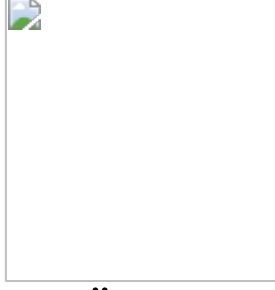
Benny'nin söz verdiğı tren enkazını görmek için sabırsızlanan Christopher'ın şarap kadehinin üzerinden sırtışını hatırladı. Bir gün daha kalsaydı, dileğine kavuşacaktı.

Anna yayılan lekeye baktı.

Ve başka bir kırmızı lekeyi hatırladı, hayali bir leke, gerçek olamayacak kadar hızlı yayılıyor, beyaz kumaş üzerinde kıpkırmızı desenler yapıyor, fayansların arasındaki harca sızıyordu.

Christopher'ın sırtmadığını hatırlıyordu. Konuşmuyordu.

Sadece kıyıya vurmuş bir balık gibi nefes nefese kalmıştı.

NE KADAR GÜZEL OLDUĞUNU GÖRÜYORSUN.

Dışarıya iki araba çıkarmışlardı, bu yüzden Anna anne ve babasının kiraladıkları arabanın arkasında Benny ile birlikte oturmak zorunda kaldı, Benny de yolculuk boyunca ona sırtını dönmenin bir yolunu buldu. Annem durmadan önümüzdeki birkaç günü nasıl dolduracaklarından, tüm güzel planlardan bahsediyor, villa hakkında birçok olumlu yorumda bulunduğundan ve Ohio'ya döndüklerinde villaya beş yıldızlı bir eleştiri yapacağından emin oluyordu.

Anna yolları, dönüş yolunu, Monteperso'nun merkez meydanına giden sapağı tanıyana kadar pencereden dışarı baktı.

Orayı geçip tepeye, villaya doğru devam edeceklerdi. Anna midesinin bulandığını hissetti.

Kapının kolunu kavradı ve öne doğru eğildi. "Baba, bana bir iyilik yap ve beni Monteperso'ya bırak."

Cevap vermedi. Sanki hiçbir şey söylememiş gibi sapağı geçmeye devam etti. "Sadece ... çıkmama izin verin, lütfen?" Zorla gülümsedi. Acıttı.

"Burada bir yapmam gereken bir iş var."

Benny ona baktı. Babam hızlandı.

Anna'nın kalbi bir bardak suda boğulan bir sinek gibi çırpınıyordu. "Ne oluyor baba, durdur şu arabayı. Arabayı durdur, ben de ineyim!"

"Bu tatili raydan çıkaramayacaksınız, genç bayan." Babamın sesi çakıl taşlarını andırıyordu. "Bu yolculuğun ne kadar mal olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hiç sanmıyorum. Buraya ailemle güzel vakit geçirmek için geldim. *Dinlenmek için. Rahatlatıcı bir kaçamak.* Bunun için değil. Yani arkana yaslanacaksın, keyfine bakacaksın ve haftanın geri kalanında çeneni kapalı tutacaksın. Bu son sözüm."

Anna arkasına yaslandı. Çenesini kapalı tuttu.

Benny de öyle. Onu savunmak yok. Suçlama yok. Sadece sessizlik.

Villanın uzun yoluna dönüp keçinin bağlı durduğu kazığın yanından geçene kadar ateş püskürdü.

Babam küfrederek frene bastı.

Anna onun arkasından baktı. Turuncu kedi yolda uyukluyordu. Ne de olsa o kadar da içeride bir kedi değildi.

Yavaşça ayağa kalktı ve kımıldamak bir yana, arabayı fark etmeyi bile reddederek sırtını dikleştirdi.

"*Grazie mille.*" Anna arabadan dışarı fırladı ve kapıyı çarptı. "Ne oluyor, Anna?" Demek Benny *artık* konuşabiliyordu.

Cevap vermedi.

Monteperso'ya giden yolu biliyordu. Justin'bu sabah bu askılı sandaletler yerine spor ayakkabılarını getirmiş olmasını diledi ama sorun değildi. Gideceği yere varacaktı ve varacağı yer o lanet eve geri dönmek değildi.

Anna onu Monteperso'ya giden yolda hangi enerji kaynağının ittiğinden emin değildi, bir akıntı mı çekiyordu yoksa eller mi itiyordu, sadece çalılıkların arasında koşmaya başlayana kadar daha hızlı ve daha hızlı ilerledi, parlak arabalar kulaklarını yakacak kadar yakından geçtiğinde irkildi ve tökezledi. Kayalar kemerlerinin içine ve dışına yuvarlanıyordu ve uzun otların ayak bileklerindeki böcek ısırıklarını kestiğini hissediyordu, kaşıntıdan garip bir rahatlama. Ve hava sıcaktı, yukarıdaki efendi, her zamanki gibi sıcaktı. Kürek kemiklerinin arasından ter akıyor, sırtının küçük bir bölümünde sıcak bir küvette birikiyordu ama köyün sapağına varana kadar koşmaya devam etti - arabadan görüldüğünden çok daha uzakta - ve durdu.

Elleri dizlerinin üzerinde. Nefesini tutuyor. *Sikeyim.*

Başka bir araba kuzey-güney yolunun köşesinden hızla geçti. Anna arabanın kendisine doğru geri geri geldiğini görene kadar görmezden geldi. Doğruldu, alnındaki teri sildi ve ne kadar dengesiz görüldüğünü fark etti.

İlk gün onu villaya getiren Uber'di.

Villa Taccola'ya gitmek istediğinize emin misiniz? sormuştu şoför.

Şimdi camını indirdi, ona eski bir dost gibi sırttı ve İngilizce olarak, "Nereye gidiyorsun? Seni oraya götüreceğim. Bedavaya, ücretsiz, bedava."

Anna'nın ayakları sandaletin kayışları yüzünden şerit şerit kesilmişti. Arabanın tavanına yaslandı, yan tarafındaki bir dikişi gerdi ve koltuk altlarındaki teri havalandırdı.

"Bekçinin nerede yaşadığını biliyor musunuz?" diye sordu. "Villa Taccola'ya bakan kişi mi?"

Şoför gülümsedi ama zihinsel olarak çeviri yaparken gözleri bulanıklaştı. Anna aynı soruyu İtalyanca olarak bir araya getirmeye çalıştı ve sözünü kesti: "*Mi dispiace*, hayır, düşünüyordum ama hayır, tam olarak emin değilim. Gianni bilir. Seni ona götürmemi ister misin?"

Elbette bu son derece şüpheliydi, genç bir erkek yabancı onu başka bir erkek yabancıyla tanıştırmaya götürüyordu, de bedavaya! Ama Anna'nın bu hafta uğraştığı diğer her şeyden çok daha az kaygı vericiydi ve yarım saniye bile tereddüt etmeden ön yolcu koltuğuna tırmandı.

"*Grazie*," dedi ve hareket ettiklerinde başını bir köpek gibi açık olan arabanın camından dışarı çıkardı, gözleri kendinden geçmiş bir şekilde kapalıydı.

"Evi pek beğenmediniz mi?" Şoför tedirgin bir şekilde güldü. "La Dama Bianca, onu görüyor musun?"

Anna başını pencereden o kadar hızlı geri çekti ki başını çatıya çarptı.

"La Dama Bianca'yı tanıyor musun?" diye sordu İtalyanca. "Onu gördün mü?"

"Ben, hayır." Sanki onun Amerikalı olduğunu bir an için unutmuş gibi hemen İtalyanca cevap verdi. "Kuzenim onu gördüğüne yemin ediyor. Biz küçükken, ev tamir edilmeden önce, Villa Taccola'ya gidip kuleye taş atmak için birbirimize meydan okurduk. Onu orada gördüğünü söylüyor ama nasıl gördüğünü bilmiyorum. Pencere yok. Kuzenim her konuda yalan söyler. Yine de onu gören çok insan var ve eğer gördülerse ..." Başını salladı, sonra dönüp *tabaccheria*'nın dışında dolaşan adamlara el salladı. "İyi değil."

Her zamanki gibi gülümsemeden ona el salladılar.

Islık çalmaya başladı ama hikâyesini toparlamak için melodinin ortasında durdu. "Bu uzun zaman önceydi, biliyorsun, kimse sahiplenmedi, hepsi kilitliydi. Şimdi güzel, değil mi?"

Anna çaresiz bir şekilde güldü. Buna ne diyebilirdi ki?

"Yeni sahibi geldi, İngiliz değil, bir önceki Cenevizliydi. Düzeltti, iyi iş çıkardı. Yeni bölümü beğendin mi? O işte birkaç hafta çalıştım. Hepimiz çalıştık. Herkes."

"Herkes mi? Monteperso'daki herkes gibi mi?"

"Villa Taccola, evet, kasaba için çok önemli. Turistleri kullanmamız daha iyi olur."

Anna cevap vermedi. Adamın yutkunuşunu, adem elmasının sertçe sallanışını izledi.

"Turistleri *getirin* demek istiyorum," dedi sert bir sesle. "Turistler ekonomi için önemlidir. Tüm İtalya'da."

"*Certo*," dedi Anna. *Tabii*. "Yani La Dama Bianca'yı hiç görmedin."

Restoranın önünde durdu ve el frenini çekti, ardından kolunu Anna'nın kafalığının üzerine uzatarak arkasına yaslandı.

"Hayır, ben bir şey görmedim. Hikayeler duydum. İnsanlar orada çok uzun süre kalıyor, kafaları karışıyor. Ve inşaat sırasında birçok küçük kaza olmuş. Kırılan eşyalar, bütün gece açık bırakılan aletler." Ter buklelerini ıslatıyordu. "Ölene kadar çok tehlikeli bir şey olmadı."

Anna'nın parmağı emniyet kemeri düğmesinin üzerinde gezindi. "Öldü mü?" "Sahibi. Il Genoese."

"Nasıl öldü?"

Şoför kaşlarını kaldırdı. "Bilmek mi istiyorsun?"

Bunu sormasına bile şaşırmış görünüyordu. Kadının başını sallaması üzerine içini çekti, sonra ellerini kendi boynuna doladı ve boğma hareketi yaparak başını salladı.

Karakterini bozarken sırttı. Anna onunla birlikte gülmedi.

Kolunu geriye çekti ve boynunun arkasını ovuşturarak içine doğru çekti. Muhtemelen yerel turizm için üzerine düşeni yapmadığının farkındaydı. "Ondan sonra daha iyiydi. Uzun bir süre sorun çıkmadı. Kasaba da daha iyi. Ne kadar güzel olduğunu görüyorsun. Beğendin mi Monteperso?"

Anna ne söyleyeceğinden emin değildi. Şimdi bir yerlinin onu desteklemesini, "Evet, hepinizin ölmemesi için hemen gitmeniz gerekiyor" demesini istediğini düşündü ama bu tam olarak o değildi.

Neden bunu duymak istiyordu? Doğrulama, haklı olduğunun kanıtı? Kendisi de gidebilirdi, eşyalarını toplayıp gidebilirdi ama onlar burada kalıp onun hakkında atıp tutmaya devam edeceklerdi.

Gerçi bundan daha fazlasıydı. Onları tehlikeden uzaklaştırmayı diğerlerine borçluydu. Onlar onun ailesiydi. Herkes ona bunun ne kadar önemli olduğunu söyleyip duruyordu. Ve Paces'in bir aile olarak kolektif kavramı Anna'nın dışlarını gıcırdatmasına neden olsa da, onları tek tek hayal ettiğinde - özellikle de çocukları - kalbi kararlılıkla daha hızlı atıyordu. En azından neler olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Şoför koltuğunda kıpırdanarak tekrar İngilizce konuşmaya başladı. "Tamam, sen git Gianni'yi gör. O sana yardım eder."

Anna emniyet kemerini çıkardı. "İçeride mi?"

"*Il ristorante, sì*, sahibi o, sen git, Pietro'nun selamını söyle."

Anna sersemlemiş bir halde arabadan çıktı. Kıvrıkcık saçlı Uber şoförü Pietro bir selam verip göz kırptı ve radyoyu açarak uzaklaştı, hepsi bu. Eğer bir art niyet varsa, bunun ne olduğunu hâlâ anlayamıyordu.

Restoran henüz açılmamıştı -sadece bugün yemek servisi vardı sanırım- ama pencerenin karanlık camından içeride birinin hareket ettiğini görebiliyordu. Kapıyı çaldı, geri çekildi ve bekledi.

Geçen geceki yakışıklı garson şaşkın bir şekilde gülümseyerek cevap verdi.

Tabii ki. Yeğeni.

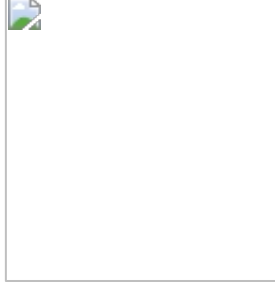
"Gianni?" dedi.

Yanık tenli kolunu kaldırıp kapının pervazına yaslandı, tüm cazibesiyle. "*Sì, bella?*"

Adamın yavaş yavaş kendisini, Amerikalı'yı -o yemekten, Villa Taccola'dan- hatırlamasını ve yüzünün bulutlanmasını, geniş omuzlarının içeri çekilmesini üzüntüyle izledi.

"Bir sorun var," dedi İngilizce olarak. Soru değil.

İtalyanca cevap verdi. "Amcanla konuşmam gerek. Lütfen."

KEFARET AYINI

Bekçi Monteperso'nun en güneyinde, işlek bir yol ve cüruf bloklardan oluşan bir süpermarketin gölgelediği güzel bir vadi manzarasına sahip dolambaçlı bir ara sokakta yaşıyordu. Ev paslı pembeye boyanmıştı, düzenli ve aydınlıktı, pencere kenarları pembe ve kırmızı şakayıklarla doluydu. Kendi başına bir tatil evi olabilirdi, diye düşündü Anna. Belki de cevap aramaktan vazgeçmeli ve yolculuğun geri kalanında burada kalmayı istemeliydi.

Gianni kapıyı çalarken o geri çekildi.

Uzun bir sessizlik oldu. Gianni'nin sırtı sertleşti. Bir ayağından diğerine geçerek beklemeye başladı.

Anna arkalarına baktı. Camları açık bir arabanın yavaşça geçtiğini gördü. Sürücü *tabaktaki* adamlardan biriydi. Anna'nın baktığını görünce hızlandı.

Ve sonra kapı açıldı.

Cevap veren adam Gianni'nin boyundaydı, ama bir süpürge kadar inceydi ve yeğenini kucaklarken bile bunun onun iyi ve kötü günlerdeki daimi ifadesi olduğunu düşündüren asık suratlıydı.

Gianni, Anna'nın tek bir kelimesini bile anlayamayacağı kadar hızlı ve alçak sesle İtalyanca konuşunca, bekçinin kaşları daha da çatıldı. Yaşlı adam sonunda yeğeninin yanından geçerek Anna'yı saygıyla süzdü. Kısılmış gözleri kısa bir süre Anna'nın kollarıyla buluştu; sonra başını salladı ve eve döndü. Gianni onu içeride takip etmek için bekledi, sonra bir müze bekçisi gibi kapattığı ön kapının yanına oturdu.

İçerisi aniden karanlıklaştı, güney pencereleri derin bir pergola tarafından gölgelendi, ancak özenle muhafaza edilmiş ve şaşırtıcı derecede moderndi. Herhangi bir yerde bir emekli evi olabilirdi, belki de bazı dekoratif unsurları şimdi bu kadar sarsıcı bir şekilde öne çıkaran şey buydu - her kapının üzerine asılmış kırmızı *mısır eriştesi*, örülmüş sarımsak ve diğer demetlenmiş otlar, altlarında mavi cam gözler sarkan pencere kenarlarına asılmış, metalik bir duvar askısı

ters çevrilmiş bir ağaç şeklinde, bir diğeri ise garip bir yumrukla biten bir kol. Çok sayıda haçın yanında çerçevesi sanat eserleri olarak İsa'nın ve Papa'nın gazlı resimleri yer alıyordu. Küçük düz ekran televizyonun yanındaki cam kutuda bir tutam hayvan kılı ve bir diğten başka bir şeye benzemeyen bir şey sergileniyordu.

Karanlık bir köşede gölgeler kıpırdadı, kanepenin üzerinde başka bir şey vardı ve Anna onların kedi olduğunu fark edene kadar panikle nefesi kesildi, gerildi. *Tanıdık kediler*. Dört, beş tane seçti, en azından üçünün ilk geldiğinde Villa Taccola'nın verandasında kucağına oturduğundan emindi. Demek gittikleri yer burasıydı. Belki de o yaşlı kadın onun karısıydı. O eve, karısı da kedilere bakıyordu. Onları kaçırmıyordu. Onları kurtarıyordu.

Yaşlı adam ona küçük yuvarlak yemek masasında kendisine katılmasını işaret ederken, penceredeki koleksiyondan beyaz bir mum getirip yakan ve masanın ortasına yerleştiren yeğenine hızlıca İtalyanca bir şeyler söyledi. Anna kısa bir süre için onun bir ruh çağırma seansı planladığından endişelendi ama bu daha çok koruyucu bir alev gibiydi.

Uzun bir nefes alıp konuşmaya başlamadan önce istavroz çıkardı.

Kalın bir İtalyanca ile.

Gianni amcasına Anna'nın kendi dillerini konuştuğunu söylemiş olmalıydı -restoranda aksanı çok ikna ediciydi- ve şimdi bekçi konuşurken sözünü kesip ondan daha yavaş ya da düz konuşmasını istemeye cesaret edemiyordu. Hiç İngilizcesi yoktu. Herkesin bu konuda sızlandığını hatırlıyordu. Ve ona baskı yapıyordu, bunu görebiliyordu. Burası onun eviydi, kaçış yeri, her açıklıkta korunuyordu ve o bunu ihlal etmişti.

Konuşurken fiziksel olarak acı çekiyor gibi görünüyordu, jestleri hareketlendi ve sesi bir hikâye anlatıcısının müzikal ve alçak tonuna büründü. Anna hipnotize olmuş bir şekilde oturmuş, mumun ışığının bekçinin dar yüzündeki çatlaklarda oynaşmasını izliyor ve anladığı kelimeleri kaçırma korkusuyla neredeyse hiç nefes almıyordu. Bu tatilde ilk kez telefonunun yanında olmasını, kayıt yapabilmeyi, tercüme edebilmeyi diledi ama bunu boşverdi. Hafıza yeterli olacaktı. Kediler ayak bileklerine dolandı, kucağına çıktı ve tekrar uzaklaştı. Rüya , uyandığında her şeyin parmaklarının arasından su gibi akıp gideceğini ve ona sadece daha büyük bir tehdit ve kafa karışıklığı hissi bırakacağını hissediyordu. Bulabildiği zaman ipliğe tutunuyordu. Bazı anlar çok , sonra onları kaybediyordu ve hatırlamak için adamın söylediği sözlerden birini zihninde tekrarlıyordu

daha sonra söylediği her řeyi silip attı. Bir de hiçbir anlam ifade etmeyen şeyler vardı. Anna'nın beslemek, beslemeliyiz, beslemek zorundayız anlamına geldiğini dūřındıđu "dobbiamo nutrire" ifadesi tekrar tekrar söyleniyordu ama bunu diğerleriyle bağdaştıramıyordu.

Sonunda yaşlı adam arkasına yaslandı. Burası daha da karanlıktı. Mum yarı yarıya yanmıştı, düzensizdi ve bir kenarından aşağı dökölüyordu.

Anna kendini bitkin, terli ve gevşek hissediyordu, omurgası sandalyesinin tahtasıyla birleşiyordu.

Bekçi başıyla onayladı.

"Mi dispiace," dedi. Kadının ellerine uzandı. "Perdona, perdona."

Hararetle ona sarıldı. "Hayır, hayır. Grazie."

Bu senin hatan değil, demek istedi ama bunun doğru olduğundan emin değildi ve zaten İtalyanca kelimeleri de bulamıyordu. Zihni şimdiye kadar öğrendiği her şeyden arınmış gibiydi ve adamın ona söylediklerinin hiçbir kırıntısını unutmak istemiyordu. Söylediğini sandığı şeyi.

Bir son olduğunu hisseden Anna onun kuru ellerini bıraktı ve ayağa kalktı. Gianni'nin oturduğu köşeye döndü ama o gitmişti. Onlar konuşurken restoranına geri dönmüş olmalıydı. Neredeyse açılma vakti gelmişti, diye dūřındı Anna. Bu kadar normal, bu kadar neşeli, bu kadar hayatın devamına yönelik bir řeyi restoran olarak dūřünmek garip geliyordu.

Vücudunuzu ayakta tutmak için yersiniz, keyif için , dışarı çıkar ve devam edersiniz.

Restoranlar sizi besler.

Peki ya Villa Taccola? La Dama Bianca. Onun da beslenmesi gerekiyor muydu?

Dobbiamo nutrire . . . evi beslemek zorunda mıyız?

Bekçi topallayarak küçük mutfağına girdi, dolaplardan malzemeleri çıkarırken kendi kendine kısık bir sesle konuşuyordu.

Anna veda etmemeye, sadece kapıdan çıkıp villaya dönmenin yolunu bulmaya karar verdi.

Çünkü gidebileceği tek yer orasıydı. Ve şimdi, bir şekilde gitmek istiyordu. Çantasını toplayıp herkesi kiralık arabalarına tikiştırıp gitmek ya da yüzleşmek, kendi gözleriyle görmek, ama her şeyden çok bir kâğıt parçası bulup her şeyi yazmak istiyordu.

Anna, Monteperso'ya doğru yürürken, restoranın önünden geçerken kapalıydı, bu konuda yanılmıştı- sessizce bir şeyler mırıldandı.

Villa Taccola'ya giden yolda yürümek için caddeyi geçerken barın dışında sigara içen adamların gözlerinin onu takip ettiğini hissetti.

Onların duyamayacağı bir yere geldiklerinde yüksek sesle konuştu. Sözcükler sıcakta bile içini ürpertti ama solmasınlar diye söylemeye devam etti.

La dama bianca.

Ricca, potente.

Vinaio.

Infedele. Ossessiva.

Colture avvelenate.

Il figlio.

Veleno, tutti avvelenati. Attacchi

ai vivi. Allucinazione.

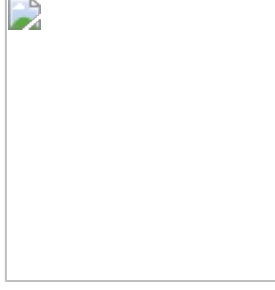
Esorcismo.

La chiave.

La chiave del male. La chiave del torre.

Mi dispiace.

Perdonami, perdonami, perdonami . . .

SEN ETRAFTAYKEN

Tatarcıklar ve sinekler Anna'yı bir maiyet gibi takip ediyor, çimenlikte yürürken nemli boynunu, dizlerinin arkasını kemiriyorlardı.

Toprak yoldan hemen önce, caddeyi saatler önce orada olmayan bir şeyin kapattığını gördü. Bir bariyer, yol kapatma işaretleri. İki yatay şeker şerit ve kazma yapan bir adam görüntüsünde bir üçgen çit: *LAVORI STRADALI*.

Anna sıcaktan gözlerini kısarak uzun yola baktı ve yolun ilerisinde park etmiş bir minibüs gördü. İki adam daha fazla işaret, daha fazla barikat yerleştiriyordu.

Yolu her iki yönde de kapatıyorlar.

Monteperso ile burası arasındaki yolda hiçbir çalışma yapılmıyordu. No *lavori stradali*.

"Hey!" Anna bağırdı. "*Che cosa sta facendo?*"

Başlarının kendisine doğru döndüğünü, vücutlarının geyik gibi kilitlendiğini gördü. Sonra arkalarını döndüler, tabelaları yerleştirmeyi bitirdiler, minibüslerine koştular ve o daha villaya giden toprak yola varmadan bir çığlık atarak uzaklaştılar.

Elleri kalçalarında onların gidişini izledi, sonra sağa dönerek yoluna devam etti.

Keçi başını yemekte olduğu çalı çırpıdan kaldırıp onun gidişini izledi. Onun yemek yemesine sevinmişti. Kaburgaları derisinden dışarı çıkmakla tehdit ediyordu.

Kertenkeleler yolun karşısına fırladı.

Böcek vızıltısı daha da arttı. Anna solundaki uzun otların arasında turuncu bir renk gördü, sinekler küçük bir fırtına bulutu gibi havada süzülüyordu. "Hayır" kelimesinin boğazında düğümlendiğini hissetti ama bunu kendi gözleriyle görmek zorunda olduğunu hissetti.

Yavaşça yön değiştirdi, kötü havayı dışarıda tutmak için elini burnuna bastırdı.

Düşündüğü şey buydu. Turuncu kedi. Bir zamanlar kedi, şimdi leş. Kukuletalı bir karga komşu bir dala tünemişti. Ona bağırdı,

Gitmesi için sabırsızlanıyordu. Küçük erkek kedinin iç organları ortaya çıkmış, yarısı temizlenmiş, etrafındaki deri kararmış ve kurtçuklarla dolmuştu.

Günlerce ya da daha uzun süre ölü kalacağı çok açıktı. Yine de Waverly onu daha bu sabah kulenin kapısının ardında bulmuş, ona sıkıca sarılmış ve başını öpmüştü. Ve sadece dün, iki gün önceydi.

Anna uzun bir süre kediye baktı, sonra ağaçlardan yaprak koparmak için ormana doğru biraz ilerledi, kızların görmemesi için ona bir örtü yapmaya yetecek kadar. Ancak sıcaktan başı dönüp de yeterince iyi olduğuna karar verdiğinde, uzun otların arasına gizlenmiş, oraya ait olmayan başka bir şey gördü.

Siyah bir şekil, dikdörtgen.

Bir bavul. Makaralar ona ölü küçük bacaklar gibi bakıyor.

Kalın bir korkunun içinden geçerek yaklaştığında, eşek arılarının çantaya üşüşüğünü, aşağıya ve etrafına daldığını, içinde ne varsa almak için diğerleriyle savaşmak üzere yukarı fırladığını gördü.

Nefesini tuttuğunu fark etti.

Bir ceset sığacak kadar büyük müydü? değil. Belki parçaları.

Yine de kesinlikle Christopher'ın çantasıydı. Tumi. Yepyeni. Çimlere atılmış.

Anna uygun uzunlukta bir sopa aradı, çenesini sıktı ve bavulun kapağını açtı.

Çantanın açıkta kalan boşluğundan uçan böcekler üşüştü. Onlar uçuşurken Anna yüzünü kapattı. Yaklaştı, ön kolunun arkasına baktı.

Neredeyse kusacaktı. Kırmızı bir sıvı göleti, içinde pürüzlü kırık şeyler, ziyafetleri olan şeyin içinde yüzen ölü böceklerden oluşan bir üst tabaka.

Kan ve kemik değil. Şarap.

Bu Christopherın şişeleriydi. Paramparça olmuş.

Şarabı kırmış, çıkarken hepsini burada bırakmış olmalıydı. Anna rahatlamış bir şekilde sırtıabilirdi ama o hayal edemezdi Christopher, sabahın erken saatlerinde ya da gecenin karanlığında, tekerlekli çantaları yedekte, yepyeni valizini öyle bir sürüklüyor ki tüm şişeler patlıyor. Yolun sonunda bir taksi mi tuttu? Uber mi?

Şişeleri bu şekilde kırmak için koşuyor olmalıydı. Kaçardı.

Belki Benny'ye söyler, ne düşündüğünü öğrenirdi. Büyük ihtimalle.

Anna ağır adımlarla çıtırdarak geçerken ölü ot çemberinin başladığı çizgiye dikkat etti. Eve o güne kadar olduğundan daha yakın görünüyordu.

Gece yerlileri el fenerleriyle görmüştü, sanki istila çemberi büyümek yerine küçülmüştü. Yine de söyleyemiyordu. Bunların gerçekleştiğinden bile emin olamıyordu.

Anna kapıya vardığında onlar, yani yaşayanlar, arka bahçede yemek yiyorlardı. Onların sohbetlerini, kahkahalarını, tabaklarda çatal şingirtilerini ve şarap şişelerinin ahşap masaya çarpışını duyabiliyordu. En azından dışarıda güvendeydiler.

Bu daha güvenli miydi? Nicole'ü, havuza itilişini düşündü. Ve bu lanet kuleyi açmadan önceydi.

Anna ön kapıda duraksadı, elleri titriyordu. Elini sıktı ve açtı, inat etti, kolu çevirdi ve içeri girdi.

Eve girdiğinde kendini iğrenç hissetti, sanki yapışkan bir varlığın içinde dolaşıyormuş gibi, ama artık buna alışmıştı. Bu villa bir çöplük de olabilirdi. Bir mezbaha. Anna, evin onu sindirim suları gibi itip çeken dalgasıyla savaştı, kağıt, kalem, herhangi bir şey aramak için çekmeceleri karıştırmaya odaklandı. Kızların boyama kitaplarını ve sanat setlerini bıraktıkları alt kata inene kadar hiçbir şey bulamadı. Bir sayfa pembe inşaat kâğıdı, turuncu bir keçeli kalem buldu, iyiydi, iş görürdü. Yatak odasının kapılarından ikisinin aniden çarpmasını refleksif bir irkilmenin ötesinde görmezden geldi ve sonra cam kapıdan avlunun daha ince miasma'sına kaçtı.

Onları buradan görebiliyordu, ailesini, küçük kafalarını, tanıdık hareketlerini. Onu aramıyorlardı, bu yüzden dikkatini elindeki göreve verdi.

Her şeyi adamın ona söylediği yaklaşık sıraya göre yazdı ve bir açıklamaya ulaştı. Tamamen yanlış tercüme edilmiş, yanlış yorumlanmış ya da tamamen kurgu olabilirdi. Büyük olasılıkla anladığı bir dereceye kadar bozulmuştu, ama yine de bu sabahki birkaç iğrenç web arama sonucundan daha iyiydi. "404 Bulunamadı "dan daha iyi.

Hayalet La Dama Bianca diyorlardı. Zengin bir kadındı, Monteperso'dan değildi, Anna bundan emindi. Floransalı. Burada yaşayan aileyle bir ilişkisi vardı. Şarapçı bir aileydi. Onlardan birine aşık. Takıntılıydı. Anna'nın rüyasındaki çocuk olabilir mi? Ekinlerle ilgili bir şey vardı, bağda bir veba ve daha da kötüsü zehir. Kesinlikle zehir demişti. Herkes ölmüş. Floransalı kadın burada öldü ve başkalarını da öldürdü. Ya da belki

Hepsi başka biri tarafından mı zehirlendi? Sadece aile değil, daha sonra "*i vivi*", yaşayanlar. Halüsinasyonlarla ilgili bir şey. Birçok hayalet vardı ama en kötüsü oydu. Eğer evde ölürsen, evde kalırdın. Bir keresinde kulede bir tür ayin yapan rahipler vardı. Ama işe yaramadı. Tam olarak değil. Anahtarla ilgili bir şey vardı. Anahtar için özür dileyip duruyordu.

Ve ev hakkında. Beslenmesi gerekiyordu. Beslenmezse, çürümesi yayılırdı. Daha önce de olmuştu. Villa boş kalmış ve evin etrafındaki ölü çember tepeden aşağıya yayılmıştı. Ekinler başarısız olmuştu. Köylüler hastalanmış, ölmüştü. Bazıları ortadan kaybolmuştu. Şimdi kontrol ettiler. Geceleri ortaya çıkıyor, tuz ya da başka bir şey serpiyor, çürümenin *la capra*'yı geçmediğinden emin oluyorlardı.

Zavallı keçi.

"Yani ölmemişsin." Benny eve girerken bulanık bir şekilde onun yanından geçti.

Anna notlarını tekrar okudu. Pembe üzerine turuncu kötü bir fikirdi. Her şey kanla yazılmış gibi görünüyordu.

Benny elinde bir şişe prosecco ile geri geldi ve en üst basamakta durakladı. "Eğer bu dikkat çekmek için bir numaraysa, işe yaramadı. Günümüze devam ettik ve ne var biliyor musun? Sen yokken gerçekten çok güzeldi. Rahatlatıcı."

"Tamam," dedi Anna.

"Nereye gittin?" Benny'nin bunu sorması ona bir şeye mal olmuş gibiydi.

"Bunca zamandır ne yapıyordun?"

"Cevapları alıyorum." Başını kaldırdı ve ona el salladı. "Bana da biraz ver. İhtiyacım var."

Adam gözlerini devirdi ama kız onun somurtkanlığının hafifçe dağıldığını görebiliyordu. Adam onun yanına oturdu ve şişeyi uzattı. Kadın şişeden kana kana içti, köpüklerin çenesinden damlamasına izin verdi, sonra da içmesi için ona geri uzattı.

Daha kibarca ama en azından şişeden yudumladı. Güven verici bir dayanışma hissi veriyordu.

"Bekçiyi görmeye gittim," dedi Anna. "Şuna bir bakın."

Benny kana bulanmış İtalyanca kelimelerden oluşan listesinin ve aralarına çizdiği komplo teorisi çizgilerinin üzerine eğildi. "Neye bakıyorum ben?"

"Bu yerle ilgili gerçek şu ki, evet, burası gerçekten perili ve herkes işin içinde. Biliyorlar. Bize kurdular. Gitmeliyiz, Ben."

"Kim bu 'biz'? Artık *biz biz miyiz*, Anna?" Sarhoşluk sesindeki huysuzluğu daha da artırmıştı.

"Hepimizden bahsediyorum. Dürüst olmak gerekirse, Christopher'ın gitmesi iyi oldu. En azından onun tehlikede olduğu konusunda endişelenmemize gerek yok."

Bunu söylerken bile boğazında safra düğümlendi. Bu bir yalandı, pis bir yalan ve Benny'ye şarap bavulunu bulduğunu, Benny'nin el yazısını kendininkinden daha iyi bildiğini söylemek için iyi bir an olabilirdi, ama bunlar güvenli bir yerden çözülmesi gereken şeylerdi. Her şeyin bir sırası vardı: siktir olup gitmek.

Uzlaşmacı bir tavırla gülümsedi. "Yani, önümüzdeki birkaç gece daha dayanabiliriz ama Waverly ve Mia'nın buna maruz kalması fikrinden nefret ediyorum."

"Oh, çünkü sen çok ilgili bir teyzesin."

"Sadece çeneni kapa ve dinle," diye tersledi. "İki saniyeliğine!" Bu onu irkilterek başını sallamasını sağladı.

Nefes aldı. "Geri kalan zaman için hepimizin Floransa'da daire tutmasını önerelim. Ya da Bologna'ya ya da başka bir yere gidelim, kulağa eğlenceli gelsin. Bunu söyleyecek kişi sen olmalısın. Beni dinlemezler."

"Ben de seni dinlemiyorum. Artık değil." Benny ona göz kırpabilmek için ayağa kalktı. "Biliyor musun, burası sadece sen etraftayken perili gibi geliyor. Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Merdivenlerden koşar adım indi ve şişeyi yanına aldı. Evet, erkek arkadaşı onu terk etmişti ve o da öfkeleniyordu ama şarabı almak zorunda değildi.

Tanrım ama kardeşi aşağılık bir piç olabilirdi.

Yani Benny'nin yardımına hayır. Bu Anna'ya birkaç seçenek bıraktı.

Hemen toparlanabilir, Uber arkadaşını arayabilir, bir Airbnb bulabilir, diğerlerini kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakabilirdi ve hey, belki de Benny haklıydı. Belki de o yokken burası daha iyiydi.

Ama annesine kirli bir suyun süngere yayılması gibi yayılan acıyı, maruz kalacağı suçlamayı görebiliyordu. Eğer giderse herkes onun için endişelenecekti ve bu tatillerinin geri kalanını zehirleyecekti ve o bunu duymak istemeyecekti ama Tanrı şahidiydi ki duyacaktı. Sonsuza dek her toplantıda bunu duyacaktı. Gus hikayesi gibi, Hilton Head gibi, karanlık tonlarda "Toskana'daki Anna'yı hatırla" diyeceklerdi ve aileye yeni gelenler sırtarak hikayeyi dinlemek isteyeceklerdi ve Anna'nın bir deniz duvarı gibi durup dalgaların ona tekrar tekrar çarpmasına izin verebileceği çok fazla zaman vardı, kıpırdamadan.

Elbette, ailesi bu villadan hiç ayrılmasaydı, Anna'nın aile tatilini mahvettiğine dair anlatılacak hikâyeler olmayacaktı. Eğer kendi canını kurtarırsa ve yokluğunda bir felaket yaşanırsa, Anna'nın kendisini acımasızca suçlamalarına ihtiyacı olmazdı. Bunu kendi kendine yapardı.

Ama burada, batan gemide onlarla birlikte kalarak, olanlara tanıklık etmekten başka ne elde edebilirdi ki? Belki de onun kurtuluşunu izlemek, sonunda onları da doğru kararı vermeye teşvik ederdi.

Bir uzlaşma o zaman. Sabah. Onlarla kahvaltı edecek, bir uyarı daha yapacak ve sonra Floransa'ya doğru yola çıkacaktı. Ya da daha erken bir uçakla New York'a dönecekti. İtalya'nın cazibesi gitmişti. Kendi yatağını, boktan Amerikan TV programlarını, kokan bodega'sını, seks yapan salak komşularının sesini istiyordu.

Keşiş hücreesine girdi ve kapıyı kapattı, fazla uyumayı planlamıyordu. Sinirleri o kadar gergindi ki, her tuhaf seste hırladığını hissediyordu; kendi ailesi bile içeri giriyor, yatak odalarının kapıları kapanıyor, duş akıyor, Benny'nin elektrik düğmesini tıklatması ve ardından gecenin sesleri - bir baykuş, kızıışan bir kedi, ağustos böcekleri ya da cırcır böcekleri ya da her neyse, yüksek, gürültülü, ritmik ve gürültülü. Anna başucundaki lambayı açık tutuyor, böcekleri kovmak için panjurları çekiyordu ama pek bir etkisi olmuyordu. Güveler dönüyor, sivrisinekler kollarına konuyor ve onları küçük kırmızı su birikintilerine dönüştürmeden önce derin derin içiyorlardı. Yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturdu, uyanıktı, kararlıydı ve geceye kadar çiziktirdi. Rahat sokak manzaraları, neşeli vinyetler, dondurma damlayan çocuklar, reklam ajansının bayılacağı şeyler. Orada bir yerde uyuyakaldı.

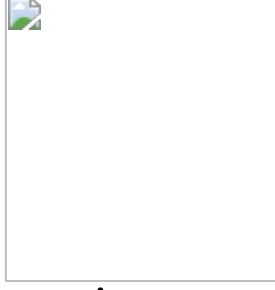
Onu uyandıran sessizlik oldu. Ağustos böcekleri çığlık atmaya kesmişti.

Işık hâlâ açıktı, Anna hâlâ günlük kıyafetlerini giymişti, yatağı gevşek sayfalarla doluydu.

Bir şeyi atmaya hazır olana kadar eskiz defterindeki kâğıtları yırtıp atmak ona göre değildi. Her nasılsa, bu eskiz parçalarının görüntüsü onu odaya çöken kurşuni basınçtan bile daha fazla rahatsız ediyordu.

Ayağa kalktı ve tüm sayfaları bir yığın haline getirerek eskiz defterini kapattı.

Ve sonra başladı.

FİNAL

Ses bu kez mutfaktan geliyordu, alçak, acı dolu bir inilti. Başucu lambası titredi.

Anna lambayı tokatladı, korkmaktan çok sinirlenmişti, ama sonra inlemeler yoğunlaştı ve korku öne geçti.

Birisi dışarıda tökezliyordu.

Mutfak masasının etrafındaki sandalyelerin yavaşça gıcırdadığını duyabiliyordu. Benny mi?

Ama hayır, yan odadan bir gümbürtü ve ağabeyinin yataktan düşmesiyle irkilen bir çığlık geldi.

Anna dizlerinin üzerine çöktü ve yumruk yaptığı parmaklarıyla battaniyeyi bir kalkan gibi tuttu.

Bir adamın sesi şimdi alçak sesle yankılanıyordu, bir şekilde hem duvarların içinde hem de ötesinde.

Tanıdık olmayan. Çılgınca. Dua mı ediyorsun?

Evet, ağlamaklı İtalyancanın arasına serpiştirilmiş Latince Katolik ayinleri, Anna'yı yataktan kalkıp kapının yanında durmak için tüm cesaretini topladığında bile yatak odasının kapısını açmaktan alıkoyacak kadar gerçektir, eli dönmesini engellemek için kapı koluna sıkıca yapışmıştı.

Şimdi ayak sesleri vardı, ahşap döşemeleri sallıyordu. O, o, bu yöne doğru tökezliyordu. İnleme, hıçkırıklarla noktalanmış ıslak bir tür öğürmeye dönüşmüştü.

Oda giderek daha da buz gibi olmuştu, hatta her yerinden ter fişkırıyordu ve Anna bir hareket onu döndürmeden *önce* hissiz bir şekilde bu duyguyu -soğuk *teri-* gözlemledi, panik dışındaki tüm hislerinin içi boşalmıştı.

Yatak odasının panjurları yavaşça açılıyordu, biri diğerinden biraz daha genişti.

"Hayır." Anna yatak odasının kapısını ardına kadar açarak, artık bir şeyleri hareket ettirebildiği anlaşılan bir hayaletle bu küçük kapalı alanda kalmaktansa Bir Numaralı Risk'i seçti. "Hayır, hayır, hayır."

Akıllıca bir seçim. Koridora adımını atar atmaz inlemeler kesildi.
Anna karanlık koridorda Benny'nin kapısını izledi, dışarı çıkıp araştırmasını bekledi ama hiçbir şey kıpırdamadı.

Buraya gelmeye çok korktum. Çok akıllı. Ama dün gidecek kadar zeki değil.

"Benny?" Anna fısıldadı. Onu duymamış olabilirdi. Ama başka bir şey duymuş gibiydi.

Anna tişörtünü kaygan karnından çekti, çıplak bacaklarını ovuşturdu ve titredi, hâlâ donuyordu. Dışarıya, arka tarafa çıkmayı, gece için bir çim sandalyeye kıvrılmayı, güneş doğana kadar sivrisineklerin kendisine ziyafet çekmesine izin vermeyi ve vedalarını, hatta belki de seni seviyorumlarını söyleyip bir daha dönmek üzere siktir olup gitmeyi düşündü. Ama oturma alanından parmak uçlarına basarak uzantıya doğru ilerlerken, arkasındaki ahşap zeminin kendi adımlarıyla ritimsiz bir şekilde çarptığını hissetti.

Bir şey onu takip ediyordu.

Daha hızlı yürümeye başladı, tabii ki öyle yaptı, neredeyse koşuyordu, uzatma basamaklarının tepesinde bir insanın dış hatlarını gördüğünde nefes nefese durdu.

Karanlık, küçük bir figür. Bir çocuk.

İnliyor. Hayır. Hayır.

Sarsıcı bir sestir. Bir homurtu. Ve tekrar.

Anna *hıçkırık* olduğunu fark etti.

Bir saniye sonra figürü tanıdı. Waverly sendeleyerek ilerledi.

Anna Lurched için Onu, aşağı üzerinde bir Diz, tarama onu Yeğeni içgüdüsel olarak yaralanmış olabilirdi ama

Waverly kıkırdadı.

"Bu kadar gürültüyü kim çıkarıyordu?" Waverly gözlerini ovuşturarak sordu.
Hiccup.

"Ben değil," dedi Anna, çömeldiği yerde dengesiz bir şekilde. "Burası garip bir yer."

Hic. "Ben de tuhaf hissediyorum."

Anna buna inandı. Waverly'nin sesi "tuhaf" geliyordu. Gecenin bir yarısı uyanan küçük bir çocuğunki kadar tuhaf değil, diye düşündü Anna, çocuklarla o kadar tecrübesi olduğundan değil. Eğer daha iyisini bilmeseydi, yeğeninin sarhoş olduğuna yemin edebilirdi.

"Biz. Uh. Ur. Duh." Waverly alnını buruşturdu. "Uyanık mıyım?"

"Sadece bir çeşit." Anna ayağa kalktı ve düz yürüyebilmesi için bir kolunu Wav'a doladı.

İşte bu, diye düşündü Anna, şiddetle. Bu gecelik bu kadar, normallik geri geldi, herkes yatağına dönsün. Bu kadar yeter.

Ama sanki daha da yoğunlaşıyordu, *aria cattiva*, kötü hava, çok kötü, sanki ikisinin etrafında bir ağ örülüyordu.

Waverly merdivenlere varmadan önce yürümeyi bıraktı ve dilini dışarı çıkardı.

"Ağzımın tadı bir tuhaf," dedi. "Bleh. Glah, sen *çok* güzelsin Anna, annem neden öyle olmadığını söylüyor bilmiyorum, *çok* güzelsin. Sen benim favorimsin."

Anna neredeyse gülümseyecekti, eğer o *şeyi* hissetmeseydi gülümseyecekti. Arkasından gülümsüyordu.

La Dama.

Dişleri açıktaydı. Bundan emindi. "Hadi seni yatağına geri götürelim, tatlım."

"Anna?" Waverly Anna'nın omzunu çekiştirirdi. "Sanırım hatırlıyorum."

Yavaşça yukarı doğru baktı, gözleri dehşetle açılmıştı, gözyaşları çizgisi gittikçe yükseliyordu.

Anna'nın ağzı kurudu. "Ne ... ne hatırlıyorsun?"

Waverly başını salladı, ağzının kenarları aşağı doğru döndü. "Bilmek istemiyorlar. Kafamızın karışmasını istiyor ama zaten kimse bilmek istemiyor. Tam olarak bakamıyorsun, bu yüzden her şey güzel ve normalmiş gibi davranıyorlar ama değil, Anna, değil!"

Sert bir şekilde hıçkırdı, sonra bir inilti çıkardı ve Anna'ya doğru yığıldı.

Anna irkildi. Cevaplara olan ihtiyacı, çocuk refahının daha büyük bilgeliğine yol vermek zorunda kalacaktı. "Yatağa. Yarın konuşuruz. Söz veriyorum."

Merdivenlerin kenarına doğru baktı ve çerçeveli bir baskının yansıyan camında kendisini ve Waverly'nin tepesini gördü; o da -Floransa'lı kadın- tam olarak olacağını düşündüğü yerde, sağ omzunun arkasında, yüzü başıyla örtülmüş, sarı saçları neredeyse hissedebileceği kadar yakınından sarkıyordu.

"Çabuk ol," dedi Anna. "Hadi gidelim."

Alt katta, kızların kapısı gıcırdayarak açıldı. "Anne?!"

Mia o korkunç keseli sıçanı karnına bastırarak sendeleyerek oturma alanına girdi.

"Annemi istiyorum, annemi istiyorum, *kendimi iyi hissetmiyorum*."

Anna, Nicole'ün odasından gelen güm güm güm seslerini duydu, ardından kız kardeşi zayıf ama uyanık bir halde kapıdan fırladı. "Hey, kızlar, ne-?"

Mia ayaklarının üzerine kustu.

Anna elini yanındaki ışık düğmesine çarptı. Gözleri Mia'nın ne söylediğini görece kadar düzelmeden önce, Nicole de bir an için parıltıyla irkildi.

Saf sıvı.

Koyu

kırmızı.

", " diye inledi Waverly. "İğrenç, iğrenç, iğrenç!!!"

Nicole zayıf bir çığlık attı ve Mia'yı bir başka dalga boyunca tuttu. "Aman Tanrım, aman Tanrım, dokuz-bir-bir'i ara, biri ona yardım etsin, aman Tanrım, bir şeyler yap, Anna, Tanrı aşkına!"

Anna donmuş bir halde başını salladı. Waverly'nin elini sıkıca tutuyordu. Bu onun rüyasıydı, tam olarak onun rüyasıydı, tıpkı çocuk gibi, tıpkı kan kusan çocuklar gibi.

Annemle babamın kapısı açılmaya başladı ve Anna neredeyse onlardan yardım isteyecekti ki, kapı tekrar sertçe kapandı ve Anna Waverly'ye daha sıkı sarılmaktan başka bir şey yapamadı.

"Tanrım," diye mırıldandı annem içeriden. "Herkes ..." Bir şeyler mırıldandı. "Dışarıda herkes iyi mi?"

Justin Anna'ya seslendi. "Buranın acil durum numarası nedir?"

Kafasını kaldırdığında Mia'nın diğer yanında, elinde cep telefonuyla onu gördü.

Kahretsin, neydi o? "Bir-bir-iki."

Aramaya başladı.

Nicole başını kaldırıp baktı -kocasının boxer'ına, Anna'nın tişört ve külotuna- ve yüzü kaskatı kesildi. Anna kız kardeşine bağırmanın çalışarak sakinleştirici bir nefes aldı. *Şimdi mi? Gerçekten mi?*

Bunu yapan nefesiydi. Kokusunu aldı. Göz kırptı. Bir trafik polisi gibi elini Justin'e uzattı.

"Bekle bir saniye." Kırmızı su birikintisinin yanına çömeldi ve tekrar kokladı. "Tamam, iyi haber kötü haber, bu kan değil."

Nicole, Mia'nın solgun yüzünü burnuna doğru çekti, nefesini içine çekti ve şaşkınlıkla tekrar geriye doğru eğildi. "Ne oluyor be?"

"Anne, küfretme," dedi Mia. Dişleri takırdamaya başlamıştı. "Neler oluyor orada?" Annem yine arkasından bağırdı. kapalı kapısını. "Bunu alamıyorum. Tatlım, gelip bir

Denemek mi? Yataktan kalk ve ..."

Odanın diğer ucundaki Waverly, "Olamaz," diye mırıldandı ve kusmuk ağzından çıkan kelimeleri kovalayarak doğruca fayansların üzerine püskürdü. Parlak kırmızı. Şaraptan başka bir şey değil.

Justin telefonunu bırakıp kızın yanına gitti ve uzun saçlarını geriye doğru tuttu. "Siz kızlar içki mi içtiniz?" Nicole çığlık attı. "Yetişkin içkileri yasak! Aman Tanrım!"

"Yapmadık," diye karşılık verdi Waverly, "asla-" sonra tekrar kustu.

Anna ona doğru döndüğünde, grubun ek binanın cam pencerelerindeki yansımasını yakaladı.

Olması gerekenden çok daha büyük bir aile portresiydi. Fazladan üç çocuk, üç erkek daha -Benny değil, baba değil, üçüncüsü Christopher'a çok benziyordu- iki kadın, daha üst katta, içeri bakıyorlardı.

Bir kadın Anna'nın bir santim gerisinde duruyordu, elbisesi sarkıyordu, yüzü görünmüyordu.

Eller yavaşça kalkıyor.

Anna havaya vurdu. "Dışarı çıkmamız gerekiyor."

Nicole telaşla Mia'nın ağzının kenarlarını tuvalet kâğıdıyla sildi. "Yine mi o? Tanrım, Anna, görmüyor musun-?"

Nicole'ün yatak odasının kapısı çarpıldı.

Annem ve babam kendi kapılarına vurdular.

"İçeride kilitli kaldık!" Annem bağırdı.

"Hayır, sana söylüyorum Linda, biri onu tutuyor." Babamın sesi korkmuştan çok kızgındı. "Şunu bırakabilir misiniz çocuklar?" Tıkırdattı, ama bir etkisi olmadı. Sesi daha da yükseldi. "Şimdi beşe kadar sayacağım!"

Çocukların yatak odasının kapısı ardına kadar açıldı ve uzak duvara çarptı. Nicole çığlık attı.

Anna tüm bu süre boyunca gözlerini devasa cam pencereye, pencereden yansıyan manzaraya sabitledi. Onlar, yaşayanlar, göz açıp kapayıncaya kadar yalnızdılar, bir sonraki göz açıp kapayıncaya kadar değil.

La Dama Bianca şimdi Mia'nın arkasında duruyordu. Sarı saçları Mia'nın yüzüne dökülüyordu.

Anna, Nicole'ün yanından hızla geçerek Mia'yı koltuk altlarından tuttu ve çekip götürdü. Justin de Waverly'ye aynısını yaptı ve nefes nefese veranda kapısına doğru ilerlemeye başladı.

Bir sandalye odanın içinde hızla kayarak cam duvarın önüne düştü; zayıf bir barikattı ama hepsini üst kata, daha derinlere koşturmaya yetti.

Ev.

Ön kapı açıktı. Benny'nin bavuluyla desteklenmişti. Kiralık arabasının ışıkları çoktan yanmış, motoru çalışıyordu.

Anna, Mia'yı kalçasına aldı ve başıyla kapıya doğru ilerledi. "Hadi gidelim."

Nicole koşarak Mia'yı ondan aldı ve daha fazla tartışmadan Justin'i takip ederek dışarı çıktı.

Anna geri dönüp anne ve babasının kapısına koştu. İçeride hâlâ tartışıyorlardı. Annem ağlıyor, babam durması için onu tersliyordu.

Anna kapının çerçevesine bakarak, "Seni dışarı çıkaracağım," dedi. Eski ve alışılmadık. Menteşeler dikenli maça şeklindeydi. Bu, onları çekip çıkarmak kadar basit olmayacaktı.

Nicole'ün kapısı tekrar çarptı, açıldı, tekrar çarptı. "Kes şunu hemen, Anna," diye bağırdı babam.

Anna çaresizce güldü. "Elimden gelse yapardım baba!" "Bu tür bir dil kullanma ..."

Benny Anna'nın koluna girdi ve onu uzaklaştırdı. Tamamen giyinmişti ve bir istiridye kadar sakindi. "Bunu ben yaparım. Sen dışarı çık ve diğerlerini kontrol et."

Menteşeleri ustalıkla söktü -görünüşe göre bu kadar basitti- ve Anna oturma odasına doğru aceleyle ilerlerken kapının emişinin kırılma sesini duydu.

Bir şey saçını sertçe çekmiş. Onu tokatlayarak uzaklaştırdı ve nefes nefese kapıdan çıktı.

"Siz iyi misiniz?"

Ağlayan ailesinin etrafında volta atan Justin, Anna'ya omuz silkerek şöyle dedi, *Ne sanıyorsun lan sen?*

"Benny eşyalarımızı alabilir mi?" Nicole çakılların üzerinde, kızları tutarak soluk soluğa kaldı. "Ya da sen? Geri dönebilir misin, Anna?"

Mia, "Blossom içeride!" diye feryat ettiğinde neredeyse Nicole'ün yüzüne gülecekti. Güvende değil, güvende değil, güvende değil-"

Mia sertçe ürperdi, yüzü benek benek oldu.

"Nefes al, tatlım," dedi Nicole, sesi panikten tizleşmişti. Mia kıpkırmızı kesildi.

Anna yeğeninin gözleriyle buluşmak için eğildi. "Blossom'ı getireceğim. Merak etme. Sadece rahatlamaya çalış."

Ayağa kalkarken Benny onu geçti ve annemi dışarı çıkardı. Omuzlarını çarptılar ve Benny boğuk bir acı çığlığıyla tepki verdi.

Onu yakaladı, sol eliyle sakladığı sağ eline uzandı. Onu geri çekti, hiddetliydi. "Sorun değil. Bu senin sorunun değil."

"Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırak Benny, bir !" Anna onu tekrar yakaladı ve o da yumuşadı.

Kapının paslanmış metal menteşesi dik duruyordu, avucunu ikiye bölüyor ve diğer tarafa doğru çıkıntı yapıyordu. Bunu nasıl başarmıştı?!

"Sorun yok," diye tekrarladı Benny baş dönmesiyle ve Anna onu durduramadan menteşeyi çılgınca bir hareketle elinden çekip aldı.

Bir patlama sesi çıkardı. Benny'nin yüzü bembeyaz oldu ve sonra iki büklüm oldu.

Anna onu arabaya doğru yönlendirdi. "Justin, Benny'nin kiralık arabasını al. Onu acil götür. Nicole, sen kızlarla git, annem de ..."

Annem yüzünü başka yöne çevirmiş, ellerini yüzünün önünde birleştirmiş, kendi kendine mırıldanıyordu.

Anna onun omzuna nazık bir el bastırdı. "Git arabaya otur. Ben babanı alacağım."

Annemin gözleri biraz açıldı. Başını salladı.

Nicole kızları annelerinin peşinden demir kapıdan geçirdikten sonra Anna'ya döndü. "Kıyafetlerimizi, pasaportlarımızı öylece bırakamayız-"

"Senin lanet eşyalarını alıyorum!" Anna tersledi. "Sadece git!"

Anna evin kapısında derin bir nefes aldı ve sanki bunun yardımı olacakmış gibi tuttu.

La Dama Bianca'nın her bir yansıtıcı yüzeyde arkasına gizlendiğini gördü ve sinmek yerine kendini ona bakmaya zorladı, ama onu görmek, solgunluk, nemli sarı, çürümüşlük, onun da şarap kusacakmış gibi hissetmesine neden oldu, bu yüzden elindeki işe devam etti.

Önce onun odası, lanet olsun. Zaten çoğunlukla toplanmıştı.

Kot pantolonunu ve ayakkabılarını giydi, aşırı doldurulmuş eskiz defterini ve omuz çantasını aldı, hepsini banyoya taşıdı ve tuvalet malzemelerini en üste koyarken ışıkları kapalı tuttu. Bu kez aynaya bakmaya cesaret edemedi ve evet, kendini bir korkak gibi hissediyordu ama evin geri kalanını da yapması gerekiyordu.

Benny'nin odası boştu. Daha önce toplanmış olmalı. Belki Christopher gittikten hemen sonra.

Anna kendi çantasını ön kapıdan avluya, sanki bir el bombasıymış gibi geri sıçrayan Nicole'ün fırlattı.

Kapının ötesinde Justin'in Benny'yi uzaklaştırdığını duydu. Derin bir nefes aldı ve mücadeleye geri döndü.

Babam hâlâ alt katta, yatak odasında her şeyi katlıyor ve bavullarının her birinde tam olarak doğru yere koyuyordu. Etrafında kapılar çarparken o buzul hızında hareket ediyordu.

Yüzü bembeyazdı. "Baba," diye seslendi Anna usulca.

Odasının kapısı yerde duruyordu. Sanki bir şey hâlâ onu tutuyormuş, açılmasını engellemeye çalışıyormuş gibi tıkırdıyordu.

Babam boğazını temizledi, sertçe, katlamaya devam etti. Tam olarak. Düzgünce.

Anna içeri girdi ve elini onun koluna koydu. Anna orada değilmiş gibi yanından geçip başka bir çekmeceyi açtı.

Dolaba gitti ve annesinin elbiselerini askılardan hızla çekip aldı, topladı ve çantaya doldurdu. İşte, bitti.

Babam dağınıklığa baktı ve tekrar boğazını temizledi.

"Ben ..." Düşüncesini tamamlayamadı.

Anna başıyla onayladı. "Onu al ve git baba, buradan uzaklaştıktan sonra her şeyi hallederiz."

Bu onu canlandırıyor gibiydi.

Nicole'ün odasına geçti, orada katlanmış giysilerin yanında kocaman bir kirli çamaşır yığını vardı. Anna hepsini torbalara doldurdu ve bavulları koridora fırlattı. Sonra ortak banyoyu ve kızların odasını taradı, şimdi buz gibi soğuktu ve iğrenç bir kokuyla doymuştu - dışarı çıkmadan önce kusmuşlar mıydı? Anna bir dağınıklık bulamadı, pek de umursamadı, oyuncaklarını, kıyafetlerini, boyama kitaplarını ve kalem setlerini, her şeye gücü yeten iPad'i aldı.

Blossom'dan iz yoktu. Mia onu oturma odasında tutmuyor muydu? Şimdi orada değildi, sadece şarap kusmuşu birikintileri, kırık dökük bir kapı ve devrilmiş birkaç sandalye vardı.

Anna tereddüt etti, dişlerini sıktı, kendi kendine hafifçe küfretti ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Tabii ki oradaydı, Mia'nın yatağının altındaydı, sanki keseli sıçan canlanmış ve saklanmak için oraya kaçmıştı. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu ama Mia bu lanet olası havasızlığı seviyordu ve Anna yüzüstü kayarak kendini karanlığın içine çekti yatağın altındaki cep.

Başını sertçe yana eğdi ve zorlayarak uzandı. Parmakları keseli sıçanın kuyruğunu zar zor gıdıkladı.

Yatak, bir şeyin ağırlığı altında sarkarak gıcırdadı. Bir santimetre daha ileri süründü ve onu yakaladı.

Parmakları keseli sıçan kuyruğuna dolandığı anda, bir şeyin onu aynı şekilde kavradığını hissetti; soğuk, nemli parmaklar ayak bileğinin etrafında dolanıyordu.

Tekmeledi, ama bu sadece parmakların daha yukarıya, kot pantolonunun bacağına, kalçasının iç kısmına kadar kaymasına neden oldu. Parmaklar kıvrıldı. Tırnaklarının çizilmeye başladığını hissetti.

Ve sonra dil. Ayağının kemeri boyunca ilerliyor.

Anna sert bir tekme attı, hiçbir şeye çarpmadı, kendini yataktan dışarı itti, dik durdu ve his kaybordu. Blossom'ı Mia'nın çantasına yerleştirdi ve kapıya doğru koştu.

Kapı yüzüne çarptı. Anna hayal kırıklığı içinde çığlık attı ve kapının koluyla boğuştu ama hiçbir dirençle karşılaşmadı.

Kafası karışmış ve rahatlamış olan Anna kapıyı açtı ve tüm eşyalarını toplayarak evden çıktı. Umarım.

Dışarıda, babam kiralık arabasının bagajını çarpıyordu, hala otomatik pilotta, tam duygusal kilitlenme. Justin ve Benny gitmişti. Nicole kapının hemen dışında Anna'nın çantaları ona teslim etmesini bekliyordu. Arabalarının motoru çalışıyordu, kızlar araba koltuklarına bağlanmıştı, başları gevşek, çeneleri kusmuktan kıpkırmızı olmuştu.

Anna demir kapının arkasından eve baktı. Ne gösteri ama.

Kampın sınırında, gerçekten.

Belki de sadece gitmelerini istemiştir. *Oyun bitti, siz kazandınız, biz .*

Son çanta da geçti, Nicole Anna'ya sarıldı, onu yanağından çılgınca öptü ve sonra sürücü koltuğuna kaçtı.

Anna, üst kısmı hâlâ açık olan kendi çantasını aldı. Çantayı kaldırdığında içinde bir şey gördü.

Ona ait olmayan bir şey.

Karanlık. Demir. Karga ona tek bir siyah gözle baktı.

Anna acı ve gür bir kahkaha attı. Kulenin anahtarını iki gergin parmağının ucuyla çıkardı ve orta parmağını kaldırır gibi villaya doğru tuttu. "*Güzel! Dene bakalım!*"

Anna o karanlık miazmanın üzerinden sıyrılıp zararsızca geceye karıştığını hissetti. Reverans yaptı -neden yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece uygun olduğunu hissetti- tıklı kule duvarını hedefledi ve anahtarı olabildiğince sert bir şekilde fırlattı.

Anahtarın kulenin taşından sekip ötedeki uzun otların arasına düşmesini izledi; sonra çantasının fermuarını sıkıca kapatıp kendisiyle birlikte anne ve babasının rölantide çalışan kiralık arabasının arkasına sürükledi.

Annemin yüzü cep telefonunun parıltısından mosmor olmuştu. "Acil servis buradan beş mil uzakta. Aman Tanrım. Ne karmaşa Bob. Ne *karmaşa* ama!"

"Senin suçun değil," diye cevap verdi babam ezbere, arabasını sürerken.

Annem başını yanağı Anna'ya bakacak şekilde eğdi ve karşı çıkmasına meydan okudu.

Anna arka camdan dışarıyı görebilmek için kendini döndürdü. Takip eden bir şey yoktu. Ev bıraktıkları gibiydi, ardına kadar açıktı, fener gibi yanıyordu, kapılar sökülmişti, şarapnel gibi cam kırıkları ve yerde şarap kusmuşu vardı.

Anna depozitoyu yine de geri alabileceklerini düşünüyordu.

Yolun sonunda bir trafik sıkışıklığı vardı.

Justin, Benny'nin arabasını durdurmuştu. Nicole'ün cipinin ışıkları onu aydınlatıyordu, elleri kalçalarında yolda duruyordu. Konvoyu abartılı bir omuz silkme hareketi yapmak için döndü.

"Aman *Tanrım*." Annemin sesi yüksek bir iniltiydi. "Şimdi ne oldu?"

Anna arabadan indi ve yola doğru koştu. Tek kelime etmeden yol kapatma levhalarını aldı, caddenin kenarına kazıdı ve çimenlik alana doğru tekmeledi.

Justin ona bakakaldı.

"Bunlar saçmalık," diye açıkladı.

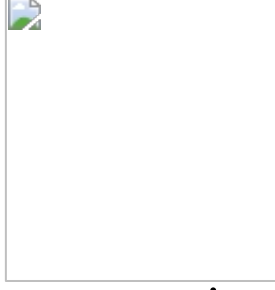
Justin başını salladı, açıklama kabul edildi. Diğer işaretleri aldı, onları yoldan çekti ve herkesin takip etmesini işaret etti.

Anna anne ve babasının arabasına geri döndü ve kapıyı çarptı. "Halledildi. Hadi gidelim."

Sormadılar.

Küçük kasabanın sapağından geçerken Anna camdan dışarı tükürme isteğiyle savaştı.

Arrivederci, Monteperso. Ve çok sikeyim seni.

TUSCAN HASTANESİ ŞAFAK VAKTİ

Pace ailesi, otoyolun yakınındaki daha büyük bir hastaneye bağlı *pronto soccorso*'nun otoparkında buluştu. Her yer ıslıl ışıldı ama bu gece acil servisin tek ziyaretçileri onlar gibi görünüyordu.

Anna kiralık arabanın arka koltuğuna çöktü ve yeni bir gömlek ve sütyen giydi, saçlarını taradı, dışarı çıkıp gerinecek kadar kendini gösterecek hale geldi.

Justin'i hastanenin dışında kaldırımda oturmuş sigara içerken buldu ve bütün gün ilk kez gülümsedi. "Nereden aldın bunu?"

Omuz silkti. "Bir adam."

Onun oturdu ve bir nefes çekene kadar baktı.

"Teşekkürler." Derin bir nefes aldı, annesinin kaldırımda mırıldandığını duydu ve onu her zamanki gibi görmezden geldi.

Tam kafasına göreydi. Belki bir daha bu alışkanlığı edinmezdi.

Hepsi.

Geri uzattı. Justin başıyla onayladı.

Bir saniye sessizce oturdular; sonra Justin kaşlarını kaldırdı ve

"Demek öyle oldu." dedi.

Onları kıkırdama krizlerine sokmak için gereken tek şey buydu.

Annem yaklaştı. "Sizin neyiniz var böyle? Çocuklarınız çok hasta ve Benny'nin eline bir kapı menteşesi saplanmış!"

Kız öfkeyle uzaklaşana kadar beklediler ve sonra bir kez daha sessiz kahkahalar atarak iki büklüm oldular, gözyaşları sel oldu.

Anna neredeyse boş olan otoparka doğru sürüklendi ve babasını elleri pantolonunun cebinde PRONTO SOCCORSO tabelasına bakarken buldu.

"Her şeyi çözmeye hazır mısın?" dedi.

Neyse ki onun ne demek istediğini anlamıştı.

En büyük kiralık SUV'un -Nicole'ün- açık bagajını kullanarak aceleyle paketlenmiş tüm giysileri gözden geçirdiler, , düzgünce

Çantalar. Anna annesinin mücevher kutusunu dağınıklığın arasında buldu ve saklaması için babasına verdi.

Başını salladı. "Güzel."

Dünyayı düzene sokmaya, bu tür bir toparlanma diyordu. En azından eve döndüğünde. Anna bu kez kendi hafızasını düzelttiğinden, gereken yerleri sildiğinden, temizlediğinden, tüm bunları normal bir aile tatiline geri döndürdüğünden şüpheleniyordu.

Onu gerçekten suçlayamazdı. Zaten gerçek dışı bir havaya bürünmüştü. Bu olmuştu, elbette olmuştu ve yine de Anna bile kendini sorgulamaya başlamıştı.

Arabaya yaslanmış, şafağın yavaşça gökyüzüne karışmasını seyreden Anna, parmağın kalçasında gezinip vücudunu gergin bir çizgiye çektiğini, bacak bacak üstüne attığını hatırladı.

Önce Benny çıktı, eli mumya gibi kalın sargılıydı. Anna usulüne uygun olarak onun yanına gitti. "Ne kadar kötü?"

"Sinir hasarı yok," dedi adam yürürken, kadın da ona ayak uydurmak zorunda kaldı. "Dikişler. Tetanos aşısı. Ve hayır, ağlamadım, konuda *küçük bir sürtük* gibi davranmadım." Kiralık arabasına ulaşmışlardı. Maskesiz eliyle kapıyı tıklatarak açtı, kendini yolcu koltuğuna bıraktı ve kapıyı çarparak içeri girdi.

Anna'nın yüzü.

Gözlerini öyle sıkıca kapattı ki yıldızlar toplandı. Sonra kendini tekrar babasının kiralık cipinin uzak tarafına götürdü. Taşlı asfalta bağdaş kurup oturdu, başını arabanın kapısına o kadar sert dayadı ki metalin içe doğru göçtüğünü hissedebiliyordu. Arabanın arkasından Justin'in annesiyle konuştuğunu duydu, sadece endişeli bir müzikti, kelimeler yoktu, annesinin Benny'nin yolcu kapısını açtığını duydu, sesi yüksek bir ağlama tonuna büründü, tekrar kapattı, içinden seslendi, "sadece nasıl yardım edebileceğimi söyle, tatlım" mağlup bir sessizliğe dönüştü.

Gökyüzü mide bulandırıcı bir pastel renge bürünmüştü. Ne güzel bir tablo olurdu, diye düşündü Anna. *Şafakta Toskana Hastanesi*.

Esnedi, yığıldı, sonra eskiz defteri için çantasını açtı. Neden olmasın.

Gevşek sayfalar kayarak asfalta saçıldı.

Altı, yedi sayfa, hepsi portre çalışması. Hepsi onun. *O. La Dama*, yüzü bulanık, gölgede, profilden.

Birinde, Anna onun Uffizideki portresinden hatırladığı gözlerini yakalamıştı, ama burada keskin kenarlı, deliciydi. Şeytani. Diğerinde, onun

Sonuncusu yüzünün ötesindeydi. Çırılçıplaktı, göğüsleri açıktaydı, kollarını arkaya atmıştı. Ağzından, açıkta kalan göğüslerine ve yumuşak yuvarlak göbeğine kan sıçramıştı. Sol bileği de garip bir kesik yüzünden kanıyordu. Bu taslak henüz bitmemişti. Anna'nın ekleyebileceği daha çok şey vardı.

Anna gözlerini kırptırdı.

Waverly ve Mia uyurgezer gibi görünüyorlardı ama Nicole öyle değildi. Anna'nın onu hiç görmediği kadar bağlanmıştı.

"Gitmeliyiz," diye tısladı.

"Çocuk hizmetleri. Sosyal hizmetler."

Waverly hemen . "Anne! *Dil!*"

"Çürükler var mı?" Justin sordu. "Çocuklarda mı?"

Annem koşarak Benny'nin arabasına gitti ve cama vurdu.

Nicole, Anna'ya sormak için tekrar başını kaldırdı ama Anna cevap veremedi. Anna gitmişti.

Yolun karşısında bir tren istasyonu vardı ve Anna çantasını omuzlayıp en yakın perona yöneldi, yorgunluk ateş gibi içine yayılıyordu.

İstasyon haritasına göre buradan merkez istasyona giden bir servis otobüsüyle Floransa havaalanına gidebilirdi ve bir sonraki tren birkaç dakika içinde kalkacaktı, bu da ona hızlı bir kaçış imkânı sağlıyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Kimse onu takip etmedi. Üç kiralık araba hastanenin otoparkından çıktı ve kuzeye şehre giderken istasyonun önünden geçti.

Anna onların gidişini izledi. Kimse el sallamadı. Ama o da el sallamadı.

O tanıdık, derin utanç ağrısını hissetti. Yine yapmıştı. Karşılıklı olarak kararlaştırılmış doğru davranış sınırları içinde kalmamıştı. Bunu daha sonra, muhtemelen sonsuza dek duyacaktı. Onunki zarif, nazik bir çıkış olmamıştı, sarılmak, teşekkür etmek ya da açıklama yapmak yoktu ama umursamayacak kadar gergindi.

Gerçek şu ki, Anna hâlâ kaçıyordu; villadan, tatilden, hepsinden kaçıyordu. Hepsinden.

Bu çilenin tamamen bitmesine ihtiyacı vardı. Ve aile devam etmeyen bir şey .

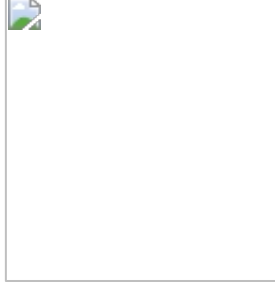
Trende çok az yolcu vardı. Sonunda vagonun diğer ucuna, kendine, penceredeki soluk yansımasına bakmaya cesaret edebildi. Sonunda sadece kendisine. Birkaç gün önceki sırt çantalı gezgine benziyordu -kendine yeten, gezgin, biraz kirli- ki bu garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Aslında toparlanıp gidebilirdi. Bunu yapacak cesareti hiç bulamamış olsa da bu da bir seçenektir.

Paces'i Floransa'daki yeni Airbnb'lerinde bir şişe Chianti açarken hayal etti. Belki onun hakkında konuşurlardı, nasıl çekip gittiği hakkında. Christopher hakkında değil, hayır, Benny'yi üzmemek istemezlerdi. Dün gecenin dehşetini ya da ona yol açan her yanlış anı yeniden anlatmak yok, sadece o eski albümün yıpranmış tınıları, "Ugh, *Anna*."

Bunu onlara çok görmüyordu bile. Babamın yaptığı şeyi yapmaları, o çantaları yeniden paketlemeleri, az önce olan her şeyin kenarlarını lekelemeleri, normal yaşam hissine geri dönmeleri gerekiyordu.

Santa Maria Novella'da indi ve kendince unutmaya çalıştı.

BİR CANAVARIN SIRTINDA

Daha erken bir uçuşa geçmek o kadar kolaydı ki Anna bunu neden daha önce yapmadığını merak etti.

Tam bir hafta önce.

Daha onlar havalanmadan uyku onu etkisi altına almıştı. Karanlık rüyalar görüyordu, hem katılımcı olduğu hem de erkek ve kadın arasında gidip geldiği ve sadece gözlemlediği cinsel karşılaşmalar. Bunlar kâbus değildi, villayla hiçbir ilgisi yoktu, sadece birkaç saatlik belli belirsiz iç gıcıklayıcı bir oyalanmaydı. Yemek yemek, uçuş görevlilerinin sizi dokuz saat boyunca uysal tutmak için içirdiği büyük boy kırmızı şarapları mideye indirmek ve koltuk arkasındaki küçük ekranda *Gerçek Ev Kadınları*'nı izlemek için uyandı. Bu onun en suçlu ve en güçlü zevkiydi, özellikle de şimdi. Çok *sıradan bir şeydi*. Gerçek dünyaydı, bayağı, aptalca ve keyfi. İzlerken gülümsüyor, dizlerini küçük bir çocuk gibi çenesinin altına sıkıştırıyordu.

Anna çantasını kontrol etmemişti, bu yüzden göçmen bürosundan geçti ve JFK'den bir uyurgezer kadar akıcı bir şekilde çıktı. Taksi durağını, sıraya dizilmiş sarı taksileri, camlarından eğilmiş birbirleriyle didişen şoförleri gördüğünde öyle güçlü bir rahatlama hissetti ki gözleri yaşarmaya başladı.

Manhattan'a giderken camı açık tuttu, arabanın dumanını içine çekti, altlarındaki köprünün gümbürtüsünü dinledi, ritmi radyodaki Hindustani müziğiyle savaşıyordu.

Midtown East. Anna en kolay köşede taksiden indi ve altı katlı apartman bloklarının, kurumsal gökdelenlerin ve alçak restoran tentelerinin mütevazı komşularının gölgesine girdi. Tüm şehir onun altında büyük bir canavar gibi uğulduyor, korna sesleri, gevezelikler ve yük boşaltan kamyonların çingirakları tek bir sese, tek bir hırıltılı nefese karışıyordu. O sadece sırtındaki bir pireydi. Dürüst olmak gerekirse, bu onu tedirgin ediyordu. New York'a her döndüğünde böyle hissetmesi ve sonra

birkaç gün içinde tekrar unuttu, bir kez daha ekosisteminin bir parçası oldu, herkes gibi bilinçsizdi.

Her neyse, Toskana değildi, değil mi?

Anna kapının şifresini girip omuzlayarak binaya girdi ve yaşlı bir komşunun kapısını tuttu, yanında da bir el arabasında yıpranmış beyaz köpeği vardı.

Onun yokluğunda fazla posta birikmemişti. İvır zıvır ve faturalar. Anna'nın bu apartmanda yaşadığı altı yıl içinde açılıp kapanan üç paket servis yerinin yerine, sokağın aşağısında yeni bir burrito dükkânı açılmıştı. Asansörle en üst kata çıkarken menüyü okudu ve akşam yemeği için ne sipariş edeceğine karar verdi. Yanında muzla Küba yemeği. Ve bir bira.

Dairesi hafif bir nefesle açıldı. Burası bayat kokuyordu ama kendi bayatlığı. Kendi durgun, çürüyen deri hücreleri onu karşılıyordu.

Çantasını bıraktı, gerindi ve gözlerini kırıştırdı. Her şey iki hafta önce bıraktığından biraz daha farklı bir renkte görünüyordu. Halı hep yeşilimsi miydi? Görünüşe göre öyleydi.

her zamankinden daha küçük geliyordu - sanat atölyesi olarak ikiye katlanan bir yaşam alanının küpünü kaplayan galley mutfak, boya sıçramalarının kendisine dört bin dolarlık depozito ücretine mal olmasını önlemek için yere örttüğü toz bezi tarafından önerilen oturma odası ve çalışma odası arasındaki ayrım çizgisi.

Şövalenin üzerinde devam etmekte olan bir çalışma vardı. Her zaman devam eden bir çalışma-Anna yedi aydan fazla bir süredir bununla uğraşıyordu-ve şimdi Rönesans ustalarıyla, onların renk ve biçim zenginlikleriyle geçirdiği zamanın ardından ona baktığında, bitmeden atmaya neredeyse hazırды. Ohio'daki yatak odasının penceresinden hatırladığı bir manzaraydı, ön bahçede neredeyse odasına kadar uzanan ama asla oraya ulaşamayan kıvrımlı bir dalı olan ağaç. Onunla bir şey yakalamaya çalışıyordu ama ne olduğunu asla tanımlayamıyordu ve sorun da buydu. Tatsızdı. Muhtemelen bir sahil kasabasındaki galeride satılırdı, işte bu kadar yavandı.

Anna saçlarını at kuyruğundan çekip çıkardı ve tırnaklarının altında kaydığını hissettiği yağa bakarak yüzünü buruşturdu. Uçak gibi kokuyordu.

Odasında yatak hâlâ toplanmamıştı, çekmeceler ve dolap son dakikada toparlandığı için açıktı. Buruşuk yastık onu çağırıyordu, o çift kişilik yatak, o kadar geniş, o kadar tanıdıktı ki, ama o yerel saate geri dönmek, gece boyunca uyumak ve geri kalan her şeyi unutmak istiyordu.

Bu binada suyun ısınması her zaman biraz zaman alırdı, bu yüzden kıyafetlerini çıkarmadan önce duşu çalıştırmaya başladı.

Güvercinler pencere ünitesindeki klimanın üstünde didişiyorlardı. Bir süre onları izledi, çıplaktı, kollarını başının üzerinde kavuşturmuştu, onları daha sonra çizebilmek için ezberliyordu. Donup kaldılar, ona gücenmiş gibi baktılar ve uçup gittiler.

Anna havada buhar kokusu aldı. Sıcak su uyandırmış olmalıydı. Tuvalet malzemelerini ararken çantasını yatağının üzerine attı ve fermuarını açtı.

Tıslayarak nefes aldı. Elini hızla geri çekti.

Uyluklarında, kollarında ve karnında tüyler diken diken oldu. Onu fırlatmıştı. Çok uzağa. Ondan uzaklaştığını ama *yine* de. Tam orada, çantasının en üstünde. Kulenin anahtarı.

Hava, duştan gelen nemi ya da endişesini suçlayabileceğinden çok daha fazla bir ağırlığa bürünmüştü. Anna'nın bunların hiçbirini mantığa büründürecek enerjisi yoktu.

Öğle vakti yaz ışığının içeri süzüldüğü yatak odasının penceresinde neredeyse hiç yansıma yoktu, bu yüzden teyit edemedi.

Öyle bile
olsa. O
biliyordu.

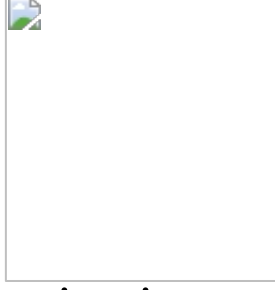
Anna çerçeveli sanat eserlerinin, parlayan kapı kollarının, açık dizüstü bilgisayar ekranının yanından geçerken boğazında ekşi bir tükürük fokurdadı.

Banyo aynası başlamıştı ama arkasında duranı göremeyeceği kadar değil.

Piss-sarı Saç, sarmal ve Tel gibi, Terden sıırılsıklam

Kollar, Yüzü gizlenmiş.

"Şey," dedi Anna. "Kahretsin."

İSTİLA

O duşu aldı. Kirliydi ve inatçıydı ama korkuyordu da.

Fırçaladı, şampuanladı, bakım yaptı ve tıraş oldu ve İtalya'da hissettiği şeyin bir deri ve kas korkusu olduğunu ve şimdi ölümcül bir hastalığın bilgisi gibi kemik derinliğinde olduğunu fark etti.

Banyo leğeninden çıktığında onu beklemiyordu, ne havada ne de aynada gizleniyordu, ama buna gerek yoktu, Anna fark etti. Varlığını yeterince belli etmişti. İstila etmişti ve hepsi bu kadardı.

Anna, Ağustos sıcaklığına rağmen kot pantolon, sweatshirt, çorap ve açıkta hiçbir şey olmadan giyinirken izlendiğini hissetti.

Dizüstü bilgisayarına gitmesini, sonra tekrar durup düşünmesini izledim.

Titrek adımlarla mutfığa girip şarap ararken izledim.

Buzdolabında yarısı mantarlaşmış ve sirkeye dönüşmüş çeyrek şişe kırmızı, mikrodalganın üstündeki dolapta da açılmamış ucuz bir beyaz vardı. Sıcaktı ama neyse.

Dökerken kaşlarını çattı. "Hayır."

Başını salladı, anlamsız olduğunu biliyordu ama yine de söylemek zorundaydı. "Hayır. Gitmek zorundasın. Buraya ait değilsin. Hem de hiç."

Kafasını kaldırıp kirli ocağının parlak siyahında yansımalarını yakaladığında gördüğü sadece kendisiydi ama kelimeler hâlâ yankılanıyor gibiydi. *Gitmek zorundasın. Çık dışarı, Anna.*

Ama o çoktan kaçmıştı. Çoktan kaçmıştı. Yapacak neyi kalmıştı ki?

Televizyonu açtı, Netflix'teki reality şovları, sesi yükseltti,

Komşuları lanetledi ve kucığında mırıldanan bilgisayarıyla koltuğuna bağdaş kurarak oturdu.

Yatak odasının kapısı çarparak kapandı.

Kaşlarını kaldırdı, sıcak beyaz şarabını bir içti ve Google'da arama yapmaya başladı.

"Hayaletlerden kurtulmak."

Bu konuda çok fazla içerik vardı. Hatta Anna'ya birkaç ay önce bir ilaç müşterisi için yaptıklarını hatırlatan kabataslak diyagramlar içeren bir wikiHow girişi bile vardı.

Gece çökmüştü, başka bir gün olsa Anna'ya bunu anlatmak için gülünç derecede abartılı bir yol gibi gelirdi, ama bu gece karanlığın üzerine çöktüğünü, kalınlığın dairesinin lamba ışığının ulaşmadığı köşelerine sızdığını hissetti.

Planladığı gibi kendine lanet olası bir Küba burritosu ve bir Sierra Nevada sipariş etti ve teslimatçının koridorda geri çekilmesini izledi, asansörü beklediği yerden kendisine dikkatli kaydetmeden önce son bir insan arkadaşlığına tutunarak isteksizce kapıyı kapattı.

Tekrar baktığında oturma odasında her şeyin yeniden düzenlendiğini hissetti ama nedenini söyleyemedi.

Bekle. Evet, yapabilirdi. Kendini kaybediyordu, nedeni buydu.

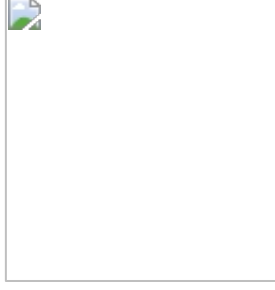
Yedi, içti ve Amazon'dan bir sürü hayaletle mücadele ürünü sipariş etti. Bekçinin evinde gördüklerine benzer adaçayı demetleri ve cam gözler, çılgınca pahalı tuzlar, beyaz "arındırıcı" mumlar, bir tulsu bitkisi, bir hamsa eli. Goop'tan daha yasal görünen herhangi bir kültürden ödünç aldı, ancak haçtan uzak durdu. Bu ikiyüzlü bir adımdı.

Bu arada, biri Floransalı İtalyan aileler, diğeri Jacopo da Sellaio'nun eserleri hakkında birkaç ikinci el kitap satın aldı. *Stregoneria* üzerine olan üçüncüsü ise hâlâ basılı olamayacak kadar eski bir kitaptı ve bulunması çok uzun sürecekti ama Anna onu istiyordu. Neyse ki, Project Gutenberg'de yer alacak kadar eskiydi, bu yüzden cep telefonunda daha sonra incelemek üzere yer imlerine ekledi.

Anna, internetteki pek çok tavsiye yazısının arasında, dağınıklığın hayaletleri çekmede önemli bir faktör olduğunu okumuştı. Bu şeyin Manhattan'da bir pansiyona taşınma umuduyla ona yapışmadığından oldukça emindi ama ortalığı toparlamak da kötü bir fikir değildi.

Yine de kanepeye gittikçe daha çok çöküyordu. Toskana'da saat sabahın dördüydü. Ev temizliği yarına kadar beklemek zorunda kalacaktı. Zaten üzerinde olan giysilerle yatağa girdi. Yatağa ilk birkaç seferde panik onu tekrar uyandırdı ve yapmaması konusunda uyardı, ama bu kaçınılmazdı.

Uyudu.

HER ŞEY BENİM OLUR

Yine bir seks rüyası olarak başladı, aynı uçaktaki gibi, ama bu sefer adamı net bir şekilde görebiliyordu. Esmer, güneşten kavrulmuş bir ten, düzgün kesilmiş bir sakal, parmaklarını içine sokabileceği dalgalı saçlar. Adam buna bayıldı.

Başını geriye doğru eğdiğinde, kadın onun oldu ve onun üstünde, etrafında kimin olduğunu gördü.

Floransalı kadın Anna'ya sırtıttı, Müjde'de takındığı o coşkulu ifadeyle. *Sen benimsin*, der gibiydi o gülümseme. *Her şey benim*.

Kendini Anna'nın üzerine bırakırken sarı saçları yüzüne döküldü ve Anna tekmeleyip kıvranarak kurtulmaya çalıştı ama dudakları birleştiğinde bunu istiyordu. Küften oluşan siyah halkalar çarşaflardan Anna'nın tenine yayıldı, fokurdadı ama Anna bunu görmezden geldi. Kendini bıraktı, bir çığlıkla her şey yok olana kadar garip bir zevk içinde dalgalandı.

* * *

Bir kadın çığlığı. Bir öfke çığlığı, korku değil, fiziksel acı değil. Bir öfke nöbeti.

Anna önce saçları gördü, neon sarısı karanlığı deliyordu ve sonra eller sırk gibi buklelerin arasından geçerek altındaki gözyaşı lekeli yüzü tırmalıyordu. La Dama Bianca volta atıyor, çığlık çığlığa bağırıyordu, ta ki biri onu durdurup sıkıca tutana ve bir çocuk gibi sallayana kadar.

Bu yaşlı bir kadındı, kahverengi, kullanışlı renkler giymişti, beyaz şapkası sarkık çenesinin altına kadar bağlıydı. Belki de bir hizmetçiydi ama Floransalı kadın kulağına fısıldayan bu kadını dinledi.

Anna duymak için zorlayarak bir adım öne çıkınca, ikisi de öfkeli bir şekilde ona döndü.

Tısladılar.

Geriye doğru düştü.

* * *

Bir tarlanın engebeli zeminine.

Hayır, teraslıydı, geceleyin bir üzüm bağı. Kendini tekrar ayağa kaldırırken olgunlaşmış üzümler parmaklarının arasından sızıyordu. Etrafındaki koku canlı ve temizdi. Ve sonra değişti.

Ekşi bir şeyler sürükleniyordu.

Anna yakın mesafede budaklı bir zeytin ağacı gördü. Uzun elbiseler giymiş iki karanlık figür ağacın yanında garip bir şekilde kucaklaşmış duruyordu. Anna bunun görmemesi gereken bir şey olduğunu omurgasında hissetti, ama yine de aralarında kıvranan bir şey görene kadar bunu romantik bir karşılaşma olarak kabul etti.

Vurduğu anda Anna ne olduğunu anladı. Bir yılan, bir engerek.

Daha uzun boylu olan onu yere fırlatıp bir taşla parçalayana ve tekmeleyip uzaklaştırana kadar iri kadını tekrar tekrar ısırırdı.

Diğer kadın bir çamaşır yığını gibi yere yığıldı.

Uzun boylu olan ona döndü. Dolunayın ışığı elindeki bıçakta parlıyordu. Başındaki sarı saçları aydınlattı.

Anna, La Dama Bianca'nın yaşlı hizmetkârın ortasından yumuşak ve gevşek bir şey çıkarmak için eğilmesini izledi. İç organlar, bağırsaklar, belki daha fazlası. Onları çıkardı, tuttukları yerden kesti, bir çukura gömdü ve üzerlerini toprakla örttü, tüm bunlar Anna'nın orada durduğunu fark etmeden önce oldu.

Yaklaşmadan önce bıçağı toprağa bıraktı, bir barış teklifiydi bu, ama Anna hâlâ kaçmaya çalışıyordu, dişlerinin arasına sıkışmış bir çığlık bir türlü çıkmıyordu.

Ayakları sanki toprağın derinliklerine kök salmış gibi gevşekçe kilitlenmişti. İsteddiği kadar titama gidemezdi.

La Dama Bianca yaklaştı, yaklaştı, parmaklarından kan damlıyordu. Kırmızıya bulanmış ellerini Anna'nın yanaklarına götürdü ve onu en tatlı öpücüğün içine çekti.

* * *

Villa. Villadaydı.

Kendinde olmasa da sadece Anna'ydı. Yanaklarında tüylenmenin başladığını, bacaklarının arasında zonklayan bir aciliyet hissetti. Artık o çocuktu, o güzel gençti.

Villa Taccola daha küçüktü. Daha yeniydi. Taze kesilmiş odun gibi kokuyordu. Pencereler esintiye açıktı, kapılar genişti, içeri girip çıkan çocuklar için açık ve güvenli bir kucaktı. Anna küçük odaya sürüklendi, kuru

Otları astıkları ve tahılları öğüttükleri kiler. Pencereden yolu izliyordu, kalbi dizginleriyle savaşılan vahşi bir at gibiydi.

Yol boyunca hiçbir şey yok. Gökyüzünde beyaz bulutlar. Bir karga avluya kondu, sonra tekrar uzaklaştı. Bütün bunların ötesinde, bağ endişe verici bir siyahlıkla uzanıyordu. Anna bitkilerin arasında bir çürüme olduğunu hatırladı. Hasat mahvolacaktı. İşler zarar görecekti.

Toz bulutu içinde bir araba geldi ve içinden La Dama Bianca indi, belli belirsiz saçları derin kukuletalı bir pelerinle örtülüydü. Öldürdüğüne, bağırsaklarını deştğine ve toprağı kazdığına dair hiçbir iz yoktu. Tertemizdi.

Anna ona doğru koştu ve önünde diz çökerek elini öptü. Güzel hanımefendi bu jestten utanmış görünüyordu, el salladı ve Anna'nın ayağına kalkmasına yardım etti, sonra kulağına sözler fısıldadı. "İçeri."

* * *

Gece olmuştu. Anna artık o genç adam değildi, sadece bir gölgeydi ve akşam yemeğı için toplanan bir aileyi izliyordu.

Yakışıklı, sakallı adam masanın başında oturmuş, Anna'nın karısı sandığı tumbul, siyah saçlı kadının getirdiğı yemekleri yiyordu. Yanlarında dört çocuk oturuyordu, en büyükleri Anna'nın birkaç dakika önce olduğu gibi hevesli genç adamdı. Baba, La Dama'nın üzerindeyken yatakta görüldüğünden daha dağınık, daha az gösterişliydi, ama nedense çaba göstermediğı için şimdi daha da iyiydi. Herkes için, hatta çocuklar için bile deri kadehlere şarap doldurdu, yediler ve güldüler - ve bu pastoral ev mutluluğuna La Dama da katıldı.

Karışıklık vardı. Patrik masadan kalktı, yüzü bembeyazdı. Ona vuracakmış gibi görünüyordu ama kadın sanki evin hanımefendisiymiş gibi masaya doğru yürüdü ve kendinden emin tavrı onu yatıştırdı.

Kendine bir kadeh şarap doldurdu, kadehini kaldırdı ve kana içti. İşte o zaman çocuklar kusmaya başladı.

Komşular, küçük *ragazzi*.

Burunlarından kan akıyordu. Kulakları.

"Caterina?" dedi genç delikanlı, gözleri ihanetle ve sonra, evet, kanla dolup taşıyordu.

La Dama onun yanağını avuçladı. Kendi burnu da damlamaya başlamıştı. "Sonsuza dek istedin. *Ecco il tuo sempre.*"

Anna onların arasında, paniğın yükseldiğini ve içinde fiziksel olarak birleşerek ete dönüştüğünü hissetti. Aile ona döndü

Ona, kendi ağzında biriken, metalik ve yoğun kana, soğuk fayans zemindeki çıplak ayaklarına büyük boğulma fişkırımları halinde dökülmesine bakın.

La Dama Bianca, ailenin akşam yemeğini uzanmış bir kolla masadan süpürdü ve yanan mumları yerinde bıraktı. Ortadaki boşluğa nesneleri yerleştirdi, hızlıca, neredeyse neşeyle: soyulmuş yeşil bir çubuk, yanan bir mum, boş bir fincan, bir hançer. Yanından bir kese çıkardı ve içindekileri masanın üzerine dökmek için ters çevirdi. Tuz.

Sonra La Dama bıçağı kendi bileğine doğru kaldırdı ve kazmaya başladı.

Diğerleri düşmüştü. Anna onların yanına yığıldı. Her şey acıyla kararmadan önce, üzerini örten ve sertleşerek tahtaya dönüşen bir battaniye hissetti; döşeme tahtaları onu altına çekiyordu.

* * * Anna

uyandı, kendi evinde, gerçekte.

Bir nefes çekti, kuru, tatsız bir nefes, kan yoktu ve titredi.

Yatağının ayak ucunda bir kadın gölgesi belirdi. Rüyasını izliyordu.

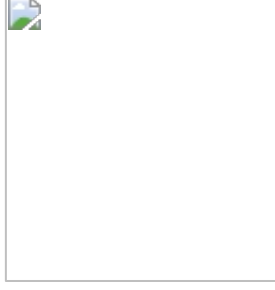
Anna onun sadece dış hatlarını görebiliyordu ama sırtıttığını biliyordu. Onu hissetti, onun negatif görüntüsü zihnine kazınmıştı.

Sen benimsin, der gibiydi. Senin rüyaların artık benim rüyalarım, senin beynin benim beynim.

Her şey benim olur.

Anna gitmesini, göz bekledi, ama hiç , sadece gün ışığıyla bulanıklaştı, bu yüzden hâlâ yatağın dibinde mi yoksa hemen yanında, üstünde mi olduğunu anlayamadı.

Bunca zamandır içindeydi.

NEW YORK NORMAL

Anna'nın "tatilinin" bitmesine iki gün kalmıştı. geri at iş, ama o terkedilmiş onu orijinal planlar Artık kirlenmiş olan evinde stres atma zamanı gelmişti. Bitkin ve kararlı bir şekilde dışarı çıktı, önce şehrin öbür ucundaki League'e gidip yeni eskiz defterleri ve karakalem kalemleri aldı, sonra da Central Park'a gitti, her yer neşeli ve aydınlıktı. Her şey canlıydı ve bu inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. En azından başlangıçta. Anna yirmi dakika sonra Sheep Meadow'un ona fazla geldiğini fark etti. Bu zıtlık ona bilişsel uyumsuzluktan doğan bir baş ağrısı verdi. Tüm bu güneş ışığı, bu mutlu insanlar, çocuklar, köpekler ve soyunan çiftler

battaniyelere uzanıp frizbi oynuyorduk.

Küçük bir çocuk Mister Softee külahını yalayarak geçti ve annesi elinde bir yığın peçeteye çocuğun önüne atılıp yüzünü sildi, İspanyolca bir şeyler söyledi ve Anna Ramble'ın daha karamsar kısımlarına gitmek üzere toparlandı.

Ana yolun hemen dışında, bir ağacın alçakta eğildiği, güzel, kolay bir çalışma alanına yerleşti. Çimenlere bağdaş kurup oturdu ve düşüncelerinin parmaklarına akmasına, çizgide, gölgede birleşmesine izin vererek çizdi. Huzur, onu biraz uzatıp değerlendirecek kadar bittiğini hissettiği ana kadar hüküm sürdü.

Ağaç değildi. *Herhangi bir* ağaç değildi - bilmeden bir portre çizmişti.

Kızgınlık ve korku kendisini sıkı bir mengene gibi sarmış olsa bile, daha soğukkanlı bir yanı bunun diğer çalışmalarından ne kadar farklı bir tarz olduğunu, çizgilerin ne kadar kesin, benzerliğin ne kadar net olduğunu fark etti. Açıkçası bu daha iyiydi.

Arkasındaki patikadan bir çiftin geçtiğini duydu. Adam "Vay canına," diye mırıldandı ve Anna'ya utangaç bir şekilde gülümseyen kız arkadaşına çizimi gösterdi.

Anna onlar geçene kadar bekledi ve sonra La Dama Bianca'yı, yaralı bileğini ve küçük zehir şişesini buruşturup tekne havuzunun yanında taşan bir çöp kutusuna bıraktı.

Eşofman üstündeki kapüşon gibi onu sürekli arkasında hissediyordu. Dışarıda bile.

Evde onunla yalnız kalmaktansa insan içine çıkmak daha iyiydi. La Dama biraz daha uslu görünüyordu, halk tarafından biraz korkutulmuştu, bu yüzden Anna parasının yetmeyeceği kalabalık bir suşi barda akşam yemeğine çıktı, sonra da Midtown'daki gürültülü barların önünden içeri girmeden yavaşça yürüdü.

Eve döndüğünde Anna'yı bekleyen bir sürü Amazon paketi vardı. Önce adaçayını açtı ve hemen yaktı, her yere salladı, ama kokuda fazla İtalyan bir şeyler vardı. Onu Villa Taccola'ya geri götürdü.

Kitapları şimdilik bir kenara bıraktı ve dizüstü bilgisayarında *stregoneria* hakkındaki eski kitabı bir oturuşta okudu. Kara büyü, İtalyan tarzı. Anna'nın yirminci yüzyılın başlarındaki okült çılgınlığına aşina olduğunu varsayıyordu, ki Anna bunu iddia edemezdi ve bu nedenle esas olarak onu uyutmaya yarıyordu.

Rüyasında yine villayı gördü. Bu sefer kan banyosu yoktu ama bu rüya çeşitlilikten yoksun olduğu için bir şekilde daha da korkutucuydu. Bu varyasyonda evin içinde yürüyordu. Sadece yürüyordu. Sessiz. Pasif. Bazen gölgeli figürler ortaya çıkıyor ve geçip gidiyordu. Bazen yalvarır gibi önünde dururlardı ama o yoluna devam eder, kapıları, pencereleri usulca dener, bir çıkış yolu bulamazdı. Rüyasında aylarca sürdüğünü hissettiği saatler boyunca.

Uyanıp dişlerini fırçaladığında, banyo fayanslarının bir köşesinde siyah küfün süründüğünü gördü. Ev sahiplerini bu konuda rahatsız etmemeye karar verdi. Muhtemelen henüz dairesinin dışına yayılmamıştı.

Rüyalarından, kendisine ait olmayan anılardan bir şeyler çizdi, çizdi, her çalışmada daha da garip ayrıntılar buldu.

Pazar gününe kadar nihayet çantasını açmaya karar vermemişti. Anahtar oradaydı ve ona dokunmak istememişti.

İşte zaman aklına geldi.

Bekçi anahtar için *öziir dileyerek* anahtar hakkında konuşup durmuştu. *Mi dispiace*. Sadece beslenme değil, anahtar, her zaman anahtar. Bir ritüel vardı, değil mi? Bir Katolik rahip ve sonra anahtar, anahtarın içindeki ruh.

Ona bağı bir şey vardı.

Sen mi aldın? Gianni sormuştu.

Kim dokunmuştu? Hatırlamaya çalıştı. Hepsi mi? Christopher ilkti. Bekçiden o almıştı. Benny onu hizmet odasına geri getirdi, kancaya geri taktı ve sonra hayaleti gördü, değil mi? O gece. Kulenin kapısı açıldıktan sonra onu ilk gören oydu. Her şey hafızasında bulanıktı, tıpkı o kayıp Perşembe günü gibi ve Anna'nın uykusuzluğu hatırlama yeteneğine kesinlikle yardımcı olmuyordu. Sonra Waverly, tek bir parmak ucuyla dokunduğundaki o isyan parıltısı ve o gecenin ilerleyen saatlerinde Anna. Kulenin kapısını tekrar açmak ve Mia'yı dışarı çıkarmak için kullanmıştı. O sonuncusuydu.

Anna kızların o gece olanları annelerine anlatıp anlatmadıklarını merak ediyordu. Eğer öyleyse, bunu ya bir tirat e-postasıyla -Nicole dolaylı iletişim yoluyla yüzleşmeyi çok daha kolay buluyordu- ya da sivri, somurtkan bir sessizlikle duyacaktı. İkincisi, yani soğuk omuz taktığı uzun sürmezdi. Anna bunu deneyimlerinden biliyordu. Bu bir bakışma yarışıydı ve Nicole her zaman önce göz kırparı.

Eğer eve daha erken dönmeye karar vermemiş olsalardı, hepsi o öğleden sonra ABD'ye dönmüş olacaktı. Anna ilk uçuş saatlerinin ne olduğunu hatırlayamıyordu, daha önce hiç dikkat etmemişti, bu yüzden saat beş civarında bir tahminde bulundu.

Doğu Nehri kıyısındaki bir bankta oturan Anna, bir santimetre arkasında pusuya yatmış kötü niyetli bir hayaletin zararlı hissine karşı hazırlandı ve Benny'yi aradı. Telesekretere düşmeden önce çaldı, yani belli ki inmişti. Belki de göçmenlik bürosundan falan geçiyordu.

Annemin telefonunu da aradı ve bir mesaj bıraktı.

"Umarım İtalya'daki son birkaç gününüz güzel geçmiştir!" Sesi telefonda yankılandı. Sesinin ne kadar sıkışmış ve sahte olduğunu duyabiliyordu. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Normal, düşününce. Hımm. Evet, böyle aceleyle çıktığım için özür dilerim, sadece o trene yetişmek istedim. Ve Floransa'daki konaklamaya beni dahil etmediğiniz için kendinizi kötü hissetmenizi istemedim."

Anna bu son cümleyi neden söylediğinden emin değildi. Önemsiz bir şeydi ve hiç de bu yüzden aramamıştı.

"Her neyse. Fırsat bulduğunda beni ara."

Telefonu kapatmadan hemen önce biri Anna'nın omzunu tuttu, bu yüzden nefesi kayda girdi. Döndüğünde kimse yoktu, çünkü

Tabii ki değillerdi ama kulağında kesik kesik sıcaklık patlamaları hissetti. Gülüyordu, sıcak nefesi onu bıçaklıyordu.

O zaman ona dokunabilirdi. Herkesin içinde. Daha önce yapamadığından emindi, bu da güçlendiği anlamına geliyordu.

"Hadi o zaman," diye homurdandı ve yol boyunca seğirerek eve doğru ilerledi.

Yarın iş günüydü. Biraz dinlenmeye çalışması gerekiyordu. Uyku hapi almak için Duane Reade'de durdu ve köşeden gelen, sarı saçları kurdele gibi sallanan kadını gördüğünde elleri titreyerek koridora bıraktı. Anna gözlerini hızla kırıştırdı ve onun normal bir insan olduğunu gördü, eğer yetmiş küsur yaşında, kanarya sarısı peruk takan ve bluz giyen bir kadına normal diyorsanız. New York normali.

Anna eve döndüğünde koltuğunda mikrodalga fırında pişen yemeği karıştırıyordu ama ön kapının iç tarafını yavaşça tırmalayan bir şey duyunca vazgeçti. Bir böcek olabilirdi, ama bu sabitti. Ve büyüktü. Tırnaklar.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Anna ağzı dolu bir şekilde seslendi. "Seni dışarı çıkaracağım." Devam etti. *Scratch*.

"Tırnak törpüsüne ihtiyacın var mı?" Anna şakağını ovuşturdu. "Banyodalar."

Ses kesildi ve banyo kapısı çarparak kapanmadan önce tam bir memnuniyet saniyesi hissetti ve o kadar sert irkildi ki yemeği tepsisinden döküldü.

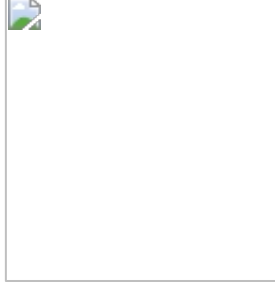
Bu sürdürülebilir değil, diye düşündü Anna, uyku hapını şarap yerine bir bardak suyla yutarken. Erdemli. Sağlıklı yaşam. Yarın iş var.

Yatağa girmeden önce telefonunu kontrol etti ama kimse geri aramamıştı. Kendine bunun iyi bir haber olduğunu hatırlattı - bu, kimsenin çözmesi gereken acil bir sorun olmadığı, onları rahatsız eden bir musibet kalmadığı anlamına geliyordu - ama yine de onlardan güven verici sözler gelmediği için midesini kemiren bir şey hissetti.

Bir mesaj bile mi? "Hey biz döndük, yakında konuşuruz"? Görünüşe göre hayır.

Anna telefonunda herkese açık olan kitabın bir kısmını tekrar okudu, sonra uyurken zil sesini açık tuttu. Hiçbir şey onu uyandırmadı, bir kereliğine La Dama bile.

Rüya bile görmedi. Kazanmak için uyku hapları.

SPIDERWEB

Uyanmak çok zordu. Anna yapış yapış gözlerini zorla açıp, rahatsız edici Zen gong alarm sesini susturmak için el yordamıyla telefonunu ararken, hangisiyle yüzleşmekten daha çok korktuğundan emin değildi: asalak yeni oda arkadaşının gerçekliği mi, yoksa iki hafta aradan sonra Wendell Rook Silver'a geri döndüğü ilk gün mü?

Kendini yataktan dışarı attı ve duşu açtı.

Anna gerinerek oturma odasına girdiğinde, her yüzeyden bir sinek dalgası yükseliyordu. Daha dün aldığı süt buzdolabında ekşimişti, hem de çok ekşiydi, hiç belli olmuyordu. Yepyeni müsli kutusunun içinde kurtçuklar vardı.

Anna yakın geleceğinde bir sürü paket servis hissediyordu.

Banyodan buhar kıvrılarak çıktı. Anna cesaretini toplamak için derin bir nefes aldı ve sanki bir lisenin soyunma odasındaymış gibi hızlı ve gizlice soyundu.

Sabunlandı, şampuanlandı, hızlı, hızlı, kanlı ellerin duş perdesinden aşağı kaymasını, arkasından Floransalı bir kadının -Ah Tanrım, çıplak bir kadının? Anna gerginlikten hâlâ midesinin bulandığını hissediyordu. Doğru dürüst durulamadan, saç kremi sürmeden ve tıraş olmadan çıktı. Bulabildiği ilk temiz iş kıyafetlerini giydi, ıslak, karışık saçlarını düşük bir topuzla bağladı ve on dakika erken kapıdan çıktı.

Gelen ilk 6 treni binilemeyecek kadar doluydu, bu yüzden Anna peronda volta atıyor, ellerinin bir sarhoşunki gibi titremesini engellemeye çalışıyordu. Nefes aldı. Bir sonraki tren tıkırdayarak geçtiğinde, pencerelerdeki film makarasındaki yansımaları kontrol etti.

İyi haber: Şu anda arkasında durmuyordu. Kötü haber: yeniden dirilmiş bir ölü gibi görünüyordu.

Biraz kafeinin düzeltemeyeceği bir şey değildi. Kendini şehir merkezindeki devasa asansör bankasına bırakan Anna, daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

Beş yıl önce yarattıkları açık plan cehennemin bir parçası olan "kaynaşma mutfağı", sözde daha yaratıcı işbirliğini teşvik etmek için ama aslında yönetimin üretkenliği sürekli gözetim altında tutmasına yardımcı olmak için tasarlanmıştı. *Kaynaşın! Ama çok fazla değil. Köşe ofisler izliyor.*

Anna içeri girdiğinde resepsiyon görevlisi Ceci telefonla konuşuyordu ve Anna'ya özür dileyen bir el sallayarak *"Sonra görüşürüz!" dedi.* Henüz havadan sudan konuşmak zorunda kalmadığı için rahatlamış olan Anna, doğruca mutfağa yöneldi ve kendine Keurig'in en pahalı kapsülünden bir doz doldurup masasına götürmek üzere bir peçeteye mini yaban mersinli kekler doldurdu.

Stajyerlerden birinin o yokken çalışma masasını devraldığını gördü. Şövalenin üzerinde açıkçası berbat çizimler ve beyaz masaüstünde bir yüzük lekesi vardı. Ortakların temizlikçilere, Anna'ya kendisinin değiştirilebilir olduğunu hatırlatmak için böyle bırakmaları talimatını verdiklerinden şüpheleniyordu.

Kupasını bir bardak altlığı gibi kahve lekesinin üzerine yerleştirdi ve çalışma bilgisayarını çalıştırdı.

"Tekrar hoş geldin yabancı." Kuzeydoğu Köşe Ofisi'nden Tim bir anda ısınlandı.

Anna bir nefesi zorlukla bastırmayı başardı. Tanrım, çok ürkekti.

Tim, Anna'nın masasının kenarına otururken iri kollarını ve sivrilttiği ayak bileklerini kavuşturdu.

"Günaydın," diye mırıldandı.

Ona gözlerini kırıştırdı, gözetmen gülümsemesi soldu. "Tanrım."

Güneydoğu Bürosu'ndan Peter, zavallı bir ruhu hazırlanırken odanın öbür ucundan geçiyordu, ama Tim ona parmaklarını şıklattı ve Peter tekmelenmiş bir köpek gibi sıçradı.

"Pete, bak Anna tatilden sonra ne kadar dinlenmiş görünüyor." Peter bir kahkaha patlattı. "Ne oldu sana böyle?"

Anna kahvesini yavaşça bitirdi, sonra bir tane daha almak için ayağa kalktı. "Bilmek istemezsin."

Tim'in onu mutfağa kadar takip etmesine şaşırmadı. Bu onun yönetim tarzıydı: amansız takip. Düşünecek olursak, arkasında gezinen La Dama Bianca'nın yansımasında her zaman tanıdık gelen bir şeyler vardı ve Anna şimdi bunun ne olduğunu biliyordu.

Tim'in gözlerinin sırtına dikildiğini hissederek bir Keurig kapsülü daha koydu. "Biliyor musun, e-postalarına cevap vermediğin için seni azarlayacaktım,

Alpler'de nasıl kaybolduğuna dair bir şaka yap, ama şimdi

ucuz bir atış gibi," dedi Tim.

Sesi daha da yükselmişti. Anna, meslektaşlarının canlandığını hissedebiliyordu, açıkça izlemeyi bekliyorlardı. Açık plan, açık şirket, açık iletişim.

"Nerede olduğunuzu merak ettik, biliyorsunuz."

"Sana İtalya'ya gideceğimi söylemedim mi?" Anna küstah değil, şaşkın görünmek için elinden geleni yaptı ama bugün çok zordu.

"İtalya'da internet yok mu?" Tim bir şempanze gibi sırtarak topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu. Cartier maketlerini aramak için sana bir sürü e-posta gönderdik. Sonunda dosyalarınıza ulaşmak için bilgisayarınızı hacklemek zorunda kaldık."

"Sorun değil." Anna neşeyi gülümsedi ve onun yanından geçerek masasına gitti. "Ne zaman istersen, cidden."

Anna iş bilgisayarına giriş yaptı, gelen kutusunu dolduran iki yüz otuz yedi yeni e-posta karşısında irkilmedi.

Tim ona baktı. Anna, sonunda Tim gidene kadar bilgisayarına baktı ve arkasından "Saat üç!" diye bağırdı.

"PepsiCo. Ben de varım." Gerçekten de ilgileniyordu. Projelerinin ipliğini tekrar yakalamak zor olmadı. Pek de roket bilimi sayılmazlardı. Sanat bile değillerdi, sadece bir başkasının fikirlerinin mümkün olan en yavan şekilde görünür kılınmasıydı.

Peter yumruklarını masaya dayayıp iri cüssesini en iyi şekilde sergilemek ve Anna'ya tasarımları hem basılı *hem* de *dijital* formatta hazır etse iyi olur diye homurdanmak için uğradı, sanki Anna burada çalıştığı son on yıl içinde bir toplantıya hiç hazırlıksız gitmiş gibi.

On! Yıl! Müşterinin bu tasarımlara bakmak bile istemeyeceğini bilecek kadar uzun bir süre. Bu bir triyaj toplantısıydı. Yeni bir şey istiyorlardı. Bugün canlı tasarım yapacaktı.

Bir kez daha yanılmamıştı. PepsiCo'dan gelen ve Peter'dan yarı yarıya daha genç olan takım elbiseliler eski görüntüleri ellerinin tersiyle ittiler: içlerinden çeşitli güneşler parlayan çeşitli narenciye kaseleri.

"Daha taze bir şey istiyoruz. Daha kıvılcımlı. Daha fazla kutlama. Ev içi gibi değil ve bunu hem ulusal hem de ev içi anlamda söylüyoruz. Spritza tüketicileri bugünlerde evde oturmuyorlar, dışarıda dinamik kamusal ve hatta sanal ortamlarda sosyal etkileşim içindeler ve benim endişem, senin üzerinden konuşmak istemem, Kevin, ama doğru, bu firmanın hedeflediğimiz demografinin zihniyetini en iyi şekilde kavradığından emin değiliz ..."

Anna çalışırken başını sallayıp dinliyormuş gibi yaptı. İlk duraklamada, tüm yöneticiler aynı anda nefes aldığında, çizim defterini kaldırdı.

"Bunun gibi bir şey mi?"

Limon ve portakallardan fışkıran meyve suları bir havai fışek gösterisi oluşturuyor. Altında bir çılgınlık hissi, partililer meyve kasesini oluşturuyor. Kenarlardaki dijital detaylar, sanki metaverse bir parti olabilirmiş gibi.

Pepsi alışanları birbirlerine bakıp yeniden ayarlamadan önce uzun bir süre gözlerini diktiler. "Sanırım bundan bir şeyler çıkarmaya başlayabiliriz, evet."

Yani hesabı kurtarmıştı. Bu ilk kez olmuyordu.

Peter onu asansöre doğru giderken durdurdu.

"Anna," dedi. "Biraz dinlen. Ciddiyim. Bok gibi görünüyorsun."

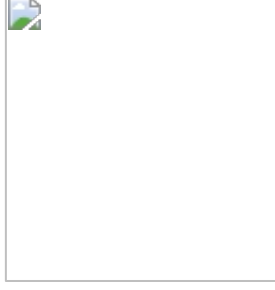
"Teşekkürler, Pete, yapacağım."

Anna, iyi bir orospu seansından hoşlanan Ceci ile aşağı indi.

Kapılar kapanır kapanmaz Ceci, "O lanet olası serseri sana bunu söylüyor," diye fısıldadı. "Shira'nın üç-altmış değerlendirmeme ne yazdığını biliyor musun? 'Makyajını azalt.' Bu saçmalığa inanıyor musun? Bir kadının ortaklığa terfi etmesinin buralarda daha iyi olacağını düşündüm ama ben bir aptalım. Tabii ki daha kötü. Yemin ederim, çocuklarım olmasaydı çoktan gitmiştim. Beş yıl daha, değil mi?"

Asansör lobiye ulaşana kadar Anna sempatik sesler çıkardı ve kaldırıma ulaşıp her zamanki dayanışma el sallamaları ve irkilmeleriyle zıt yönlere doğru ayrıldılar. Ceci de neredeyse Anna kadar uzun süredir ajanstaydı. "Eğer olmasaydı" temasının en az iki düzine varyasyonunu duymuştu. Anna asla istifa etmesini nermemişti. Ceci kaybedilmeyecek kadar iyi biriydi.

Hepsi kendi açılarından iyiydi, metin yazarları, sanat yönetmenleri, a genç personel, müşteri yöneticileri, ortaklar hariç herkes, gerçekten, sadece buna tanıklık edecek ve saygıyla alkışlayacak bir seyirci olduğunda iyiydi, ama Anna bunun gerçekten onların suçu olmadığını düşünüyordu. İş buydu ve onlar da buna mahkumdu. Kaderin gülünç bir cilvesiyle ortak yapılsa o da aynı durumda olacaktı. Ajans bir örümcek ağıydı ve hepsi de meyve suyu için sıkıca sarılmış sineklerdi ve hepsi bu kadardı.

HALA HAYATTA OLMANA .

Anna metro durağına ulaştığı sırada Benny'den **bir** mesaj geldi. Kalabalık yanından akıp giderken kendini bir büfenin duvarına yasladı ve telefonuna bakıp düşünmeye başladı.

Hepim döndüm. Hayatta olmana .

Ben de! yazdı ama kaşlarını çattı ve sildi.

Benny'nin iki yönü vardı: samimi tarçınlı rulo ve hüzünlü kuluçka makinesi ve saniyeler içinde değişebiliyorlardı. Gönderdiği mesajın satır okuması tamamen hangi Benny'nin gönderdiğine bağlıydı.

Bahislerini korumak için hafif bir cevap vermeyi tercih . **Güzel, seni sonra ararım.**

Sipariş ettiği kitaplar eve döndüğünde onu bekliyordu. Kitapları öyle aceleyle açtı ki, ambalajın bir şeridi asansör halısının üzerine düştü. En üst kata ulaştığında Bayan Levine binmek için bekliyordu, bu yüzden Anna hızla indi ve Bayan Levine'i kapılar kapanırken karton parçasına dikkatle bakmaya bıraktı.

Anna dairesinin kapısını açmadan önce tereddüt etti, içeride onu neyin beklediğini anlamaya çalışıyordu. Bugün kendini daha kötü hissettiği için daha iyi hissediyordu; işinin tanıdık rahatsızlıkları ve aşağılamaları o kadar ani olmuştu ki, daha büyük sorunu arka plana itmişlerdi. Şimdi bile, oturma odasına girdiğinde, her şeyi bıraktığı gibi bulduğunda, son birkaç haftanın olayları anılarının sesini kısmış gibi hissediyordu. Hava korkuyla ağırlaşmamıştı. Banyo duvarlarından temizlediği küf geri gelmemişti. Sadece her zamanki gibi dünyanın üzerine geldiği hissi teninde yankılanıyordu ve Anna bunun daha çok dışarıdaki aralıksız korna sesleriyle, duvarlardan sızan konuşma sesleriyle, penceredeki klima tıkırtısıyla ilgili olduğunu düşündü.

New York'tan bıkmıştı ama bunun onu nereye götüreceğinden emin değildi. Ohio'ya geri dönmeyeceği kesindi.

Bu seçimin çağrışımlarını düşünmeden İtalyan yemeği sipariş etti, ama iyiydi. Hâlâ havaya sinmiş adaçayı kokusu ona

penne alla vodka ve Sezar salatasından daha çok Toskana'yı hatırlıyordu. Anna Netflix'i açtı -bir doğa belgeseli- eve gelirken aldığı cabernet şışesinin kapağını açtı ve *Jacopo'nun Azizleri*'nin yeni teslim edilmiş iyi durumdaki kopyasını açtı.

Yedi, içti, sayfaları çevirdi, zavallı Jacopo da Sellaio'yu öğrendi, her zaman Botticelli'nin gölgesinde kalmıştı ama kendi başına çok yetenekliydi. Çalışmalarının görüntüleri onu yeterince etkiledi, kendini meşru bir ilgiyle okurken buldu, parlak reproduksiyonların orta galerisine döndüğünde ve La Dama Bianca'nın ona sırtıttığını gördüğünde kendini soğuktan irkilmiş bulacak kadar tarihte kayboldu.

Floransalı Kadın. 1500 civarı, Ahşap üzerine tempera.

Sanki sayfanın üzerine bir hamamböceği tırmanmış gibiydi. Kitabı kucağından fırlatıp atmak ve eline bir bulaşık bezi alıp onu bir güzel dövmek istedi.

Ama o lanet şeyi bu yüzden almıştı. Bilmesi gerekiyordu.

Bu nazlı portrenin öznesi, bu dönemde moda olan sarı dalgalara sahip çok sayıda Floransalı parlak sosyetenin herhangi biri olabileceğinden, hararetli tartışmalara neden olmuştur. Jacopo'nun bilinmeyen Floransalı soylu kadın için kullandığı özellikle canlı sarı tonu, bu esrarengiz modeli, çağdaş saray kayıtlarında Napoli sarısı saçlarıyla olduğu kadar, kızaran yeni evli bir kadından nüfuzlu bir dula dönüşmesindeki şüpheli hızıyla da tanınan büyük bir güzellik olarak adlandırılan Caterina Colonna olarak tanımlayanlara güven veriyor. Caterina teorisi Jacopo da Sellaio'nun Floransalı Kadın'ının gülümsemesine kesinlikle bir entrika katıyor, ancak portre tek başına bile onun en iyi ve en farklı eserleri arasında yer alıyor.

Napoli sarısı. Caterina gerçekten de saçlarını diğer tüm iyi yetişmiş genç hanımlar gibi sidiğe batırmak yerine kurşun oksitle mi boyamıştı? Anna, onun farklı olmak istediğini hissetmişti. Bunu yapmanın bir yolunu bulmuştu ve bu süreçte tamamen delirmişti ama palazzoya girdiğinde tüm gözler üzerine çevrildiği sürece kimin umurundaydı ki? Bunda güç vardı. "Etkili" olacak kadar zekiyseniz daha da fazla güç.

Caterina hâlâ zekiydi, diye düşündü Anna, ama şimdi duyarsız, mantıksız ve serbestti.

Kitaptan başını kaldırdı, odaya göz gezdirdi. "Caterina?" dedi yüksek sesle.

Sadece televizyondaki balina sürüsü cevap verdi.

Belki de adaçayı işe yaramıştı, ya da kapının yanındaki tuz, ya da dairenin her tarafına astığı on *nazar boncuğu*. Anna aksinden şüpheleniyordu.

Burada her şey normale dönmüş gibiydi. Anna buna güvenmiyordu. Boynundaki kaslar gerilmiş, vücudunun geri kalanının sarktığı bir tür elbise askısına dönüşmüştü.

Yatmaya hazırlanıp dişlerini fırçalarken kendini nefesini tutarken yakaladı, köpüklü diş macununu emip öğürene kadar görüşünde lekeler birikti.

Nefes al, demek zorunda kaldı kendine. *Nefes almaya devam et*.

O gece bir uyku hapi aldı. Her ihtimale karşı.

Rüyaları normaldi, unutulabilirdi, tamamen sıradan bir şekilde garipti ve sonra kuledeydi. Karanlıktı. Pencereler yoktu. Kapatılmıştı. Kil ve toz gibi kokuyordu.

Anna dönerek gülüyordu, sarı saçları etrafına dökülüyordu ama kimse onu göremiyordu. Buradaki diğerleri, yaşayanlar, yarı saydam, dayanıksız görünüyorlardı. Onlarla ilgili en sağlam şey korkularıydı. Anna kararmış dilini dışarı çıkardığında havadaki tadı alabiliyordu.

Ayak bileğine kadar uzanan cüppeler giymiş bitkin bir rahip onlara önderlik ediyordu. Bir şişeden etrafa su atmaya başladı ve Anna şok içinde suyun kendisine gerçek bir acıyla çarptığını fark etti. Tısladı ve uzaktaki bir duvara yaslanarak geri çekildi. Rahip ilahi söylemeye devam etti ve Anna ne yapmaya çalıştıklarını anladı. Onu koparmak. Onu tahliye etmek. Bunu yapamazlardı, bu şekilde olmazdı ama başka bir şey yapıyor gibiydiler. Sıkıştırılmış hissediyordu, etrafındaki hava kalındı ve onu bağılıyordu.

Öfkeyle feryat etti, adamlara ürperti gönderdi, rahibin kısık sesinin kırılmasına neden oldu, o devam ederken bile, sertçe göz kırptı ve yanlarından geçmeye çalıştı, ancak yolu kendisine yasaklanmış buldu. Eğer kendini adamlardan birine bağlayabilirse, bedenlerinden birine sığınabilirse, bu şekilde kaçabilirdi ama hayır. Boyunlarına tılsımlar asılmıştı, sadece haçlar değil, *kornişeller* de vardı ve onlara girmenin bir yolunu bulamadı.

Ama şimdi gördüğü bir adam elinde bir anahtar tutuyor, endişeyle avucunun içinde çeviriyordu. Anna onu tanıdı. Karga desenli. Yeni işlenmişti ve oldukça güzeldi, herhangi bir hapishane anahtarının olabileceğinden daha güzeldi. Süslü bir anahtar. Anna, Caterina'nın zihninin çalıştığını hissetti, kendi zihni de çalışıyordu, aynı umutsuz fikre varıyorlardı.

Hep birlikte anahtara doğru koştular. İçeri girmeyi başardılar, sığmaya çalıştılar ama çok küçüktü. Çok sertti, adamın nemli yumruğunun canlı teriyle çok sıcaktı. Başka bir şey bulmak için zaman yoktu.

Şeytan çıkarma ayini sona erdiğinde, Anna ciğerlerinin ikiye bölündüğünü, diğer parçalarının koptuğunu hissetti, sanki biri ondan dondurma alıp götürüyordu.

Adamlar gitti. Kulenin kapısı çarparak kapandı. Anna ve Caterina çığlık attı.

* * *

Uyandı, hâlâ çığlık atıyordu, nefes nefese dik duruyordu, sanki bir sığır sopasıyla sarsılmış gibiydi.

Anahtar.

Bu aydınlanmayı yüksek sesle söylemek istedi ama buna cesaret edemedi.

Anna duş almaya zahmet etmedi. Kalktı, giyindi ve dışarı çıktı. İş yerindeki mutfaktan kahvaltısını alacaktı ama önce yapması gerekenler vardı: Kapıdan çıkarken demir anahtarı aldı.

Yüzünü buruşturmadan tutamıyordu. Bu pis şeyi. Her yerinde ruh parçaları vardı, iğrençti.

Ama *estetik olarak* ilginç. Sarmaşıklar, kuş, eski demir. Meraklı insanlar için meraklı bir nesne ve bu şehirde onlardan çok vardı.

Anna'nın yapmak istediği şey basitti: onu kaldırıma bırakıp uzaklaşmak. İşe gitmek, geçen ay yaşananları unutmak.

Aslında yaptığı şey şuydu: anahtarı bırakmak, kaldırımdan aşağı on adım atmak ve sonra geri dönmek.

Asla geri dönmezsın. Bu her lanet hikâyede vardır, Lut'un karısı, Orpheus, ama Anna döndü ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede iki şey gördü: Bir, kaldırımda babasının önünde yürüyen küçük bir kız. İkincisi, altıncı kattaki köşe penceresinde bir hareket.

Kız bir sırt çantası takıyordu ve örgülerinden renkli boncuklar sarkıyordu. Anna anahtarın küçük kızın gözüne çarpmasını, ilgisini çekmesini, çocuğun yaya trafiğinden sıyrılıp anahtara yaklaşırken çenesinin gevşemesini izledi.

Anna binasına doğru geri döndü ve yukarı doğru baktı. Apartman penceresinde bir silüet vardı şimdi, hem belirsiz hem de korkunç derecede belirgin. Ağır kollar, kefen gibi sırtık gibi saçlar.

Anna ileri atıldı. "*Dokunma ona!*"

Çocuk kaşlarını çatarak elini geri çekti. Temas etmemişti, tam olarak dokunmamıştı ama çok yaklaşmıştı. *Tanrım.*

Anna'nın sırtından ter damlıyordu. Anahtarın yanına çömeldi ve onu geri aldı. "Bu benim."

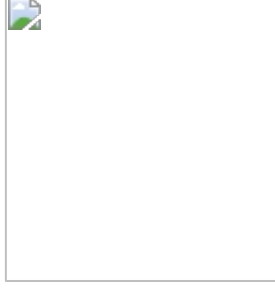
Küçük kız koşarak babasına döndü, babası Anna'ya bariz bir telaşla bakıyordu. Kızını kollarının arasına aldı ve hızla uzaklaştırdı.

Her zamanki yolcular, Anna'nın her gün şehir merkezine yaptığı yolculuktan tanıdığı insanlar, göz teması kurmadan Anna'nın yanından geçip gittiler.

Etrafında görünmez bir baloncuk oluşmuştu - deli gibi görünmenin bir avantajı, diye düşündü.

Anahtarı çantasına attı, dişlerini sıktı ve işine yoluna devam etti.

Rastgele olamazdı. Seçmek zorundaydı.

SENDEN BAŞKA KİMSE

Anna her zamanki gibi iş arkadaşlarıyla selamlaşıp ayaküstü sohbet ettikten sonra bazı teslim tarihlerine yetişmeye çalıştı. Bu iyi bir oyalanmaydı ve bir cilt bakım serisi için hazırladığı dijital reklam kampanyasının storyboard'u garip bir şekilde bir Rönesans triptiğine benzese de kimse buna aldırılmıyor gibiydi. Hatta yönetmen, Peter'a firmanın sanatsal duyarlılıklarının kadar "farklı" olduğu konusunda takdirkâr bir yorumda bulunmuş, Anna da iyi ya da kötü, ona dört ay daha garantili bir iş kazandırdığını düşünmüştü. Amaç da buydu zaten. Öyle değil mi? Anna bir yetişkindi. Yetişkinlerin işleri, evleri, arkadaşları ya da tamam Nicole, en azından sıcak tanıdıkları ve ortakları -eski ortakları- ve aileleri vardı. Zor bir ipti ama yürüyordu. Şimdi bile, tuvalete gittikten ve ışıklar söndükten, karanlıkta ellerini yıkadıktan ve gözleri *tuvaleti* bulmaya alıştıktan sonra bile

Beş farklı aynanın yansımasında onu gölgeliyor.

Ceci içeri girdi, ışık düğmesini çevirdi ve sadece Anna'yı gördü, terli ve titriyordu.

"İyi misin tatlım?" Ceci tekrar düğmeye baktı, şüphesiz Anna'nın neden karanlıkta mesanesini boşaltmayı seçtiğini merak ediyordu. Ya da yıllardır tehdit ettikleri gibi sonunda kafayı mı yemişti? Ceci, Anna'nın iş ödevleri arasında gizlice yaptığı, bitirip sildiği dijital çizimleri bulsaydı -pentagram şeklinde bilek izleri, takım elbiseli asılmış adamlar, ağzından köpükler saçan genç blog yazarları- onunla bu tuvalete asla girmezdi.

"Evet, ben iyiyim." Bu işe yaramazdı. Anna utanarak gözlerini devirdi. "Bir şey söyleme ama akşamdan kalmayım. Yeni çocuk, çok fazla şarap."

Ceci göz kırptı ve hemen parladı. "Dudaklarım mühürlü. Eğer istersen üst çekmecedeki biraz Tylenol var."

"Sen bir cankurtaransın."

Anna tuvaletten henüz çıkmıştı ki Ceci'nin "Ne oluyor lan?" diye bağırıldığını duydu ve arkasını döndüğünde ışıkların yine sönmüş olduğunu gördü.

* * *

Anna, apartmanın asansöründen dışarı adımını attığı andan itibaren kokuyu hissetti. Havada kokuşmuş bir şeyler vardı ama bu çürüme kokusuzdu.

Daire her zamankinden beş kat daha küçük, tavan daha yüksek, tüm orantılar bozulmuş gibiydi. Mücevher tonlarındaki mobilyaları, nevresimleri ve halıları, sanki her şeyi yetmişli yıllardan kalma gibi göstermek için bir filtre uygulanmış gibi, birkaç ton ekşi görünüyordu. Şişman sinekler dairenin içinde vızıldıyor, havada birbirlerine, pencerelere, Anna'ya çarpıyorlardı.

Gözlerini ve burnunu ovuşturdu, çantasını, içindeki demir anahtarı attı ve kendine dün gecedен kalma şişeden bir kadeh şarap doldurdu.

Onu dudaklarına götürdüğünde, boynunda bir nefes hissetti. Keskin, sıcak. Bir kahkaha.

Tiz bir ses havayı deldi ve düşük titreşimli bir hırıltıyla birleşti.

Anna irkilerek bardağı tezgâha düşürdü ve paramparça olup şarap kırmızı bir şelale halinde beyaz dolap kapaklarından aşağı süzülürken bir kez daha küfretti.

Ses tekrar geldi ve Anna bu kez onun cep telefonu olduğunu fark etti.

Bir yandan şarabı kağıt havlularla silerken, bir yandan da körlemesine elini uzattı.

Nicole'du.

Anna hoparlörü açtı ve "Bir saniye, bir durum var, bekleyin" dedi.

Kırmızı su birikintisi kâğıt havlunun içine sızdığı yerde kıvranıyor gibiydi. Anna onu çöpe atmadan önce dondu ve daha yakından baktı. Kurtçuklar. Şarabın içinde. Şükürler olsun ki içmemişti.

"Çok komik," dedi boş havaya, cam parçalarını çöpe attı, telefonu kaptı ve kanepeye götürdü. "Heya, bunun için üzgünüm."

Bir duraklama oldu. "Bu sefer ne oldu?" "Ne demek 'bu sefer'?"

"Telaşlanma. Merhaba demek için aradım, ama eğer buna hazır değilseniz-

" "Siz iyi misiniz?" Anna hemen konuya girdi. "Garip bir şey oldu mu? seni eve kadar takip edeyim mi?"

Nicole bir kahkaha attı. "Ne?"

"Monteperso'da olanları düşününce ..." "Monteperso'da hiçbir şey olmadı."

Telefon hattı boyunca sessizlik uzanıyordu. Ve sonra, tekrar: "Hiçbir şey olmadı!"

Anna'nın nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Nicole nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, sonra devam etti, "Yolculuğu, yani kötü kısımları *düşünmek* bile istemiyorum ve burada bir zeytin dalı uzatmak için gerçekten çok uğraşıyorum? Annem ve babam çok kızgın ama sen benim kız kardeşimsin ve bu benim için önemli, umarım senin için de öyledir."

"Kızgınsın çünkü ..." Anna başını salladı. "Veda etmeden gittiğim için mi, yoksa-?"

"Dur."

Anna, Nicole'ün elinde gerçek bir zeytin dalı tuttuğunu, onu yere düşürdüğünü ve topuklu ayakkabılarıyla üzerinde tepindiğini hayal etti.

"Sadece dur, Anna. *Biliyorum*, tamam mı? Kızların bana söylemeyeceğini mi sandın? Onları neden bu kadar korkutma ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum. Mia'yı kuleye *kilitlemek* için mi? Bu dengesizlik Anna, gerçekten yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorum ve bu yüzden seninle ilişkiyi henüz kesmiyorum. O yüzden."

"Henüz' mi?"

Floransalı aileler hakkındaki kitap sehpadan fırlayıp duvara çarparak yere düştü ve Caterina'nın yüzüne doğru açıldı.

Anna kapıyı tekrar tekmeleyerek kapattı, korkamayacak kadar öfkeliydi. "Olan onca şeyden sonra, tüm bunları yapanın gerçekten ben olduğumu mu düşünüyorsun? Ve ... bunu tam olarak *nasıl* başarabilirim?"

"Neyi çekip çıkaracaksın?" Nicole'ün sesinde bir Fox News spikerinin kırılmış kesinliği vardı. "Senin her zamanki işlevsizliğinin ötesinde bir şey olmadı ve bu sefer hepimiz buna kandık."

"Ama sen *gördün*! Hayaleti görmediysen bile kapıların çarpışını gördün."

"Ben hiçbir şey görmedim, Anna. Ve biliyorsun, herkese sordum. Kimse bir şey görmedi. Senden başka kimse. Uygun bir şekilde. Dinle, o gün mobilyaları yeniden düzenlediğini biliyoruz. Zavallı Mia'yı şaka olsun diye kilitletiğini de. Şaka *mydı*, Anna? Hiçbirimiz anlayamıyoruz! Bize kabuslar gördürdün, hepimize, sanki bir akıl hastalığına yakalanmışız gibi-"

Anna'nın ağzı kupkuruydu. "Kayıp gün. Bunu açıkla."

Bir sessizlik oldu ve sonra titrek bir sesle: "Anna. Kayıp bir gün yoktu."

Anna hepsine ne hatırladıklarını soracak enerjiye sahip olsaydı, ne duyacağını biliyordu: tatilin diğer günlerinden serpiştirilmiş bir anılar koleksiyonu. *Uno oynadık, Nicole tatsız makarna yaptı, biraz yüzdük, çizimlerinize baktık, hatırlamıyor musunuz?*

Yalan, ama onlarınki değil. Onlar buna inandılar. Sahte anılara canları pahasına tutunuyorlardı.

"Dinle Anna, açıkla bana, bunu neden yaptığını ve belki-"

Anna telefonu kapattı. Bir yastık aldı ve yüzüne bastırıp, sonra bir daha düşündü, iPhone'una onunla acımasızca vurdu, Siri'nin artık nefes alamadığından emin olana kadar ekranı boğdu ve enerjisi nihayet nefes alabileceği noktaya kadar tükendiğinde, yakın çevresini değerlendirdi.

Görünürde gizlenen, tırmalayan ya da etrafı karıştıran bir şey yoktu. yaramaz tılsımlar bıraktığı yerde duruyordu. Mutfakta yemek için güvenebileceği hiçbir şey . Dışarı çıkabilir, biraz yiyecek, birazdan fazla alkol alabilirdi ama işte akşamdan kalma kartını çoktan oynamıştı. Ayrıca, şarabının içinde kurtçukların gezindiğini görmek dünyadaki her şeyi bir şekilde iştahsız hale getiriyordu.

Bu yüzden evde kaldı, sızlayan midesini görmezden geldi ve çalıştı. Büyük bir tuval kurdu ve paletinde yeni renkler karıştırdı. Akşamın bir vakti daha fazla tuval çıktı. Karakaleme geçti ve parmaklarına kramp girene kadar çizdi. Ellerini sıcak suyun altına soktu, yüzüne su sıçrattı, orada olmasını bekleyerek aynaya baktı ve tam arkasında olduğunu düşündü, ama görünmüyordu, bu sefer değil.

Bir uyku hapi aldı ve sonra keşke almasaydım dedi. Bu sefer rüya görmüştü ve derin bir rüyaydı, gerçek olmadığını anladıktan sonra bile kurtulmak için savaşmaya çalıştığınız türden bir rüyaydı, ama siz tekmeleyip dururken bir çapa gibi sizi çekiyordu.

Villadaydı, mobilyalar boştu ve karanlıkla doluydu, doğal olmayan, boyalı bir tür karanlık, bir kaplama gibi. Yalnız değildi.

Sırada durmuş, önündeki insanların adım , duraklamalarını, kenara çekilmelerini, yere yatmalarını, yüzlerini kirli giriş zeminine dayamalarını izliyordu. Önündeki kızın pembe bir perisi vardı.

Tüm bunlar Anna'ya bir şeyler hatırlattı, ancak La Dama Bianca'nın kuyruğun en önünde durduğunu, eski gazete kağıdı kadar sarı olduğunu ve kendisine ulaşan her kişiye bir kadehten bir yudum sunduğunu görene kadar, Anna çocukken kiliseye gittiğini, ayin yaptığını ve çok fazla içtiğini hatırladı.

derin bir nefes aldı ve papaz yardımcısının yüzünde beliren mutlu gülümsemeyi memnuniyetle izledi.

Şu anda yerde on iki kişi vardı. On iki kişi. Garip hale getirilmiş bedenler.

Aşağıda, yerde, asmalar gibi bükülmüş yatıyorlardı, incikleri ortadan bükülmüş, kolları acıyla kıvrılmıştı - ve acı vericiydi, yüzlerinden, acı çeken, kırpışmayan geniş gözlerinden, ezik kaburgalarından nefes alıp verişlerinin alçalmasından anlayabiliyordu.

Anna'nın önündeki kız, görünüşte sakın bir şekilde fincandan bir yudum aldı ama Anna kendi sırası için bir adım öne çıkınca, kız çılgınca döndü ve ona uzandı.

"Bize yardım edin," diye tısladı kız ve ince boğazı sanki etrafına bir şey sarılmış ve morarmış gibi benek benek olmadan önce söyleyebildiği tek şey buydu. Kızın yüzü saçlarından daha fazla pembeleşti, ağzı kuru bir kovadaki balık gibi açılıp kapandı ama gözleri paniklemedi. Ezberlenmiş bir şey vardı, sanki bu ölümü defalarca oynamış gibiydi.

Kız diğerlerinin yanına uzandı. Bir boşluk kalmıştı.

Anna, gerçek hafızanın rüyalarda ortaya çıktığı çarpık, balık gözü tarzında bir şey hatırladı - ama bu fiziksel bir anıydı. Kuvvetliydi. Anna bu zemine uzandığını, zeminin altında nasıl hissettiğini, başının şarapla nasıl döndüğünü hatırladı. Yanında sırtüstü ve hareketsiz yatan çarpık bir bedeni hatırladı, yüzü başka tarafa dönüktü, uzuvları yanlış açılarda bükülmüştü, beyaz patlak yakalı polo gömleği kırmızıya boyanmıştı ... o yan yarıktan çıkan bir dere.

La Dama fincanı uzattı, yüzü yukarı bakıyordu, aceleyle, ve Anna onun ötesini göremiyordu. İçmekten başka bir şey düşünemiyordu. Şarap güçlü, tatlı ve davetkâr kokuyordu.

Boynunu öne doğru eğmeye başladı, dudaklarını içmek için ayırdı, ama içindeki bir şey sertçe tekmeledi, yukarı ve dışarı, gevşekçe sallanıyordu ve işe yaradı.

* * *

Uyanmıştı.

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Sabahın üçüydü, pek uyuyamamıştı ama daha fazlası için geri dönmeyecekti. Dizüstü bilgisayarını kaptı ve Google'da "Lucy Montrose "u aradı.

Evet, . Blogcu. Profil fotoğrafında saçları farklıydı.

-daha uzun, mavi- ama Anna'nın, ölümden sonra çekilmiş bir fotoğraf bulduğunda Lucy'nin tıpkı rüyasındaki gibi görüneceğine dair bir önsezisi vardı.

Daire boş gibiydi. Anna kahve yapabilmek için ışığı yaktı -dondurucu poşetinin içinde çürümediğini varsayarak- ve anında bir önceki geceden kalan çıktılarla yüzleşti.

Caterina her yerdeydi. Sırıtiyordu, coşkuluydu, garip bir şekilde güzeldi. Açıkça çekici değildi, yüz hatları da öyle, ama kendine güveni güzeldi. *Israrla* güzeldi. Aksini söylemeye cesaret ediyordu.

Anna her zamanki gibi resimleri indirmeye gitti ama elleri titremeye başladı. Vücudunun her yeri ter içinde . Kusacağını düşünerek banyoya koştu ama klozetin üzerinde nefes nefese kalınca hisleri yatıştı.

Dışarı çıktığında, pencerelerden süzülen güneş ışığı dağınık zemin üzerinde geometrik bir şekilde uzanıyordu. Kafası karışan Anna saate bakmak için telefonunu eline aldı ve 8:13'ü görünce gözlerini kırıştırdı. Şimdi işe geç kalacaktı ama sonuçta saat iyi bir haberdirdi. Bu, düşündüğünden fazla uyuduğu anlamına geliyordu ve daha da önemlisi, artık bu berbat sanat enstalasyonunu bugünlük terk etmek için bir bahanesi vardı.

Ağustos sonundaki hava için fazla ağır bir şeyler giymişti ve bu, binadan dışarı adımını atıp birkaç dakika içinde göğüslerinin arasından ter damlamasına neden olan bir nem dalgasıyla karşılaşana kadar bir sorun olarak algılanmadı.

Giydiği boğucu kıyafetlerden bile daha fazla -siyah kaşmirin altına ipek, Tanrı aşkına- parlak şehir sıcaklığından, etrafındaki taşıtların baskısından daha fazla, Anna onun üzerinde nefes aldığını, bağlı olduğunu, sırtına binen devasa ağırlıksız bir sülük olduğunu hissetti.

Metro merdivenlerinden geçtiğinde bir tren kalkmak üzereydi ve bu yüzden peronda tam dört dakika boyunca saç çizgisinin dibinde ritmik sıcak nefeslerin dalgalandığını hissederek beklemek zorunda kaldı. Anna bunu görmezden gelmekle takdire şayan bir iş yaptığını düşündü, ne bir tokat attı ne de seğirdi, ama 6. tren gürleyerek içeri girdiğinde, Anna kaldırdı ve La Dama'nın avuçlarını kaldırmış, daha arkasında durduğunu gördü. *Hazır.*

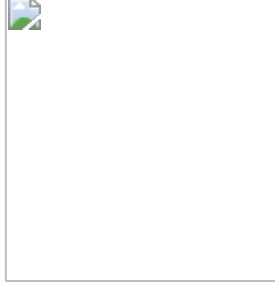
Anna ağzını açmaktan başka bir şey yapamadan, itiş kakışı hissetti ve öne doğru tökezledi, yaklaşan trenin kesici kenarından sadece iki santimetre uzakta kendi momentumunu durdurdu.

Anna etrafında döndü, yumruklarını sıktı. "Beni gerçekten burada öldürmek mi istiyorsun? *Burada* sıkışıp kalmak mı? New York'u bu kadar çok mu seviyorsun? Çünkü lanet villanıza dönmeyi tercih edeceğinize dair bir his var içimde."

Tren durmuştu. İnsanlar , diğlerleri biniyordu ama kimse Anna'nın vagonunu seçmiyordu.

Herkes kaşlarını çatarak onu izledi ve uzaklaştı.

Anna metro vagonuna bindi, bir koltuk kaptı ve tüm yol boyunca o koltukta oturmaya devam etti.

ZARIF BIR EV SAHIBESI

Anna'nın "Günaydın" deme girişimi Ceci'nin kaşlarını kaldırmasıyla karşılandı.

"Nerelerdeydin, kızım?"

"Ugh." Anna resepsiyonun önünden geçerken terden sıırıslıklam olmuş ipek bluzunu koltuk altlarından çekti. "Fazla uyudum."

Anna, Ceci'nin irkilen gözlerinin kendisini takip ettiğini hissedebiliyordu.

Yürümeye devam etti. Zamanlamayı doğru yaparsa masasına geçebilir ve tuvaletteymiş gibi davranabilirdi. İşini, sosyal haklarını, kirasını ödemeye devam edecekti.

Çalışma masasına oturdu, çantasını altına soktu, rastgele bir dosya açtı ve sanki saatlerdir konsantre olmuş gibi çalışmaya başladı.

Tim sessizce yaklaştı ve onun yanına çömeldi. Çalışmaya devam etti. Derin odaklanma.

"Bir kelime," dedi sonunda.

Gözlerini kırıştırdı, sanki transa girmiş gibi mahcup bir şekilde gülümsedi. Bu genellikle onu büyülerdi, sanatçı etkisi, ama bugün ona acımaya benzer bir şeyle gözlerini kısıtı. Belki de öğrenerek. Duş almalı ne kadar olmuştu? Anna hatırlayamadı.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. "Bence kendine biraz zaman ayırman iyi bir şey. Neler olduğunu bilmiyorum, bilmeme *de gerek yok...*" Konuşmasını engellemek istercesine elini kaldırdı. "Ama dışarıda olacağınızı bize bildirmek için en azından bir telefon ya da e-posta bekliyoruz."

Tim masaya vurdu ve ayağa kalktı, cevap istemiyordu, ki bu iyi bir şeydi çünkü Anna bir cevap bulmak için çırpınıyordu. Dışarı mı? Yine tatilinden mi şikâyet ediyordu?

Sanki her şey çözülmüş gibi neşeyle onu işaret etti. "Salı günü Milton Foods var, o yüzden bu hafta sonu biraz dinlenin. Hepimizin

etkilemeye hazır olun."

Anna, ", " dedi ve adam odanın karşısındaki genç bir redaktörü taciz etmek için ayrılana kadar gülümsemesini korudu.

Sonra takvimine tıklayıp açtı.

Günlerden cumaydı.

İki gün kaybetmişti.

Midesi öyle güçlü bir sancı hissetti ki, dirsekleriyle karnını tutarak iki büklüm olmak zorunda kaldı. Son birkaç gündür bir şey yemiş miydi? Sadece uyumuş muydu? Uyurgezer gibi tuvalete mi gitmişti? Uno oynamış ve unutmuş muydu?

Bugün mutfakta simit ve meyve salatası da vardı ama o sade kahve ve müsli ile yetindi ve çalışırken yavaş yavaş sindirim sistemini canlandırmaya çalıştı.

Öğle yemeğinde Anna kendini dışarı çıkmaya zorladı ve *makarna ve fagioli* aldı. Doksan derecelik bir günde popüler bir seçim değil.

Sırada beklerken Benny'yi aradı. İki kez çaldı: "Benjamin Pace'e ulaştınız. Korkarım-"

Anna ne diyeceğini bilemeden, mesaj bırakmadan telefonu kapattı. Bu durumda olmaya alışık değildi. Onu arayan ve mesaj bırakan Benny'ydi. Anna bir çağrıya geri döndüğünde, Benny telefonu açardı. Bu, birbirleriyle konuşmadan geçirdikleri en uzun süre olabilirdi.

"Siktiğimin Nicole'ü," diye mırıldandı Anna telaşlı kasiyere, sonra tezgâhın yanından bir sakız aldı. "Bu da lütfen."

Eve dönerken barlar kalabalıktı. Cuma gecesi falan. Anna barlardan ne kadar nefret ettiğini hatırlamadan önce bir tanesine girmeyi düşündü. Bir zamanlar eğlenceli görünmüşlerdi, tüm bunlar, şehir, gece hayatı, genel olarak şehir hayatı, tam olarak yapması gereken şey gibi hissettirmişti. Ama bir süre sonra hayatı iş, daire, sanat, haftada bir dışarıdan yemek ve geri kalan zamanlarda tutumlu ev yemekleri, idare edilmesi gereken bir Josh olduğunda Josh'u idare etmek, ailesini aramak, kalkmak, her şeyi yeniden yapmaktan ibaret hale gelmişti ve artık bunun kira ve MetroCard fiyatına değdiğinden emin değildi.

Yine de başka bir yere gitme düşüncesi bunaltıcıydı. Akla daha büyük sorular getiriyordu. *Tüm* bunların amacı neydi? Ayağa kalkmanın? Hiç mi?

Üçüncü Cadde ile Kırk Beşinci Cadde'nin köşesinde Anna'nın telefonu çaldı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, Benny'den bir mesaj geldiğini düşündü ama hayır, sadece bir mesajdı

bildirim-Duolingo, nerede olduğunu, neden İtalyanca çalışmayı bıraktığını merak ediyordu. O lanet baykuş onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi.

Caddenin karşısına geçti ve parasının yetmeyeceği gösterişli bir markete girdi, bir televizyon yemeği ve bir şişe Montepulciano aldı ve onları eve götürdü. Binaya girdiğinde, dördüncü kattaki yaşlı kadın küçük, güçsüz köpeğiyle dışarı çıkıyordu. Köpek Anna'ya doğru hırladı ve Anna neredeyse şarabı kolunun kıvrımından çıkaracaktı. Yaşlı kadın fark etmemiş gibiydi.

Bu kez eve dönmek garip bir rahatlamaydı. Anna kapıyı kapatır kapatmaz soyundu, La Dama'nın görebileceğini umursamayacak kadar sıcak ve terden çıtır çıtırdı. İç çamaşırı ve sütyenine kadar soyundu ve mutfak göğüslerinin arasına ve koltuk altlarına su sıçrattı, onu yıkamaktan çok serinletmek için. Şarabı açarken, su birikintilerini temizlemek için birkaç isteksiz tekme attı. Mutfak tezgahına yaslanmak için döndü ve şişeden doğrudan içti.

La Dama Bianca tuvalden, büyük eskiz defterinden, orta boy eskiz defterinden, sehpanın üzerindeki çizim yığınının, yerden ona baktı.

"Merak etme," dedi Anna. "Seni dışarı atmayacağım."

Korkmuş bir çocuğu erken terapiye gönderme endişesi olmadan özgürce konuşabilmek güzeldi.

"Bununla birlikte, kurtçuklarınızla, küflerinize, Rönesans zehrinize ya da her ne halt ediyorsanız onunla bozmaya fırsat bu şarap şişesinin tamamını içeceğim."

Etrafındaki gerilimin artık dağılmadığını, arttığını hissediyordu ama sıçrama korkusuyla noktalanın sürekli dehşet hissine alışmaya başlamıştı. Artık vücudunun her yerinde yaşıyordu. Tırnaklarında bile. Gerçek şu ki, bu alışkın farklı bir kaygı çeşidiydi. Ve sadece işte de değil. Her şey için Tim'in yönetim tarzını suçlayamazdı. Ailesini düşündüğünde, onları da fiziksel bir varlık gibi hissediyordu. Her zaman hissetmişti. Annesinin eli omzunu kavıyor, yönlendirmeye çalışıyor, Benny'nin kolları belini sıkıca sarıyor, Nicole işaret parmağıyla ona vuruyor, ben *bana odaklanıyorum*, babam ileride beliriyor, kollarını kavuşturmuş bir insan duvarı. Nereye gitse, onlar oradaydı. Kurtulamadığı dört yük taşıyıcı.

Bir tane daha ne vardı?

İki şarap kadehi seçti ve ikisini de neredeyse taşacak kadar doldurdu.

Anna kendininkini uzun ve açgözlü bir yudumda içti, sonra diğerine başıyla işaret etti. "Senin için, Caterina. Ben nazik bir ev sahibesiyim, ki bu senin söyleyebileceğinden daha fazla."

Masasına gitti ve Duolingo'yu açtı, basit İtalyanca'nın tanıdık sesleri açık tuğla duvarda yankılanıyordu. Anna zaman zaman diğer şarap kadehine baktı, hareket edip etmediğini ya da boşalıp boşalmadığını görmek için.

Olmamıştı.

Anna kendine bir bardak daha doldururken İtalyanca, "Maymunlar da dahil olmak üzere pek çok hayvanım var," diye tekrarladı.

Anna uyuduğunu hatırlamıyordu. Kırılan bir bardağın vurucu sesiyle uyandı ve bir an için hâlâ masasında olduğunu, orada uyuyakaldığını ve şarap kadehini devirdiğini düşündü ama hayır, yataktaydı.

Ses mutfaktan gelmişti.

Zihninde tekrar canlandığında, bu ses düşen bir bardağın değil, fırlatılan bir bardağın sesiydi.

Doğrulamaya çalıştı ama karnında, göğsünde onu aşağı iten bir şey vardı - büyük bir ağırlık, doğal olmayan bir şekilde eşit bir ağırlık, ahşap bir döşeme tahtası battaniyesi gibi, köprücük kemiği üzerinde tek tek parmakların yukarı doğru bükülüp kıvrıldığı hissiyle birleşti. Sıkma. Başparmaklar iç içe geçiyor ve sertçe itiyor.

Savaş, kaç, don. Anna *savaştı*.

Uzuvlarını sallamak hiçbir işe yaramadı ve göğsü havasızlıktan daralmaya başlamıştı, bu yüzden dilinin arkasındaki gece balgamını topladı ve *tükürdü*.

Bu işe yaradı. Şok etkisi belki, ama Anna baskının yok olduğunu hissetti ve yataktan sıçradı, boynunu tuttu, iki büküm oldu ve şişti.

Bunu yapmak için yeterli havayı bulduğu anda bağırmaya başladı. "Sen aptal bir hayaletsin, bunu biliyor muydun? Dünyadaki onca yer varken, beni Midtown'daki tek yatak odalı bir evde mi öldürmek istiyorsun? Ve sonsuza kadar burayı *paylaşmak* mı? Siz hayattayken yaşam koşulları ne kadar kötüydü hanımefendi?"

Etrafındaki basınç, miasma, bir yağmur fırtınasından önceki elektrik yükü gibi yoğunlaşıyordu ama Anna'nın kafasının içinde, boğazında keskin bir ses vardı,

sivri ığlık. Tüm bunların adaletsizliğini, hedef alınan, üzerine yapışılan, cezalandırılan kişinin kendisi olmasının mantıksızlığını hissetti. Mantıklı değildi. Hiç mantıklı değildi.

"Bu dairenin kaç metrekare olduğunu biliyor musun?" Anna önce bir yöne, sonra diğer yöne baktı. "*Tahmin et.*"

Tekrar yere tükürdü ve sessizliği, klimanın üzerindeki yağmurun şakırtısını dinledi.

"Hiçbir şey mi? İki yüz doksan iki metre kare. Ve tahmin edin içine sıkışıp kalma ayrıcalığı için ne kadar ödüyorum? Ayda otuz iki yüz dolar, yani yılda otuz sekiz bin dört yüz dolar ve faturaları eklerseniz ve maaşımdan zorunlu sigorta ve 401K katkı paylarını çıkarırsanız, evet, bu maaşımdan yarısından fazlası. Ve bunun karşılığında, evde olmayan ebeveynleri tarafından finanse edilen niversite ğrencilerinin, başucunuzdan birkaç metre ötede yüksek sesle sevişen, ayrılan ve makyaj seksi yapan çiftlerin ve onlara kapıyı tuttuğunuzda var olduğunuz için size ters ters bakan yaşlı insanların yanında yaşıyorsunuz. şu boktan tuğla duvarları görüyor musun? Onlar için *daha fazla* dyorsun! Floransa'dayken bunları dokuma bir asmayla ya da başka bir şeyle rterdin, değil mi? Ve sen *burada* mı kalmak istiyorsun?"

Anna'nın yatağının arkasındaki duvar çarpmaya başladı. Sıçradı, geri çekildi.

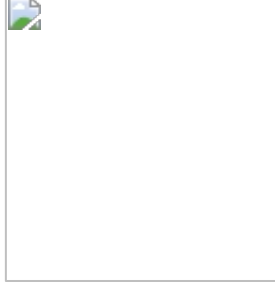
Diğer taraftan bir ses yükseldi. "*Lütfen! Kapa eneni! Susar mısın?*"

Yüksek sesle seks yapan ift!

"Biliyor musun?" Anna başını salladı.

Bu bir kafesti, değil mi? O lanet kuleden hiçbir farkı yoktu. Bu benzetmede kapana kısılmış bir kedi miydi yoksa Caterina mıydı? Hayalet, her geçen gün ona daha fazla karışıyordu. Her iki durumda da dürtü aynıydı. Anna yatağına süründü ve tırnaklarını duvara geçirdi, tekrar tekrar, sıva, boya ve kf tırnaklarının altına girene kadar, kolları acıyana kadar, sonunda komşularının homurdanmalarını duyup tekrar sessizliğe gmlene kadar.

Ertesi sabah bina yönetimi aradı.

SENDEN GITMENİ İSTEMEK ZORUNDAYIM.

Anna kanepede uyumaya devam etmişti ve şimdi telefonuna göre saat öğleye yaklaşıyordu. Aramayı sesli mesaja bıraktı, yanağına düşen rahatlatıcı güneş ışığının içinde biraz daha uyudu, sonra, aslında bir aşk koltuğunda kıvrılmış olarak geçirdiği saatler yüzünden boynunun spazm geçirmeye başladığını hissederek doğrulup müziğe baktı.

"Alo? Bayan Pace? Evet, ben Clark Management'tan Leonard, 238 East Fifty-Second Street'teki 6B numaralı dairenizle ilgili olarak arıyorum. Geçtiğimiz hafta içinde kiralık dairenizdeki gürültü seviyesiyle ilgili bir dizi şikâyet aldık ve genellikle komşuları anlaşmazlıkları nazikçe ve bireysel olarak çözmeye teşvik etsek de ..." Sesinde sanki bir senaryodan okuyormuş gibi kaydedilmiş bir kalite vardı. Anna telefonu sehpanın üzerine bıraktı, hoparlöre aldı ve kahve yapmak için odanın diğer ucuna geçti. "... küçük çocukları olan ya da hasta olan ve/veya evlerinde çalışan birkaç sakinimiz olduğu için sizden gün içinde bile kapıları çarpmaktan ve mobilyaları aşırı derecede hareket ettirmekten kaçınmanızı isteyeceğiz."

"Ve/veya," diye tekrarladı Anna, çaydanlığı açarken. Kaynayan suyun tıslaması mesajın geri kalanını bastırdı ama Anna yeterince duymuştu. Mesajın sonunda bir tür geri arama talebi vardı. Anna mesajı sildi ve onun yerine Benny'yi aradı.

İki kez çaldı, sesli mesaj. Klasik çağrı reddi.

Anna on dakika boyunca düşündü.

Cumartesi sabahıydı. Bu onun normal rutini olacaktı, neden olmasın? Annem bunu bekliyor olacaktı. Belki de. Tatilden sonra Anna'nın mesajlarına ya da sesli mesajlarına geri dönmemişti, ama öyle bile olsa. Cumartesi sabahı, aileyle hasret gidermek. Normal.

Anna Fransız presine sıcak su doldurdu, telvede bekletti, aşağı itti, beklerken *stregoneria* kitabından biraz okudu,

İtalyancasını uygulayarak: "*Sciolgo il tuo incantesimo. Büyü mü? Maledizione?*" Bir *tazza di caffè* doldurdu, tat alma tomurcuklarını kızartacak kadar sıcak bir yudum emdi ve sonra annesini aradı.

Annesi telefonu açtığında şaşırdı, sıkı bir "Alo? Evet?"

"Hey! Anne!"

"Şu anda konuşamam Anna, bir şeyin tam ortasındayım."

Anna kanepenin yanında yere oturdu. "Oh, tamam. Aramak ister misin?"

"Kız kardeşinle birlikteyim. O çok üzgün."

". " Anna dizüstü bilgisayarını yanına sürükledi, yarı dinliyordu. "Ne hakkında?" "Eee?" Annem kızgın bir kahkaha attı. "Sen!"

Anna kahvesini yudumladı. "Yani, şu anda üzgün mü? Tam seni aradığım anda bir müdahaleye ihtiyaç duyacak kadar benim için üzülmüyor mu? Vay be. İhtimaller nedir ki?"

"Ne istiyorsun, Anna? Para istemek için mi aradın?"

Anna altı yıl önce bu daireye taşındığından beri ailesinden para istememiş, depozito için onlardan borç almış ve bunu dört ay içinde geri ödemişti.

"Hayır," dedi Anna, kalanını ısırarak.

"Güzel." Annem burnunu çekti. "Çünkü baban kesin bir hayır diyecek, sana bu kadarını söyleyebilirim. Özellikle de artık paramızın ne tür faaliyetleri finanse ettiğini bildiğimize göre."

Anna gözlerini kırıştırdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok-"

"*Bebekten haberimiz var.*" Annemin fısıltısı dönüştü. Tamam.

Bu bir yumruktu.

Neredeyse gerçek bir tane. Anna kanepeye yaslanmış, nefes almakta zorlanıyordu.

Nicole annemle babama kürtaşı anlatmıştı. Cephane olarak, intikam olarak, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey için. Ya da Benny, ama Anna bu olasılığa doğrudan bakmazdı.

"Nicole neden bu kadar üzgün ki?" Anna'nın sesine kötülük karıştı. Küçümseme. Genelde bunu saklardı ama şimdi sızacak kadar büyük çatlaklar vardı. "Bu sefer ne oldu? Yine kocasını mı çalmaya çalışıyorum? Balo randevusunu mu? Yoksa mesele hâlâ İtalya mı?"

"Tabii ki öyle. Öyle olduğunu biliyorsun!"

Anna hatta ritmik bir tıkırtı duydu, sanki annem onunla konuşurken hızla yürüyormuş gibiydi. Telefonu dışarı çıkarmış olmalıydı. Anna onu Nicole'ün banliyö kaldırımında öfkeyle yürürken hayal edebiliyordu. Annemin sesi her boğuklaştığında, ortancalarını sulayan komşuların yanından geçiyordu.

"Kızlar için çok endişeleniyor."

"Bir şey mi oldu?" Anna'nın sesi titriyordu.

"Doğrudan senden gelmeyen hiçbir şey yok!" Annem ciyakladı, sonra derin, gösterişli bir nefes aldı. "Onların *duygusal* durumları hakkında endişeleniyor."

"Evet, ben de öyleyim," diye karşılık verdi Anna. "Nicole gibi bir anneye sahip olmak kolay değil."

"Senden gitmeni istemek zorunda kalacağım," diye tısladı annem. Anna güldü. "Bu bir *telefon görüşmesi*!"

Hat kesildi.

Anna kahvesini yudumladı ve etrafındaki havanın beklenmedik bir şekilde değiştiğini hissetti. Her zamanki bataklığı mayalayan bir şey vardı, garip bir coşku, sanki oda dönen bir lunapark gezintisiydi.

"Bundan zevk alıyorsun," dedi Anna. "Bu senin anlaştığın, oyun kitabın, ha? Bütün bu ... çözülme."

Cevap yoktu. Anna'nın buna ihtiyacı yoktu.

Ellerini yağlı saçlarına daldırdı ve gözlerinden yaşlar gelene kadar çekti.

Anna eskiz defterini alıp parka gitti. Dairenin içinde cildi kaşınıyordu ama hâlâ duş alamayacak kadar korkaktı. Bugün hava rüzgârlıydı, yağmur tehdidi vardı ama yağmıyordu. Bir çubuk kraker ve bir Coca-Cola Zero aldı ve Metropolitan Müzesi'nin önündeki merdivenlere oturup çalışmaya başladı.

Rol yapmaya zahmet etmedi. Bugün değil. Manzara yok, şehir manzarası yok, çocukluk anıları yok. Kadehi tutan La Dama'yı çizmişti ama bu çizimde yüzünü görebiliyordunuz, dudakları hafifçe ayrılmış, baştan çıkarıcıydı. Bileği eğik bir açıyla açıktaydı, bu yüzden kendine oyduğu yara deseninin kenarlarını seçebiliyordunuz.

Anna onu bir kenara bıraktı ve bir öncekinden arınmak için başka bir tanesine başladı. Bu portre o kadar da güzel değildi. Caterina'nın deliliğinin onda yarattığı her şeyin altında, çürümüş haliydi. Siyah diş kütükleri, yaralarla fokurdayan dudaklar ve tüm bunlara rağmen, izleyiciye bakışındaki mutlak, sarsılmaz hauteur.

"Bunun için ne kadar istiyorsun?"

Anna'nın nefesi kesildi. Kafasını kaldırdığında, iyi giyimli, orta yaşlı bir çiftin Met'ten çıkmakta olduğunu ve son çizimine baktıklarını gördü. Belki de bir çift değillerdi, henüz değillerdi; aralarında garip bir ayak mesafesi vardı ve ikisi de alyans takmıyordu. Kadın La Dama'ya -güzel versiyonuna- baktı ve adama Anna'nın duyamayacağı bir şeyler mırıldandı.

Anna onu rahat bıraksınlar diye, "Bu iki yüz dolar," diye atıldı.

"Nakit iyi mi?"

Anna inanamayarak başını kaldırdı.

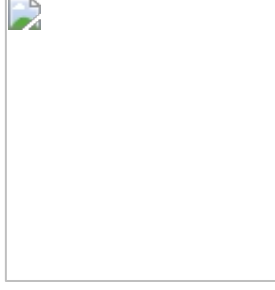
Adam parlatılmış deri cüzdanındaki yirmilikleri birbiri ardına saydı. ATM'den çekilmişlerdi. Sevgilisini etkilemeye çalışıyordu. Bugünlerde kim nakit para taşıyor ki? Kesinlikle çılgınca.

"İmzalamayı unutma," dedi kadın yeterince tatlı bir şekilde, Anna da

Ellerindeki ödülle yollarına devam etmelerini bekledikten sonra tüm bu aptallık karşısında başını salladı.

Bir yağmur damlası kafasına, eskiz defterine çarptı ve Caterina'nın çürümüş ağzına bulaştı. Çok yakışmıştı.

Anna, çift geri gelip para iadesi isteyemeden toparlanıp oradan ayrıldı.

BUĞULANMIŞ CAMLAR

Cumartesi gecesi çok kötüydü. Anna nedeninden bile emin değildi. sanki bütün gece hiç durmadan yürümüş, başını çarpmış ve olan her şeyi unutmuş gibi hissediyordu ama ne bir yara ne de evden çıktığına dair bir iz vardı.

Pazar gecesi uyumaktan çok korktuğu için kahve içerek, Duolingo İtalyancası yaparak ve *Real Housewives* izleyerek sabahladı. Cep telefonunun Zen gongu ona kalkıp işe gitmesini emretmeden sadece birkaç dakika önce televizyonun karşısında uyuyakaldı.

Anna öğle tatilini masasında Benny'nin Instagram'ında gezinerek geçirdi. Kendi hesabının aksine paylaşım sıkıntısı çekmiyordu. Döndüğünden beri meşguldü. İş arkadaşlarıyla içkiler. Bir grup altın gibi genç adamla brunch. Her yerde gülümsüyordu ama Christopher'ın fotoğrafı yoktu; Benny'nin tüm paylaşımlarını pasif-agresif bir şekilde beğenmeyi bırakıp Christopher'ın hesabına tıklayana kadar asıl aradığı şeyin bu olduğunu fark etmemişti.

İtalya'dan beri bir şey paylaşmamıştı. Accademia'da David olarak çektiirdiği fotoğraf bir haftadan uzun süredir sol üst köşede duruyordu.

Belki de ayrılık yüzünden depresyondaydı. Yere çökmüştü. Somurtuyordu. Anna resmi yakınlaştırdı. Daha büyük. Daha büyük. Nedenini bilmeden,

Christopher'ın yüzünü hayattayken olduğu gibi görmek istiyordum.

Hayatta.

Bu da çıktı? Biri masaya vurdu.

Anna'nın nefesi kesildi. Kuzeybatı Ofisi'nden Shira'ya sıkıca gülümsemek için döndü. Ortakların masalara vurma olayı da neydi? Açık plan öncesi günlerden kalma bir şeydi belki de, cep telefonlarına cevap verirken sanki arayanın kimliği orada değilmiş gibi herkesin hâlâ "Alo?" demesi gibi.

Anlaşılan Shira bir şey söylemişti. Anna beşikteki bir bebekmiş gibi başını öne eğmiş cevap bekliyordu.

Anna gülümsedi ve bir tahminde bulundu. "Elbette!"

Doğru cevap. Shira döndü ve kolunu uzatarak Anna'yı önüne çekti.

Anna elinden geldiğince Shira'nın önünden cam panelli ofisine doğru süzüldü, iş arkadaşlarının kaçamak bakışlarını görmezden geldi. Boş bir dizüstü bilgisayar görünce ekrandaki tarihi görebilmek için gözlerini zorladı.

Gerçekten de pazartesiydi. Doğru pazartesi, olduğunu düşündüğü pazartesi. Büyük bir ofisti ve bu nedenle acı verici derecede uzun bir yürüyüşü. Shira klip-

Anna'nın arkasından atını sürerek her üç kişiden birine hafta sonunun nasıl geçtiğini sordu ve cevap beklemeden yoluna devam etti.

Ortak bir yıl sonra, Shira'nın hala o "lütfen beni sevin" havası vardı. Erkekleri etkilemek için sert davranmaya çalıştığında bile, daha sonra fısıltıyla yarım özür dilemek ve sohbet etmek için insanları bir kenara çekti, hatta ara sıra rastgele bir hediye bile verirdi.

Anna'ya sadece bir kez bulaşmıştı. Şirketteki ilk haftasında Shira, Anna'nın iş tanımına tamamen şaşırmıştı. Anna, Shira'nın Anna'yı işten çıkararak masrafları azaltmayı önerdiği personel toplantısını zevkle hatırlıyordu - tam da onun önünde! Sonra yaşlı Bay Silver, Jacob Marley'in hayaleti gibi birden ortaya çıkıp Shira'ya el çizimi sanatının reklamcılığın Altın Çağ standartlarını korumak için ne kadar önemli olduğunu ve bunu anlamadıysa belki de ajansları için en uygun kişi olmadığını tükürükler saçarak anlatmıştı.

Bay Silver çıkarken Anna'nın kışını okşamıştı. Alışılmadık bir olay değildi. Anna yine de iki yıl sonra yaşlı adamın cenazesine gitmiş ve o günkü müdahaleye minnettar kalmıştı.

Shira duvar gibi masasının arkasına oturdu ve Anna'ya karşısındaki koltuğu işaret etti. Anna minyon kadının otururken kendisinden daha uzun olduğunu fark etti. Ofis sandalyesini tam boyuna kaldırmış olmalıydı. Anna bacaklarının sallanıp sallanmadığını merak etti.

"Anna." Shira öne doğru eğildi. "Endişeliyiz."

Anna kapalı kapıya, cam duvarlara baktı. Shira camı buğulandırmak için düğmeye basmamıştı, yani kovulmuyordu, sadece hafifçe giydirilmişti.

"Son zamanlarda kendinde değilsin ve açıkçası bu da işini etkilemeye başladı."

Anna gerçek şaşkınlığını belli etti. "Ne şekilde?"

Çalıştığı tarzın değiştiğini, kesinlikle daha klasik ve daha az pop grafik hale geldiğini biliyordu ama şimdiye kadar müşteriler ve yönetmenler bunu beğenmiş görünüyordu. Ayrıca, burada sanat yönetmeni değil, sadece maket sanatçısıydı. Bildiği kadarıyla tüm teslim tarihlerine uyuyordu.

Bildiği kadarıyla.

Anna'nın ensesindeki ter karıncalanmaya başladı. Orada birinin durduğunu hissetti.

Shira bunu hissedebiliyor muydu? Orada mıydı, camda yansıyan, sarı saçların o adi lekesi?

"Açık sözlü olacağım." Shira sempatik bir şekilde gülümsedi. "Sorun görünüşünüz. Wendell Rook Silver'da belli bir marka bütünlüğü bekleriz ve işe geri döndüğünüzden beri ... görünmeye başladınız. . um."

"Yoksul mu?" Anna teklif etti.

Shira rahatlamış bir kahkaha attı. "Bunu söylemek istememiştim! Bu büyük bir değişiklik, genelde en *şık olanlardan* birisin. Ben tam olarak öyle demezdim. Sadece her zaman belli bir kişisel estetiğin vardı..."

Anna düşündü, gerçekten düşündü, her şeyi bu kadının eski tik masasının üzerine serdi: *Dinle Shira, olay şu. Dairemde katil bir hayalet yaşıyor ve ben onun yanında çıplak olmayı sevmiyorum diye duş almayı mı bıraktım?*

Shira hâlâ konuşuyordu. "Yani, müşteriler sana doyamadı! Ve bunu söylemekten nefret ediyorum, hashtag-MeToo ve tüm bunlardan sonra, ama dürüst olalım, yardımcı oluyor, değil mi? Çekiciliğiniz sizi cezbediyor. İyi günlerde."

Anna arkasına yaslandı. "Sen . . . ?"

Shira'nın gülümsemesi dalgalandı. "Ben ...

miyim? ?" Anna gözlerini kıstı. "Bana asılıyor musun?"

Shira'nın yuvarlak yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır. Tanrım. I . . ."

Dudaklarını yaladı, saçlarını düzeltti. "Ben evliyim. *Heteroseksüelim*. Yani."

"Oh. Ben değilim." Anna yüzünü buruşturdu. "Tam olarak değil. Sorun bu mu? Bu Wendell Rook Silver estetiğine uymuyor mu?"

Anna, Shira'nın kendi isteğiyle masadan kalktığını düşündü.

"Tanrım hayır! Yani, *evet*; biz kapsayıcı bir işyeriyiz ve LGBT'lerimizi kucaklıyoruz." Shira yutkundu. "Q. I. İş arkadaşları. Elbette öyle. Dinleyin, eminim yapacak çok işiniz vardır, o yüzden sizi tutmayayım. Bu arada hafta sonun iyi geçti mi?"

Anna göz kırptı. "İnanılmaz."

Shira hiçbir şey yokken yüksek sesle gülerek Anna'yı dışarı çıkardı.

"Güzel konuşmaydı Anna, kapımın her zaman açık olduğunu unutma," dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Anna masasına döndü ve Benny'yi internette takip etmeye devam etti, Shira'nın Peter'la birlikte Tim'in ofisine girip Tim açık planda Anna'yla göz göze gelip camları buğulandırana kadar çılgınca atıp tutması dikkatini bir an için dağıttı.

* * *

Anna işten çıktığında, "iş arkadaşlarım var" diyen bir grup arkadaşının resepsiyon alanında aylak aylak dolaşarak Ceci'nin çıkış yapmasını beklediğini gördü.

Hepsi el salladı, Anna geçerken ona veda etti ama gözlerini kaçırarak.

İş sonrası içkileri, Anna fark etti. Ayın üçüncü pazartesi günü. O ve Ceci bu geleneği başlatmışlardı. Bu sefer kimse onu davet etmemişti. Belki de onun konuyu açmasını bekliyorlardı. Ya da unutulmasını umuyorlardı.

Kendisini içeri almak için açılan bronz asansör kapılarında kendine bakan Anna, onları suçlayamazdı. Metroda kendisinden kaçmıştı, gerçek buydu.

Ve eve dönerken, eminim ki herkes yaptı.

* * *

Anna eve döndüğünde kapısının altından iki not bırakılmıştı. Biri düzensiz yırtılmış çizgili bir kâğıt parçası, diğeri ise mühürlü bir zarftı.

Önce özensiz olanı okudu.

Lütfen zıplamayı keser misin? Spor salonu üyeliği mi alayım? Bu çok saçma! ~ Alt kattaki komşuların.

Anna bundan hoşlandı. Duvarına astı.

Zarfin içindeki daha az eğlenceliydi; bina yönetim şirketinin antetli kağıdına yazılmış, tarih ve saatleriyle birlikte sözde gürültü ihlallerinin bir listesi. Bunu çöpe attı.

Anna alışkanlıktan olsa gerek, atıştırmalık bir şeyler ve bir kadeh şarap almak için dolaplarını açtı ama dönüş yolunda bodega'yı es geçmişti. Planı güzel bir kırmızı şarap ve peynir tabağı falan almaktı ama sonra yeğenlerinin kırmızı kustuğunu, İtalyan çocukların ağızlarından akan yoğun kanı hayal etti, arkasındaki hayaletten rahatsız edici bir titreşim hissetti ve eve midesi bulanmış ve eli boş döndü.

Şimdi bir bardak su doldurdu ve dizüstü bilgisayarına gitti. Bilgisayarını açtığında, tarayıcısı Villa Taccola'nın rezervasyon sayfasına açılıyordu.

Neye ve neden baktığını anlaması bir anını aldı ve sonra şok olmuş bir kahkaha attı.

"İnterneti kullanmayı öğrenmişsin! Bu *çok sevimli*."

Oradaydı. Onun arkasındaydı. İzliyordu. Şimdi ekranın yansımada görebiliyordu, Anna'nın omuzlarını çevreleyen o kirli kolları.

Anna'nın kaslarında vahşi bir öfke alevlendi. Etrafında dönüp onu boğmayı, tırnaklarıyla parçalamayı, yere yatırıp tepinmeyi, tekmelemeyi ve kanın çürümüş yüzünden tatmin edici yaylar çizerek uçuşmasını izlemeyi ne kadar çok istiyordu ama bunların hiçbirinin işe yaramayacağını, doğrudan içinden geçip gideceğini biliyordu, bu yüzden tüm bu şiddet, kapağı yapıştırılmış kaynayan bir makarna tenceresi gibi içinde oturuyordu.

Tek yapabildiği devam etmek, hayal kırıklığı içinde nefes almak ve devam etmektir. Neye? Yaşamaya, diye tahmin etti. Lanetli kalmaya ve devam etmeye.

Anna rezervasyon sayfasından çıkmak için parmağını dokunmatik yüzeyin üzerinde kaydırırken, bir mide bulantısı dalgası onu öylesine şiddetli bir şekilde sarstı ki, bu dalgayla sarsıldı. Dişlerini sıkarak masadan uzaklaştı ve banyoya doğru koşmaya başladı.

Tuvaletin ancak yarısına kadar girebildi, geri kalanı yan tarafa döküldü. Öğle yemeğinde salata yemişti ama bu kusmuk günah kadar kırmızıydı.

Porseleni kavrayarak tekrar kasıldığında, saçlarının yüzünden geriye doğru çekildiğini hissetti.

Parmakları soğuktu. Anna'nın kustuğu o an için faydalıydı ama yine de pek nazik sayılmazdı.

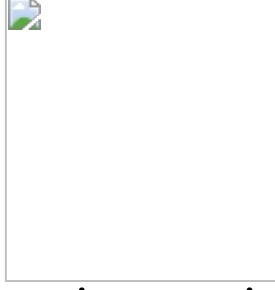
Anna tuvalete itilmeyi, yere yatırılmayı, kendi kusmuğunda boğulmayı bekledi ama olmadı. Bu gece olmadı.

Daha sonra banyoda yerde uyandı ve sürünerek koridordan geçip yatak odasına girdi ve yatağının üzerine çıktı. Etrafındaki odayı bile göremedi.

Villadaydı, değil mi? Yorgun, . Merdivenlerden kule yatak odasına elleri ve dizleri üzerinde tırmandı ve kendi yatağına ulaştığında, Villa Taccola'nın asmaları ve üzümleriyle oyulmuş ahşap bir yataktı ve direklerin ve ayakların etrafına dolanan gerçek sarmaşıklar da vardı ve sonunda kalın, yumuşak örtünün altına yerleştiğinde, sarmaşıklar onun da üzerine sarıldı. Sevgiyle.

Bir karşılama. Bir dinlenme.

Rüyasında bile uyudu, rüya görmenin rüyasında. Buna çok ihtiyacı vardı.

KATİL ELBİSE

Telefonunun alarmıyla uyandı ve suya batmış gibi nefesi kesildi. Sabah olamazdı - hiç uyumamış gibi hissediyordu, aşırı derecede akşamdan kalmaydı, açlıktan ölüyordu ve hastaydı - ama aslında sabahtı. Salı sabahı, Büyük Toplantı günü.

Bugün hastayım demek yok.

"Hazırlan, metroya bin, gel, işini yap, gülümse," diye tekrarladı Anna, bir yandan da banyo zeminine ve tuvalete hızlıca sprey sıkıp sildi. Pisliğin ekşi kokusu kuru kusmasına neden oldu. Bu hissi öksürerek uzaklaştırdı, lavaboya tükürdü ve kırmızı kağıt havluları attı.

"İş, para, ev, güvenlik, iyi gidiyorsun, sadece devam et."

Aynaya hızlı bir bakış, duşa her zamankinden daha fazla ihtiyacı olduğunu söylüyordu ama zamanı yoktu. Sekiz buçukta bir toplantı vardı. Erken gitmesi gerekiyordu.

İşedi, sildi, içinden kırmızı aktığını gördü ve bir an panikledi, burnunda kanama olup olmadığını, ağzını kontrol etti, sonra bunun sadece regl olduğunu fark etti. Bir süredir böyleydi. Hamile kaldığı aydan beri düzensizdi ama lavabonun altında hâlâ malzeme vardı, o da işine devam etti.

Son zamanlarda pek beceremediği tek şey çamaşır yıkamaktı. Tek temiz Dolabında kalan iş eşyası, yıllar önce Josh'un ailesiyle tanışmak için aldığı ve o zamandan beri giymediği eski bir Chanel elbiseydi. Tarzı değildi, ama temizdi, bu yüzden onu giydi, yağlı saçlarını düşük bir chignon'a kaydırды, yüzüne su sürdü ve hızlı bir ruj sürüp aceleyle mücadeleye girdi.

Anna ofis asansörüne pahalı bir takım elbise giymiş, bronz tenli, genç bir adamla bindi, onu küstahça süzdü ama en azından geri adım atarak önce onun kat düşmesine basmasına izin verdi.

Birisi ona bu şekilde bakmayalı uzun zaman olduğunu fark etti. Pirinç kapılar kapandığında, kılıf elbisesi içinde bir an için kendini gördü, kırmızı

dudakları, saçları arkadan bağlıydı. Uzun zamandır yüzünü yıkamaması tenine nemli bir parlaklık vermiş, saçlarındaki yağ da olası tüm uçuşmaları bir şekilde yumuşatarak Moda Haftası'nda görebileceğiniz türden şık bir görünüm kazandırmıştı. Ek bir bonus olarak, elbisenin kenarı tıraş edilmemiş koltuk altlarını gizlemeyi başarmıştı.

Bu kesin bir bakıştı.

Kadın, adamın kendi katına çıkabilmesi için kenara çekildi ama adam ellerini ceplerine sokmuştu.

"Ben de," dedi başını sallayarak. "Wendell Rook Silver mı?"

"Evet."

"Ah." Memnun görünüyordu. "Sen benim sekiz-otuzum olabilirsin."

Hazır bir yanıtı olmadığı için sessizce yollarına devam ettiler ve kalabalık bir resepsiyon alanına girdiler.

Müşteriler toplu halde buradaydı ama görünüşe göre bu adamı bekliyorlardı. Anna el sıkışan kalabalığın arasından geçerek açık planın ızgarasına girdi.

Tim ve Peter masasının yanında bekliyorlardı.

Anna yürümeyi bıraktı. "Zamanında geldim, değil mi?"

Peter homurdanarak, "Vaktinde gelen geç kalır," dedi. "Harika görünüyorsun. Harika bir elbise. Eşyalarını topla, hazırlan, seninle orada buluşuruz. *Hey! Günaydın!*"

Anna'nın, Tim'in şu anda konferans salonuna doğru yönlendirdiği müşteri grubuyla konuştuğunu anlaması bir saniye sürdü.

"Şu bronzluğa bak, bu yaz neredeydin, bilmek istiyor muyum?" Sırt sıvazlamalar, derin ve doğal olmayan kahkahalar, gevezelikler.

Anna dizüstü bilgisayarını, kalemını ve tabletini kaptı. Ajans için söyleyebileceği bir şey vardı: Teknolojiden hiç ödün vermiyorlardı. Bu toplantılar için cihazlara göndermeye, toplantı ekranına yansıtmaya, kaydetmeye, paylaşmaya ve düzenlemeye hazır, son teknoloji ürünü bir dijital eskiz defteri vardı. Hatta gerçek gibi bir dokusu, bir pütürü bile vardı. Anna'nın bu işte bu kadar uzun süre kalmasının bir nedeni olması gerekseydi, o da bu cızırtılı tablet olurdu.

Müşteriler içeri girip yerlerine otururken Anna ekipmanlarını konferans masasının başına yakın bir yere yerleştirdi.

Milton Foods. İşe başladığında Milton Meats'ti. Ajansın en büyük müşterisi değillerdi ama en eskileriydiler - ilk televizyon kampanyalarını *Mad Men* döneminde Wendell Rook Silver ile başlatmışlardı - ve bu onları en önemli müşteri yapıyordu.

Bu aynı zamanda maskotlarının son elli yıldır büyük ölçüde aynı kaldığı anlamına geliyordu.

Şarkı söyleyen bir sosisli. Bazen rap yapıyor, Tanrı hepimize yardım etsin. Bazen postmodern ve rahat, havuz kenarında uzanmış. Ama *her zaman* duyarlı bir sosisli, sonra da birini yemeye ikna edersiniz.

Anna odayı taradı ve her zamanki müdavimleri gördü: Genel müdür yardımcılarını ve pazarlama müdürleri; sadece birini daha önce görmediği bir avuç alt düzey yönetici. En uzaktaki koltukta genellikle şirketin başkanı Bay Milton otururdu; Milton Foods müşteri toplantılarından kovulduğunda akıllıca tuvalete saklanmaya başlayan Ceci de dahil olmak üzere hemen hemen her şeyle bizzat ilgilenirdi. Bay Milton Anna'ya hiç sarkıntılık etmemişti. Anna onun tipi değildi. Yine de çizimlerini seviyordu, gençliğindeki toplantıların "sanatsallığına" özlem duyuyordu, bu da ajansın Anna'yı yanında tutmasının büyük bir parçasıydı.

Bay Milton bugün burada değildi. Asansöre birlikte bindiği genç adam onun yerine oturuyordu. Baş koltukta. Kimse ona oturmamasını söylememişti.

Shira kapıyı kapatmak, el sıkışmak ve toplantıyı başlatmak için hızlı içeri girdi. Shira'nın simültane cilasını, Anna'nın elbisesini görünce rahatlayarak gözlerini kırıştırdığında bir kez parladı ve genç adamı fark ettiğinde bir kez daha parladı. "Bay Milton." Shira sıkışmak için güdük elini uzattı. "Böyle bir Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Sanat yönetmenimiz Anna Pace ile tanıştınız mı?"

Anna neden tanıştırıldığından ve Shira'nın ona neden sözlü olarak büyük bir terfi verdiğinden emin değildi. Maaşına zam yapılmasını istemesi gerekecekti, ama hey. Bu öğle yemeğinden sonraya kalabilirdi.

"Yapmadım," dedi genç adam. "Resmi olarak değil." Peter ve Tim birbirlerine endişeli bir bakış attılar. "Ama babam bu toplantılardan döndüğünde Bayan Pace hakkında konuşurdu. Buraya gelmeyi hep dört gözle beklerdi."

Peter başını salladı. "Şey, umarım-"

"mi?" Anna ağzından kaçırıldı ve herkes tekrar ona baktı.

"Kalp krizi geçirdi," dedi genç Bay Milton.

"Oh, tamam, güzel."

Anna odayı bir huzursuzluğun kapladığını hissetti ama bunun nedenini anlayamayacak ya da düzeltmeye çalışamayacak kadar yorgundu. Elbette bu ortakların işiydi. USB kablusuyla oynadı ve kalemmini hazır tuttu. Sıkı. Çok sıkı. Düşürürse her şey düşebilirdi.

"Kaybınız için hepimiz çok üzgünüz," dedi Tim, sesi alçak bir gümbürtüydü. Ve sonra: "Şimdi sosisli sandviçlerden konuşalım!"

Ve öyle de yaptılar. Bir saatten fazla bir süre boyunca, çağdaş duyarlılıkları, sorumlu tüketicilik anlayışını, çevreciliği ve artan vejetaryenliği o altın standartlı, şarkı söyleyen, dans eden sosisle nasıl birleştireceklerini tartıştılar. Sosisli sandviçler hakkında durmak bilmeyen, aralıksız bir tartışma.

Anna baştan sona sessizlik içinde çalıştı, taslaklar hazırladı ve bunları birbiri ardına parçalara ayırmak üzere ekranda gösterdi.

"Daha az sırtıtma ... daha fazla zeka, eğer bu mantıklı geliyorsa?" Nefes aldı.

"Fazla hippie olmadan sorumluluğu ifade edecek bir şey, tabirimi mazur görün, ancak bu vegan serimiz için işe yarayabilir."

Tekrar denemeden önce bir saniyeliğine gözlerini kapatmak zorunda kaldı. "Şeklinde pek de doğru olmayan bir şeyler var."

Evet, bir sık gibi görünüyor, diye düşündü Anna ama çenesini kapalı tuttu. Kalemi tutmaya devam etti.

En çok beğendikleri konsept, yemyeşil bir bahçeyle çevrili, doğayla iç içe, bir kelebeğe gülümseyen sosisli sandviçti. Yine de, neredeyse herkesin bir ince ayarı vardı. Kendi varoluşlarını bu şekilde meşrulaştırıyorlardı.

"Böceklerin yemeğe dokunmasını istemeyiz." Tabii ki hayır, bu iğrenç olurdu.

"Biraz daha fazla enerji, eğer bu mantıklı geliyorsa?"

Tabii ki, tabii ki, enerjik bir sosisli. Anna'nın parmağına öyle şiddetli bir kramp girdi ki nefesi kesildi ama kalemi tutmaya devam etti. Çizmeye devam etti. Henüz bırakmadı ama yakında bırakacaktı.

"Belki de şekille ilgili sorun *topuzun* nerede konumlandırıldığıdır?"

Bir şey söylemeyen tek kişi genç Bay Milton'dı, ancak Milton Foods kalabalığı sürekli olarak fikirleri hakkındaki görüşlerini öğrenmek için ona bakıyordu. Ortaklar da, özellikle de Anna'nın son yarım saat içinde bluzunun bir düğmesini açtığına yemin edebileceği Shira.

Anna'nın zihninde sosisli sandviçler uçuşuyor, yüzünü, boynunu dürtüyordu. Havaya vurdu ve kimse fark etmedi, bu yüzden çizmeye devam etti, ateşlendi, onlar dron ederken, sözleri bir iş toplantısının yapay zeka tarafından üretilen bir senaryosuna dönüştü.

Bu tür toplantılarda delirmeden oturmayı ne kadar zamandır başarıyordu? On yıl ve bu, tam burada, onun doruk noktasıydı. Katarsis.

Burada, *bu* odada, arkasında, elleri omuzlarında, kıpırdamadan, sadece nefes alıyor.

Bekliyorum.

Anna'nın saçları ne kadar düzgün olsa da o kadar kirliydi ki canını acıtıyordu. Chanel elbisesinin her dikişi tenine baskı yapıyordu, fermuar omurgasına bir hançer gibi saplanıyordu ama her şeyden çok Caterina'nın nefesini üzerinde hissediyordu. Yakıcıydı. Sıcak. Ritmik. Acımasız. Nereye giderse gitsin ona sahipti.

Bunu göremiyorlar mıydı? Burada neler oluyordu, ona neler oluyordu, yanlış tatil evinde kalırlarsa hepsine neler olabilirdi? Sanki bunların bir önemi varmış gibi.

Anlamsız, saçma, baş döndürücü derecede aptalcaydı. Tüm varlığı, boş bir salona anlatılan bir şakaydı.

Yeniden çizdi, yeniden çizdi, bolca sosisli sandviç, sonra hepsini boşa kaydırды, ekranı kapattı ve son maket üzerinde çalışmaya başladı.

Final. Final. Mock-up.

Saat on buçuk civarında sohbet azaldı. Birkaç kez tekrarlanan "" sesleri Anna'yı toplantının sona erdiği konusunda uyardı, birkaç kişi telefonlarını kontrol etti ve ardından Tim, Anna'nın masasına vurur gibi masaya vurdu ve "Hadi bir bakalım" dedi.

"Sadece ... bir ... saniye ..." Anna başını kaldırmadan söyledi.

"Sanatı aceleye getiremeyiz," dedi Shira, belli ki bu bir şakaydı ve tartışılmaz bir gerçek değildi.

Ve bu sanattı. Muhteşemdi. Anna ekranı tekrar açtı.

Şok dalgası konferans masasının dalgalanırken kendini serbest bırakılmış hissederek ürperdi.

Dehşetli kahkahalar. Öfke. Ve büyük ekranda, işte . Anna'nın başyapıtı.

Sosislileri bir şekilde birleştirmişti. Oh, onlar *gülümseyen* sosislilerdi. Coşkulu. Toplantı odasını, bugünün katılımcılarıyla birlikte cilalı masanın üzerinde parlayan ışığa kadar çizmişti, ancak bu görüntüde meslektaşları ve müşterilerinin hepsi ayaktaydı, pantolonları ayak bileklerindeydi ve her biri bir sonraki kişinin gülümseyen sosisli sandviçini kavramak için öne doğru uzanıyordu.

Shira elbette en büyük alete sahipti ve en acılı coşku ifadesine sahipti.

"Ne oluyor Anna?" Peter tekrarlayıp duruyordu. "Ne oluyor lan?"

"Bunun komik olması mı gerekiyor?" Pazarlamanın EVP'si.

"Ben ... çok ... üzgünüm . ." Shira, inlememeye . "Gerçekten yeteneklisin." Genç Bay Milton.

Anna ona baktı ve göz göze geldiler. Samimi görünüyordu.

"Çık dışarı. Hemen. Kovuldun." Tim, ama Anna çoktan dışarı çıkmıştı. "Beyler, en güçlü ifadelerle özür dilerim. Bu özel çalışan, eski çalışan ..."

Açık planda süzülürken geri kalanını duymadı, etrafındaki havanın değiştiğini hissediyordu. Kaos yayılıyordu.

Toplantı odasına döndüğünde Tim kabloyu düz ekrandan çekmiş, görüntüyü silmek için elini tablete vurmuştu ama artık çok geçti. Anna daha tepedeki ekranı açmadan görüntüyü tüm şirkete e-postayla göndermişti.

Çalışma masasından çantasını aldı, geri kalanını bıraktı ve asansörlere doğru ilerlemeye devam etti.

Koşuşturan ayaklar, fısıltılar, bastırılmış kahkahalar, yarasaların uyanması gibi yankılanarak kavernöz ofisin her yerinde patlak verdi. Bazı meslektaşları Anna'ya tiksinti ve onaylama karışımı bir ifadeyle baktı elbette, ama kıdemsiz redaktörlerden biri Anna'nın yanından geçerken ağzından bir *efsane* kaçırdı ve Anna'nın kapıdan çıkmasının ardından baskın olan da bu duygu gibi görünüyordu.

Güvenlik, Anna'dan bile daha uzun süredir orada çalışan, lobideki iri yarı orta yaşlı adam şeklinde resepsiyon alanında bekliyordu. "Şirkete ait her şeyi kaldırmam gerekecek-"

"Ben hiç almadım," dedi Anna. Yine de çantasını kontrol etti.

Veda etmek ya da "Hey, sonunda başardım!" demek için Ceci'ye baktı. Sonunda başardım!" demek için Ceci'ye baktı ama Anna'nın en iyi iş arkadaşı klavyesinde hiçbir şey yazamayacak kadar meşguldü.

Güvenlik görevlisi Anna'nın kolunu hafifçe kavradı ve onu asansöre götürdü.

Kapı kapandığında, "Ne yaptın?" diye mırıldandı.

"Üst düzey yöneticilerin birbirlerine mastürbasyon yaparken bir taslağını çizdim. Tüm şirkete gönderdim."

Kıkırdadı. "Bu yeni bir tane. Bu çizimin bir kopyası var mı?"

Başını salladı, adrenalin yerini uyuşukluğa bırakmıştı. "Eminim yukarıdan biri size iletebilir."

Ve şimdi panik başlamıştı. İşini kaybetmişti. Bilerek. İnanılmazdı. Bir felaket.

Caterina onu hissetti, arkasında, sıcak bir mum alevi gibi neşesini hissetti.

Lobide, Anna'nın anahtar kartlarını teslim etmesi ve üzerinde yedi yüz kelimeyle "Bir asla gelme" yazan bir formu imzalaması gerekiyordu. Çeşitli

Asansörün otuz dört kat yukarı çıkıp tekrar aşağı inmesi ve bu kez genç Bay Milton'ı lobiye bırakması için yeterli zaman geçti.

Onu döner kapıların dışına kadar kovaladı. "Anna!"

Döndü, her şeyden çok meraktan.

Hafif bir koşudan sonra daha iyi görünüyordu, saçları dağınık, kravatı yamuktu.

"Galeri temsilciliğin var mı?" diye sordu. "Bir ara bir şeyler içmek ister misin?"

Anna bu iki sorunun birbiriyle bağlantılı olup olmadığından emin değildi ama ikisine de cevap verecek durumda değildi.

Onun yerine baktı, onu ölçüp biçti.

Onu eve getirebilirdi. Onun evine gidebilir.

Merhaba, *çok* daha iyi bir plan. Belki küçük paraziti çatı katını gecekondusuna tercih eder ve bir süre kalmaya karar verir.

"Ya da kahve?" Gülümserken yutkundu. Belli ki gergin. "Gidip bir şeyler kapabiliriz-"

"İşimi yeni kaybettim," dedi Anna çabucak. "Kesinlikle kahveden daha sert bir şeyler içeceğim. Ama *tek başıma*," diye söze girdi, o bir yer önermeden önce. "Sanırım bu gece yalnız içsem daha iyi olacak. Ama davetiniz için teşekkür ederim."

İlk kez "hayır" cevabını duyan sevgili bir çocuk gibi üzgün görünüyordu ama Anna kendini erdemli hissediyordu.

Bu adam açıklanamayacak kadar iyi görünüyordu. Miras kalan müstehcen servetinin, bronz teninin ve takım elbisesinin yanı sıra, şu anda sırtında asılı duran şeyi hak ettiğine dair hiçbir kanıt yoktu.

Genç Orta Batılı Bay Milton'dan uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

Metro istasyonunda şoka girdiler. Anna titremeye başladı.

La Dama şimdi onu itip kakmaya karar verirse, bir an bile direnebileceğinden emin değildi.

Ama itiş kakış olmadı, sadece şehir merkezinin yukarısındaki 6 numara hafifçe doldu, kuşluk vaktiydi ve hepsi bu. Köşede boş bir yer vardı, Anna oraya oturdu, başını ellerinin arasına aldı, saçlarını topuzundan kurtardı ve yüzüne bir yağ tabakası gibi dökülmesini sağladı.

"Anna?"

Muttley gibi omuzları titreyerek gülmek dışında donup kaldı.

Bu sesi tanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, yarı yarıya bekliyordu. Aman Tanrım. Tam gelmişti.

Sonunda başını kaldırıp baktı. "Hey, Josh."

Eski sevgilisi merhaba demek için metro vagonunu geçmişti. Üzerinde eski bir erkek kazağı -yaka, düğmeli- ve kadife pantolon vardı. Gözlükleri yeni görünüyordu. Son gözlüğünü kırmıştı.

İyi görünüyordu. Sağlıklı. Bu tezat daha çarpıcı olamazdı. Anna, eğer çok iyi durumda olsaydı, Josh'un onu fark etmeye fırsat bulamadan arabaların arasından sessizce geçip gideceğinden şüpheleniyordu.

"?" Onun karşısına oturdu, dizlerini iki yana açtı. "Daha iyiyim!"

Anna, Josh'un yüz ifadesinin değişmeye devam etmesini izledi - onu değerlendiriyordu, kendini değerlendiriyordu. Şimdiye kadar tanıdığı en duygusal analitik insandı. Kesinlikle yorucuydu.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Numaralar nasıl?"

Tanrı'ya şükür kendini toparladı.

"Güzel! Evet. Son birkaç aydır işlerim arttı. Bazı ücretsiz işler yapıyorum, bu da beni ayakta tutuyor. Ailem iyi." Gözlerini kırıştırdı. Gülümsedi. "Trina'nın bebeği oldu."

"Bu harika!"

Anna'nın Trina'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Josh'ın büyük bir ailesi vardı.

"O bir kız," dedi Josh. "Benim bir kız arkadaşım var. Aslında. Garip bir geçiş oldu ama evet."

"Tamam."

"Bu yeni. İyi gidiyor."

Dudaklarını yaladı. Gözleri Anna'nın vücudunda gezindi, sonra yukarı doğru kaçtı, gece okulu için bir metro reklamına baktı.

"O elbiseyi hatırlıyorum," dedi ve sonra ona baktı, bir şey bekliyordu. Bir "teşekkür ederim" belki, sanki ona bir iltifat etmiş gibi.

"Hiç giymem," dedi. "Yani, *asla*. İhtimaller nedir, ha?"

Tren yavaşladı, istasyon anonsu çınladı. Union Meydanı'na giriyorlardı. Onun durağı.

Josh kapının önüne tünemiş, açılmasını bekliyordu. "Bir şeyler içelim mi?"

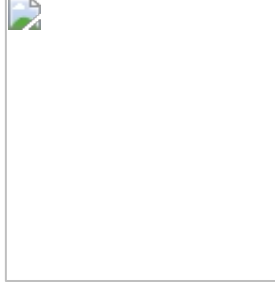
Alnı çatılmıştı, sanki ampirik bir cevap istiyordu. *Acaba*

Onlar mı? Yok artık!

"Kesinlikle," dedi Anna. Eskiden olduğu gibi gözlerini ona dikti. "Benim evime gel. Şu anda insan içine çıkacak durumda değilim."

Tekrar onun karşısına oturdu. Bir milisaniye bile tereddüt etmedi.

Anna gülümsedi. Bingo.

BUNU NEDEN YAPTIN?

Üçüncü Cadde'de yürürken Josh ısrarla "Fazla kalamam," diyordu, oysa bodega'dan altı şişe bira almıştı. "Penelope ile geçici planlarımız var."

"Güzel isim," dedi Anna.

Josh temkinli bir ifadeyle

ona baktı.

Josh'un kendi kendine kıkırdamasıyla bozulan bir sessizlik içinde onun asansörüne bindiler.

"O ampulü hâlâ tamir etmediler." Yukarıya işaret etti.

"Yaptılar. Yine söndü."

"Huh."

Anna anahtarı kilidinde çevirirken dairesinin neye benzediğini hatırladı ve Josh'un bu konuda ne söyleyeceğini merak etti.

Cevap şuydu: pek bir şey değil. Sanki bir sanat galerisinin kokteyl partisindeymiş gibi etrafta dolaştı ve La Dama Bianca'nın birçok eskizini inceledi.

"Bu farklı," dedi.

Anna bir soluk bira açtı ve Josh'a uzattı. İçmesi için kendi şişesini uzattı ama Josh onu görmezden geldi, göz atmaya devam etti. Caterina'nın ağzından kan damlayan bir fotoğrafına, sanki bir çocuğun okul fotoğrafıymış gibi göz kırptı.

"Bunları saklamışsın."

"Şimdilik," dedi Anna. "Bir noktada onları atacağım."

Omuzlarının üzerinde bir fırtına toplandı. Parmaklarının büyüdüğünü hissetti.

Güzel, diye düşündü Anna. *Dikkatini çektim.*

"Yaptığın işleri bir kenara atman beni hep deli etmiştir," dedi Josh. "Bunu hiç anlamadım."

"*Seni* hiç anlamadım" sözü söylenmemiştir.

Anna oturdu.

Josh yapmadı. Kollarını kavuşturdu ve ona baktı.

"Biliyorsun, seni düşünmemeye çalıştım, ama düşündüğümde ... . İyi olacağını varsaydım. Senin için bir şey ifade etmediğini, seni etkilemeyeceğini. Bizi. Bebeği. Ama şu haline bak."

Anna enkaz halinde olduğunu biliyordu. Josh bu inişli çıkışlı çöküşün tamamen kendisiyle ilgili olduğuna inanmak istiyorsa, onun hayallerini yıkmayacaktı. Zaten hiçbir zaman tartışan biri olmamıştı, haklı olsa bile. Onu her zaman çılgına çeviren bir başka şey de buydu: tartışmaya girme konusundaki isteksizliği.

Josh sonunda kayıtsız bir şekilde kanepenin koluna oturdu ve karanlık televizyon ekranının üzerindeki tuğla duvara baktı. "Benim için zordu. Bir süreliğine çok kırılmıştım. Çok canım yandı, anlıyor musun?"

Döndü ve şimdi ona baktı. "Evet.

Sanırım biliyorsun."

Hukuk profesörü kıyafetlerine ve pahalı gözlüklerine rağmen Anna'nın gördüğü, özel okul üniforması giymiş bir gençti. Saf. Kasıtlı olarak öyle. Çok kolay yaralanmış.

Biradan bir yudum aldı, sonra şişeyi dizine vurdu. "Her şey daha iyi oldu. Geçtiğimiz iki ay harikaydı. Seni aştım, her şeyi aştım. Gerçekten aştığımı sanmıştım, sonra bugün seni gördüm ve ..."

Anna yorgundu. Neredeyse pişman olacaktı. Onu Union Meydanı'na yollamalıydı.

Aydınlatılmış banyodan oturma odasının zeminine uzanan bir kadın gölgesi görebiliyordu.

"Ve ne, Josh?" Onun gözleriyle karşılaştı. Adam ona uzandı. Yapacağını biliyordu.

İlk başta kolaydı, tanıdıktı, elinin Anna'nın sırtının alt kısmında gezinmesi, alt dudağını dişleriyle yakalamaktan hoşlanması, dilini etkisiz bir şekilde kullanması. Anna umduğu gibi kendini kaptırmamıştı. Giysilerini neredeyse çıkardıktan sonra bile, adamın çıplak omzunun üzerinden yerdeki gölgeye bakmaya devam etti ve hareket edip etmediğini anlamaya çalıştı.

"Prezervatifin var mı?" Anna sordu.

Josh'un yüzünde acı bir ifade belirdi ama yine de pantolonunun cebindeki cüzdandan bir tane çıkarıp yere attı.

Prezervatif takılır takılmaz Annayı öpmeyi bıraktı ve içine girdiğinde hareketleri giderek daha az nazikleşti. Gözlerini hızla kırıpıştırarak onun yanından geçti, çenesi sıkıca kenetlenmişti. Anna'da bir yastığın dikişi vardı.

Kürek kemiğinin altında garip bir şekilde katlanmıştı ve yerinden çıkarmak için kaymaya çalıştı, ancak Josh kollarını aşağıda tutuyordu.

Adam iterken gözlerini kısarak ona baktı ve bunun ne olduğunu anladı: ceza. Küçük bir tür kapanış. Metroda ona bakmış ve bir çürük görmüştü ama onu iyileştirmek zorunda değildi. Hayır, o eski Josh'tu. Bu Josh ise üzerine gitmek istiyordu.

Anna en azından kasık kemiğinin hırpalanmaması için kalçalarını eğdi ve onun bitirmesini bekledi. Tecrübelerine göre bu çok uzun sürmeyecekti.

Birkaç kez "Neden yaptın, neden yaptın?" diye homurdandı, gözyaşları yüzünden burnuna damlıyordu ve kolları bağlı olduğu için onları silemiyordu bile.

Gölge mutfığa doğru ilerlemişti. Dikkatinin olduğunu hissetti. Gözleri.

Anna sırtını dikleştirdi ve kendinden geçmiş gibi inledi.

Josh onun ani tepkisi karşısında sonunda orgazm olacak kadar irkilmişti.

Boşaldıktan sonra Josh, kayanın üzerindeki bir fok balığı gibi onun üzerine yığılırdı ama bu sefer ona bakmadan kendini itti.

Anna kendini bir fahişe gibi hissetti.

Sırıttı, kollarını ovuşturdu ve birasından uzun bir yudum almak için ayağa kalktı.

Josh birasının geri kalanına dokunmadan bıraktı.

O giyinirken, Anna yatak odasına doğru yürüdü ve başucu çekmecesini açtı, sonra tekrar oturma odasına çıktı, hâlâ çıplaktı.

"Hızlı düşün," dedi. Adam fermuarını çekerken kafasını kaldırdı ve anahtarı ona fırlattı.

Yüzünden birkaç santim ötede yakaladı, sonra kaşlarını çattı. "Neye bakıyorum ben?"

"Eski bir İtalyan anahtarı." Anna tuğla duvara yaslandı. "Toskana'da buldum. Havalı olduğunu düşündüm."

Josh anahtarı elinde evirip çevirerek, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" dedi. "*İtalya'da* bir anahtar buldun, muhtemelen birinin kapısını açmak için ihtiyacı olan bir anahtar, bilirsin işte, ve onu eve getirdin. Hatıra olarak."

"Onun gibi bir şey."

"Bu sadece ..." Josh dişlerini sıktı, neredeyse gülümsüyordu. "*Klasik Anna Pace.*"

"İstiyor

musun?" "Ne?"

"Anahtar," dedi Anna, onun çıplaklığından ne kadar rahatsız olduğunu tadını çıkararak yaklaşıarak. "Bu konuda o kadar da deli değilim. Nedense daha çok *senmişsin* gibi geliyor."

Josh bunu nasıl yorumlayacağını bilemediği için bir an kekeleydi, sonra da "Ben iyiyim" dedi.

"Tamam, güzel, bana bir iyilik yap ve çıkarken onu at. Elli birinci cadde ile-" köşesinde bir çöp kutusu var.

"Evet. İyi. Her neyse." Josh iş çantasını aldı ve anahtarı içine yerleştirdi.

Gölge gitmişti ama Anna dehşetin o çantanın, o anahtarın etrafında toplandığını, yoğunlaştığını hissetti.

Kalp atışları hızlanmaya başladı.

Josh kapıdan çıkarken, "İyi şanslar Anna," dedi.

Anna koridora doğru eğilip Penelope'ye sevgi ve öpücükler sunma isteğine direndi.

Kapısını kapattı ve kilitledi, tüm mandalları. Kollarını koridorun dar duvarlarına uzattı ve nefes aldı.

Burası daha temizdi. Aydınlık. Boş.

Anna çok uzun bir duş aldı. Ekstra sıcak. Her şeyi iki kez sabunladı, Josh'u sonsuza dek yıkadı. Belki Josh'tan daha fazla.

Belki de artık temizdi, temiz ve özgürdü.

İşi yoktu ama nefret ediyordu, değil mi?

Bu yeni bir başlangıç olabilir. A-

Bir şey çılgılık attı. Bir şey, diye düşündü Anna. Bir insan değil. Hayalet de değildi.

Dışarıda. Metal. Frenler.

Anna ne olduğunu biliyordu. Avuçlarındaki itiş kakışı sanki bunu yapan kendi elleriymiş gibi hissetmişti. Kendi elleri, Caterina'nın elleri, fark etmezdi.

Ağırlık içine çöktü. Acele edemeyecek kadar bitkin düşmüştü.

Anna şampuanını duruladı. Saç kremi uyguladı, iki dakika bekledi ve parmaklarıyla taradı. Tıraş oldu. Peeling yaptı.

Banyo kapısından yüksek, dalgalı bir uğultu sızdı. Sirenler. O zaman haklıydı.

Su soğudu.

Duşu kapattı, perdeyi geri çekti, havluyla kendini temizlerken dişlerini sıktı, havluyu kendi etrafında döndürdü ve yatak odasından pencereye doğru yürüdü.

Aşağıya baktım.

Bir itfaiye aracı, bir ambulans. Duran diğer araçlar ve sokak köşelerinde ellerini ağızlarına götürüp aval aval bakan kalabalıklar. Dört polis şaşkın bir taksi şoförüyle görüştü.

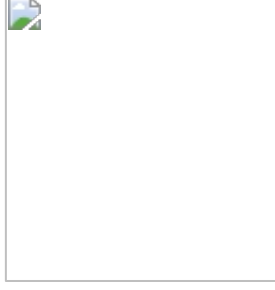
Anna tam zamanında pencereye ulaşmış ve sağlık görevlilerinin battaniyeyi Josh'un yüzüne örttüklerini görmüştü. Bir tarafı içbükeydi elbette ama yine de ifadesindeki o tanıdık şaşkınlıktan tanınabilirdi. Artık hep böyle görünecekti.

Perdeleri kapattı. Arkasını döndü ve işte oradaydı, yatağın tam ortasındaaydı.

Anna anahtarı tırnaklarının ucuyla aldı ve yatağının başucundaki çekmeceye geri attı.

"Denemeye değer," dedi.

Çekmecenin güldüğüne yemin edebilirdi.

DEAL

O gece, küçüklüğüyle görkemli bir hesaplaşma yaşandı. Ayak sesleri koridorları arşınıyor, hem içeriden hem dışarıdan duvarlara vuruyor, komşuları bağılıyor, onu evden attırmakla tehdit ediyor, kapılar apartman boyunca çarpıyor ve en kötüsü, Anna ne zaman dalsa, uyanık kalma çabalarına rağmen, geri geliyor, göğsüne oturuyor, omuzlarını sarsıyor, yüzünde sıcak nefes, en azından görünmez, küçük nimetler.

Anna şu anda o sarıya, o çürümeye bakmaya dayanamıyordu. Koklamak bile yeterince kötü.

La Dama Bianca gerçekten. La Dama Putrida.

Güneş doğduğunda, Anna çoğunlukla nöbet mi tuttuğundan yoksa uyuduğundan mı emin değildi, geçen saatleri sıralayamayacak kadar sayıklıyordu. Salona sendeleyerek girdi, bir ayağının kemeri yerdeki cam parçasını kıl payı kaçırmıştı.

Bira şişelerinin hepsi paramparça , parçaları odanın etrafına saçılmıştı ama camların etrafında fazla sıvı birikmemişti. Sabahki ekşi nefesine bakılırsa, gecenin bir vakti hepsini içmişti.

Belli ki o da kahve içmişti. Bilgisayarının yanında neredeyse boş bir fincan vardı ve yüzeyinde bozulmuş süt tabakası yüzüyordu.

Anna dizüstü bilgisayarını açtı ve Villa Taccola için rezervasyon sayfasını doldurmanın yarısında olduğunu gördü.

Cep telefonunun şarjı bitmişti. Fişe .

Kanepesinde kan vardı. Hah.

Anna başını, keçeleşmiş ama tertemiz saçlarını ovuşturarak nedenini hatırlamaya çalıştı. Josh o kadar sert mi davranmıştı? Evet ve hayır - regl dönemindeydi, şimdi hatırladı. Lanet olası kanepeyi, çarşaflarını ve iç çamaşırlarını mahvetmişti.

Telefonu bip sesiyle yeniden canlandı. Bir sürü e-posta uyarısı vardı.

Sadece bir sesli mesaj vardı, o yüzden önce onu ele aldı.

"Bayan Pace, sizinle defalarca iletişime geçmeye çalışmamız ve kiralama politikamızı ihlal etmeye devam etmeniz nedeniyle, bu Pazar, on yedi Eylül'den itibaren tahliye işlemlerine başlamak zorunda kalacağız. Biz ..."

Anna telefonun sallanmasına ve sonra düşmesine izin verdi. *Bu pazar mı? Ağustos ayıydı. Ağustos'un sonuydu.*

Bilgisayar ekranına baktı. Rezervasyon sayfasının geri kalanı artık doluydu. Bunu ne zaman yapmıştı?

Depozito için kredi kartı bilgilerini istiyordu. Ekranın üst kısmında tarih ve saat yazıyordu.

Med Eylül 11 14:21

Anna banyoya gitti ve kurumuş Colgate tüpünün son santimetresiyle dişlerini fırçaladı.

Kendine baktı. Zaten keskin ve köşeli olan yanakları artık iskelet gibiydi. Teninde griden başka renk yoktu.

Bu kayıp günlerde ne yapıyorsa, uykuda yemek yemiyordu.

Anna giyindi, kahve yaptı -dondurucuda hala biraz kalmıştı- ve telefonunda cevapsız mesajlar, e-postalar, mesajlar için gezindi. Tüm e-postalar şirketlerden geliyordu, bir tanesi dışında, komik bir şekilde, Andrew Milton'dandı, hala bir içki randevusu için uğraşıyordu ve onu da çoğunlukla okumadan bırakmıştı.

Ailesinden haber yoktu, kimse onu kontrol etmiyordu, kaç gündür? Anna sayma isteğini kaybetmişti ama sonra bir anlık bildirim belirdi.

Duolingo baykuşu, Diamond League İtalya listelerinde üst üste üç hafta zirvede yer aldığı için onu tebrik etti.

Anna güldü, ağzı açık kalmıştı. "Ne oluyor ?"

Bilgisayarının ışığı odanın diğer ucunda yandı.

Rezervasyon sayfasından Villa Taccola'nın fotoğrafları kaymaya başladı. Anna bir yastık fırlattı. "*Anladım!* Siktir git, biraz kestir ya da başka bir şey yap." Kendisinin de yapmak istediği buydu, pes etmek, teslim olmak.

Onun yerine Benny'yi aradı ve zihninde sesli mesaj provası yaptı. Ne söyleyeceğinden emin değildi. Belki sadece uzun, soluk soluğa bir "*Yardım gönderin.*"

Ama telefonu açtı. "Merhaba,

Anna." Benny'nin sesi üzgün geliyordu.

Sesini özlemişti, Tanrım, nefesini kesecek kadar.

Onu.

Kırık şişelerin arasında yere oturmak ve kıvrılıp yatmak zorunda kaldı. tepkisinin şefkati karşısında şaşkınlık içindeydi.

Benny dedi ki, "Anna? Orada mısın? Lütfen beni kışından aradığını söyleme." "Aramadım," diye ağzından kaçırdı. "Sadece sesini duymak gerçekten çok güzel." Hiçbir şey söylemedi. Belki de artık sesi konusunda mahcuptu.

"Meşgul müsünüz? Eğer , ben ..." Anna yarıda bıraktı. Ne kadar çaresiz görüldüğünü kendisi de duyabiliyordu. Sanki bir filmde onu oynayan bir aktörün acı verici bir şekilde yanlış yapmasını izliyor gibiydi.

"Hayır, konuşabilirim," dedi Benny. "Konuşmalıyız."

Eğer dürüstlük için bir an varsa, o anın şimdi olduğunu düşündü. Her şeyi ortaya dökmek.

Ama bunu ne zaman yapmıştı ki?

"Bir dakika oldu," dedi Anna. "Daha önce hiç bu kadar uzun süre görüşmediğimizden emin değilim."

"Evet." Benny telefondan uzakta bir şeyler mırıldandı, sonra ona ve "Üzgünüm" dedi.

"Nasılsın?"

"Güzel." Benny güldü -yine, hayıflanarak. "Gerçekten, gerçekten, gerçekten çok iyiydim, Anna."

Tüm bu "gerçekten"lerin bir anlamı vardı ve Anna, Benny'nin bunu yapmadan telefonu kapatmayacağını biliyordu.

"Christopher'ı gördün mü?" diye sordu ve ardından gelen rahatsız edici ritimden kirli bir memnuniyet duydu.

"Hayır," dedi Benny sonunda. "Sanırım numaramı engelledi. Sorun değil. Bekâr olmanın tadını çıkarıyorum."

"Yardım edebildiğime sevindim."

Bu bir testti. Bir dürtme. Benny'nin bunun onun hatası olmadığını kabul etmesi için bir davet. Anna yanağını ısırdı, bekledi.

"Evet, sanırım o da var."

Yani onu suçluyordu. Anna'nın boğazında öfke alevlendi ama onu aramasının nedeni bu değildi. Hem de hiç.

"Peki sen nasılsın?" Benny iç geçirdi, soruyu sormaktan çok tekrarlıyordu. "Eğleniyorum-"

"Hayalet beni eve kadar takip etti," dedi.

Adam sustu.

"Muhtemelen Nicole gibi benim de deli olduğumu düşünüyorsun ya da-"

"Nicky deli olduğunu düşünmüyor, yalancı olduğunu düşünüyor," dedi Benny. "İkisi de olduğunu sanmıyorum. Yani, bu olayda değil."

Anna kazının kaymasına izin verdi. Nefesini tutuyordu.

"Gördüm," dedi Benny. "Sadece elime uçan menteşeyi değil, sadece kapıları değil, *onu da*. O gerçektir."

"Gerçek," diye düzeltti Anna titreyerek, önemli bir ayrımdı bu. "Neden onlara söylemedin? Nicole aileden başka kimsenin bir şey görmediğine yemin etti, sadece ben."

"Onlara söylemek istemedim." Benny burnunu çekti. "Seni desteklemekten yoruldum."

"Bu benimle ilgili değil, Ben. Sen yalan söyledin. Beni bir yalancı gibi gösterdin." "Yani seninle mi ilgili?"

Anna telefonu kendisinden uzak tuttu ve sessizce çılgılık attı.

Tekrar kulağına götürdüğünde Benny cümlelerin ortasındaydı. "...karışmak. Bu seninle ilgili bir şey ve ben sadece bundan kurtulmak istiyorum."

"Bunun dışında *kalabildiğin* için şanslısın! Lanet olası sen değilsin. . sırtına bindi."

"Bu hiç değil, mi?"

Anna bunun ne anlama geldiğinden emin değildi. Gümüş balıkları ayak bileğinin üzerinde kıvrımlar halinde geziniyordu. Onlara vurdu ve sanki adam onun gülümsediğini duyabiliyormuş gibi neşelenmeye çalıştı. "Belki velayeti paylaşabiliriz? Sırayla mı? O anahtarla ilgili bir şey olmalı, gerçi onu nasıl geçireceğimi tam olarak çözemedim-"

"Sanırım sensin, Anna," diye araya girdi Benny. Sesi Anna'nın tanıdığı Benny'den daha keskindi. "Bence hayalet sensin."

Anna göstergebilim için çok yorgundu. "Gerçek anlamda mı? Bir öcü gibi mi, yoksa-?" "Biliyor musun? Josh'ın sana ne söylediğini bana anlattığında ayrıldınız. bir karanlık olduğu hakkında. Aynı fikirde değildim."

Karanlık mı istiyorsun, dün gece Josh'u görmeliydin, dedi neredeyse.

Ama dün gece değildi, değil mi? Ne zaman olduğundan emin değildi. Ve adam ölmüştü. Muhtemelen. Tabii tüm bunları hayal etmediyse. "şeyler senin etrafında oluyor. Bunu fark etmedin mi?"

Anna'nın öfkesi azaldı, boş midesinde çalkalanmaya başladı. "Hayır Ben, bu garip ama Rönesans'tan kalma katil bir hayaletin benimle birlikte New York'a taşındığını başka bir zaman hatırlamıyorum. Bu bir ilk."

"Bilgiçlik taslama, kaostan bahsediyorum Anna. Haklısın, bu konuşmadan geçirdiğimiz en uzun süre ve ilk başta bu konuda garip hissettim, ama biliyor musun? Bu kendimi en normal hissettiğim an, belki de sonsuza dek. En işlevsel."

Anna çenesi titrerken dudağını ısırđı, sonra da sertçe yutkundu. "Kaosun beni takip ettiğine dair kanıt sunarken daha açık olmanız gerekecek."

"Nicole'un evliliğı sen yokken iyi. Sen varken o kadar da sağlam değıl. Philly'ye taşınmadan önce bütün erkek arkadaşlarımı korkutup kaçırđın."

"Oh, bu yüzden mi taşındın, Benny?" Anna şimdi bağılıyor, telefonu uzatıyordu. "Bu yüzden mi? Benden uzaklaşmak için mi? Çünkü ben farklı hatırlıyor gibiyim."

Benny daha yüksek sesle devam etti. "Annem sürekli senin için endişeleniyor. Sürekli! Senin varlığın hakkında. Bir keresinde bana senin sosyopat olup olmadığını sordu ve açıkçası Anna, ne diyeceğimi bilemedim."

"Google'da biraz araştırma yaptım ve gerçekten öyle olduğumu sanmıyorum, ama üzgünüm. Devam edin. Başka bir şey var mı?"

"Peki. Gus?"

Anna sessizce tavana doğru çığılık attı. "Gus. Tamam. Güzel. Söyle bana, Benny. Benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Sekiz yaşındayken sınıf hayvanımızı öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Tek bildiğim yattığımda kobayın canlı, uyandığımda ise ölü olduğuydu. Ve sen çoktan uyanmıştın ve ölmüş olması seni rahatsız etmemişti! Şaşırmış görünmüyordun. Öğretmene bir not yazmıştın, okul için giyinmiştin-"

"Ne söylememi istiyorsun Benny?" Anna telefonun başında uyuyakalacaktı.

"Gerçeğı istiyorum. Sonunda bana gerçeğı söylemeni istiyorum." "Gus'ı ben mi öldürdüm?"

"Evet. Yani, sen söyle. Evet, gerçeğı istiyorum."

"Hazır gerçeklerden bahsediyorken, Benny, neden bana *Christopher*'a ne olduğunu anlatmıyorsun?"

Benny'nin nefes alışını duyabiliyordu. Omuzları birbirine sıkıca kenetlendi. Bir kahkaha attı. "Ne demek istiyorsun?"

Sesi aniden gençleşmişti. On üç yaşındayken olduğu gibi. Sesinin değıştiğı ve günlerce sessiz kaldığı, sesini nasıl kullanacağını bilemediğı, Anna'yı ikisi adına konuşmaya zorladığı zamanlardaki gibi.

"Yani ..." Anna dairenin zeminine bir cam parçası sapladı. "...Christopher'ın veda mektubunun senin el yazınla yazılmış olduğunu."

"Bu ... delilik."

"Katılıyorum." Benny bir şeyler saklıyordu. Keskin kenarlarının telefon hattından sızdığını hissedebiliyordu.

Anna telefonu daha sıkı kavradı. Bir şeyler hatırlıyordu. Belki de her şeyi. Sımsıkı dondu, bir şey bekliyordu, bir itiraf, herhangi bir şey.

"*Bu bir rüyaydı!*" Benny ahizeye doğru bağırdı, o kadar yakındı ki hırıltılı bir geri bildirim vardı. Sonra, aynı hızla, sesi hattın diğer ucunda söndü. "Sadece lanet bir rüyaydı, Anna. Neden bana bununla işkence ediyorsun?"

Hat o kadar sessizleşti ki, Anna aramanın hala bağlı olduğundan emin olmak için kontrol etmek zorunda kaldı. Kardeşine bir şeyler teklif etmeye başladı, onu rahatlatacak, uçurumun kenarından dönmesini sağlayacak sözler.

Ama sonra dedi ki, "Sadece minnettar olmalısın." "Minnettar mı?"

"Eğer bir şey olsaydı, bariz şüpheli sen olurdun." Sesine yeniden soğukkanlılık gelmişti. "Ve muhtemelen, varsayımsal olarak olan her şey seninle başladı."

"Çünkü ben bir sosyopatım," dedi Anna donuk bir ifadeyle. "Sınıfın hayvan katili." "Pekala." Benny'nin kahkahasının kırılğanlığı Anna'tüm endişelerini yok etti.

bir dakika önce onun için yaptığı gibi. "Evet."

"Dürüstlüğün nasıl bir şey olduğunu duymak ister misin?" dedi, öfkesi kaynayan bir termometredeki cıva gibi yükseliyordu. "İşte Benny. Gus'ı ben öldürmedim. Bazen bir şeyler öylece ölür ama biliyor musun? Keşke ben yapmış olsaydım. Boynunu kırmayı, boğmayı ya da her ne olduğunu düşünüyorsanız onu yapmayı. Bunun *hayalini kurdum*. Yapmış olsaydım, çok güzel olurdu, değil mi? Aynı hızda olurdu. Benim hakkımda ne düşünüyorsanız, gerçek, düzenli olurdu. Tüm kıskançlığınızı koyabileceğiniz temiz bir raf olurdu. Küçük kavanozlara. İsimlerinizle etiketlenmiş."

Benny öksürdü. "Kıskançlık mı? Nicole, *belki*, ama-"

Anna ayağa kalktı ve camdan uzakta, portrelerinin üzerine basarak, ayak parmaklarının yüzleri bulanıklaştırmasına, pentagram izlerini, zehirli kadehleri, ölmüş gözleri silmesine izin vererek yürüdü. "Çabalamadan senden daha iyi notlar aldığım için üzgünüm. Tüm bu potansiyeli haklı çıkaracak yerlere, etkileyici yerlere gelemediğim için üzgünüm. Üzgünüm, ama bunun ötesinde, anlamıyorum. Hepiniz istediğinizi aldınız. Rahat bir emeklilik, çekirdek bir aile, kanatlarda bekleyen yeni bir iç çamaşırı modeli erkek arkadaş. Neden hepimiz yapamıyorsunuz? Sadece? Beni rahat bırakmıyorsunuz?"

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra, "Yaptığımız şey bu, Anna. Bu aramayı yapmak istememiştim. Sadece sana son bir şey borçlu olduğumu düşündüm."

Anna tekrar buzdolabının yanına oturdu ve dolabın çalışını hissetti. "Son bir şey. Güzel. Bana bir iyilik yap, tamam mı? Ben suçlamadan kaos hayatına geri döndüğünde -ki dönecek Benny, hayat böyle- yeni erkek kim olursa olsun ondan ayrıldığında, herkes gibi öğretmenlikten sıkıldığında, İtalya'da olan her şeye sonunda sert bir şekilde baktığında, dürüst olmaya hazır olduğunda ve yatağıma girip sarılmak ve güvenli bir yerde uyumak istediğinde ... öldüğümü farz et. *Varsay*. Anlaştık mı?"

Benny telefonda birkaç saniye nefes aldı, düşündü. "Evet," dedi.

"Anlaştık."

Ve Anna telefonu kapattı.

Oda neşeyle döndü ve Anna kendini tuttu. Aklına gelen son on yıldaki kardeşi değildi, az önce tarif ettiği ikiziydi, ona, onun gücüne, kendi ısını ayarlamak için onun serinliğine ihtiyaç duyan, birlikte anaokuluna gittiklerinde elini tutması için ona ihtiyaç duyan küçük terli saçlı çocuktu.

Onun kıkırdarak yüzünü nasıl tuttuğunu ve öptüğünü düşündü ve mutfak zemininde ağladı.

Titredi, zehirlenmiş gibi inledi ve havanın etrafında güldüğünü, neşeyle dans ettiğini hissetti.

Tamamen kurduğunda yatağa gitti.

* * *

Anna rüyasında kulenin yatak odasında olduğunu, yatağında uzandığını gördü. Pencereler açıktı, öğleden sonra ışığı ince, beyaz perdelerin arasından sızıyor, esinti sıcaklığın arasından geçerek Anna'nın saçlarını gıdıklıyordu.

Yana döndüğünde Caterinayı yanında buldu. Genç kadının dudakları ve yanakları uykudan kızarmış, karahindiba sarısı saçları çıplak omuzlarına dökülmüştü. Uyandı, uzun kirpikleri kırpışarak açıldı ve bir dağ deresinin suyu gibi mavi yeşil gözleri ortaya çıktı. Kedi gibi Anna'ya göz kırptı ve sonunda sıcak elini Anna'nın yanağına koyup parmaklarıyla okşadı. Sonra tamamen üzerine kaydı ve onu kadife gibi yumuşak bir şekilde öptü.

"Beni şimdi anlıyorsun," dedi Caterina ve sesi de dokunuşu kadar tatlıydı. Anna'nın kulağına fısıldadı. "Benim zihnim senin zihnin, benim düşüncelerim senin düşüncelerin, benim dilim senin dilin. Ben konuştuğumda dinliyorsun. Anlarsın. İtaat edersin."

Anna dönüp Caterina'nın bileğindeki açık kesikleri gördü, çok düzgün bir şekilde kesilmişti, beş köşeli bir yıldızın içine bir daire çizilmişti. Bunu kendine bu şekilde kazımak çok canını yakmış olmalıydı. Anna onu bir anne gibi öptü, acıyı iyileştirmek için küçük bir sihir yaptı.

Caterina gözlerini kapadı, sakinleşti, sonra elini Anna'nın göremeyeceği, sadece hissedebileceği bir yere indirdi.

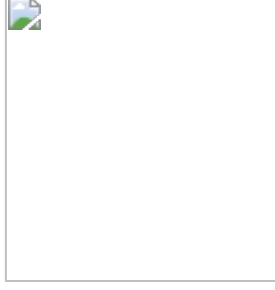
Hareket etmeye başladılar ve bu Josh gibi, Anna'nın birlikte olduğu diğer kadınlar gibi bir şey değildi; daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu kendinden geçme ve güzellikti, saf güzellik, tüm hisleri bastırıyordu.

Anna ona, beyaz çarşaflar içindeki Leydi'ye teslim oldu, zevk onu sardı ve ne istediğini biliyordu. Anlamak. İtaat et.

Geriye kalan tek seçenek.

Anlaştık mı?

Anlaştık.

BUNU KENDINE SEN YAPTIN.

Anna ayağa kalktı. İlk kez dinlenmiş hissediyordu. Yanındaki yastıkta bir kırıksıklık, battaniyede bir çukur vardı. Yalnız uyumamıştı.

Doğruca banyoya gitti, oturma odasının enkazıyla yüzleşemedi, ayakkabılarını ve her şeyini giydi ve sonra durum değerlendirmesi yaptı.

Hâlâ süpürmediği kırık şişeler. Mutfak tezgâhında çürümüş, siyah kabuğu sızan eski bir muz. La Dama Bianca her yerdeydi. Yerde, duvarlarda, tuvalerde, pencerelerdeki sıvalarda, o sırtışta, düzinelerce göz onu bir lazer tarlası gibi sabitliyordu. Ve sinekler, çok fazla sinek. Her zaman bu kadar çok sinek var mıydı?

Çevresel görüşünde beliren bir anlık beyazlık Anna'nın dönmesine neden oldu. Kapısının altından bir kâğıt parçası atılmıştı.

ORTAK GÜN BOŞALTMA İHBARI

Kâğıdı almak için eğildi ve ayağa kalkarken arkasında sallanan varlığını hissetti.

Gözlerini kapattı. "Biliyorum. , gidelim. Hadi gidelim."

* * *

Anna başka bir zaman kayması ve uçağı kaçırma riskini göze almak istemediğinden, aynı günün ilerleyen saatlerine, JFK'den Floransa'ya bilet aldı. Elbette aşırı pahalıydı ama bu noktada ne fark ederdi ki?

Anna daireyi olduğu gibi bıraktı. Kırık camlar, kirli giysiler, sanat, tabii buna sanat denebilirse. Cüzdanını, bir eskiz defterini, bir kara kalemmini yanına aldı ve diğer her şeyi, hatta özellikle de dizüstü bilgisayarını ve telefonunu bile bıraktı. En sevdiği kamuya açık kitabı çoktan ezberlemişti. Villa Taccola'yı kiralamış ve tren istasyonundan bir Uber ayarlamıştı.

Bu kadar, bitti.

Uçuş tamamen dolu değildi, bu yüzden Anna'nın kendine ait üç koltuklu bir sırası vardı ama yalnız değildi, aslında değildi. O hastalıklı sarı saçları gördü

uçak penceresinin yansıması. Panjurları kapatmaya zahmet etmedi. öp televizyon izlediği günler geride kalmıştı.

Artık her şey geride kalmıştı.

Tuvaleti kullanmaya gittiğinde ellerini yıkadı ve arkasındaki şeyle konuştu. "Mutlusun, ha? Keyfin yerinde mi?"

Sarı ellerini omuzlarına koymuştu; onları görebiliyor ama hissedemiyordu. Tırnakları uzun ve kahverengiydi, sanki altlarında kan paslanmış gibiydi.

"Eve gideceğimiz için mi yoksa beni insan koleksiyonuna ekleyeceğin için mi mutlusun?"

Hareket yok. Tuvalet ışıklarının endişe verici titreşiminden başka cevap yok.

İkisi de koltuğuna geri dönerken Anna, "Uçağı kırmayın," diye mırıldandı.

* * *

Pietro'nun yine Uber şoförü olup olmayacağını merak etmişti. Ama hayır, yolculuk boyunca telefonunun hoparlöründen Putongua incesi konuşan bir kadındı. Anna sadece birkaç cümleyi anlayabildi. Dikiz aynasından sarkan kırmızı bir *bagua* düğümü vardı, kötü enerjiyi uzaklaştırmak için bir tılsım. Belki de yolculuğun bu kadar olaysız geçmesinin nedeni buydu.

Keçi hâlâ Villa Taccola'ya giden yol boyunca bağlıydı. Onlar geçerken meledi.

Ölü otlardan oluşan çember ağaçların içine girmişti. Bazıları yapraklarını kaybediyor, altın ya da kırmızı yerine buruşmuş siyah yapraklar döküyordu, bazıları ise çoktan çıplak kalmıştı. Araba çizgiyi açıp çürümeye, çorak topraklara doğru yuvarlandığında Anna midesinin düştüğünü hissetti, omuzları panikle sıkıştı.

Yine de kararını vermişti. Artık geri dönüş yok.

Bekçi demir kapının önünde, sanki nöbet tutuyormuş gibi ciddi bir tavırla hazır olda bekliyordu.

Anna arabadan indi ve arkasından gelen Uber sesini dinledi. Bu sesin ardında, tekrar eden daha saf bir ses vardı.

Monteperso'daki kilise anları. Burada son kaldığında onları fark etmemişti.

Sonbaharın gelmesiyle birlikte burada yeni olanaklar olduğunu gördü; bir yığın yakacak odun, ıra çubuklarından oluşan daha küçük bir sepet. Bir tanesini aldı.

bekçiye yaklaşırken iki parmağının arasında boş boş döndürdü ve hüzünlü bir gülümsemeyle selamladı.

Adamın gözlerinin diğer eline, getirdiği küçük çantaya kayışını izledi. Uzun süre kalmak için yeterli değildi. Tekrar ona baktığında gözleri üzgündü ama şaşırmamıştı.

Anna İtalyanca, "Anahtarı geri getirdim," dedi.

Başını iki yana salladı. "Onu almayacağım. Özür dilerim. Eskiden beni canlı canlı yerdi. Her zaman, her zaman, 'Kapıyı aç. Kapıyı açın. Buna geri dönemem.'"

Artık her şeyi anlıyordu -İtalyanca kelimeleri ve onları neden söylediğini.

"Geri döndüğünüz için üzgünüm," dedi ona ön kapıyı açarken.

Anna onun iyiliğini mi yoksa kendi iyiliğini mi kastettiğinden emin değildi. "Merak etme. Artık her şey yoluna girecek. Artık onu beslemek zorunda kalmayacaksın."

Bunun uzun vadede doğru olduğundan hiç emin değildi ama yine de kendine güvenerek söyledi.

Bekçinin yüz ifadesinde pişmanlık korkuyla boğuşuyordu. Ona daha fazla soru sormak ister gibi görünüyordu ama cevaplardan da bir o kadar korkuyordu.

Sessizce döndü, arabasına bindi ve gümbür gümbür uzaklaştı.

Anna kapıyı arkasından kapattığında villa nefes aldı. Nefes aldı ve nefesini tuttu.

Onları etrafında hissetti, hepsini, La Dama Bianca'nın üzerine basması, kırması, şarap kadehleri gibi enerji içmesi için yüzükoyun yere yatmış olanları, yüzyıllar geçtikçe daha fazlasını.

Ve az önce işkencecilerini geri getirmişti.

Belki Anna bunu daha iyi karşılamalı, New York'ta karantinada tutmalı, herkese sonsuz bir mola vermeliydi, ama o kadar özverili değildi. Hiçbir zaman da olmadı.

Yemek masasının üzerinde bir hoş geldin sepeti vardı. Bir şişe Brunello, bir şişe prosecco, ekmek, zeytin ve peynir. Bunları geçen seferden hatırlamıyordu ama sonra ailesinin bunları o gelmeden önce tüketmiş olması gerektiğini fark etti.

"Daha önce gelmeliydin," dediğini duyabiliyordu annesinin, kaşlarını kaldırarak. *Bunu kendine sen yaptın.*

Anna şimdi ağzında zeytinleri yuvarlarken, o ilk hafta sonundan sonra Floransa'da kalsaydı neler olabileceğini merak ediyordu. Buraya hiç gelmeseydi. Onları kendi hallerine bıraksaydı. Evine dönseydi.

Anlamdan yoksun, boş bir egzersizdi. Bu kaçınılmazdı. Her zaman bu noktaya, bu yere gelmesi gerekiyordu. Hiçbir şey olmadan soyunmak için.

Bir mum yaktı, parıltının odada dans edişini izledi, kırmızı şarabı içti, kadeh kadeh, ekmek ve peynir yedi, masaya tuz döktü ve kumdan mandalalar yapan bir Budist rahip gibi şekilleriyle oynadı. Günün son ışığının batı pencerelerinden cilalı ahşap zeminlere, kanepenin köşesine doğru kayışını, ikinci kemer boyunca kule kapısını örten askıya atlayışını izledi, geceye kaymadan önce son bir işaret.

Tüm bunlar hayal gücünün halüsinasyona dönüşmesi değilse, şimdi onları eskisinden daha iyi görebiliyordu. Komşuları. İtalyan oda arkadaşlarını. Doğrudan değil ama hareket halinde, görüş alanının kenarlarında, tek mumun titreşimi her uzaklaştığında. Yakındaydılar ve korkunç bir şey olmasını dikkatle bekliyorlardı. Titriyorlardı belki, özellikle de küçük olanlar.

Anna buna pişman oldu. Korkuları.

La Dama Bianca'nın kapıda durduğu ve çıkışı engellediği hissediliyordu, Anna ayrılmak için işaret bile etmemişti.

Alacakaranlık alacakaranlığa dönerken Anna elektrik ampullerini açmayı düşündü ama açmamayı tercih etti. Gözlerinin loşlukta daha fazlasını seçip seçemeyeceğini merak etti ve haklıydı. Onları görebiliyordu. Çok fazla. Tam bir ev halkı, bazıları yaşlı, biri en fazla beş yaşında, bazıları süslü giysiler içinde, biri hüzünlü, sarkık modern bir sundress içinde. Genç blogcu da değil, diye düşündü Anna. Başka bir kayıp ruh.

Ve o, Anna. Kendini dışarıda bırakmamalıydı. Bu onun hoş geldin partisiydi. La Dama'nın hizmetkârları onu aralarına almak için hazır bekliyordu.

Anna kötülüğün etrafını sardığını hissetti, şimdi kaşınan bir kazak kadar keskin, o korkunç gıcırdama hissi, parmaklarındaki tebeşir, çok hızlı cımbızlanan kaş kılları, müşteri hizmetleri için bekletilirken çaldıkları müzik.

Anna çıra çubuğunu bir kez daha döndürdü ve masanın üzerine, boş bir kadehle mumun arasına koydu.

Nefesini içine çekti, Brunello'nun geri kalanını şişeden içti -henüz zehirlenmediğini düşündü, ama ne biliyordu ki?

Kalın ahşap üzerinde bir kasap bıçağı onu bekliyordu. O yaklaştıkça bıçak da yaklaştı. Her zamanki gibi kurnazca.

Bıçağı eline almadan önce kendine bir bardak su doldurdu. Son bir yudum aldı, sonra bıçağı elinde çevirdi, kendisinin ve arkasındaki La Dama'nın puslu yansımasının birlikte dönerek tek bir forma sızmasını izledi.

Anna, "Sanırım birine nasıl tamamen sahip olunacağını hiç çözemedin," diye düşündü. "Ama bu senin olayın değil, değil mi?" Bıçağı tekrar döndürerek geriye, Caterina'nın içine soktu. "Sen canlı olmak istemiyorsun. Kontrolün sende olmasını istiyorsun."

Kontrol yaşamın karşıtıydı. Yaşamak, hırpalanmak demektir. Dayanmak, uyum sağlamak ve her şeye rağmen tökezleyerek ilerlemeye devam etmektir.

Anna bıçağı döndürmeyi bıraktı. Bıçağın ucunu bileğine dayadı ve itti.

Bir acı şoku oldu. Anna hızla akan gözyaşlarını kırptırdı.

Boynunun arkasında, sanki biri, bir şey, baygın bir nefes çekmiş gibi hava içe doğru çekildi.

Kan, Anna'nın solgun teninde bordo kırmızısı renkte boncuklanıyor ve boya gibi damlıyordu. Deseni yoktu. Caterina gibi değil. Sadece kan.

"Hiçbir şeyim yok." Boş odaya doğru konuştu ve yankıyı dinledi. "Evim, ailem, arkadaşlarım yok. İş yok. Amaç yok, yapı yok, boşluktan başka bir şey yok."

Karanlık onun etrafında aynı fikirde titreşiyor gibiydi.

"Gerçek bu, değil mi?" Bıçağı çevirdi, böylece kesici kenarı bileğiyle aynı hizaya geldi. Bir anlık soluklanma. "Çoğu insanın hayatını yüzleşmemeye çalışarak geçirdiği şey bu. Her şeyin anlamsızlığı. Her şey dağılır, merkez tutmaz çünkü zaten hiçbir zaman bir merkez olmamıştır."

Anna gözlerini kapadı ve La Dama'nın boşluğuna yaslandı.

"Beni istediğini biliyorum, Caterina."

Soğuk bir elin ön kolundan aşağı kaydığını ve bıçağı tekrar oyma pozisyonuna getirdiğini hissetti.

Anna metalin soğukluğunu hissetti. Caterina'nın elinin soğukluğunu.

Gülümsedi. "Gururum okşanırken ..."

Bıçağı odanın öbür ucuna, lavabonun içine fırlattı ve onun bile sıçramasına neden olan bir takırtıyla yere düştü.

"Pas geçmek zorundayım."

Bir bardak su elinin altında hazırды. Anna bileğini bardağın kenarına dayadı ve kanının Venedik kırmızısı bir boya gibi bardağa akmasını izledi.

Ve Şu sözleri söyledi.

İngilizcede. Rahatça, konuşarak. Gülümseyerek.

"Byn zyorum. Adın unutuldu. ÇalıŐmaların unutuldu.

Gücün gitti."

La Dama Bianca lavabonun yanında duruyordu. Anna'nın az önce kelimelere dktg Şeyi tanımıyor gibiydi. DŐndg gibiydi, hayalet Amerika macerası boyunca bir parça bile İngilizce grenmemiŐti. Sadece belli belirsiz bir Şaşkınlık, bir kızgınlık, ondan dışarıya doğru dalgalanıyordu. Gıdıklandı.

Anna kendini mutfak tezgâhına çekti ve bir dirseğini bir dizine dolayarak kanının kot pantolonu tarafından emilmesine izin verdi.

"Mesele Şu ki, ben çoğu insan gibi değilim. Aileme sorun, size söyleyeceklerdir." Anna'nın kalbi bir roller-coaster rayı gibi çarpmaya başladı. Bu işe yaradığı anlamına mı geliyordu yoksa sadece dehşete mi kapılmıŐtı? Her iki durumda da, ne büyük bir heyecan. "Artık onlara soramazsın, çünkü beni birbiri ardına uzaklaŐtırmaya ittin ve bunun için teşekkür ederim! Aman *Tanrım*, Cat. Sana Cat diyebilir miyim? Sana Cat diyeceğim. Sen beni uçurumdan itmeseydin bunu asla yapamazdım. Bu kadar zgr hissetmek baş döndürücü! Tamam, evet, az önce bir Şişe Şarap içtim ve biraz kan kaybettim ..."

Anna bıçağın lavabodan yükseldiğini, kendisine doğru yöneldiğini ve havada ilerlediğini gördü. Gözle görülür bir çabayla, ama *yine* de. Etkileyici! La Dama'nın loş Őeklini gördü, sarı renk onu doldurmak için kanıyordu, hastalıklı bir Şekilde sarkan bir kol bıçağı yaklaŐtırıyordu.

Tamam. Bu bir hata olabilir. Bu hayaletin nabzı atıyordu. Burada New Yorktakinden daha güçlüydü, villanın hapsolmüŐ enerjisiyle besleniyor, bir zamanlar insan olan tüm bu diğer Őeylerin gücünü emiyor, korkularını, boyun eğmelerini içiyordu.

Ama Anna enerjiyi hissedebiliyordu. Ve içinde. Damarlarında hissedebiliyordu.

Bıçak yüzüne doğru fırladı. Tek avucuyla kaptı, derinlemesine kesmesine izin verdi ve Caterina'nın çürüyen yüzüne baktı.

"İki saniyeliğine geri çekilir misin? *Monolog* yapıyorum!" Anna hırladı.

Bu son söz La Dama'yı mutfağın öbür ucuna, villanın temellerini sarsan bir gümbürtüyle fayans duvara uçurdu.

Sadece zemin tıkırdamıyordu. Sadece duvarlar da değil.

Anna olabilir hissetmek hareket arasında ve diğer parti müdavimleri. Şok.

Kesinti.

Kendisinden de dalgalar yayıldığını hissedebiliyordu.

Onun öfkesi. Pace ailesinin salamuraşında yıllarca demlenmiş. Şimdi

Kütle.

"*Teşekkür* ," diye hırladı Anna, İtalyancaya geçerek.

Mutfak havlusunu bileğine sıkıca bağlamak için tezgâhtan atladı.

"Nerede kalmıştım? Pekala, olay şu Cat. Sürüdeki zayıf olanı arıyordun, değil mi? Kenara çekip kenara itebileceğin birini. Herkesten soyutlayıp besleyebileceğin birini. Ama mantığındaki ilk kusur buydu: Ben kayıp bir kuzu değilim. Ben bir *kara koyunum*. Bunlar birbirinden çok farklı şeyler."

Anna İtalyanca konuşurken bile, tüm bedeninin farkındalığı La Dama'nın yeniden toparlanmaya çalıştığı uzak duvara sabitlenmişti. Anna onun çırpındığını, enerjisini diğerlerinden çekmek için uzandığını hissedebiliyordu. Ondandır.

Kafasının karıştığını, sonunda yemek masasına döndüğünü ve Anna'nın oraya tuzla ne çizdiğini fark ettiğini hissedebiliyordu - daire, yıldız. Caterina'nın yara izine uygun bir beş köşeli yıldız. Boş şarap kadehine, çıra çubuğuna, peynir bıçağına döndüğünü hissetti: fincan, çubuk, bıçak. Ve Anna'nın kanıyla çalkalanan suya.

Hava dalgalandı ve sanki tüm nesneleri yerinden oynatacakmış gibi sallandı. Sandalyeler devrildi ama o tuz çemberinin içindeki her şey boyalı bir tablo gibi hareketsiz kaldı.

Anna yüksek sesle, acı, neredeyse şok olmuş bir kahkaha attı. Çember tutmuştu! Vay canına! İtalyan büyücülüğü hakkındaki o tehlikeli kitap onu yanlış yönlendirmemişti.

La Dama yılmadan yaklaştı. Sarı saçları Anna'nın yüzüne doğru uzanıyordu. Anna her bir tutamdan çıkan dalların kendisini çektiğini, enerjisini almak için dışarıya doğru tutunduğunu hissetti.

Anna dudak bükerek elindekini savurdu. "Sahip olduğum şeyi istemiyorsun, seni sarılıklı cadı. Ve gerçekten ama *gerçekten* ölmemi istemiyorsun. Eğer burada sıkışıp kalırsam, işler değişecek. Tatil olacak. Karmaşa ama tatil. İyi vakit geçireceğim, çünkü bunu hak ediyorum."

Anna oturma odasına doğru yürüdü. Onun kendisini takip ettiğini hissetti ve bir omzunun üzerinden ona sırtarak bakarken ürpermeye çalıştı.

"Hayattayken şımarık bir veledin tekiydin, değil mi? Zavallı bebek, sevgilinin seni terk etmesine dayanamadı. Senin yerine ailesini seçti. Tabii ki seçti, sevimli çocukları ve iri memeli esmer bir karısı vardı, sen ise sıska, ateşli bir hataydın. Ve sonra sen . . . ne? Bakıcını mı öldürdün? Sana kara büyüü öğreten oydu, değil mi? Ya da belki sadece daha güzel sanatları, yılanları, bağırsakları deşmeyi, toprağı zehirlemeyi ve aile işlerini mahvetmeyi içermeyenleri. Ve hala sana geri dönmedi, dizlerinin üzerinde para için yalvardı, hiç işe yaramadı, bu yüzden ... yeni plan. Ona ulaşmak için oğlunu baştan çıkardın. Kaç yaşındaydı? On beş mi? Daha küçük mü? Tanrım, Cat, çok *dağınıksın!*"

Tezgâhın üzerindeki tencere ve tavalar takırdadı ve asılı oldukları kancalardan düştü. Bazıları odanın diğer ucuna uçtu. Ooh, çok kızgındı.

Anna, masadan savrulan sandalyelerden ve raflardan fırlayan kitaplardan kaçarak dans etti. Ani bir panikle karşılama sepetine doğru koştu ve parçalanmadan önce prosecco'yu kavradı.

"Bunca zaman senden korktuğumu sanıyordum, yani korkuyordum. Başlarda öyleydim! İğrençsin ve en uygunsuz anlarda ortaya çıkıyorsun. Ama sonra ..." Anna düşünerek dudağını ısırdı. "Beni gerçekten korkutan sen değildin. Bunu görüyorsun, değil mi? *Bendim*. Nasıl da bitmişim. Bu duygunun sonuçları."

Prosecco'yu bir patlamayla açtı ve fıskiyeinin yukarı ve yere akmasını izledi.

Oh, La Dama bundan hoşlanmadı. Odanın öbür ucundan hırladı.

Diğer hayaletler geri çekildi.

"Sana ilk mantık hatanı söyledim," diye böbürlendi Anna, yaralı bileğinden gelen itirazlara aldırmadan şişeyi kaldırarak. "Şimdi de ikincisini söylüyorum ve bu büyük bir hata Cat. Dadınla aynı hatayı yaptın. Bana *Stregoneria*'yı öğrettin. Övünmek gibi olmasın ama çabuk öğrenirim. Yani, akşam yemeğindeki kıyamet partisinde yaptığın büyüü bana açık açık gösterdin. Bağlayıcı bir lanet, değil mi? Güç karşılığında kendini villaya bağladın, temelde, diğer ruhları ele geçirme, yeterince alamadığında dışa doğru kirlenme yeteneği. Bu arada, güzel bir dokunuştı. Monteperso'daki herkes düzenli olarak beslenmezsen olacaklardan ölesiye korkuyor."

Köşede, Caterina olan şey kendini da yukarı çekti.

"Tanrım, ne kadar kabayım. Ben İngilizce konuşuyorum. Söylediklerimin tek kelimesini bile anlayamazsın." Anna asitle gülümsedi ve İtalyancaya geçti. "*Meglio che tu lo capisca.*"

Caterina hâlâ yükseliyordu. Ayakları şimdi zeminin üzerinde sallanıyordu.

Anna onunla yüzleşti, bacakları titriyordu ama hazırды. "*Sciolgo il tuo incantesimo. Il tuo nome è dimenticato. Il tuo lavoro è dimenticato. Il tuo potere è andato.*"

Bu sefer daha güçlü hissetti, o kadar ani olmuştu ki nefesi kesilmişti. Büyü İtalyancada çok daha etkiliydi.

La Dama sarsıldı, sadece öfkeyle değil. İçindeki bir şeyle savaşarcasına, imkansız kıvrımlarla başını ileri geri savurdu.

Anna gözlerini kırpmadan onu izledi. "Laneti anladıktan sonra panzehiri bulmak çok zor olmadı. Tekrar okumalı mıyım? *Sciolgo il tuo incantesimo* . . ."

Anna'nın etrafında bir girdap oluşmaya başlamıştı, villada mahsur kalan diğer ruhların şaşkınlığı atmosfer basıncını değiştiriyordu.

Ve böylece Anna, bu kez galerinin yararı için biraz daha böbürlenmeye karar verdi.

"Kendini suçlama derdim ama gerçekten suçlamalısın. Haftalardır oda arkadaşydın Cat ve bu işe ne kadar emek verdiğimi hiç fark etmedin mi? Araştırmayı? Hafıza enjeksiyonlarıyla beni taciz etmekle meşguldün. Tüm o rüyalar. Tüm o detaylar resimlere kaydedildi, ama sen sadece portreleri gördün, seni kibirli, muhtaç, narsist çocuk. Başkalarını kendinin bir uzantısı olarak görmekten acizsin. İşte buradayım, Caterina. İyi bak." Anna kollarını iki yana açtı. "İçimde bir *karanlık* var!"

Bu ona her zamankinden daha komik geldi. Josh'un söylediğinden bile daha komikti. o.

Anna güldü ve güldü, hatta kaynayan sarı bir şekil görmesine rağmen kıvrılmış paslı tırnaklarını boğazına doğrultarak kendini odanın diğer ucuna itti.

La Dama bağlantı kurmadan önce prosecco'yu zarar görmeyecek şekilde yerleştirmeyi başardı.

Anna'nın öfkesi büyükse, Caterina'nınki de öyleydi. İçinde güç kalmıştı, hem de bol miktarda, hepsi tek bir dürtüde birleşiyordu. *Yaralamak*. Anna boynunun derisinin parçalandığını, ayaklarının altından kaydığını, başının döşeme tahtalarına o kadar sert çarptığını hissetti ki kendisiyle La Dama'nın çürümüş yüzü arasında parlak bir galaksi parladı. Dişleri açılmış ve paslanmıştı.

Diş etlerinin kanadığı yer kahverengiydi, ama Anna artık korku hissetmiyordu, sadece içinde alışılmadık bir alev vardı; yaşamak için umutsuz bir kararlılık. Bundan kurtulmak için.

Kazanmak için.

Sağ elini büktü, damlayan dilim bilek tendonlarına sıcak bir şekilde battı ve tokat attı.

Caterina'nın yüzünü hissetmek, Anna'nın avucunun altında kemiğin üzerinde kayan et, hayaletin oturma odasına doğru yuvarlanışını sönük bir memnuniyetle izlerken bile midesinin bulanmasına neden oldu.

Anna hızla kustu, tükürdü, ayağa kalktı, titrek bir çırpınıyla, boğuk, ukala bir kahkahayla örtbas etti. "Belki bana fiziksel olarak zarar verebilirsin ama benden içemezsin. Hiç kimseden. Küçük enerji-vampir rutinin sona erdi."

Caterina yavaşça ayağa kalktı, keçeleşmiş saçları çürümüş yüzüne dökülüyordu. "Bana inanmıyor musun?" Anna omuz silkti, döndü.

"Onlara sor."

Kayıp ruhların duvarı dalgalanarak geriye baktı. Titriyordu. Beklenti içinde.

"Ona itaat etmek zorunda değilsin," dedi Anna, haklı olduğunu umarak.

"Artık sana zarar veremez."

Kalabalık dalgalanıyor, su üzerindeki yansımalar gibi kayboluyor, yeniden ortaya çıkıyordu.

-Ta ki sadece bir tanesi net bir şekil alana kadar.

Anna'nın beklediği gibi değildi. Hem de hiç.

Yan kısmı gitmişti. Kafatasının o kısmı çökmüştü. Kurumuş kan, hırlayan dudaklarının altında bir tür keçi sakalı oluşturmuştu. Bir kolu, yuvaya bağlanması gereken yerin birkaç santim altında gevşek bir şekilde asılı duruyordu.

İleri atıldı. Anna geri sıçradı.

"Chri. . ." İsmi söylerken boğuldu. Söyleyemedi. *Christopher. Ne oldu sana böyle?*

Bir adım daha atacakmış gibi hareket etti, ama Anna gözlerini kırptırıp tekrar açtığı anda, adam santimetrelerce uzağındaydı ve soğukkanlılığı bozuldu, onu görünce bir çığlık attı -o kadar yakın, o kadar sakat, o kadar öfkeli- ve adam tekrar hamle yapıp kafasını yüzüne doğru ittiğinde, bunun o olduğundan emin olarak nefes almayı bıraktı.

Ve çöktü. Dirseğini yere çarptı. Şimdi ıslaktı, şarapla mı, kanla mı, bilemiyordu. Sahne değişmişti ama o hâlâ yerdeydi.

Etrafında Christopher'ın şişelerinden kana kana içen ailesini gördü. Annesi, Justin, . Hatta kızlar bile, bu

Yanılsama. Christopher hariç herkes.

Onun yanında yeniden belirmişti, gözleri çılgına dönmüştü, gözlerini kırptırıyor, kırptırıyor, boğazından hastalıklı bir hırıltı çıkıyordu. Anna ona uzanamadan Benny'nin ayağı aralarına girdi ve sonra Christopher'ın *üzerine* basarak boynunu ezdi. Kızarmış bir tavuğun kanadını koparır gibi bir ses çıkardı. Christopher'ın gözlerindeki ışık söndü ama herkes tekmelemeye, basmaya, ezmeye devam etti. Herkes.

Küçük kızlar bile.

Anna bile.

Şimdi kendini görüyordu, orada ama orada değil, gözlerinin içinde değil, Benny ile el ele çılgınca dans ediyor, gülüyor, mobilyalara ve duvarlara çarparak kendini yaralıyordu.

Her darbeyi hissedebiliyordu, şimdi bile burada uzanmış izlerken. Ve kendini şimdiki zamanda, bu lanetli yerde, hıçkırıklar arasında nefes nefese kalmış, midesi kasılmış ve sonra alçak sesle inlemiş gibi hissetti, "Bunu hepimiz yaptık. Tanrım, hayır, bu gerçek, bu gerçek."

Kayıp Perşembe'nin Anna'sının eskiz defterinden bir sayfa koparıp Benny'ye uzatmasını izledi.

Hıçkırıklar ve kıkırdamalar arasında Benny kendine bir mektup yazdı. "Biliyordum," diye ağzından kaçırdı Anna. "*Biliyordum.*"

Kendi sesindeki bir şey, kendini beğenmişlik, onu irkiltti.

Öfkeli bir kahkaha attı. "Bunun için beni mi suçluyorsun, Christopher? Cidden mi? Sen ve Benny gerçekten birbirinize aittiniz! Yaşayan birini suçlamak istiyorsan, erkek arkadaşını suçla. Bu *benim suçum değildi.*"

Bu son çığlık atan kelimeler Christopher'ı bir ekmek bıçağı gibi içinden sıyrıp çıkardı.

Anna'nın gözleri şimdi ve burada açıldı. Ve bir saniye bile geç kalmamıştı. Caterina Anna'nın üstüne uzandı.

Hayalet üstünlüğü ele geçirmek için Anna'nın dikkatinin dağılmasını kullanmıştı ve o el şimdi Anna'nın saçlarına sıkıca sarılmıştı.

Caterina onu yerde sürüklerken, goblene ulaşana kadar omzunun modern beş parçalı oturma odası takımının bacaklarına çarpmasına izin verirken, Anna eğildi ve tekmeledi, dünyası kafa derisindeki birkaç santimetrekarelik yırtılmaya indirgenmişti.

Anna gözlerini kırptırdı, toplanan lekeleri ve yıldızları geçti ve perilerin sıkıntılı bir şekilde çırpındığını gördü. Uzattığı parmaklarıyla ona yapıştı ama La Dama onu koparıp indirdi. Kulenin kapısı çoktan açılmıştı.

Anna, Caterina'nın ne yapmak istediğini anladığında şaraba bulanmış kusmuğun tadını aldı. Hayaletin onu kavrayışıyla savaşmak için geriye uzandı, ama bu sefer savaşacak bir şey yoktu, sadece buz gibi hava vardı ve sırtı yukarı çıkarken birbiri ardına taş basamaklara çarpıp sıyrılırken, tek yapabildiği tekrar kusmamaya çalışmak, bilincini kaybetmemek için savaşmaktı.

Kulenin tepesinde gündüzdü. Beyaz perdeler tatlı kokulu esintiyle dalgalanıyordu. Yatak bekliyordu ve çok rahat görünüyordu. Yüzüne, düğünden sonra atılan konfetiler gibi, onu burada tantanayla karşılayan, her yerine, kulaklarına, ağzına bulaşan bir şey vardı.

Ve Caterina yine çok güzeldi.

La Dama Bianca. Elbisesi beyazdı. Saçları güneş gibiydi. Gözleri deli gibiydi.

"Dur." Anna ayağa kalkmak için çabaladı ama o ağırlık yine göğsüne binmişti. Elleri boğazında, bastırıyor.

Koku artık tatlı değil, sadece tiksindiriciydi. Çürüme. Sıvı çürüme. Bozulmuş krema gibi yoğun bir kokuydu ve Anna'nın nedenini anlamak için gözlerini yana çevirmesi yeterliydi. Bu cesedi tanımlayabilecek tek şey bir zamanlar beyaz olan polosu ve yandan ayrılmış saçlarıydı ama sarı saç tutamları yoktu. Ceset yumuşak ve morarmıştı, alt kısmı siyahtı ve yavaş bir şekilde dışarıya doğru sızıyordu. Yüzünde bir hareket vardı ve Anna, Christopher'ın cesedinin de hayaletinin yaptığını yapmasına, canlanmasına, öfkeyle ona uzanmasına hazırlandı ama sonra çürüyen dudaklarından kurtçuklar sürünmeye başladı, diğer böcekler de onları takip etti ve Anna, üzerinde hissettiği konfetin ne olduğunu anladı. Sinekler. Gözlerinde, burun deliklerinde, ağzına girip çıkıyorlardı.

Paniği arttıkça ve boğazı daraldıkça onları daha az hissetti, her şey gelmeyen nefes için çaresizliğe dönüştü. Ve Caterina, gözlerini kırpmadan, muzaffer bir edayla, saçları Anna'nın yüzünün etrafında nemli, sidik rengi bir perde gibi, sıkıya devam etti.

Anna başından beri, planlaması boyunca bunun en olası ihtimal olduğunu biliyordu. Bunu başarabileceğine dair en ufak bir ihtimalin bile olduğunu düşünmek gerçekten küstahlıktı. Beş yüzyıllık bir güç biriktirmiş, ruhları emmiş ve bu da yetmediğinde yeryüzünü kurutmuş bir ruhla, *stregoneri*yi internetten öğrenmiş bir Amerikalı karşı karşıyaydı. Pek iyi bir eşleşme sayılmazdı ama Anna yine de şansını biliyordu. Sonsuza kadar Christopher'la burada sıkışıp kalmak gerçekten utanç vericiydi, ama emlak açısından bakıldığında, uğranacak çok daha kötü evler vardı.

Ve yalan söylemiyordu. Hepsi kabadayılık değildi. Büyü işe yarasa da yaramasa da, Caterina'nın ölümden sonraki hayatını yaşanmaz bir cehenneme çevirecekti. La Dama ne kadar kötü olursa olsun, Anna daha kötü olacaktı.

Dişlerini sıkı ve Caterina'nın yarı açık göz çukurlarına doğru gülümsedi, odaya dair görüşü azalırken ve siyah oda tek bir karanlık madde noktasına dönüşürken ve ciğerleri nefes almak için çığlık atarken, tüm vücudu aynı anda yanarken ve uyuşurken ve etrafındaki hava hücum eden bir ordu gibi kükrerken bile ...

Ağırlık kayboldu. Anna nefes nefese kaldı, havayı içine çekti. Sineklerden farklı bir dokuya sahip sürüler etrafını sardı. İpeksi, görünmez, piksellli böcek kütlelerini su gibi ayırıyordu. Karanlık figürlerden oluşan kıvranan bir kütle. Sıska spektral kışının üzerine yığılmış ve geriye doğru çabalayan La Dama ile arasında bir duvar vardı.

Köylüler isyan ediyordu!

Anna, boğazı yumuşatılmış sığır eti gibi hissetmeseydi gülerdi. Duvarı tuttu ve bir zamanlar Caterina olan kokuşmuş şeyin üzerinde fareler gibi debelenmelerini, onu çekiştirmelerini, sarı saçlarını, elbisesini çekiştirmelerini ve ses çıkarmadan uluyarak kendini kurtarmaya çalışmasını izledi, ama hiçbir etkisi olmadı. Anna onun giderek daha çaresizce uzandığını, ruhlarını kavramaya çalıştığını ama hiçbir şey elde edemediğini görebiliyordu. Hiçbir şey emmiyordu.

Onlardan çok fazla vardı. Sayıca ondan çok daha fazlaydılar ve artık bunu biliyorlardı.

Ve Christopher oradaydı. Tam orada, en önde. Anna'yı bir bakış bile atmada geçti. Düşmanın kim olduğunu biliyordu.

La Dama dehşete düşmüş görünüyordu. Öfkeliydi, evet, öfkeyle yanıp tutuşuyordu ve hâlâ her numarayı deniyor, yeniden güzelleşiyor, pencereden genç adama uzanıyordu, en emin bahsi.

Genç adam onu tamamen görmezden geldi. Anna'ya döndü ve kanla kaplı dişlerini köpek hırıltısıyla gösterdi.

Anna ipucunu aldı. Hızla koştu, arkasında belli belirsiz sesler duyuyordu, birleşik bir vızıltı. Dillerin, lehçelerin bir karışımıydı, kakofonisinde güçlüydü. Yine de hepsinin ne söylediğini iliklerine kadar hissedebiliyordu.

Büyünü bozuyorum. Adın unutuldu. İşin unutuldu. Gücün gitti.

Anna merdivenlerden aşağı kaçtı, topukları oturma odasına tökezleyip çantasına doğru koşana kadar kaydı.

Anahtar dokunulacak kadar sıcaktı.

Kolunu ters çevirdi ve oraya kazınmış olan çentiği gördü. Kesik derindi. Artık bu rozeti ömür boyu takacaktı. Ne kadar sürerse sürsün.

Karanlık burada neredeyse mükemmeldi ama Anna burayı artık çok iyi biliyordu. Kulenin kapısına doğru ilerledi, sonra bir rüzgâr tüneli basamaklardan aşağıya doğru hızla inerken kenara çekildi.

Onlar geçerken, her birini ölümden ziyade hayattayken olduğu gibi gördü - kanayan ya da inleyen değil, canlı. Coşkulu.

Hava durulduğunda kapı kendiliğinden kapandı. Anna anahtarı kilide soktu, sertçe çevirdi ve geri adım attı.

Bunu hissetti, bir kasanın kirli havayı sıkıştırdığını hissetti. La Dama bir kez daha mühürlenmişti.

Yukarıdaki odadan bir öfke çılgılığı duyuldu. İktidarsız . Anna titremedi bile.

Oturma odasına baktığında ne beklediğinden emin değildi. Hayaletler, evet, ama ne durumda? Kutlama mı yapıyorlardı? Minnettarlıkla önünde eğiliyorlar mıydı? Ya da daha dramatik bir şekilde, uzun süredir burada yaşayanların topluca uzaktaki gizemli bir şekilde aydınlatılmış bir kapıya doğru yürümesini mi?

Bunların hiçbirisi olmadı.

Aslında hiçbir şey olmamıştı, Anna bunu iyiye işaret olarak algıladı. Ev boştu. Boş *hissettim*. Kiralık bir tatil evi gibi kokuyordu.

Toskana.

Nerede olurlarsa olsunlar, üzgün değillerdi. Ve onun sorunu da değildi.

Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi.

Anna yorgun değildi. Ağrıyordu, kanıyordu, dayak yemişti ve perişan haldeydi, evet, ama yatmaya hazır değildi.

Arabayla uzaklaşırken, kurtarılmış prosecco şişesinden höpürdeterek içti ve gece kuşlarının şarkılarını dinledi. Kara bir kedi yürüyüşün bir kısmında ona katıldı, sonra oturup kıcını yaladı ve villaya doğru geri döndü.

Anna ana yola döndü, durdu, geri döndü ve keçinin bağını çözdü.

"Hadi," dedi. "Kaybol."

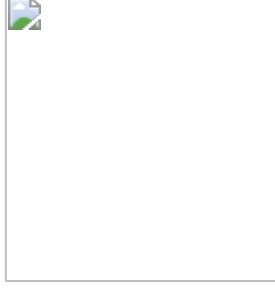
Uzun, şaşkın bir süre ona baktı, sonra parti yapan bir satır gibi uzaklaştı.

Kule anahtarını ormana fırlattı. Belki o yaprak yığınının içinde kalırdı.

Birkaç mil sonra tekrar yaptı. GörünüŖe göre anahtar hâlâ ondan hoşlanıyordu. Ama cebinde belli belirsiz bir titreşimin ötesinde hiçbir varlık, hiçbir tehdit yoktu. Caterina gerçekten de kapana kısılmıştı.

Ve Anna özgürdü.

Nerede olduğu ve nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu *perfetto*.

BİR ARKADAŞ GIBI KARŞILAYIN

Öğleden sonra, turizm sezonunun en yoğun olduğu zaman, Toskana'da turizm hiç durmuyor ki.

Anna bugün Lucca'nın surlarına konuşlanmış, bacaklarını sırt çantasına dayamış, aşağıdaki kırlara bakıyor. Yanına küçük bir portatif şövale yerleştirilmiş ama şimdilik onu görmezden geliyor.

Son zamanlarda yağlıboya çalışıyor, siyah, mavi, kahverengi, manzaranın altındaki katmanları . Toprağı. Altındaki yaşam. Çürümenin güzelliği beslemesi. Hızlıca çalışıyor, sonra çalışmalarını kuruması için yanına koyuyor.

Güneşten yanmış bir İngiliz çift bir saat önce bir tanesini alıp götürdü. Tembel İtalyancasıyla ona yirmi avro teklif etmişler, o da omuz silkerek kabul etmiş. Andy Milton'ın New York'taki galerisine üç ayda bir göndermesi gereken resim paketini, bir dahaki gelişinde kendisini nerede bulabileceğini bildiren el yazısıyla yazılmış bir notla birlikte gönderdi bile. Bugün satamadıklarını takma adıyla imzalayıp geride bırakacak. Ayrıca, satın alan kişiden iyi bir izlenim aldığında, eve döndüklerinde küçük bir anlık satın almanın değerini bilip piyangoyu kazandıklarını fark etme ihtimaline karşı imzalıyor.

Yurtdışındaki İngilizlere yirmi avroya sattığını imzalamamış, sadece parayı alıp meydana inmiş ve kendine bir dondurma almış.

Bugün kavurucu bir gün. Sıcaklar Mayıs ayında başladı ve takip eden haftalarda daha da şiddetlendi. Anna buna aldırıyor. Sadece rahatsızlığa boyun eğmeniz, onu bir arkadaş gibi karşılamamız ve sadece teninize iyi gelen giymeye karar vermeniz gerekiyor.

Bugün bunlar çok az -yürümek için spor ayakkabılar, askılı bir üst, yıpranmış şortlar. *Il malocchio*'dan korunmak için bir kolye takıyor, korktuğu için değil, yürürken göğüslerinin arasındaki yere ritmik bir şekilde, kalp atışı gibi dokunması hoşuna gittiği için.

Çok yürüyor. Hareket ediyor.

Monteperso'ya geri dönmedi, ancak rüyalarında sürekli olarak geri dönüyor ve sonra uyanıp sert kahve içiyor, hayallerini yıkıyor.

geri dönme dürtüsü. Şanslıysa, anıları yıkar.

Uber şoförü Pietro'yla Paris'te karşılaştı. Daha yaşlı görünüyordu, ki bu ona yakışıyordu, ama o melek gibi saçları hâlâ gür ve kıvrıktı. Birkaç ay birlikte yaşamışlar. Dostça ayrıldılar. Şimdi Fransız bir karısı ve Fransız İtalyan çocukları var. Anna bazen onlara kartpostal gönderiyor ve gerçek adıyla imzalıyor.

Genç bir turist geçiyor, işine ve ona bakıyor, kızın sürmeli gözleri keskinleşiyor. Bu biliyor olabilir, diye düşünüyor Anna. O da gülümsüyor, esrarengiz olmamak için elinden geleni yapıyor, ama kız yine de küçük bir nefes alıyor, dudakları geriliyor.

Anna'ya Toskana Leydisi demeleri çok komik. Bunu o icat etmemiştir. -Bu Andrew Milton'dı, Anna çalışmalarını gerçek adıyla imzalamamakta ısrar ettikten sonra gecenin bir yarısı yatağından internet forumlarını yüksek sesle okuyordu. *Floransalı Kadın*'dan büyük bir sıçrama değildi ama Anna yıllar içinde buna alışmıştı. La Dama Toscana. Neden olmasın?

Genç kız ailesinin yanına dönmüş, çeşmenin kenarında biraz uzakta . Anna onun diğerlerine bir şeyler söylemesini, dikkatlerinin ona yönelmesini bekliyor ama kız sessizliğini koruyor. Zaman zaman Anna'ya bakıyor, sonra tekrar telefonuna dönüyor.

Anna bir an için Waverly'nin şimdi böyle görünüp görünmediğini merak ediyor. Hayır, o daha yaşlı. Yirmili yaşların başında. Mia muhtemelen üniversitededir.

Waverly birkaç ay önce galeriyle şahsen temasa geçmiş ve Toskana Leydisi'yle görüştürülmek istediğini belirten bir not bırakmış. Ressamın yeğeni olduğunu iddia ediyordu. Anna'nın bunu nasıl bir araya getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu ve aynı ölçüde etkilenmiş, gururlanmış ve temkinli hissetti.

İlkinin hemen ardından ikinci bir not geldi. Waverly New York'ta yaşıyordu. Artık boşanmış olan babası ve Mia dışında aileden kimseyle konuşmuyordu. Görünüşe göre diğerleri de teker teker çözülmüştü. "Çürüme onları da etkilemiş," diye yazmıştı Waverly ve Anna'ya, birbirlerini şahsen gördüklerinde daha fazlasını anlatacağına söz vermişti.

Anna bilmek istemiyor. Yine de galeri aracılığıyla cevap yazmayı, evet demeyi düşünüyordu. Artık o kadar da genç olmayan Bay Milton'a ara sıra yaptıkları randevularda gönderdiği kartlar gibi bir kart gönderebilir, yeğenin belirlenen bir saatte bir meydanda olmasını bekleyebilir, sonuç ne olacaksa olsun.

Henüz karar vermemiş, ama bu ona ağırlık vermiyor. Ne kavrayan bir el, ne de arkasında kukuleta gibi bir ağırlık hissediyor.

Her zamanki gibi sadece cebindeki yumru.

Bazen anahtar ısınıyor. Bazen tıkırdıyor. Bazen onu bir dikişte yutmak, çiğnemek ya da gözüne sokmak için garip bir dürtü duyuyor. Çoğunlukla anahtarı Villa Taccola'daki kilidin içine sokmak ve sertçe çevirip kapıyı açmak ve vücudunun her hücresinde serbest kaldığını hissetmek istiyor.

Her gün o dürtüyü hissediyor. Her gün, hayır diyor.

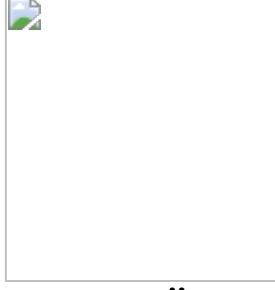
Anna evin sahibi, ev de onun ve eski dostu hâlâ orada, kulede volta atıyor, tek bir otu bile öldürmeye gücü yetmiyor, her geçen saniye daha da öfkeleniyor, ruhunun o küçük parçası bir anahtar kafesinin içinde tırnaklarını kemiriyor.

Ama Anna Lucca'da, kocaman dünyaya bakıyor. Şehrin duvarına oturmuş dondurmasını yiyor. *Limone*, kalın, ekşi ve tatlı.

Yalarken sıcaklık onu ele geçiriyor. Yavaşça elinin üzerinden, bileğindeki yara izlerinden, dirseğinden aşağıya, havada bir çizgi çizerek yere kayışını izliyor. Dizine, yapış yapış.

Damlıyor da damlıyor.

Bunun yarattığı karmaşadan daha güzel birkaç şey düşünebilir.

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, cesur, besleyici menajerim ve her yönüyle harika bir insan olan Katelyn Detweiler'a ve harika destekleyici JGLM ailesinin geri kalanına, özellikle de bu kitabı büyük dünyaya ulaştırdığı için Sam Farkas'a sonsuz minnettarım.

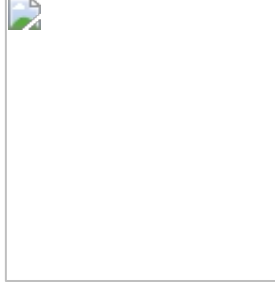
ABD'li parlak editörüm Daphne Durham'a. İlk günden itibaren bu kitap için vizyonumu paylaştın ve senin içgüdülerin ve içgörülerin olmadan bu kitap gerçekten var olamazdı. Seninle çalışmak büyük bir keyifti.

Daniel Carpenter ve Titan Books ekibine, beni evlat edindiğiniz için teşekkür ederim! Evim dediğim ülkede rüya gibi bir yayıncı bulduğum için çok heyecanlıyım, özellikle de sizin gibi yorulmak bilmeyen ve yenilikçi bir yayıncı.

Esther Kim ve sanatçı Judy Jung'a daha fazla teşekkür ederim, kapakta gösterdikleri ortak çaba bana kabuslar yaşattı ve lanet olası kitabı ben yazdım!

Artık her zamanki erken okuyucu ekibim bir kez daha başarıya ulaştı: Lee Kelly, Jo Brett ve Donna Gordon (nam-ı diğer annem). Ve tüm büyük aileme: Babam, Charlotte, annem, Ryan, Celia, Levin, Alastair, Nakia, Harriet, Leo ve özellikle Rob'um, Oliver'ım ve Henry'm. Sizler muhteşem insanlarsınız ve hayatımda olduğunuz için hepinize minnettarım. Size zor bir R olduğunu söylediğimde bu kitabı okumuş olsanız bile.

Eee. Şimdi nereye tatile gidiyoruz?

YAZAR HAKKINDA

Jennifer Thorne, *Lute*, *The Wrong Side of Right*, *The Inside of Out*, *Night Music* ve ortak yazar Lee Kelly ile birlikte *The Antiquity Affair* ve *The Starlets* kitaplarının yazarıdır. Yazarlığının yanı sıra klasik eğitim almış bir soprano olan yazar, diğer grupların yanı sıra Standish Consort adlı oda korosunda da şarkı söylemektedir. Aslen ABD'li olan yazar, kocası, iki oğlu ve çeşitli hayvanlarıyla birlikte Gloucestershire, İngiltere'de yaşamaktadır.

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

NE TÜR BİR ANNE

Clay McLeod Chapman

ESQUIRE YILIN EN İYİ KORKU KİTABI BARNES & NOBLE YILIN EN İYİ KORKU KİTABI DEN OF GEEK YILIN EN İYİ KİTAPLARI BOOK RIOT YILIN EN İYİ KORKU KİTABI USA TODAY BU ÜRKÜTÜCÜ MEVSİMDE OKUNACAK EN İYİ KİTAP NEM YORK TIMES YILIN EN İYİ KORKU ROMANI PASTE MAGAZINE YILIN EN İYİ KORKU KİTABI

"Keder, cesaret ve sevdiklerimiz için neler yapabileceğimiz hakkında mürekkep siyahı bir hikâye."

Catriona Mard Genç bir anne olarak kendi ayakları üzerinde durmaya çalışan Madi Price, on yedi yaşındaki kızıyla birlikte memleketi Brandywine, Virginia'ya dönmek zorunda kalır. Adına hiçbir şey olmadan, yerel çiftçi pazarında el falı bakarak geçimini sağlamaya çalışır.

Pazarda, beş yıl önce küçük oğlu Skyler kaybolan ve şimdi kasabada münzevi bir balıkçı olan lisedeki erkek arkadaşı Henry McCabe ile yeniden karşılaşır. Kasabadaki herkes Skyler'ın öldüğünden emindir, ancak Madi Henry'nin el falına baktığında, aksini düşündüren tuhaf ve rahatsız edici imgelerle karşılaşır. Madi bu imgelemlerin izini sürdükçe labirentin merkezinde bekleyen korkunç bir canavar keşfeder ve bu canavar sevdiği herkes için gelmektedir.

TITANBOOKS.COM

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

ÖLÜLERİN BEKLEDİĞİ YERDE

Ally Milkes

"Kutup keşiflerinin aşırılıklarını içgüdüsel olarak hisseden bir yazar tarafından sunulan yamyamlık ve korkunç dehşetin buz gibi soğuk bir karışımı. Gerçekten de güçlü şeyler!" **Michelle Paver**
William Day'in ünlü bir Arktik kaşifi olması gerekirdi. Ancak efsanevi Açık Kutup Denizi'ni bulmak için yaptığı ve adamlarının sadece yoldaşlarını yiyerek hayatta kaldığı başarısız bir keşif gezisinden sonra, utanç içinde geri döndü. Bir yamyam. Bir katil.

On üç yıl sonra, ikinci komutanı Jesse Stevens aynı sulara kaybolmuştur. Belki de bu, Day'in hayatı boyunca peşini bırakmayan Stevens'ı eve geri getirerek zedelenen itibarını geri kazanma şansıdır. Ancak donmuş çöllerdeki kurtarma görevi, kendi geçmişine doğru tekinsiz bir yolculuğa dönüştüğünde Day, yaptıklarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktır.

Day gemide istenmeyen yolcularla da mücadele etmek zorundadır: ilk keşif gezisiyle ilgili gerçeği saplantılı bir şekilde araştıran bir muhabir ve ruh çağırma seanslarıyla hem büyüleyen hem de korkutan Stevens'ın karısı. Şifreli mesajların, çelimsiz cesetlerin ve eski kemiklerin izini sürdükçe arayışları daha da sinir bozucu bir hal alır ve huzursuz ölülerin asla geride kalmadığı anlaşılır.

TITANBOOKS.COM

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

MYRRH

Polly Hall

"Uzun zamandır okuduğum en dikkat çekici romanlardan biri." **Eric LaRocca**

Myrrh'ın içinde bir cin vardır, kafasının içinde ona yanlış yaptığı her şeyi söyleyen, onu azarlayan ve aşağı çeken bir ses. İngiltere'nin güney sahilindeki harap sahil kasabalarında umutsuzca öz anne babasını ararken, her adımda kendini susturulmuş ve kesilmiş bulur.

Cayenne sevgisiz bir evliliğin içinde sıkışıp kalmıştır ve kocasıyla arasındaki mesafe her geçen gün daha da artmaktadır. Çocuk özlemiyle yanıp tutuşurken, ona bir bebek vaat eden hayaller görür.

Myrrh'ın hayal kırıklıkları arttıkça, içindeki cin giderek daha yüksek sesle konuşmaya başlar ve değer verdiği birkaç ilişkiyi parçalamak ve etrafındaki şeyi yok etmekle tehdit eder. Cayenne, kocasının kızıyla - Cayenne'in üvey kızıyla- yakınlaştığını ve onu hayatından daha da uzaklaştırdığını fark ettiğinde, onu korkunç bir sarmala sürükleyen bir karar verir.

Bu kadınların hikâyeleri, karanlık sırlar ve tuhaf bağlantılarla dolu bir geçmişin kilidini açacak ve hepsi unutulmaz, korkunç bir doruğa ulaşacak.

TITANBOOKS.COM

TITAN KİTAPLARINDAN DA TEMİN EDİLEBİLİR

NEFRET DOLU BİR IŞIK

Hailey Piper

LIBRARY JOURNAL EN İYİ KORKU ROMANLARI 202C PASTE MAGAZINE EN İYİ KORKU KİTAPLARI 202C
"Dişlerini size batırmadan önce dişlerinizi batırmak isteyeceğiniz sulu bir korku hikayesi." **Rachel**

Harrison

Evden kaçtıktan üç yıl sonra Olivia, Pennsylvania'nın Chapel Hill kasabasında çıkmaz bir işe saplanıp kalmıştır. En azından en iyi arkadaşı Ayçiçeği vardır.

Olivia, Chapel Hill'de can sıkıntısından olmasa da, yaz gecesi fırtınasının akıllara durgunluk veren bir canavarla birlikte kasabaya çarpması sonucu öleceğini düşünür.

Olivia Chapel Hill'den kaçmak ve bir gün ailesiyle barışmak istiyorsa, fırtınanın uhrevi güçleri tarafından esir alınmış sakinleri atlatması ve Ayçiçeği'ni bulması gerekecektir.

Ancak gece dostlukları ve gerçekliğin kendisini zorlarken Olivia, fırtınanın ve canavarının gözünün Sunflower'da ve sevdiği her şeyde olabileceğinden şüphelenir.

Olivia da dahil.

TITANBOOKS.COM

Daha fazla fantastik kurgu, yazar etkinlikleri, özel alıntılar, yarışmalar, sınırlı sayıda baskılar ve daha fazlası için
WEB SİTEMİZİ ZİYARET EDİN

titanbooks.com

BİZİ FACEBOOK'TA BEĞEN

facebook.com/titanbooks

BİZİ TWITTER VE INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

[@TitanBooks](https://twitter.com/TitanBooks)

BİZE E-POSTA GÖNDERİN

readerfeedback@titanemail.com

